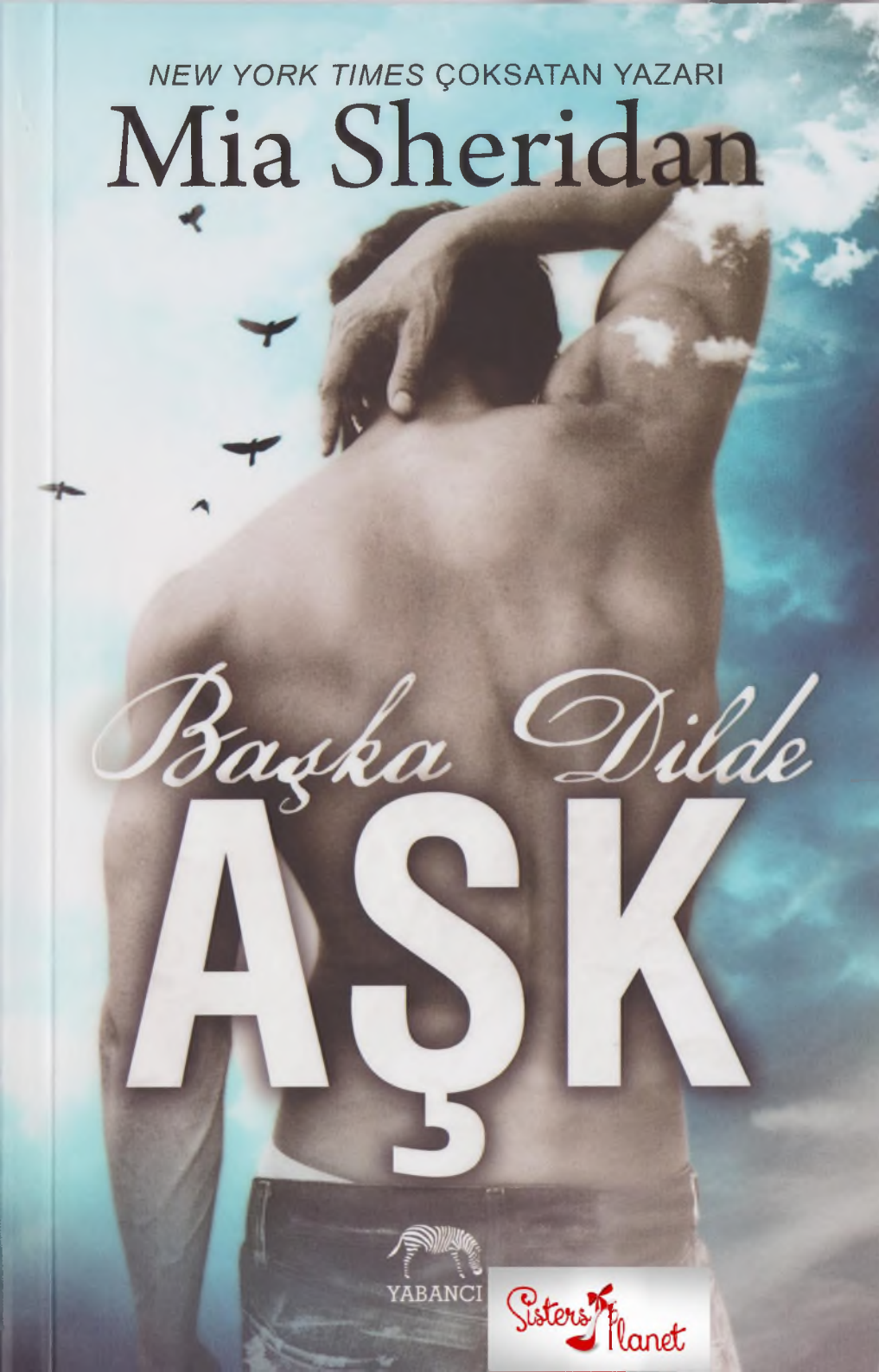
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Mia Sheridan

Başka Dilde AŞK

YABANCI

Sisters Planet

New York Times, USA Today ve *Wall Street Journal* Çoksatan Romanı

Başka Dilde Aşk, korkunç bir gecenin hatıralarına zincirlenmiş bir kadının ve sevgisiyle o zincirleri kırabilecek adamın hikâyesi.

Geçmişin acı yüklü izlerini taşıyan sessiz bir adamın ve sesini bulmasına yardım edebilecek kadının hikâyesi.

Acının, kaderin ve aşkın iyileştirici gücünün hikâyesi...

"Kusursuz ve dokunaklı anlatımıyla,
Bree ve Archer'ın yürek burkan ama gerçekten
büyüleyici aşk hikâyesi içinizi ısıtacak ."
–Natasha is a Book Junkie

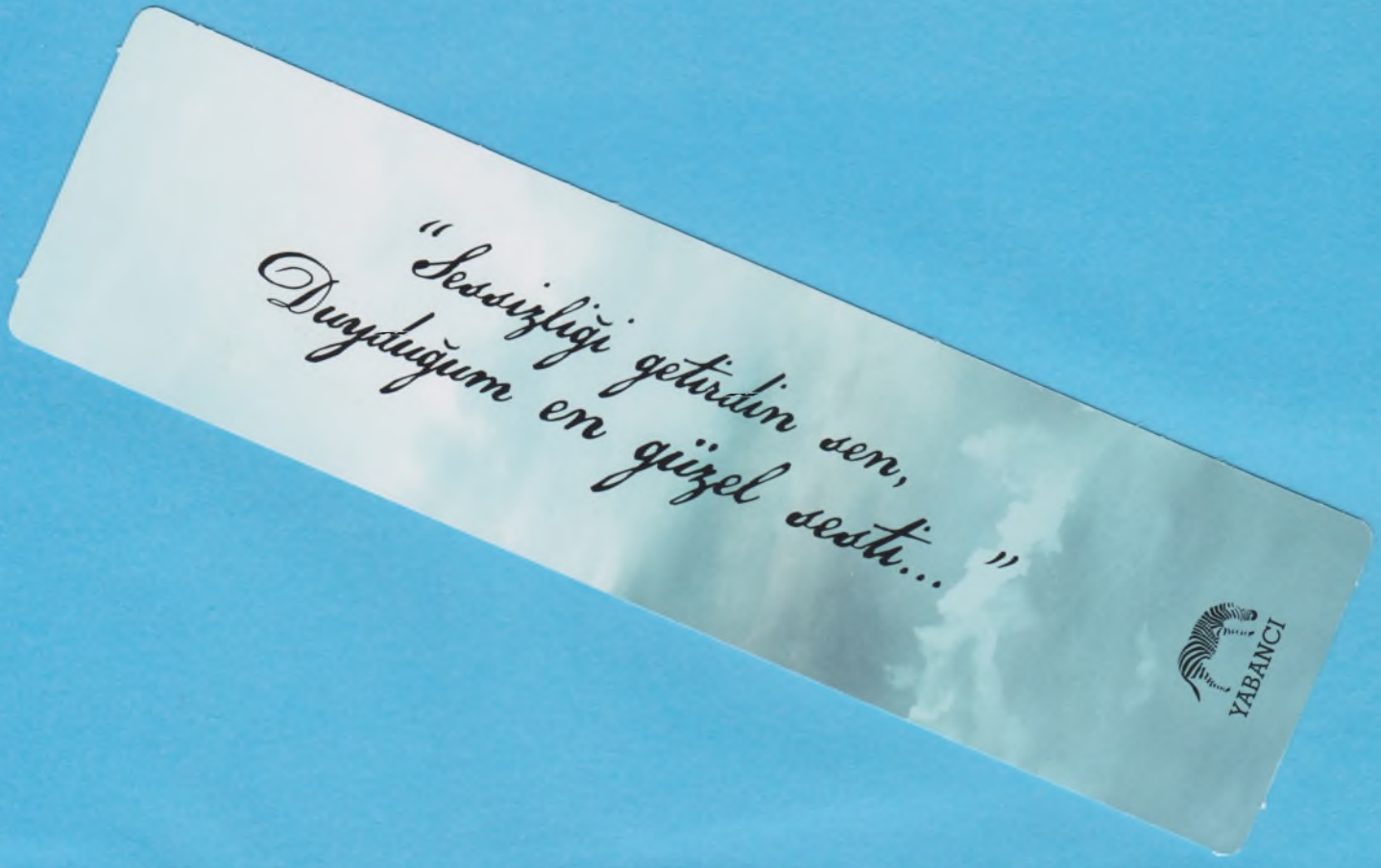
"Duygusal, etkileyici ve kesinlikle farklı...
Okumaya alıştığınız her şeyden öylesine farklı ki...
Kesinlikle kaçırılmaması gerekiyor!"
–Aestas Book Blog

"Ayaklarınızı yerden kesecek, duygusal
ve romantik bir hikâye."
–Totallybooked Blog

Sisters Planet

Çeviren: Hanife Albayrak

YABANCI
9 786055 016357
25 TL
www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: ilknokta.com

"Sessizliği getirdin sen,
Duyduğum en güzel sesti..."
YABANCI

Başka Dilde Aşk
Özgün Adı | *Archer's Voice*
Mia Sheridan

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin
Editör | Berke Kılıç
Düzelti | Gizem Sert
Kapak Tasarım | Aslıhan Kopuz
Grafik Uygulama | Kübra Tekeli
Kapak Görseli | Mia Sheridan

1. Baskı, Mayıs 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-35-7

Türkçe Çeviri © Hanife Albayrak, 2015
© Yabancı Yayınları, 2015
© Mia Sheridan, 2014

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ürnlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

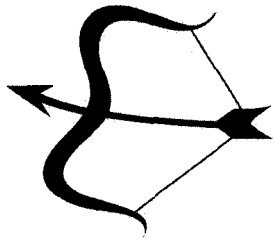
Mia Sheridan

BAŞKA DİLDE AŞK

Çeviren

Hanife Albayrak

Bu kitabı oğullarım Jack, Cade ve Tyler'a ithaf ediyorum. Bu dünyanın olabildiğince iyi erkeklere ihtiyacı var. Üç tanesini yetiştirdiğim için gurur duyuyorum. Sonuna kadar kardeşler!

Sentor Chiron'un Efsanesi

Sentorlar sarhoşluklarına, taşkınlıklarına, şehvetli tavırlarına göre gürültücü bir kalabalık olarak bilinirler. Ama Chiron diğerleri gibi değildir. 'İyi Sentor' ve 'Yaralı Şifacı' olarak adlandırılmıştır. Daha akıllı, nazik, soyundan çok daha fazlasıdır.

Ne yazık ki, diğer sentorlar ile savaşırken arkadaşı Herkül tarafından zehirli bir okla vurulmuştur. Chiron ölümsüz olduğu için, tedavi edilemez yarasına bir türlü çare bulamadıklarından hayatını tarif edilemez bir acıyla yaşamıştır.

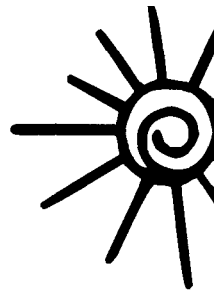
En sonunda ise Chiron aynı dertten mustarip Prometheus ile karşılaşır. Prometheus, Tanrılar tarafından sonsuz bir işkenceye mahkûm edilmiştir. Bir taşa bağlanılmış olan Prometheus'a ciğerini yemesi için her sabah bir karga gönderiliyor, akşamına ise ciğeri tekrar büyüyordur.

Chiron, gönüllü olarak Prometheus için hayatını vermeyi teklif ederek ikisini de sonsuz bir işkenceden kurtarmıştır. Chiron, Prometheus'un ayağının dibine çökerek ölmüştür. Ama iyiliği ve hizmetleri yüzünden, Zeus gü-

zelliğine her zaman bakılabilsin diye, Chiron'u Sagittarius takımyıldızlarının bir parçası yapmıştır.

Chiron'un yarası acının gücünün ne kadar değişken olduğunu, şahsi, fiziksel veya duygusal olsa da nasıl ahlaki ve manevi bir güce dönüşebileceğini sembolize eder.

1. BÖLÜM

Archer Yedi Yaşındayken, Nisan Ayı

"Elimi tut! Seni yakaladım," dedim yumuşak bir şekilde. Helikopter yerden kalkarken Duke, Snake Eyes'ın* elini yakaladı. Elimden geldiği kadar sessizce oyun oynuyordum. Annem yine mahvolmuş haldeydi. Odasında uyurken onu uyandırmak istemiyordum. Onunla yatakta çizgi film izlememi söylemişti. Bir süre izledim ama uykuya dalınca G.I. Joe oyuncaklarımla oynamak için alt kata indim.

Helikopter yere inince adamlarım, içinden atlayıp sandalyenin üzerine havlu koyarak yer altı sığınağı gibi yaptığım yere doğru koştular. Helikopteri alıp tekrar vup vup sesiyle zeminden kaldırdım. Keşke parmağımı şaklatarak bu helikopteri gerçek hale getirebilseydim. Sonra annemi içine koyarak uzaklara uçurabilirdim. *Ondan,* morarmış gözlerden, annemin gözyaşlarından uzaklaşırdık. Çok çok uzaklarda olduğumuz sürece nereye gittiğimiz umurumda olmazdı.

Sığınağa yerde sürünerek girdikten birkaç dakika sonra ön kapının açılıp kapandığını, ayak seslerinin holün benim

* G.I. Joe çizgi romanlarındaki karakterlerinden biri. *–çn*

oynadığım kısmına kadar geldiğini duydum. Hafifçe başımı çıkarınca bir çift parlak siyah ayakkabıyı, üniforma pantolonunun parçası olduğunu bildiğim kelepçeleri gördüm.

"Connor amca!" derken olabildiğince hızlı bir şekilde emekleyerek yerimden çıkmaya çalışıyordum. Connor amca yere eğilmişti. Ben de kollarımı ona dolayarak, silahı ile polis fenerinin olduğu tarafından olabildiğince uzak kalmaya çalışıyordum.

"Merhaba, küçük adam," derken bana sarılıyordu. "Benim kurtarıcı kahramanım nasılmış?"

"İyiyim. İnşa ettiğim yeraltı kalesini görüyor musun?" deyip eğilerek omzumun arkasındaki masanın altında battaniye ve havlular kullanarak yaptığım kaleyi gururla gösterdim. Oldukça havalıydı.

Connor amca gülümseyerek bana baktı. "Kesinlikle gördüm. Oldukça iyi iş çıkarmışsın, Archer. Seninki kadar aşılamaz bir kale daha görmemiştim." Bana göz kırparken gülümsemesi daha da büyümüştü.

Ben de sırıttım. "Benimle oynayacak mısın?"

Saçımı karıştırırken gülümsüyordu. "Şu anda olmaz ufaklık. Sonra, tamam mı? Annen nerede?"

Yüzümün asıldığını hissettim. "Şey, kendini pek iyi hissetmiyor. Biraz uzandı." Connor amcamın yüzüne, bal rengi gözlerine baktım. Aklıma ilk gelen resim fırtına öncesi gökyüzüydü. Karanlık ve kısmen korkutucuydu. Hafifçe geri çekildim ama hemencecik Connor amcanın gözleri düzelmişti. Bana tekrar sıkıca sarıldı.

"Tamam, Archer. Tamam," dedi. Beni hafifçe geri çekerek kollarımı tutarken gözleri yüzümde dolanıyordu. Ben gülümseyince o da bana gülümseyerek karşılık verdi.

"Aynı annen gibi gülümsediğini biliyorsun, değil mi?"

Gülümsememi daha da genişlettim. Annemin gülüm-

semesini seviyordum. Sıcak ve güzeldi. Kendimi seviliyor gibi hissetmemi sağlıyordu.

"Ama babama benziyorum," dedim yere bakarak. Herkes bende bir Hale görünüşü olduğunu söylüyordu.

Bana bir dakikalığına sanki daha fazla şey söyleyecekmiş gibi bakmıştı ama sonra fikrini değiştirdi. "Eh, bu da güzel bir şey, ufaklık. Baban oldukça yakışıklı bir şeytan." Bana gülümsedi ama gözlerine ulaşmamıştı. Ona bakınca Connor amcam gibi görünmeyi diledim. Annem bir keresinde onun hayatında gördüğü en yakışıklı adam olduğunu söylemişti. Ama sonra bunu söylediği için pişman olmuş gibi görünmüştü. Büyük ihtimalle babam olmadığı için, diye tahmin ettim. Connor amcam aynı zamanda bir polis memuru ve kahramandı. Büyüdüğümde aynı onun gibi olacaktım.

Connor amcam ayağa kalktı. "Annen uyanmış mı diye gidip bakacağım. Sen aksiyon figürlerinle oyna. Ben hemen döneceğim, tamam mı ufaklık?"

"Tamam," diyerek başımla onayladım. Tekrar saçımı karıştırarak merdivenlere doğru gitti. Birkaç dakika bekledikten sonra arkasından sessizce takip ettim. Her gıcırtı çıkaran yere dikkat ederek ilerlemek için korkuluğa tutundum. Bu evde nasıl sessiz olabileceğimi biliyordum. Bu evde nasıl sessiz olunacağını bilmem önemliydi.

Merdivenlerin başına ulaştığımda annemin odasının önünde durup dinledim. Kapı aralık bırakılmıştı ama yeterliydi.

"Ben iyiyim Connor, gerçekten," dedi annem yumuşak bir ses tonuyla.

"İyi değilsin, Alyssa," diye tısladı amcam, sesi sonunda öylesine kesiliyordu ki beni korkutmuştu. "Tanrım. Onu öldürmek istiyorum. Benden bu kadar, Lys. Mağdur durumundan bıktım. Bunu hak ettiğini düşünebilirsin ama

Archer. Hak. Etmiyor," derken son üç kelimeyi daha önce gördüğüm gibi çenesi kasılmışken tükürürmüşçesine söylemişti. Genellikle babam etraftayken böyle konuşurdu.

Annemin hafif ağlama sesinden başka bir şey duymazken birkaç dakika sonra Connor amcam tekrar konuştu. Bu sefer sesi tuhaf, duygusuz geliyordu.

"Şu anda nerede olduğunu bilmek ister misin? Bardan çıkıp Patty Nelson ile eve gitti. Şu anda Patty'yi karavanında tahmin edebileceğin şekilde beceriyordur. Karavanın yanından geçerken arabamdan bile seslerini duyabiliyordum."

"Tanrım, Connor," derken annemin sesi boğazı düğümlenmiş gibi çıkmıştı. "Bunu daha kötü hale mi getirmeye çalışıyorsun–"

"Hayır!" diyerek gürleyince hafifçe yerimden zıpladım. "Hayır," derken bu sefer sesi daha sakindi. "Sadece bu kadarının yeterli olduğunu görmeni sağlıyorum. Yeter artık. Eğer bir kefaret ödemen gerektiğini düşünüyorsan, ödendi. Bunu göremiyor musun? Bu konuda asla haklı değildin ama diyelim ki öyleydin, kefaretin ödendi, Lys. Çoktan ödenmişti. Şimdi ise hepimiz ödüyoruz. Tanrım, o karavandan gelen sesleri duyunca neler hissettiğimi biliyor musun? Seni böyle aşağıladığı, sana saygısızlık ettiği için oraya dalıp onu iyice bir pataklamak istedim. İşin acı tarafı ise senden başkasıyla olduğu için mutlu olmalıydım. Tenime matkapla bile söküp atamayacak kadar derine işlemiş kadın dışında herkesle hem de. Ama onun yerine bu durumdan iğrendim. İğrendim, Lys. Sana düzgün davranması, seni tekrar elde edemeyeceğim anlamına gelse bile sana kötü davranmasından bıktım."

İçerisi birkaç dakikalığına sessizleşince ufak bir bakış atmak istesem de yapmadım. Tek duyabildiğim annemin yumuşak ağlaması ile biraz hışırtıydı.

Sonunda Connor amcam konuşmaya devam etti. Bu sefer sesi alçak ve nazikti. "Seni buradan götürmeme izin ver bebeğim. Lütfen, Lys. Sen ve Archer'ı korumama izin ver. Lütfen." Sesi adlandıramadığım bir şeyle doluydu. Keskin bir nefes aldım. Bizi buradan götürmek mi istiyordu?

"Tori'ye ne olacak?" diye sessizce sordu annem.

Connor amcamın cevap vermesi birkaç dakika almıştı. "Tori'ye ayrıldığımı söylerim. Bilmesi lazım. Yıllardır gerçek bir evliliğimiz yok zaten. Anlaması lazım."

"Anlamayacak, Connor," derken annemin sesi korkulu çıkıyordu. "Anlamayacak. Bizden intikam alacak bir şey yapacak. Benden hep nefret etti."

"Alyssa, artık çocuk değiliz. Bu saçma sapan bir rekabet değil. Bu mesele, gerçek hayat ve seni sevmemle alakalı. Bu, beraber bir hayat geçirmeyi hak etmemiz ile alakalı. Bu konu ben, sen ve Archer hakkında."

"Ya Travis?" diye sessizce sordu.

Bir duraklama olmuştu. "Tori'yle bir şeyler ayarlamaya çalışırım," dedi. "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Daha fazla sessizlik olduktan sonra annem konuştu, "İşin, kasaba..."

"Alyssa," dedi Connor amca, sesi nazikti. "Hiçbiri umurumda değil. Eğer sen yoksan, hiçbirinin manası yok. Bunu şimdiye kadar anlamadın mı? İşimden istifa ederek araziyi satarım. Beraber bir hayat yaşarız bebeğim. Biraz mutluluk buluruz. Buradan, bu yerden uzakta oluruz. *Bizim* diyeceğimiz bir yerimiz olur. Bebeğim, bunu istemez misin? Bana istediğini söyle."

Daha fazla sessizlik oldu ve sanki öpüşüyorlarmış gibi yumuşak sesler duyuyordum. Daha önce de annem gözetlediğimi bilmezken öpüştüklerini görmüştüm. Yanlış olduğunu, annelerin diğer erkekleri öpmemesi gerektiğini biliyordum. Ama aynı zamanda babaların eve sürekli sar-

hoş gelip eşlerini tokatlamaması da gerekirdi. Annelerin de, ne zaman Connor amcam gelse annemin yüzünde oluşan yumuşak ifadeyle ona baktığı gibi bakmaması gerektiğini biliyordum. Bu yüzden onları gizlice izliyor, anlamaya çalışıyordum.

Sonunda, uzun gibi gelen bir süreden sonra annem fısıldadı. O yüzden zorlukla duyabildim. "Tamam, Connor. Bizi buradan götür. Çok ama çok uzağa götür. Ben, sen, Archer hep beraber gidelim. Biraz mutluluk bulalım. Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Tek istediğim sensin."

Connor amcamın zorlukla nefes alırken, "Lys... Lys... Lys'im..." diye söylendiğini duydum. Oradan kaçıp gıcırdayan noktalara dikkat edip, ses çıkarmadan sessizce hareket ederek alt kata indim.

2. BÖLÜM

Bree

Sırt çantamı omzuma atıp ufak köpek taşıyıcısını yolcu koltuğundan alarak arabayı arkamdan kapattım. Bir anlığına durarak cırcır böceklerinin etrafta yankılanan seslerini dinledim. Neredeyse rüzgârla salınan ağaçların seslerini bastırıyorlardı. Gökyüzü canlı bir mavi rengindeydi. Önümdeki kulübenin etrafından parıldayan gölün birazını seçebiliyordum. Ön camında hâlâ ufak 'Kiralık' yazısı olan beyaz kulübeye gözlerimi kısarak baktım. Eskiydi, kısmen dökülmek üzere gibiydi ama hemen beni kendine çeken bir cazibesi vardı. Ufak verandasında akşamları oturup çam ile göl kokusu eşliğinde ay arkamdaki gölden yükselirken, ağaçların rüzgârla sallanışını izlediğimi gözümde canlandırabiliyordum. Kendi kendime gülümsedim. Umarım içerisi de dışı gibi çekici veya en azından *temizdir*.

"Ne düşünüyorsun, Phoebs?" diye yumuşak bir tonda sordum. Phoebe taşıyıcısından onaylar bir şekilde havlamıştı.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Ufak Vosvos'umun yanına eski bir Sedan çekilip için-

den yaşlı, kelleşmeye başlamış bir adam çıkarak bana doğru geldi.

"Bree Prescott siz misiniz?"

"Evet, benim." Gülümseyerek ona doğru birkaç adım ilerleyip elini sıktım. "Benimle kısa sürede buluştuğunuz için teşekkürler Bay Connick."

"Lütfen bana George de," derken bana gülümsüyordu. Kulübeye doğru ilerlerken ikimiz de her adımda toz ile solmuş çam iğnelerini savuruyorduk. "Buluşmak benim için sorun olmadı. Artık emekliyim, o yüzden uymam gereken bir takvim yok. Bu benim için de iyi oldu." Üç tahta basamaktan çıkıp verandaya varınca adam cebinden anahtar çemberini çıkararak aramaya koyuldu.

"Ah, işte burada," derken anahtarı kilide sokup ön kapıyı açtı. İçeri girip etrafa baktığımda toz ve hafif küf kokusu beni karşıladı.

"Karım olabildiğince sık buraya gelip biraz toz alır ve kaba temizliği yapar ama gördüğün üzere üzerinden biraz geçilmesi gerekiyor. Norma, kalçasındaki eklem iltihabından beri eskisi kadar dışarı çıkamıyor. Burası bütün yaz boştu."

"Önemli değil." Ona gülümseyerek Phoebe'nin taşıyıcısını kapının kenarına koyup mutfak olarak gördüğüm yere doğru yürüdüm. İçerisi basit bir temizlikten ötesini, yani komple fırçalanmayı gerektiriyordu. Ama ortama hemen içim ısınmıştı. Antika ve çekiciydi. Zemin, geniş tahtalardan oluşuyor ve eve çok güzel bir taşra havası veriyordu. Duvar boyalarının hepsi hoş, huzur verici tonlardaydı.

Mutfak teçhizatları eskiydi ama mutfak konusunda pek bir şeye ihtiyacım da yoktu. Tekrar bir şey pişirmek istediğimden bile emin değildim.

"Yatak odası ile banyo arka tarafta–" demeye başlamıştı Bay Connick.

"Kiralıyorum," diyerek araya girdim. Sonra kahkaha atarak hafifçe başımı salladım. "Yani eğer hâlâ müsait ve sizin için de sorun değilse kiralamak istiyorum."

Adam hafifçe güldü. "Ah, elbette. Harika olur. Arabamdan kira sözleşmesini almama izin ver, beraber işlemleri tamamlayalım. Depozitoyu ilk ve son ayın kirası olarak ayarladım ama eğer sorunsa bir ayarlama yapabilirim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sorun değil. Bana uyar."

"Tamam o zaman. Hemen döneceğim," dedi kapıya doğru ilerlerken.

Dışarıdayken ben de hole gidip yatak odası ile banyoya bir bakış attım. İkisi de ufaktı ama tam da düşündüğüm gibi yeterli olurlardı. İlgimi çeken ise yatak odasındaki göle bakan büyük camdı. Parlak güneş ışığında parlayan eşsiz, sakin, mavi renkteki cam gibi suya uzanan ufak rıhtımı görünce gülümsemeden edemedim.

Ufukta nokta gibi görünen iki tane bot vardı.

Birden suya bakınca tuhaf bir şekilde ağlamak istedim ama hüzünden değil de daha çok *mutluluktandı.* Birden o his gitti ve gerisinde tarif edemeyeceğim tuhaf bir özlem hissi bıraktı.

"İşte geldim," diye seslendi Bay Connick. Kapının arkasından kapandığını duydum. Bir süreliğine evim diyeceğim yer için kâğıtları imzalamak üzere odadan çıktım. Sonunda huzuru bulacağım yerin burası olmasını umut ediyordum.

Norma Connick bütün temizleme malzemelerini kulübede bırakmıştı. O yüzden valizlerimi arabadan çıkarıp yatak odasına koyduktan sonra işe koyuldum. Üç saat sonra nemli bir saç telini gözümün önünden çekip doğrularak

yaptığım işi inceledim. Tahta yerler temiz, tozsuzdu. Bütün eşyaların üzerindeki örtüler kaldırılmış, her tarafın tozu alınmıştı. Yatak çarşaflarını, havluları holdeki dolapta buldum. Mutfağın yanındaki ufak yıkama, kurutma makinesine istifleyip yıkadıktan sonra yatağımı yaptım. Mutfak ile yatak odası fırçalanıp çamaşır suyundan geçirildi. Tüm camlar gölden gelen sıcak yaz rüzgârı içeri girsin diye açıldı. Buraya çok fazla alışmasam iyi olurdu ama şu anlık halimden memnundum.

Bavuluma koyduğum birkaç kişisel eşyamı çıkarıp ecza kutusuna koydum. Uzun, soğuk bir duşla saatlerdir yaptığım temizliğin, bir o kadar da yolculuğun kirini üzerimden yıkadım. Kasabam Cincinnati, Ohio'dan buraya olan on altı saatlik yolculuğu sekizer saatlik yolculuklara dönüştürmüştüm. Bir akşam önce ufak, yol kenarındaki bir motelde kaldıktan sonra bu sabah buraya varmak için sürmüştüm. Bir önceki gün New York'ta ufak bir İnternet kafede durup gittiğim kasabadaki kiralık yerlere netten bakmıştım. Maine'de seçtiğim kasaba popüler bir turist bölgesiydi. O yüzden bir saatten fazla araştırmayla en yakın olarak golün karşı tarafında Pelion denen bu kasabada yer buldum.

Kurulandıktan ve temiz bir şort ile tişört giydikten sonra en yakın arkadaşım Natalie'yi aramak için telefonu elime aldım. Ona ilk mesaj attığımdan beri beni birkaç kere aramıştı. Gideceğimi söyleyip sadece mesajına karşılık vermiştim. Ona bir arama borçluydum.

"Bree?" diye cevap verdi Nat. Arka planda yüksek sesli bir kalabalık vardı.

"Merhaba Nat. Kötü bir zamanda mı aradım?"

"Bekle biraz, dışarı çıkıyorum." Elini ahizeye koyduktan sonra birine bir şey diyerek tekrar hatta döndü. "Hayır, hiç de kötü bir zamanlama değil! Seninle konuşmak için

sabırsızlanıyordum! Annem ve teyzemle öğle yemeğine çıktık. Birkaç dakika beni bekleyebilirler. Senin için endişelendim," derken ses tonu biraz suçlayıcıydı.

İç çektim. "Biliyorum, üzgünüm. Maine'deyim." Ona gittiğim yeri söylemek zorundaydım.

"Bree, birden çekip gittin. Tanrım. Yanına herhangi bir şey aldın mı bari?"

"Birkaç şey aldım. Yeteri kadar."

Burnundan soludu. "Tamam. Peki, ne zaman eve dönüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir süre kalacağımı düşünüyorum. Neyse Nat, sana bahsetmedim ama biraz para sıkıntısı çekiyorum. Kiranın depozitosu için epey yüklü bir para harcadım. En azından birkaç aylığına işe girmem, eve döndüğümde birkaç aylık masrafımı çıkaracak kadar kazanmam lazım."

Nat duraksadı. "O kadar kötü olduğunun farkına varmamıştım. Ama Bree, üniversite diploman var. Eve gelip onunla bir iş bul. Berduş gibi hiç kimseyi tanımadığın bir kasabada yaşamana gerek yok. Seni şimdiden özledim. Avery ile Jordan da seni özlüyor. Arkadaşlarının seni hayata döndürmesine izin ver. Seni seviyoruz. Eve daha hızlı geleceksen hemen sana biraz para gönderebilirim."

"Hayır, hayır Natalie. Bu... Zamana ihtiyacım var tamam mı? Beni sevdiğini biliyorum. Gerçekten biliyorum," dedim kısık bir tonda. "Ben de seni seviyorum. Ama bu yapmam gereken bir şey."

Tekrar durakladı. "Jordan yüzünden mi?"

Birkaç saniye dudaklarımı ısırdım. "Hayır, tam olarak sayılmaz. Demek istediğim, belki yangına körükle gitmiştir. Ama hayır, Jordan'dan kaçmıyorum. Sadece şu anda istediğim son şeydi, anlarsın ya? Her şey çok fazla üst üste geldi."

"Ah hayatım, insan ancak bir yere kadar *dayanır*." Sessiz

kaldığımda iç çekerek konuştu. "Kısmen tuhaf, hazırlıksız seyahat şimdiden işe yarıyor mu?" Sesindeki gülümsemeyi duydum.

Sessizce güldüm. "Bazı konularda kısmen yarıyor ama diğer konularda henüz değil."

"Yani henüz yok olmadılar mı?" diye Natalie sessizce sordu.

"Hayır, Nat. Henüz değil. Ama burası hakkında iyi şeyler hissediyorum. Gerçekten öyle." Sesimi neşeli çıkarmaya zorladım.

Nat tekrar duraksadı. "Tatlım, yerle alakası olduğunu sanmıyorum."

"Demek istediğim bu değildi. Sadece burası biraz uzaklaşmak için daha iyi bir yermiş gibi hissettiriyor. Aman Tanrım, gitmen gerekiyor. Annen ile teyzen seni bekliyor. Bunu başka bir zaman konuşuruz."

"Tamam," dedi tereddüt ederek. "Yani güvendesin, değil mi?"

Duraksadım. Asla tamamen güvende hissetmemiştim. Tekrar hissedecek miydim? "Evet, hem burası çok güzel. Tam gölün yanında bir kulübe buldum." Arkamdaki camdan bakarak güzel suyun manzarasının tadını çıkardım.

"Seni ziyarete gelebilir miyim?"

Gülümsedim. "Biraz yerleşmeme izin ver. Belki dönmeden önce gelip beni ziyaret edebilirsin?"

"Tamam, anlaştık. Seni gerçekten özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum. Seni yakında tekrar ararım, tamam mı?"

"Tamam. Görüşürüz tatlım."

"Görüşürüz, Nat."

Telefonu kapattım ve büyük camın yanına giderek yeni

yatak odamın perdelerini çektim ve yeni yapılmış yatağıma girdim. Phoebe ayağımın ucuna yerleşti. Başım yastığa değdiği anda uykuya daldım.

Kuşların sesine ve uzaktan gelen suyun kıyıya vuruş seslerine uyandım. Yatakta dönerek saate baktım. Saat akşamdan sonra altıyı biraz geçmişti. Oturup vücudumu gererek iki yana yönlendirdim.

Yataktan kalktım. Phoebe arkamdan takip ederken dişlerimi ufak banyoda fırçaladım. Ağzımı çalkaladıktan sonra yüzümü ecza dolabının aynasında inceledim. Gözümün altındaki siyah halkalar hâlâ duruyordu ama beş saatlik uykumdan sonra daha az belirginlerdi. Yanaklarımı biraz renk gelsin diye çimdikledim. Aynada kendime kocaman, sevimsiz ve sahte bir şekilde sırıttıktan sonra başımı iki yana salladım. "İyi olacaksın Bree. Güçlüsün ve tekrar mutlu olacaksın. Beni duyuyor musun? Buraya dair iyi bir şeyler var. Hissediyor musun?" Başımı eğerek aynadaki yansımama bir dakika daha baktım. Birçok insan banyodaki yansımalarıyla konuşur, değil mi? Bu tamamen normal bir şey. Burnumdan yumuşak bir homurtu çıktıktan sonra başımı hafifçe salladım. Yüzümü yıkayarak hızlıca uzun, açık kahverengi saçlarımı ensemde dağınık bir şekilde topladım.

Mutfağa gidip arabamın soğutucusundaki, donmuş yemekleri koyduğum buzluğu açtım. Yanımda getireceğim çok yemek yoktu. Sadece evdeki buzlukta olan birkaç şey vardı. Mikrodalgaya atılacak birkaç yemek, süt, fıstık ezmesi, ekmek ile biraz meyve vardı. Bir de Phoebs için yarım torba dolusu köpek maması. Bir market bulmadan önce bunlar bize birkaç gün giderdi.

Tezgâhtaki mikrodalgaya makarna yemeği koyduk-

tan sonra plastik kaşıkla ayakta yedim. Yerken mutfağın camından dışarıyı izliyordum. Mavi elbiseli, kısa beyaz saçları olan bir kadının yanımdaki kulübeden çıkıp benim verandama elinde sepetle yürüdüğünü gördüm. Hafifçe kapının çalındığını duyduğumda boşalan kâğıt yemek kutusunu çöpe atarak cevap vermeye gittim.

Kapıyı açınca yaşlı bayan sıcak bir şekilde bana gülümsedi. "Merhaba canım, ben Anne Cabbott. Görünüşüne göre sen de benim yeni komşum oluyorsun. Semte hoş geldin."

Ben de ona gülümseyerek bana verdiği sepeti aldım. "İsmim Bree Prescott. Teşekkür ederim. Ne kadar naziksiniz." Sepetin üzerindeki bezi kenarından kaldırınca yaban mersinli kek kokusu burnuma doldu. "Tanrım, bunlar çok lezzetli kokuyor," dedim. "İçeri girmek ister miydiniz?"

"Aslında ben de sana verandamda benimle biraz soğuk çay içer misin diye soracaktım. Daha yeni yaptım."

"Ah," dedim tereddüt ederek. "Pekâlâ, olur. Bana ayakkabılarımı giymem için az bir müsaade edin."

Tekrar içeri girip kekleri mutfak tezgâhına koyduktan sonra terliklerimi fırlattığım yatak odama döndüm.

Kapıyı tekrar çıktığımda Anne beni verandamın ucunda bekliyordu. "Ne kadar güzel bir akşam. Her akşam dışarıda oturup keyfini çıkarmaya çalışıyorum. Çok yakında havaların soğukluğu konusunda şikâyet etmeye başlarım."

Onun kulübesine doğru yürümeye başladım. "Yani burada bütün yıl mı yaşıyorsun?" diye ona bakarken sordum.

Başıyla onayladı. "Bu taraftakiler olarak çoğumuz bütün mevsim buradayız. Turistler bu kasabayla o kadar ilgilenmiyor. Şurası," derken kafasıyla gölün uzaktaki, zorlukla görünen kısmını işaret etti. "Turistlerin tüm ilgisini çeken yer. Kasabanın çoğu pek umursamıyor, hatta hoşlarına gidiyor. Tabii her şey yakında değişecek. Kasabanın

sahibi olan kadın, Victoria Hale'in, turistleri buraya getirecek bir sürü yeni yerleşim planı var." Verandasına çıkan merdivenleri çıkarken iç çekti ve hasır sandalyelerden birine oturdu. İki kişilik sundurma salıncağına oturarak mindere yaslandım.

Verandası çok güzeldi. Konforlu beyaz hasırlarla, canlı mavi-sarı minderle sıcak bir ortamdı. Her yerde çiçek saksıları vardı. Petunyalar, asmalar etrafa dalgalar halinde yayılmış gibiydiler.

"Turistleri buraya getirmek hakkında ne düşünüyorsun?"

Kadın hafifçe kaşlarını çattı. "Ah, ben sakin, ufak kasabamı seviyorum. Bana göre orada kalmalılar. Hâlâ gelip geçenler uğrayacaktır. Bana göre bu bile yeterli. Hem ufak kasabanın bana verdiği histen hoşlanıyorum. Sözde evler burayı kaplayınca göl kenarı kulübeleri artık olmayacak."

Kaşlarımı çattım. "Ah, özür dilerim," dedim taşınması gerektiğini kast ettiğini anlayınca.

Elini umursamaz bir tavırda salladı. "Bana bir şey olmaz. Daha çok genişleme yüzünden kasabadaki işlerin kapanmasından endişe ediyorum."

Hâlâ kaşlarımı çatarken başımla onayladım. Tekrar konuşmadan önce bir süre sessiz kaldık. "Ben ufak bir kızken gölün öbür tarafında ailemle beraber tatil yapmıştık."

Yanındaki ufak masadan çay sürahisini alıp ikimize de birer bardak doldurduktan sonra bana uzattı. "Öyle mi? Seni buraya tekrar ne getirdi?"

Bardağımdan bir yudum alıp bilerek birkaç saniye durakladım. Sonunda, "Kısa bir seyahate çıktım. O yaz burada çok mutluydum," diye cevap verdim omzumu silkerek. Gülmeye çalıştım ama ailem hakkında konuşmak hâlâ göğsümü sıkıştırıyordu. Yüzüme hoş bir ifade koymaya çalıştım.

Beni birkaç saniye incelerken kendi çayını yudumluyordu. Sonra başıyla onayladı. "Pekâlâ canım. Güzel bir plana benziyor. Eğer burası sana daha önce mutluluk getirmişse, bence bunu tekrar yapabilir. Sanırım bazı yerler insanlara iyi geliyor." Sıcak bir şekilde gülümsedi. Ben de gülümseyerek karşılık verdim. Burada olmamın bir başka sebebinin ailemin gerçekten mutlu, keyifli olduğu son yer olduğunu söylememiştim. O seyahatten döndüğümüzde anneme göğüs kanseri teşhisi konulmuştu. Altı ay sonra da öldü. O zamandan sonra babamla bir başımıza kaldık.

Anne, "Ne kadar kalmayı planlıyorsun?" diye sorunca beni dalgın halimden çıkardı.

"Emin değilim. Belirli bir yol haritası çizmedim. Öncelikle işe girmem lazım. Eleman arayan birini tanıyor musunuz?"

Gözlüklerini indirdi. "Aslında evet. Kasadaki lokantanın sabah vardiyası için garsona ihtiyacı var. Kahvaltı ve öğle yemeği için açıklar. Geçen gün oradaydım ve ilanı gördüm. Orada çalışan kızın bir çocuğu olmuştu. İşi bırakıp çocuğuyla kalmaya karar vermiş. Norm's kasabanın tam ana caddesinde, her zaman hoş ve dolu bir mekândır. Onlara seni Anne'in gönderdiğini söyle," dedikten sonra bana göz kırptı.

"Teşekkürler," diyerek gülümsedim. "Söyleyeceğim."

Sessizce bir dakika oturup çaylarımızı içtik. Ağustos böceğinin arka planda şarkı söylemesi ile ara sıra sivrisinek vızıltısı kulağıma geliyordu. Göl suyunun kıyıya vuruşunun yumuşak sesi ile göldeki botların büyük ihtimalle akşam için mola vereceklerini söyleyen uzak bağırışlarını duyuyordum.

"Burası fazlasıyla huzur dolu."

"Umarım bunu çok dobra bulmazsın ama huzura çok ihtiyacın varmış gibi duruyorsun."

Nefesimi verip yumuşak bir kahkaha attım. "İnsanları iyi okuyor olmalısın," dedim. "Kesinlikle haklısın."

O da benimle kahkaha attı. "İnsanları tartmakta iyiyimdir. Bill'im eskiden benden istese de bir şey saklayamayacağını söylerdi. Elbette aşk ile zaman sana bunu yapıyor. O kadar iyi anlıyorsun ki karşındaki senin bir parçan gibi oluyor. Sonuçta kendinden saklanamazsın. Yine de sanırım bazıları gizlemekte bayağı iyi."

Başımı hafifçe yatırdım. "Üzgünüm. Kocanı kaybedeli ne kadar oluyor?"

"Ah, neredeyse on yıl oldu. Hâlâ onu özlüyorum tabii." Birden yüzünde melankolik bir ifade belirdikten sonra omzunu dikleştirerek başıyla bardağımı işaret etti. "Eskiden çayında biraz viski severdi. Onu neşeli bir hale sokardı. Elbette ben aldırmazdım. Onu gülümseyerek tutmak sadece bir iki dakikamı alırdı."

Ufak bir yudum çay alınca tükürmemek için elimi ağzıma götürdüm. Yutkunduktan sonra kahkaha atınca Anne de bana sırıttı.

Birkaç dakika sonra başımı salladım. "Sanırım erkekler o konuda oldukça kolaylar."

Anne gülümsedi. "Biz kadınlar bunu genç yaşta öğreniyoruz, değil mi? Evinde seni bekleyen bir oğlan var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Birkaç iyi arkadaşım var ama beni bekleyen kimse yok." Kelimeler ağzımdan dökülürken dünyadaki yalnızlığımın gerçek yüzü karnıma vurulmuş bir yumruk gibi hissettirmişti. Benim için yeni bir şey değildi ama bu kelimeleri söylemek bilginin kendisinin yapamayacağı kadar durumu gediğine sokmuştu. Bir bardak çayımı içerken birden üzerime çöken duygularımı bastırmaya çalıştım.

"Ben en iyisi gideyim," dedim. "Çay ve arkadaşlığınız için çok teşekkür ederim." Anne'e gülümsedim. O da bana

gülümseyerek karşılık verirken benimle beraber ayağa kalktı.

"Ne zaman istersen, Bree. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun."

"Teşekkürler, Anne. Çok naziksin. Ah! Eczaneye gitmem lazım. Kasabada bir tane var mı?"

"Evet. Haskell's var. Kasabada geldiğin yerden dolan, sol tarafında göreceksin. Işıklardan önceki ilk sağdaki dükkân. Gözünden kaçmaz."

"Peki, iyiymiş. Tekrar teşekkürler," dedim basamaklardan inip ona hafifçe el salladım.

Anne başını sallarken gülümseyerek bana elini sallıyordu.

Kendi bahçeme dönüp çantamı almak için eve girince tüylerle dolu bir karahindiba gördüm. Eğilerek yerden kopardıktan sonra dudaklarıma götürüp gözlerimi kapatarak Anne'in sözlerini hatırladım. Bir dakika sonra, "Huzur," diye fısıldadım. Üflemeden önce tohumun gözümün önünde uçmasını izledim. Tohumlardan birinin fısıltımı dilekleri gerçekleştiren bir şeye veya birine ulaştırmasını diliyordum.

3. BÖLÜM

Bree

Arabayı sakin, neredeyse moda geçmiş ufak küçük kasaba alanı Pelion'a sürerken gökyüzü kararmaya başlamıştı. Çoğu dükkân ailecek veya bireysel olarak işletiliyordu. İnsanlar serin yaz sonu alacakaranlığında büyük ağaçların sıralandığı geniş kaldırımlarda yürüyordu. Burada büyülü ve *ümit verici* bir şeyler vardı. "Yapabileceğinden emin değildin ama bir gün daha geçti, değil mi?" diyen bir havası vardı.

Haskell's mağazasını görünce sağ tarafındaki park yerine aracı çektim.

Henüz market alışverişine çıkmama gerek yoktu ama birkaç temel şeye ihtiyacım vardı. Dışarı çıkmamın tek sebebi buydu. Bugün beş saat filan uyumama rağmen kendimi yine yorgun ve yatağımda kitabımla kıvrılmaya hazır hissediyordum.

Haskell's mağazasına on dakika girip çıktıktan sonra gittikçe kararan havada arabama yürüyordum. Dükkânda olduğum sırada sokak ışıkları açılmıştı ve park yerine rüya gibi bir ışıltı yayıyordu. Çantamı omzuma çekerek plastik

torbayı bir elimden diğerine geçirirken poşetin alt tarafı yırtılıp aldıklarım yere düştü. Birkaç eşya yuvarlanarak hemen ulaşamayacağım bir yere kaçmıştı. "Kahretsin!" diye küfrederken eşyalarımı toplamak için eğildim. Geniş çantamı açarak aldığım şampuanı ve saç kremini koydum. Görüş açımda birinin durduğunu görünce irkildim. Bir adam eğilip bir dizini asfalta koyarak direkt onun yolunda olan yuvarlanmış ağrı kesici kutusunu bana verirken başımı kaldırdım. Ona bakıyordum. Gençti ve ciddi manada kesilmeye ihtiyacı olan dağınık, uzun, hafif dalgalı kahverengi saçları vardı. Sakalları bilerek sert bir duruş için bırakılmaktan çok bakımsız gözüküyordu. Yakışıklı olabilirdi ama fazlasıyla uzun sakalı, alnına, çenesine düşen saçları yüzünden simasını tam çıkarmak zordu. Kot pantolonu ile geniş göğsünü gergin bir şekilde kaplayan mavi bir tişört giyiyordu. Tişörtün üzerinde bir zamanlar bir mesaj varmış gibiydi ama şimdi solmuş, yok olmuş haliyle ne olduğunu tahmin etmek zordu.

Bütün bunları bir şişe ilacı bana uzattığı an elimi uzattığım birkaç saniyede fark ettim. Bir noktada gözlerimiz birleşmiş, birbirlerine düğümlenmiş gibiydiler. Gözleri koyu, viski rengindeydi ve uzun koyu renkli kirpiklerle çevrelenmişlerdi. *Çok güzel.*

Ona bakarken aramızda bir şeylerin hareket ettiğini hissettim. Sanki vücutlarımızın arasındaki havaya uzansam elime somut, yumuşak, sıcak bir şey gelecek gibiydi. Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım ama gözlerini benden kaçırırken bakışlarımı kaçıramıyordum. Bu tuhaf görünüşlü adam kimdi ve neden önünde donakalmış bir şekilde duruyordum? Başımı hafifçe sallayarak kendimi gerçekliğe döndürmeye çalıştım. "Teşekkürler," dedim hâlâ uzanmış vaziyetteki elinden ilacı alarak. Hiçbir şey söylemedi. Yüzüme hâlâ bakmıyordu.

"Kahretsin," diye sessizce bir kere daha küfrederken dikkatimi yere savrulmuş eşyalara verdim. Tampon kutumun açılmış, birkaç tanesinin yerde olduğunu görünce gözlerim kocaman açıldı. *Beni şuracıkta öldürün.* Adam birkaç tanesini alıp bana verdi. Hızlıca çantama tıkıştırdıktan sonra tam bana bakarken bakışlarımı ona çevirdim. Ama yüzünde bir ifade yoktu. Yine bakışlarını uzağa çevirdi. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Bana birkaç tamponu daha verirken konu açmayı denedim. Elinden hızlıca tamponları alıp çantama tıkarken histerik kıkırdamalarımı bastırmaya çalışıyordum.

"Kahrolası plastik torbalar," diye bir nefeste hızlıca söyledim. Sonra devam etmeden önce derin bir nefes alıp bu sefer yavaşça konuştum. "Yatırım için kötü oldukları gibi hiç de güvenilir değiller." Adam bana Almond Joy çikolatam ile tamponu verdi. Elinden aldıktan sonra içten içe inleyerek açık çantama attım. "Tekrar kullanılabilir alışveriş çantalarımı kullanmaya çalıştım. Çok tatlı şal, puantiye desenli olanlarını bile satın aldım." Yerdeki son tamponu çantama tıkıştırırken başımı iki yana sallıyordum. "Ama sürekli onları ya arabamda ya da evimde unutuyorum." Adam bana iki paket daha Almond Joy çikolatasını uzatınca başımı yine sallamaya başladım.

"Teşekkürler," dedim. "Sanırım gerisini ben hallederim." Yerde kalan Almond Joy çikolatalarını elimle göstererek.

Ona tekrar bakınca yanaklarım yine kızarmaya başladı. "İndirimdeydiler," diye açıkladım. "Onları bir oturuşta yemeyi filan planlamıyorum yani." Yerdekileri toplarken bana bakmadı ama dudağının milimetrik bir şekilde kıpırdadığını gördüğüme yemin edebilirdim. Gözlerimi kırpınca bir anda yok olmuştu. Çikolataları elinden alırken ona gözlerimi kısarak baktım. "Sadece evde çikolata tutmayı

seviyorum. Bilirsin işte, arada sırada kendimi ödüllendiriyorum. Buradakiler bana birkaç ay yeter." Yalan söylüyordum. Aldıklarım bana yetse yetse birkaç gün yeterdi. Eve sürerken birkaç tanesini bile yiyebilirdim.

Öylece birbirimizin önünde dikilirken çantamı omzuma astım. "Pekâlâ, tamam. Yardım için, beni, kişisel eşyalarımı... çikolatalarımı, hindistan cevizimi, Almond çikolatalarımı... kurtardığın için teşekkürler." Kısık ve utanmış bir sesle kahkaha attıktan sonra yüzümü hafifçe buruşturdum. "Benimle biraz konuşup bu acıma bir son versen çok yardımı olurdu." Ona sırıttım ama yüzünün düşmüş, gözleri donuklaşıp biraz önce yüzünde gördüğüme yemin edebileceğim sıcak ifadesinin yerini boş bir ifade almıştı.

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Hey, bekle!" diye seslendim arkasından giderken. Kendimi durdurdum. Hafifçe caddeye doğru koşarak benden uzaklaşırken vücudunun asaletle hareket etmesine kaşlarımı çatarak baktım. Caddeyi geçip görüş açımdan çıkarken tuhaf bir kaybetme hissi beni sardı.

Arabama binip birkaç dakika hareket etmeden durarak tuhaf karşılaşmayı düşündüm. Sonunda motoru çalıştırdığımda arabamın ön camında bir şey fark ettim. Cama karahindiba tohumları dökülmüştü. Hafif rüzgârda tüyler ön camımda nazikçe dans ederek benden uzağa, adamın gittiği yöne doğru ilerlediler.

Ertesi gün erken kalkıp yataktan çıktım. Odamdaki perdeleri açarak sabah güneşin yansıyıp sıcak, altın rengine dönüştürdüğü göle baktım. Büyük bir kuş uçtu. Gölün uzak bir köşesinde bir tane bot seçebiliyordum. Evet, buraya kesinlikle alışabilirdim.

Phoebe yataktan fırlayıp ayağımın dibinde oturdu. "Ne düşünüyorsun, kızım?" diye fısıldarken o da esniyordu.

Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. "Bu sabah olmaz," diye fısıldadım. "Bugün gayet iyisin." Yavaşça duşa doğru giderken her adımda göğsümde umudun filizlenmesiyle hafifçe rahatladım. Ama tam suyu açacakken etrafımda dünya yok olup suyun sesi yere hızlıca çarpan yağmurun sesine dönüştü. Korku beni ele geçirmişti. Kulaklarımda yankılanan yüksek sesli gök gürültüsü ve çıplak göğüslerimde gezinen soğuk metal hissiyle donakaldım. Göğüs ucumda dolanan silahın tümseğiyle irkildim. Gözyaşları yanaklarımdan hızlıca akarken soğuk, göğüs uçlarımı birer çakıl taşı haline getirmişti. Beynimin içinde adeta metal raylarda duracak bir yer arayan trenin yüksek sesli çığlığı vardı. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Nefesimi tutup silahın ateşlenmesini beklerken buz gibi soğuk bir dehşet hissi damarlarımda geziniyordu. Yandaki odada kendi kanının üzerinde yatan babamı düşünmeye çalıştım ama kendi korkumdan bir şey düşünemediğim için başka bir şeye odaklanamıyordum. İstemsizce titremeye başladım. Yağmur yağmaya ve–

Dışarıda bir araba kapısı çarpılarak kapanınca beni şimdiki zamana döndürdü. Akan suyun önünde duruyordum. Su, perdenin açık olduğu yerden yere damlıyordu. Kusmuk boğazıma gelince tam kusacağım an tuvalete yetiştim. Birkaç dakika nefes almakta zorluk çekerek, titreyerek vücudumu kontrol altına almaya çalıştım. Gözyaşlarım neredeyse dökülecekti ama izin vermedim. Gözlerimi sıkıca kapatıp yüzden geriye doğru saydım. Bire geldiğimde yine derin bir nefes alarak ayağa kalkıp havluyla yerde oluşan su birikintisini sildim.

Kıyafetlerimi çıkararak sıcak suya adım atıp başımı geriye doğru yasladım ve gözlerimi kapadım. Sakinleşme-

ye çalışıp şimdiki zamana dönmeye çalışırken titrememi kontrol altına almayı deniyordum.

"İyisin. İyisin. İyisin," diye tekrarlarken vücudum hâlâ titriyor, duygularımı, suçluluk hissini yutmaya çalışıyordum. *İyi olacağım.* Bunu biliyordum ama orada, o yerde, tam bir acı ve dehşet anında olmanın verdiği hissi üzerimden atmak hep biraz zaman alıyordu. Bazen bu üzüntünün beni terk etmesi birkaç saat sürüyordu ama asla tamamen gitmiyordu.

Her sabah bu geçmişten sahneler geliyordu ve her akşam kendimi daha güçlü hissediyordum. Her şafakta yeni günün beni özgürlüğe kavuşturacağına, bugünü *o zamandan* ayıran malum gecenin hüznüne, acısına katlanmadan bir gün yaşayacağıma dair ümidim vardı.

Duştan çıkıp durulandım. Aynada kendime bakıp çoğu sabahki halimden daha güzel gözüktüğümü düşündüm. Geçmişten kesitler burada sonlanmasa bile iyi bir uyku çekmiştim ki bu son altı ayda pek yapabildiğim bir şey değildi. Camımın dışındaki göle bakarken huzuru hissettim. Kumlu sahile suyun nazikçe vuruş sesinden daha huzurlu ne olabilirdi ki? Elbette bunun bir kısmı ruhuma sızacak veya en azından çok ihtiyacım olan uykumu almamı sağlayacaktı.

Yatak odama dönerek haki şortum ile siyah kısa kollu gömleğimi üstüme geçirdim. Anne'in bahsettiği kasabadaki lokantaya gitmeyi planlıyordum. Hâlâ müsait olan işi soracağımdan güzel görünmek istiyordum. Param azalmıştı. En yakın zamanda bir işe girmek zorundaydım.

Saçımı kurutma makinesiyle kuruttuktan sonra salık şekilde bırakarak çok az makyaj yaptım. Siyah sandaletlerimi giydikten sonra kapıdan çıkıp dışarı adım attım, sıcak sabah havası tenimi okşarken kapıyı kilitledim.

On dakika sonra Norm's Lokantası'nın önündeki kaldı-

rıma aracımı çektim. Klasik ufak kasaba lokantalarına benziyordu. Büyük cam pencerelere bakınca pazartesi sabahın saat sekiz olmasına rağmen yarı yarıya dolu olduğunu gördüm. 'Yardımcı Aranıyor' ilanı hâlâ camdaydı. Yaşasın!

Kapıyı açtıktan sonra kahve, domuz pastırması kokusu, konuşma sesleri ile masalardan gelen yumuşak kahkahalar beni karşıladı.

Ön tarafa yürüyerek tezgâhın önündeki taburelerden birine, kesilmiş kot şortlardan ve kolsuz bluzlardan giymiş iki genç kadının yanına oturdum. Belli ki ofise giderken kahvaltı için uğrayan kalabalıktan değillerdi.

Dönen, kırmızı vinil kaplı oturağa yerleşirken yanımda oturan kız bana bakarak gülümsedi.

"Günaydın," diyerek gülümsemesine karşılık verdim.

"Günaydın!"

Önümdeki menüyü alınca mutfak camının önünde duran, kısa gri saçlı yaşlı bir kadın omzunun üzerinden bakıp konuştu. "Hemen yanına geliyorum tatlım." Sipariş defterini karıştırırken stresli gözüküyordu. Mekânın sadece yarısı doluydu ama belli ki yalnızdı ve herkese yetişmekte zorluk çekiyordu. Sabah kalabalıkları işlerine yetişebilmeleri için her zaman hızlı servis isterlerdi.

"Acelesi yok," dedim.

Birkaç dakika sonra bir çifte yemeklerini vermesinin ardından yanıma gelip dikkati dağınık bir şekilde, "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Lütfen. Çok yorgun görüyorsun. Sana yardımcı olabilir, hazır olduğunda üç numaraya servis yapabilirim."

"Tanrı seni korusun tatlım," derken kahkaha attı. "Garsonluk üzerine deneyimin olmalı herhalde."

"Aslında," diyerek gülerken ona menüyü uzattım. "Deneyimim var ve bunun iyi bir zaman olmadığını biliyorum ama camdaki 'Yardımcı Aranıyor' ilanını gördüm."

"Gerçekten mi?" dedi. "Ne zaman başlayabilirsin?"

Kahkaha attım. "Olabildiğince erken. Sonra gelip form filan doldurabilirim–"

"Gerek yok. Garsonluk deneyimin ve işe ihtiyacın var. İşe alındın. Sonra gel ki gerekli kâğıtları dolduralım ama Norm's kocama ait. Başka bir garsonu işe alma yetkim var ve demin seni işe aldım bile." Bana elini uzattı. "Bu arada ismim Maggie Jansen."

Ona sırıttım. "Benimki de Bree Prescott. Çok teşekkür ederim!"

"Günümü aydınlatan sensin asıl," diye seslenirken tezgâhın sonuna doğru gidip başka bir kahve fincanını dolduruyordu.

Pekâlâ, bu hayatımdaki en hızlı iş görüşmesi olmuştu.

"Kasabada yeni misin?" diye sordu yanımdaki genç kadın.

Ona gülümseyerek döndüm. "Evet, dün taşındım aslında."

"O zaman Pelion'a hoş geldin. Ben Melanie Scholl, bu da kız kardeşim Liza." Sağındaki kız öne doğru eğilip elini uzattı.

Elini sıkarken, "Tanıştığıma çok memnun oldum," dedim.

Bluzlarının arkasından görünen bikini bağcıklarını fark ettim. "Burada mı tatil yapıyorsunuz?" dedim.

"Ah hayır," dedi Melanie kahkaha atarak. "Diğer yakada çalışıyoruz. Turistler buradayken birkaç haftalığına cankurtaranlık yapacağız. Sonrada kışın ailemizin sahip olduğu pizza dükkânında çalışmaya döneceğiz."

Başımla onaylarken kahvemden yudum alıyordum. Benim yaşımda göründüklerini düşünmüştüm. Liza belli ki daha gençti. Kızılımsı kahverengi saçlar, aynı iri mavi gözlerle birbirlerine benziyorlardı.

"Eğer kasaba hakkında soruların varsa bize sor," dedi Liza. "Bütün kirli sırları bilmeyi görevimiz edindik." Bana gözünü kırptı. "Kiminle çıkman, kimi görmezden gelmen gerektiğini de söyleyebiliriz. Aşağı yukarı iki kasadaki herkesi elden geçirdik. Hazine değerinde bilgilerimiz var."

Kahkaha attım. "Tamam, aklımda bulundururum. Sizinle tanıştığıma cidden memnun oldum kızlar." Aklıma bir şey geldiğinde önüme doğru dönüyordum. "Hey, aslında size biri hakkında bir sorum var. Dün akşam bazı eşyalarımı eczanenin park yerinde düşürünce genç bir adam bana yardım etti. Uzun, zayıf, yapılı ama ne bileyim hiçbir şey söylemedi ve uzun bir sakalı–"

"Archer Hale," diye araya girdi Melanie. "Öne çıkıp sana yardım ettiğine şaşırdım açıkçası. Genellikle kimseyle pek ilgilenmez," deyip duraksadı. "Sanırım kimse de onunla pek ilgilenmiyor."

"Pek şansı olup olmadığını bilemiyorum," dedim. "Eşyalarım tam anlamıyla ayağının dibine yuvarlandılar."

Melanie omuz silkti. "Yine de alışılagelmiş bir şey değil. Güven bana. Neyse, sanırım kendisi sağır. Bu yüzden konuşmuyor. Çocukken bir çeşit kaza geçirmiş. Olay olduğunda biz beş, altı yaşlarındaydık. Tam kasabanın dışında, otobanda oldu. Ailesi, amcası yani kasabanın Polis Şefi öldürüldü. Sanırım o zaman duyu yeteneğini kaybetti. Briar Sokağının sonunda yaşıyor. Eskiden ona evde eğitim veren diğer amcasıyla yaşıyordu ama amcası birkaç yıl önce öldü. Şimdi sanırım tek başına yaşıyor. Amcası ölene kadar kasabaya gelmezdi bile. Şimdi arada sırada onu görüyoruz. Ama tamamen yalnız takılan bir adam."

"Vay," dedim kaşlarımı çatarak, "bu çok üzücü bir hikâye."

"Evet," diye araya girdi Liza, "öyle, vücudunu gördün mü? Elbette genlerinde var. Eğer o kadar anti sosyal olmasaydı onu becerirdim."

Melanie gözlerini devirince kahvemi püskürtmemek için ağzımı elimle kapadım.

"Hadi ama kaltak," dedi Melanie. "Yine de senden yana bir kere baksa, onu becerirdin."

Liza bunu bir saniyeliğine düşünüp başını iki yana salladı. "O vücutla neler yapabileceğini bildiğinden şüpheleniyorum. Gerçekten çok yazık." Melanie tekrar gözlerini devirdikten sonra sipariş penceresinin üzerindeki saate baktı.

"Ah kahretsin, gitmemiz lazım, yoksa geç kalacağız." Cüzdanını çıkararak Maggie'ye seslendi. "Parayı tezgâhın üzerinde bırakıyorum, Mags."

"Teşekkürler hayatım," diye seslendi Maggie, hızlıca yürürken iki tane tabak tutuyordu.

Melanie peçeteye bir şeyler karalayıp bana verdi. "Bu bizim numaramız," dedi. "Gölün öbür tarafında yakında bir kızlar gecesi planlıyoruz. Belki de bizimle gelmek istersin?"

Peçeteyi aldım. "Ah, tamam. Belki gelirim," derken gülümsedim. Telefonumu peçeteye karalayıp ben de kendiminkini ona verdim. "Çok teşekkürler. Çok naziksin." Yaşıtım iki kızla konuştuktan sonra moralimin ne kadar düzeldiğini görmek şaşırtıcıydı. Belki de ihtiyacım olan buydu. Felaket olmadan önce arkadaşları olan bir insan olduğumu hatırlamam gerekiyordu, diye düşündüm. Bütün hayatım o gün başlayıp bitmiş gibi hissetmek çok kolaydı. Ama bu doğru değildi. Bunu olabildiğince kendime hatırlatmam lazımdı.

Elbette evdeki arkadaşlarım babamın ölümünden sonra beni birkaç kere dışarı çıkarmaya çalışmışlardı ama pek

kendimde değildim. Belki de trajediyle bağlantılı olmayan insanlarla dışarı çıkmak daha iyi gelirdi? Ne de olsa bu yolculuğun sebebi bu değil miydi? Geçici bir kaçış? Yeni bir yerin yaralarımı iyileştireceği umudu? Ve sonra hayatımla yüzleşecek güce sahip olacaktım.

Liza ile Melanie hızlıca kapıdan çıkarken restoranda oturan birkaç insana seslenip el salladılar. Bir dakika sonra Maggie tabağımı önüme koydu.

Yemeğimi yerken Archer Hale adındaki adam hakkında söylediklerini düşündüm. Şimdi mantıklı geliyordu. Adam sağırdı. Neden bunun aklıma gelmediğini merak ettim. Bu yüzden konuşmuyordu. Belli ki dudak okuyabiliyordu. Ve ben de bir şey söylemesi konusunda yorum yaparken onu tamamen aşağılamıştım. Bu yüzden yüzü düşmüş, öylece çekip gitmişti. İçten içe suratımı buruşturdum. "Aferin sana, Bree," derken sessizce tostumdan bir ısırık alıyordum.

Onu bir dahaki görüşümde özür dilemeyi akıl edecektim. İşaret dilini bilip bilmediğini merak ettim. Eğer benimle konuşursa ona işaret dili bildiğimi haberdar ederdim. Çok iyi biliyordum. Babam da sağırdı.

Archer Hale konusunda bir şey ilgimi çekiyordu. Ne olduğunu henüz adlandıramıyordum. Daha önce fazlasıyla bu çeşit sakatlıklarla alakalı olmam ve adamın konuşup duyamamasından öte bir şey vardı. Bir dakika bu konuda düşündüm ama bir cevap bulamadım.

Yemeğimi bitirip hesabı isteyince Maggie ellini salladı.

"İşçiler bedava yemek yer," diye seslenirken tezgâhın aşağısındaki kahveyi dolduruyordu. "Öğlen ikiden sonra istediğin zaman gel de gerekli kâğıtları dolduralım."

Ona sırıttım. "Tamam," dedim. "Sonra görüşürüz." Bahşişi tezgâhta bırakıp kapıdan çıktım. O kadar da kötü değildi, diye düşündüm. Daha kasabadaki ilk günüm ol-

masına rağmen kendime bir ev ve iş bulmuştum. Komşum Anne, belki de Melanie ve Liza'yla da kısmen arkadaş olmuştum. Arabama giderken yürüyüşümde ekstra bir neşe vardı.

4. BÖLÜM

Bree

Ertesi sabah Norm's Lokantası'ndaki işime erken başladım. Norm'un kendisi mutfakta çalışıyordu. Çoğunlukla homurdanan, somurtan, pek konuşmayan biriydi ama Maggie'ye sevgi dolu bakışlar atıyordu. Gerçekte çok tatlı bir insan olduğundan şüpheleniyordum. Beni korkutmuyordu. İyi bir garson olduğumu da biliyordum. İşe başladığımdan bir saat sonra Maggie'nin stres seviyesi düşmüştü. O yüzden Norm'un gözüne girdiğimi anlamıştım.

Lokanta insanlarla doluydu. İş basitti ve burada yiyen halk da iyi insanlardan oluşuyordu. Şikâyet edemezdim. İlk birkaç gün çabuk ve kolayca geçmişti.

Çarşamba günü işten çıktığımda arabayı eve sürdüm. Duş alıp, üstümü değiştirip bikinimi, kot şortumu, beyaz askısız bluzumu giydim. Etrafı keşif için göle gitmeye niyetlenmiştim. Phoebe'ye tasmasını takıp pantolonuma kilitledim.

Evden çıkarken Anne beni gül çalılarını suladığı bahçesine çağırdı. Gülümseyerek yanına yürüdüm.

"İyice yerleşebildin mi?" diye sorarken sulama kabını

yere bırakıp durduğum çitlere doğru yürüyordu.

"Evet! Lokantadaki işten beni haberdar ettiğin için gelip teşekkür edecektim. İşi kaptım. Artık orada garsonluk yapıyorum."

"Ah, bu süper! Maggie harikadır. Norm'un seni korkutup kaçırmasına izin verme. Havlar ama ısırmaz cinsten."

Tabiri karşısında kahkaha attım. "Bunu çabucak anladım," dedim göz kırparak. "Her şey yolunda gidiyor. Sadece yolun aşağısına gidip gölü biraz kontrol edecektim."

"Ah, tamam. Liman yürümek için pek iyi durumda değil. Elbette bunu hemen anlamışsındır. Eğer Briar Sokağı'ndan aşağı gidersen işaretleri takip ederek ufak plaja ulaşırsın." Bana kısa yolu tarif ederek ekledi. "Eğer istersen artık kullanmadığım bir bisikletim var. Eklem iltihabım yüzünden artık gidonu tutamadığımdan üzerindeyken kendimi güvende hissedemiyorum. Ama neredeyse yeni sayılır. Köpeğin için bir sepeti bile var." Bahsettiği köpeğime baktı. "Merhaba ufaklık. İsmin nedir?" Phoebe'ye gülümseyince Phoebe de mutlu bir şekilde havlayarak etrafta biraz dans etti.

"Merhaba de, Phoebe," diyerek gülümsedim.

"Ne kadar tatlı bir kızsın öyle," dedi Anne yere hafifçe eğilip Phoebe'nin elini yalamasına izin vererek.

Ayağa kalkınca konuşmasına devam etti. "Bisiklet misafir odasında duruyor. Görmek ister misin?"

Duraksadım. "Emin misin? Elbette arabamla gitmektense göle kadar bisiklet sürmeyi çok isterim."

"Evet, evet," dedi bana eliyle işaret edip evine doğru yürümeye başladı. "Bir işe yaradığını görmek beni mutlu eder. Eskiden yoldaki yaban mersinlerini toplardım. Kendi kendilerine yeşeriyorlar. Birkaç torba al yanına, işin bittiğinde bisikletin sepetine koyarsın. Pasta türü şeyler yapar mısın?"

"Şey," dedim onu kulübesine kadar takip ederken, "eskiden yapardım. Bayağı bir süredir hiç yapmadım."

Bana dönüp baktı. "Pekâlâ, belki de yaban mersinleri tekrar önlüğü eline alman için sana ilham verir." Salonun hemen dışındaki bir odayı açarken gülümsüyordu.

Evi eskimiş, mobilyaları kumaşlarla kaplanmış, etrafta bir sürü incik cıncığın ve fotoğrafların olduğu basit bir şekilde dekore edilmişti. Evde kurumuş okaliptüs kokusu ağırlıktaydı. Hemen kendimi huzurlu, mutlu hissetmemi sağlamıştı.

"İşte burada," dedi Anne bir saniye önce girdiği odadan bisikletle çıkarak. Sırıtmadan edemedim. Önünde sepeti olan eski tip bisikletlerdendi.

"Aman Tanrım! Bu harika. Kullanmamı istediğine emin misin?"

"Beni hiçbir şey daha mutlu edemez tatlım. Aslında eğer senin için de sorun olmazsa sende kalabilir."

Ona gülümseyerek bisikleti verandaya çıkardım. "Çok teşekkür ederim. Ne kadar naziksin. Gerçekten, çok teşekkürler."

Arkamdan gelip bisikleti merdivenlerde kaldırmama yardım etti. "Benim için zevkti. Kullanılıp keyfine bakıldığını bilmek beni mutlu ediyor."

Tekrar gülümseyip bisikletin güzelliğini incelerken aklıma bir şey geldi. "Sana bir şey sorabilir miyim? Kasabada biriyle karşılaştım. Bir başkası Briar Sokağı'nın sonunda oturduğundan bahsetti. İsmi Archer Hale sanırım? Onu tanıyor musun?"

Anne kaşlarını çatıp bir anlığına düşünceli bir şekilde baktı. "Evet, en azından eskiden tanırdım. Ufak plaja giderken onun arazisinin hemen yanından geçmiş olacaksın. Gözünden kaçmaz. Yola yakın olan tek arazi onunki." Bir anlığına düşünceli bir şekilde baktı. "Evet, Archer Hale...

Ufak, tatlı bir çocuk olduğunu hatırlıyorum. Şimdi konuşmuyor gerçi. Sanırım duyamadığındandı."

Başımı eğdim. "Ona tam olarak ne olduğunu biliyor musun?"

Bir an duraksadı. "Bill'ime teşhis konulduğu zamanlar tam kasabanın dışında büyük bir araba kazası oldu. Sanırım kasabanın geri kalanı kadar detaylara pek dikkat etmedim. Sadece onlarla beraber yaslarını tuttum. Ama bildiğim şey ise Archer'ın ailesi ile kasabanın sahibi, Polis Şefi amcası Connor Hale o gün öldüler. Archer'a ne olduysa o kazada oldu. Hmm, dur da düşüneyim..." diyerek duraksadı. "Amcası Nathan Hale ile yaşamaya gitmişti. Ama o da üç veya dört yıl önce öldü. Hatırladığım kadarıyla bir çeşit kanserdendi." Bakışlarını benden çevirip boşluğa doğru birkaç saniye baktı. "Kasabadaki bazıları Archer'ın kafayı üşüttüğünü söylüyor. Ama bu konuda bir şey bilmiyorum. Amcasının kişiliğini ona yüklüyor olabilirler. Ufak kız kardeşim Nathan Hale ile beraber okula gitmişti. O adam hiçbir zaman normal biri değildi. Sivri zekâlı ama her zaman biraz tuhaftı. Askerden döndüğünde daha da farklı olmuştu."

Ona kaşlarımı çattım. "Ve yine de ufak bir çocuğu onunla yaşaması için mi gönderdiler?"

"Sanırım ilçeye karşı kendini iyi gösterdi. Yine de bildiğim kadarıyla çocuğun yaşayan tek akrabası oydu." Bir dakikalığına yine sustu. "Asıl Hale oğlanları hakkında yıllardır konuşmamıştım. Ama epey bir olay yaratmışlardı. Hmm." Yine biraz sessizleşti. "Şimdi aklıma geldi de, en genç Hale oğlanıyla ilgili durum biraz acıklıydı. Bazen uzun zamandır ufak kasabalarda olanlar sanırım bir nevi arka planda kalıyor. Kasabanın trajediyi atlatma çalışırken, arada Archer kaybolmuş olabilir. Ne kadar da yazık."

Anne yine sessizliğe bürünerek geçmişte kaybolmuş

gibi görünüyordu. Ben iyisi gideyim, diye düşündüm.

"Hmm, pekâlâ," dedim gülümseyerek, "Yol tarifi için tekrar teşekkür ederim. Sonra yine uğrarım."

Anne'in neşesi yerine gelmiş, günümüze dönmüş gibiydi. "Evet, bu çok hoş olur. İyi bir gün geçirmen dileğiyle!" Gülümseyerek arkasını döndü ve o sulama kabını alıp verandasında otururken ben de bisikleti ön kapısından geçirdim.

Phoebe'yi sepete koyup Briar Sokağı'na doğru yavaşça pedal çevirirken Anne'in bana Hale kardeşler ve Archer Hale hakkında anlattıklarını düşündüm. Archer'a tam olarak ne olduğunu kimse bilmiyor gibiydi. Yoksa detayları mı unutmuşlardı? Tek seferde olmasa da anne babanı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bu tür bir şeyle nasıl başa çıkabilirdin ki? Aklın, kayıplarınla birer birer baş etmene izin verir miydi? Birden bütün acı yüreğine hücum ederse üzüntüden deliye dönmez miydin? Bazı günler duygularıma ânı ânına tutunuyormuşum gibi hissediyordum. Sanırım hepimiz farklı şekillerde acılarımızla başa çıkıyorduk. Acı ve iyileşme onları hisseden insanlar kadar bireysel şeylerdi.

Arazisinin olabileceği yerin görüntüsü beni düşüncelerimden çıkardı. Etrafı çevreleyen uzun çitler ve bir sürü yüksek ağaç vardı. Aralarından bir şey görünemeyecek kadar kalın yapıdaydılar. Çitlerin ne kadar uzunluğa gittiğini görmek için başımı hafifçe eğdim ama yoldan bunu söylemek zordu. İki tarafta da ağaçlar vardı. Gözlerim kapı mandalının olduğu çitin ön tarafına kaydı ama kapı kilitliydi.

Neden burada, öylece bakarak durup sivrisinek vızıltılarını dinlediğimi bilmiyordum. Ama birkaç dakikadan sonra Phoebe hafifçe havlamaya başladı. Ben de Anne'in beni yönlendirdiği plaja gitmek için yoluma devam ettim.

Göl kıyısında yüzerek, güneşlenerek birkaç saat geçirdim. Phoebe havlumun kenarında, gölgede uzanıp huzurlu bir şekilde uyuyordu. Sıcak bir Ağustos günüydü ama bugün gölde esinti yoktu. Kıyının arkasındaki ağaçlar konfor sağlıyordu. Ufak plajın aşağılarında birkaç insan daha vardı ama çoğunlukla terk edilmiş gibiydi. Gölün bu kıyısının yalnızca bölge sakinlerinin kullanımı için olduğunu kavradım. Getirdiğim havluda uzanıp sallanan ağaçların uçlarına, canlı mavi gökyüzünün bir kısmına bakıyorken hafif dalgalanan suyu dinliyordum. Birkaç dakika sonra biraz dinlenmek için gözlerimi kapadım ama uyuyakaldım.

Babamı rüyamda gördüm. Yalnız bu sefer direkt ölmemişti. Mutfağa doğru yerde emeklemiş, adamı tam arka kapıdan kaçarken görmüştü.

"Hayattasın!" dedim adamın beni bıraktığı yerden kalkmaya çalışırken.

Başıyla onaylarken yüzünde şefkatli bir gülümseme vardı.

"İyi misin?" diye sordum korkuyla duraksayarak.

"Evet," dedi. Babam asla sesini kullanmadığı, elleriyle konuştuğu için irkildim.

"Konuşabiliyorsun," diye fısıldadım.

"Evet," dedi tekrar hafifçe kahkaha atarak. "Elbette." Ama o anda dudaklarının kıpırdamadığını fark ettim.

"Seni geri istiyorum baba," dedim gözlerime yaşlar dolarken. "Seni çok özlüyorum."

Yüzü ciddileşince ikimiz de kıpırdamamıza rağmen aramızdaki mesafe büyümüş gibiydi. "İkimize de sahip olamadığın için çok üzgünüm, Küçük Arı," dedi lakabımı kullanarak.

"İkinize de mi?" diye fısıldadım kafam karışmış şekilde. Aramızdaki mesafenin gittikçe açılmasını izliyordum.

Birden kaybolunca yine yalnızdım. Ağlıyordum, gözlerim kapalıydı ama yukarıdan birinin bana baktığını hissedebiliyordum.

İrkilerek uyanınca sıcak gözyaşları yanaklarımdan akarken rüyam kaybolup gidiverdi. Öylece uzanıp hislerimi kontrol altına almaya çalışırken birinin arkamdaki ormana doğru uzaklaştığının sesini duyduğuma yemin edebilirdim.

Ertesi sabah lokantaya erken geldim. İyi uyumama rağmen bu sabah geçmişe dair çok kötü bir sahneyle yüzleşmiştim. Hâlâ üzerime ağırlık yapan melankoliyi üzerimden atmakta zorluk çekiyordum.

Sabah kalabalığına kapılarak başımı yerde, aklımı da sipariş almak, yemekleri ulaştırmak, kahveleri yenilemekle meşgul tuttum. Saat dokuza gelip lokanta boşalmaya başlayınca kendimi daha iyi ve hafif hissediyordum.

Tezgâhtaki baharatları yenilerken lokantanın kapısı açılıp polis üniformalı genç bir adam içeri girdi. Şapkasını çıkarak elini kısa, dalgalı, kahverengi saçlarında gezdirdikten sonra Maggie'ye başıyla selam verdi. Maggie de ona gülümseyerek karşılık verirken "Trav," diye seslendi.

Tezgâha doğru gelirken gözü bana doğru kayınca gözlerimiz bir anlığına birleşti. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıp, önümdeki tabureye otururken düz, beyaz dişleri parlıyordu. "Bu sabah Maggie'nin yüzünde gülümseme olmasının sebebi sensin sanırım," dedi elini uzatarak. "Ben Travis Hale."

Ah, bir Hale daha. Gülümsemesine karşılık verip elini tuttum. "Merhaba Travis. Ben de Bree Prescott."

Oturarak uzun bacaklarını tezgâhın altına getirdi. "Tanıştığımıza sevindim, Bree. Seni Pelion'a getiren nedir?"

Sözcüklerimi dikkatli seçtim. Göçebe gibi durmak istemiyordum. Yine de eğer dürüst olmak istiyorsam şu anda olduğum şey tam da buydu. "Üniversiteden yeni mezun oldum ve bir şekilde özgürlük yolculuğuna çıkmaya karar verdim, Travis," dedim gülümseyerek. "Kendimi senin güzel ufak kasabanda buldum."

Bana sırıttı. "Zamanın varken gezip dolaşmak," dedi. "Bu hoşuma gitti. Keşke ben de kendim için böyle şeyler yapabilseydim."

Gülümsemesine karşılık verirken ona menüyü uzatınca Maggie arkamdan geldi. Menüyü alıp tezgâha fırlattı. "Travis Hale şimdiye oradaki şeyleri ezberlemiştir," dedi bana göz kırparak. "Buraya annesi masaya yetişebilmesi için çocuk koltuğuna oturttuğu zamanlardan beri gelir. Annenden bahsetmişken, nasıl durumda?"

Travis gülümsedi. "Eh, gayet iyi. Bilirsin işte, kendini meşgul edip asla sosyal çevreden uzak kalmaz. Ayrıca şehri genişletme planlarıyla oldukça meşgul durumda."

Maggie'nin dudakları büzüldüğü halde, "Pekâlâ, selamımı ona iletirsin," diyerek nazikçe gülümsedi.

"İletirim," dedi Travis bana dönerek.

"Demek soyadın Hale," dedim. "Archer Hale ile akraba olmalısın."

Travis'in kaşları hafifçe çatıldı. Bir anlığına kafası karışmış gibi baktı. "Archer mı? Evet, kuzenimdir. Onu tanıyor musun?"

"Ah, hayır," dedim başımı sallayarak. "Birkaç gün önce kasabada onunla karşılaştım. İnsanlara onu sordum... Biraz şey..."

"Tuhaf mı?" diye Travis cümlemi tamamladı.

"Farklı," diye düzelttim düşünerek. Elimi öylesine salladım. "Sadece birkaç kişiyle tanıştım, o da onlardan biriydi. Yani tam anlamıyla onunla tanışmış sayılmam ama..."

Makineden kahve demliğini alıp sorarcasına ona doğru tuttum. Başıyla onaylayınca ona bir fincan doldurdum.

"Konuşmayan bir insanla tanışmak zor," dedi Travis. Bir anlığına düşünceli bir şekilde baktı. "Yıllar boyunca onunla şansımı denedim ama nezakete pek karşılık vermiyor. Kendi yarattığı bir dünya içerisinde yaşıyor. Hoş geldin partinin bir parçası olduğu için üzgünüm. Yine de burada olmana sevindim." Kahvesinden yudum alırken gülümsedi.

"Teşekkürler," dedim. "Pelion'da polis memurusun, değil mi?" diye bariz bir şekilde belli olan şeyi sormuştum ama sadece konu açmaya çalışıyordum.

"Aynen," dedi.

"Polis Şefi olma yolunda," diye araya girdi Maggie. "Aynı ondan önce babasının olduğu gibi." Göz kırpıp molalar için kullandığımız tezgâhın yanındaki masaya doğru gitti.

Travis kaşını kaldırıp gülümsedi. "Göreceğiz," dedi ama şüpheliymiş gibi durmuyordu.

Ona sadece gülünce o da bana gülerek karşılık verdi. Anne'in bana babası olduğunu varsaydığım Connor Hale'den bahsettiğini söylemedim. Çoktan ailesi hakkında sorular sorduğumu bilmesinin tuhaf olacağını düşündüm. Ya da en azından başlarına gelen trajedinin bir kısmını bildiğimi öğrenmesine gerek yoktu.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu.

"Ah, gölün sağ tarafında," diye cevap verdim. "Rockwell Lane."

"George Connick'in kiralıklarından birinde mi?"

Başımla onayladım.

"Eğer müsaitsen sana etrafı göstermeyi çok isterim, Bree." Viski renkli gözleri üzerimde dolandı.

Onu incelerken gülümsedim. Yakışıklı olduğuna dair

şüphe yoktu. Arkadaşça davranmaktan öte bana çıkma teklifi ettiğinden emindim. Ama biriyle çıkmak şu an iyi bir fikir değildi. "Üzgünüm Travis, işler şu aralar... biraz karışık."

Beni biraz inceleyince bakışları altında kızardım. "Basit tipte bir adamımdır, Bree," dedi göz kırparak.

Kahkaha attım. Gerginliği bozduğu için minnettardım. O kahvesini bitirir, ben de baharatları düzenleyip etrafı toplarken rahat bir şekilde muhabbet ettik.

Travis tam gitmek üzereyken Norm mutfaktan çıktı. "Yeni garsonuma kur mu yapıyorsun?" diye homurdandı.

"Zorundaydım," diye Travis cevap verdi. "Bilinmeyen bir sebepten dolayı, Maggie hâlâ zavallı seni terk etmiyor." Travis bar tezgâhının yanındaki masayı silen Maggie'ye göz kırptı. "Bir gün aklı başına gelecek elbet. Ümidimi kaybetmedim."

Norm homurdanırken şiş göbeğini kapatan yağlı önlüğüyle elini sildi. "Akşamları bu adamla eve gidiyor," dedi. "Seninle ne yapmak istesin?"

Travis güldükten sonra gitmek için döndü ama Maggie'ye seslendi. "Bu huysuz odundan sıkıldığında gelip beni bul."

Maggie kahkaha atarken kısa, ara ara beyazlamış saçını kabartıyordu. Norm ise mutfağına dönerken homurdanıyordu. Travis kapıdayken bana dönerek konuştu. "Teklifim hâlâ geçerli, Bree."

Kapıyı arkasından kapatırken gülümsüyordum.

"Dikkatli ol," dedi Maggie bana. "Bu oğlan cazibesiyle seni baştan çıkarır." Ama söylerken gülümsüyordu.

Kahkaha atıp başımı iki yana sallarken Travis Hale'in polis arabasına binip gitmesini camdan izledim.

O akşam bisikletimi tekrar Briar Sokağı'ndan aşağıya doğru götürüp yol kenarındaki yaban mersinlerini topladım. Çantam yarı yarıya dolu, ellerim koyu mora dönüşmüşken eve doğru yol aldım. Dönerken Archer'ın arazisinin önündeki tozlu yolda bisikletimde oturdum. Çitlere sebepsiz bir şekilde bakıyordum. En azından kendime açıklayacağım bir sebep yoktu. Birkaç dakikadan sonra eve doğru pedal çevirmeye başladım.

O akşam rüyamda gölün kenarında uzandığımı gördüm. Çıplak tenimin altında kumu hissedebiliyordum. Kumların üzerinde sallanırken tanecikler tenime batıyordu. Üzerimde bir adamın hoş ağırlığı vardı. Korku, endişe yoktu. Onu orada istiyordum. Su bacaklarıma doğru tırmanırken düzgün ve serin ipek gibi hissettirip aşındırıcı kumun acısını dindiriyordu.

Nefes nefese uyandım, göğüs uçlarım tişörtüme acı verici şekilde değiyordu. Nabzım bacaklarımın arasında ritmik bir şekilde atıyordu. Dönüp durarak şafağa doğru sonunda uykuya daldım.

5. BÖLÜM

Bree

Ertesi gün lokantadan izinliydim. Uyanıp saatime baktığımda sekizi on yedi geçiyordu. Hafifçe irkildim. Aylardır bu kadar geç vakte kadar uyumamıştım ama geçen akşam hiç uyumamamın etkilerinden olabileceğini varsaydım. Yavaşça otururken odayı görmeye başladım. Ayaklarımı yataktan sarkarken ağırlaşmış ve halsiz hissediyordum. Uykulu kafam dışarıdan bir ses geldiğinde zar zor kendine gelmeye başlamıştı. Bir dal düşmüştü veya uzakta bir botun motoru geri tepmişti ama beynim bunu tutup korkulu rüyam haline çevirmişti. Donakalınca korku bütün kaslarımı ele geçirmişti. Beynim çığlık atıyordu. Babam ile benim olduğum yeri ayıran ufak camdan olanları izledim. Beni gözünün kenarından görünce tekrar tekrar 'Saklan' diye eliyle işaret ederken adam elini aşağı indirmesi için ona bağırıyordu. Babam onu duyamıyor, elleri sadece benim için hareket etmeye devam ediyordu. Silah ateşlenirken vücudum sarsıldı. Acıyla bağırdım. Elim hemen sesimi susturmak için ağzıma gitti ve geriye doğru sendeledim. İçim hem şok hem korkuyla dolmuştu. Kutunun kenarına

takılıp geriye düştüm. Ayaklarımı kendime çekerek vücudumu olabildiğince küçük gibi göstermeye çalışıyordum. Burada bir telefonum yoktu. Gözüm, arkasına saklanabileceğim, altına emekleyerek girebileceğim bir şey aramak için etrafta dolandı. İşte o zaman kapı savrularak açıldı...

Birden gerçek dünyaya dönerken etraf aydınlanıyordu. Sıkılmış yumruklarımın arasına aldığım çarşafı hissettim. Zorlukla nefes alırken titreyerek ayağa kalkınca tuvalete son anda yetiştim. Tanrım, bunu sonsuza kadar yapamazdım. Bunun bir sonu olması lazımdı. *Ağlama, ağlama.* Phoebe ayağımın dibinde, yerde otururken hafifçe inliyordu.

Birkaç dakika sonra kendimi kontrol altına aldım. "Her şey yolunda kızım," derken Phoebe'nin başını ikimiz için de güven verici bir şekilde okşadım.

Duşa doğru tökezleyerek gittikten yirmi dakika sonra bikinimi, şortumu, mavi kolsuz bluzumu giymiş, kendimi daha iyi hissediyordum. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatınca kendimi sakinleştirdim. İyiydim.

Hızlıca hazırladığım kahvaltımı bitirdikten sonra sandaletimi giyip kitabımı, havlumu kaparak Phoebe'ye seslendim. Sıcak, hafif bunaltıcı havaya çıktığımda sivrisinekler etrafımda şimdiden vızıldıyordu. Yakınlarda bir yerde bir kurbağa sesler çıkarıyordu.

Temiz havayı iyice içime çektim. Çam ile taze göl suyu kokusu ciğerlerime doluyordu. Bisikletime binerken Phoebe'yi öndeki sepete oturtunca artık nefesimi verebiliyordum.

Tekrar Briar Sokağı'ndan aşağı doğru sürüp birkaç gün önce oturduğum ufak plaj bölgesine yerleştim. Kitabıma dalmış, daha farkına varmadan da bitirmiştim. İki saat çabucak geçmişti. Ayağa kalkıp gerindikten sonra hâlâ durgun olan göle baktım. Botların, jet skilerin suda gezindiği diğer tarafı görmek için gözlerimi kıstım.

Phoebe'yi tekrar sepetine koyup bisikletimi tekrar doğrulttuktan sonra yola doğru hafifçe çevirdim. Archer Hale'in çitlerine doğru yavaşça pedal çevirdim.

Posta aracı yanımdan geçip sürücüsü el sallarken bisikleti yol kenarına çektim. Tekerlekler toz kaldırdığı için öksürünce önümdeki tozlu havayı elimle uzaklaştırarak tekrar yola koyuldum.

Üç yüz metre sonra kenara çekip tekrar çitlere bakmak için durdum. Bugün güneşin gökyüzündeki eğimi yüzünden ağaçta daha parlak görünen birkaç dikdörtgen bölge görebiliyordum. Sanki daha önce oraya bir işaret asılmıştı ama şimdi çıkarılmış gibiydi.

Tam tekrar hareket etmeye başladığımda kapının hafif açık kaldığını gördüm. Durup birkaç saniye baktım. Postacı buraya bir şey bırakmış, sonra da açık unutmuş olmalıydı. Bisikletimi öne doğru çekip kapıyı biraz daha açarak içeriye bakış atarken çitlere doğru yasladım.

Durduğum yerin biraz ötesinde ufak, beyaz eve giden taşlı araba yolunun güzelliği karşısında nefesim kesildi. Ne beklediğimi tam olarak bilmiyordum ama bu olmadığı kesindi. Her şey düzenli, tertipli ve gayet bakımlıydı. Yakınlardaki ağaçların arasından taşınmış ufak bir bölüm zümrüt yeşili çim taşlı yolun bir tarafına taşınmıştı. Tahta raflarla çevrelenmiş ufak bir bahçe hemen solundaydı.

Geriye doğru çekilip kapıyı kapatmaya başlarken Phoebe bisikletin sepetinden atlayıp ufacık aradan kendini sıkıştırıp geçti.

"Kahretsin!" dedim heyecanla. "Phoebe!"

Tekrar kapıyı azıcık açıp içeriye göz attım. Phoebe tam taş yolunun aşağısında bana bakarken soluyordu.

"Kötü köpek!" diye fısıldadım. "Hemen buraya gel!"

Phoebe bana bakıp hemen dönerek uzaklaştı. Bunu görünce inledim. Ah, kahretsin! Kapıdan geçerken, onu ha-

fifçe açık bırakarak, beni dinlediği kadar ufak köpek kıçını öpeceğimi düşünen Phoebe'ye seslenmeye devam ettim.

Yakınlaşırken evin iki tarafına da yerleştirilmiş büyük taştan bir bahçe avlusu ile yürüme yolu görülebiliyordu. Bir sürü yeşillik de ekilmişti.

Gözüm bahçede dolanırken aniden birkaç saniyede bir yüksek bir vurma sesi gelmeye başladı. Biri ağaç mı kesiyordu? Bu sesin kaynağı bu muydu?

Phoebe evin etrafından dönüp gözden kayboldu.

Kafamı hafif uzatarak dinliyor, ağırlığımı iki ayağım arasında değiştiriyordum. Ne yapmalıydım? Phoebe'yi burada bırakamazdım. Kapıya tekrar dönüp, yüksek sesli bir şekilde Archer'a cevap vermesi için bağıramazdım. Beni duymazdı.

Köpeğimin arkasından gitmek zorundaydım. Archer oradaydı. Kendini bilerek tehlikeli durumlara sokan bir kız değildim. Daha önce böyle bir şey yaptığım yoktu ama tehlike bir şekilde beni buluyordu. Yine de bilinmeyen bir arazide yürümek can attığım bir şey değildi. *Kahrolası bodur, laf dinlemez köpek.* Ama öylece durup düşünür, Phoebe'nin arkasından gitmek için cesaret toplarken Archer'ı düşündüm. İçgüdülerim onun güvenilir olduğunu söylüyordu. Bu göze alınacak bir şeydi. O kötü adamın ömrüm boyunca içgüdülerimden şüphe duymamı sağlamasına izin mi verecektim?

O akşam ön kapımızdaki zil çaldığında kolumdaki tüylerin nasıl diken diken olduğunu düşündüm. İçimde bir şey, olacakları biliyordu. Burada böylece dururken ise içimdeki his tehlikede olmadığımı söylüyordu. Ayaklarım öne doğru hareket etti.

Araba yolundan aşağı doğru yavaşça yürürken keskin bitki özü, taze kesilmiş çim kokusunu içime çekerek yumuşak bir şekilde Phoebe'ye seslenmeye devam ettim.

Evin etrafındaki taşlı yolda ilerlerken boyanmış tahtalarda elimi gezdirdim. Evin etrafına bir bakış atınca karşımda belirdi. Çıplak sırtını bana dönmüş şekilde bir baltayı kafası hizasında kaldırmıştı. Aşağı doğru indirirken sırtındaki kaslar hareket ediyordu. Baltayı dik durmuş bir ağaç kütüğünün ortasına indirip kütüğü üç parçaya ayırarak toprağa düşmesine sebep oldu.

Yere eğilip parçaları toplandıktan sonra bir tarafı muşambayla kaplı ağacın altına düzenli bir şekilde yerleştirdi.

Ufak parçaları kesmek için kütüğe döndüğünde beni görüp irkildikten sonra donakaldı. İkimiz de birbirimize bakıp duruyorduk. Benim ağzım açıktı, onun ise gözleri kocaman açılmıştı. Bir kuş yakınlarda titrek bir ses çıkarınca ağaçların arasından cevap veren bir eko yayılmıştı.

Ağzımı kapatarak gülümsedim ama Archer birkaç saniye daha baktıktan sonra gözüyle beni süzüp kaşlarını çatarak yüzüme baktı.

Ben de gözlerimle yapılı çıplak göğsünü, pürüzsüz kaslarını, baklava şeklindeki karın kaslarını süzdüm. Daha önce sekiz tane karın kası görmemiştim ama işte tam karşımdaydı. Bunun biraz tuhaf olduğunu tahmin ettim. Sessiz münzeviler harika vücutlarıyla ünlü değillerdi. *Aferin ona.*

Diz hizasında kesilmiş, beline iple bağlamış bir haki pantolon giyiyormuş gibiydi. İlginç. Gözlerim ayağındaki iş ayakkabılarını geçtikten sonra yüzüne yöneldi. Birbirimizi incelerken başını hafifçe yana yatırmıştı ama ifadesi önceki gibi ihtiyatlıydı.

Sakalları onu ilk gördüğümdeki kadar düzensizdi. Görünüşe göre çimlerini kesme huyu sakallarını kapsamıyordu. Epey bir kırpılması gerekiyordu. Uzunluğuna bakılırsa büyük ihtimalle yıllardır hiç kesmemişti.

Boğazımı temizledim. "Merhaba." Gülümseyerek du-

daklarımı daha iyi okuyabilmesi için yakına geldim. "Seni, ah, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Köpeğim buraya kaçtı. Ona seslendim ama beni dinlemedi." Etrafa baktım ama Phoebe ortalarda yoktu.

Archer oldukça uzun saçlarını gözünden çekip sözcüklerim karşısında kaşlarını çattı. Vücudunu döndürdü ve baltayı kaldırıp ağaç kütüğüne sapladıktan sonra bana döndü. Güçlükle yutkundum.

Birden ufak yün topu ormandan çıkıp Archer'a doğru gitti ve ayağının dibinde soluyarak durdu.

Archer ona baktıktan sonra eğilerek başını okşadı. Phoebe coşkuyla elini yaladı, Archer geri çekilip ayağa kalkınca daha fazlası için sızlanıyordu. Küçük hain.

"İşte köpeğim," dedim bariz olanı belirterek. Bana bakmaya devam etti.

"Ah, şey, yerin," diye devam ettim elimle arazisini göstererek, "gerçekten güzelmiş." Hâlâ bakmaya devam ediyordu. Sonunda başımı hafifçe yana yatırdım. "Beni hatırlıyor musun? Hani kasabadan? Çikolatalardan?" dedim gülümseyerek.

Bakmaya hâlâ devam ediyordu.

Tanrım, hemen buradan gitmem lazımdı. Bu iş gittikçe tuhaflaşıyordu. Boğazımı temizledim. "Phoebe," diye seslendim. "Gel buraya kızım." Phoebe bana bakarak hâlâ Archer'ın ayağının dibinde oturuyordu.

Bakışlarımı Archer ile Phoebe arasında dolaştırdım. İkisi de sabit bir şekilde durmuş, bana bakan iki çift gözdü.

Pekâlâ.

Bakışlarımı Archer'a diktim. "Beni anlıyor musun? Ne söylediğimi?" diye sordum.

Sözcüklerim biraz ilgisini çekmişti sanki. Bana bir anlığına bakıp sonra dudaklarını büktükten sonra nefesini bırakırken bir karara varmış gibiydi. Etrafımdan dolanıp

evine doğru yürürken Phoebe arkasından takip ediyordu. Dönüp bana bakıp onu takip etmem için eliyle işaret ettiğinde kafam karışmış bir şekilde dönüp izledim.

Bana kapısına kadar eşlik ettiğini varsaydım. Arkasından, uzun adımlarına yetişmek için hızlı yürüyordum. Phoebe adındaki küçük hain ise bütün bu olay boyunca Archer'ın yanında kalmıştı ama onu takip ettiğimi izlemek için dönüp heyecanlı bir şekilde havladı.

Beni beklediği yere vardığımda, "Baltalı katil filan değilsin, değil mi?" diyerek şaka yaptım. Ama bağırsam bile beni duyacak kimsenin olmadığı aklıma gelmişti. *'İçgüdülerine güven, Bree,'* diye kendime hatırlattım.

Archer Hale kaşını kaldırarak başıyla hafifçe baltayı kütüğe saplanmış şekilde bıraktığı yeri gösterdi. Gösterdiği yere, sonra da ona baktım.

"Tabii ya," diye fısıldadım. "Baltan olmayınca baltalı katilin anlamı kalmıyor."

Eczanenin park yerinde gördüğüm aynı milimetrik dudak kıpırdaması benim yerime kararı vermişti. Evinin önüne kadar olan mesafede onu takip ettim.

Evinin ön kapısını açtı, içeri bakıp yerden tavana iki tane ciltli, ciltsiz kitaplarla dolu kütüphaneyle çevrili büyük, tuğla şömineyi görünce nefesim kesildi. Zihni uyuşmuş, kitapsever bir robot gibi onlara doğru yürümeye başladım ama Archer'ın elini kolumda hissedince durdum. Parmağını kaldırıp bir dakika içerisinde geleceğini ima ederek içeri yürüdü. Birkaç saniye sonra geldiğinde elinde bir not defteri vardı ve üstüne bir şey yazıyordu. Bekledim. Bana çevirdiğinde oldukça düzgün, büyük harflerle yazılı olan notta şunlar yazıyordu;

EVET, SENİ ANLIYORUM.
İHTİYACIN OLAN BİR ŞEY VAR MI?

Gözlerim onunkilere doğru kayınca cevap vermek için ağzım hafifçe açıldı ama sorusuna cevap vermeden önce kapadım. Bu arada kısmen *kaba* bir soruydu. Ama gerçekten, başka bir şeye ihtiyacım var mıydı? Bir dakika dudaklarımı ısırıp, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçirirken beni izleyerek cevabımı bekliyordu. Yüzündeki ifade ihtiyatlı ve dikkatliydi. Sanki ona cevap mı vereceğim, yoksa ısıracak mıyım bilemediğinden ikisi için de hazırlıklı gibiydi.

"Ah, sadece geçen gün için kendimi kötü hissettim. Konuşamadığını... bilmiyordum ve isteyerek olmadığını bilmeni istedim. Demek istediğim... Sadece... Kasabada yeniyim ve..." Eh, bu epey iyi gidiyordu. Tanrım. "Pizza filan yemek ister misin?" diye ağzımdan kaçırdım, gözlerim büyüyerek. Böyle bir şey yapmayı planlamamıştım ama yapmıştım bir kere. Ona umutla baktım.

Bana çözemediği ileri düzey matematik problemi gibi bakmaya başladı.

Kaşlarını çattıktan sonra kalemi kâğıda getirirken göz temasını asla kaybetmedi. Sonunda yazarken kâğıda bakıp bana doğru kaldırdı:

HAYIR.

Ağzımdan çıkan kahkahaya engel olamamıştım. Archer gülümsemiyor, sadece bana dikkatli bir şekilde bakıyordu. Gülmeyi bıraktım. "Hayır mı?" diye fısıldadım.

Beni izlerken bir anlığına yüzünde kafası karışmış bir ifade belirdi. Tekrar kâğıdı eline alarak başka bir şey yazdı. Bana tuttuğunda önceki yazısına bir kelime daha eklemişti. Şimdi şöyle yazıyordu;

HAYIR, TEŞEKKÜRLER.

Nefesimi verirken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Tamam. Anlıyorum. Eh, o zaman, park yerindeki yanlış anlaşılma için tekrar özür dilerim. Ve... bugün arazine izinsiz girdiğim için de kusura bakma... Köpeğim..." Phoebe'yi kollarıma aldım. "Pekâlâ, seninle tanışmak güzeldi. Ah! Bu arada seninle tam olarak tanışmadık. İsmini biliyorum ama benimki Bree. Bree Prescott. Kendimi dış kapıya kadar geçiririm." Omzumun üzerine başparmağımı göstererek geriye doğru yürüdüm. Hızlıca dönerek kapıya kadar olan araç yolunu aştım. Arkamdan gelen adımlarının seslerini duyuyordum. Aksi yöne, odun yığınına doğru yürüdüğünü varsaydım.

Kapıdan çıktım ama tamamen kapatmadım. Onun yerine öbür tarafında dururken elim hâlâ sıcak tahtadaydı. Pekâlâ, bu tuhaftı işte. Aynı zamanda utanç verici. Benimle pizza yemesini teklif ederken ne düşünüyordum ki? Elimi anlıma koyup suratımı buruşturarak gökyüzüne baktım.

Durup düşünürken bir şey aklıma geldi. Archer'a işaret dili bildiğimi belirtecektim ama şaşkınlığımdan unutmuştum. Sonra aptal not defterini ortaya çıkarmıştı. Ama şimdi fark ediyordum da Archer Hale konuşurken bir kere bile dudaklarımı izlememişti. Gözlerimi izliyordu.

Arkamı dönüp Phoebe hâlâ kucağımdayken tekrar kapısından girerek evinin arkasındaki odunluğa yürüdüm.

Öylece balta elinde, önünde dik duran bir kütükle duruyordu ama baltayı savurmuyordu. Sadece kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyorken düşüncelere dalmış gibiydi. Beni fark ettiğinde yüzü bir anlık şaşkınlıktan sonra eski ihtiyatlı ifadesine geri döndü.

Phoebe onu gördüğünde havlamaya ve tekrar kesik kesik nefes almaya başladı.

"Sağır değilsin," dedim. "Gayet iyi duyabiliyorsun."

Bir dakika sabit durduktan sonra baltasını kütüğe sapladı. Yanımdan geçip daha önceki gibi geriye doğru bakarak onu takip etmemi işaret etti. Ben de takip ettim.

Evinin kapılarından girerek tekrar aynı not defteri ile kalemi eline aldı.

Bir dakika sonra defteri bana doğru gösterdi:

SANA SAĞIR OLDUĞUMU SÖYLEMEDİM.

Duraksadım. "Hayır, söylemedin," dedim yumuşak bir şekilde. "Ama konuşamıyorsun, değil mi?"

Bana tekrar bakıp not defterine bir dakikadan az bir süre yazdıktan sonra çevirdi:

KONUŞABİLİYORUM. SADECE GÜZEL EL YAZIMI İNSANLARA GÖSTERMEKTEN DAHA ÇOK HOŞLANIYORUM.

Kelimelerine bakıp hazmederken kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Espri mi yaptın şimdi?" diye sorarken hâlâ kaşlarımı çatıyordum.

Archer da kaşlarını kaldırdı.

"Tabii," dedim başımı hafifçe yana yatırarak. "Eh, bu konuda biraz çalışman gerekebilir."

Birkaç saniyede öylece birbirimize baktıktan sonra derin bir iç çekerek tekrar kalemi kâğıda getirerek yazdı:

BAŞKA İSTEDİĞİN BİR ŞEY VAR MI?

Ona baktım. "İşaret dilini biliyorum," dedim. "Sana öğretebilirim. Yani, bana güzel el yazını gösteremeyeceksin, ha ha. Ama böylelikle daha kolay anlaşabiliriz." Umutlu

bir şekilde gülümseyerek onun da bana gülümsemesini sağlamaya çalışıyordum. *Gülümsüyor muydu?* Yapabilme becerisi var mıydı?

Bana birkaç saniye baktıktan sonra not defterini ve kalemi nazikçe yerde yanına bırakıp doğruldu. Elini kaldırarak işaret diliyle, *'Zaten işaret dilini biliyorum,'* dedi.

Biraz irkildim ve boğazım düğümlendi. Altı aydan fazla süredir kimse benimle işaret diliyle konuşmamıştı. Aklıma babamı getirmiş, varlığının hissini ortaya çıkarmıştı.

"Ah," diye bir nefeste söylerken Phoebe kollarımda olduğu için sesimi kullanmak zorunda kalmıştım. "Doğru. Amcanla bu şekilde konuşuyordun herhalde."

Kaşlarını çattı. Büyük ihtimalle amcasını nasıl bildiğimi merak ediyordu ama sormadı. Sonunda iç çekerek, *'Hayır,'* dedi.

Ona gözlerimi kıparak baktıktan bir dakika sonra boğazımı temizledim. "Hayır mı?" diye sordum.

'Hayır,' diye tekrar etti.

Tekrar sessizlik.

Nefes aldım. "Eh, biraz aptalca olacak biliyorum ama arkadaş... olacağımızı düşünmüştüm." Omzumu silkerek tuhaf bir şekilde güldüm.

Archer tekrar gözlerini kıstı ama sadece bana bakıyor, bir şey bile yazmıyordu.

Bakışlarım onunla not defteri arasında gezindi. Sonunda bir şey *demeyeceği* belli olduğunda fısıldadım. "Herkesin arkadaşa ihtiyacı vardır." *Herkesin arkadaşa mı ihtiyacı vardır? Gerçekten mi, Bree? Tanrım, dediğin kulağa ne kadar âciz geliyor.*

Bana bakmaya devam ediyordu.

İç çekerek tekrar utanmaya başladım ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğramıştım. "Pekâlâ, keyfine bak o zaman. Ben kendi yoluma giderim." Gerçekten, neden hayal

kırıklığına uğramıştım ki? Travis haklıydı. Bu adam nezaketi iyi karşılamıyordu.

Hareket etmeden bana bakıyordu. Viski rengindeki derin gözleri ben geriye doğru çekilirken bir an kıpırdandı. Yüzündeki tüm kaba saba saç ve sakallarını oynatmak, altında nasıl göründüğünü görebileyim diye onlardan kurtulmak istiyordum.

Bütün bu saç kalabalığının altında güzel bir yüzü varmış gibi görünüyordu.

Derin bir iç çektim. "Tamam. Pekâlâ, o zaman, sanırım ben yoluma koyulayım..." Kapat çeneni artık Bree ve GİT. Belli ki bu insan seninle bir şey yapmak istemiyor.

Dönüp araba yolundan yürüyerek kapısından çıktım. Bu seferken arkamdan sertçe kapatırken gözlerinin beni takip ettiğini hissediyordum. Bir dakika yaslanıp istemsizce Phoebe'nin çenesini kaşırken bende ne sorun olduğunu merak ediyordum. Bütün bunların anlamı neydi? Neden lanet köpeğimi alıp gitmemiştim ki?

"Kahrolası köpek," diye Phoebe'ye söylenirken onu daha fazla kaşıyordum. Yüzümü yalayarak hafifçe tüylerini kabarttı. Kahkaha atarak ben de onu öptüm.

Bisikletime binip uzaklaştığımda odun kesme sesinin tekrar başladığını duydum.

6. BÖLÜM

Archer - Altı Yaşındayken, Mayıs Ayı

Neredeydim ben? Sanki YMCA* havuzunda yüzüyormuşum ve suyun yüzeyi kilometrelerce ötemdeymiş gibi hissediyordum. Kulağımda çeşitli sesler ve boynumda da bir acı vardı. Boğazım hem içten hem de dıştan şişmiş gibi kötü bir şekilde ağrıyordu. Nasıl yaralandığımı hatırlamaya çalıştım ama kafamda ancak gölgeler oynuyordu. Onları uzağa iteledim.

Neredeydim?

Anneciğim? Ben anneciğimi istiyorum.

Kapalı gözlerimden, yanaklarımdan aşağı doğru akan sıcak ve yoğun gözyaşlarını hissettim. Ağlamamaya çalışıyordum. Güçlü adamlar ağlamazdı. Güçlü adamlar Connor amcam gibi diğerlerini korurdu. Ama o da ağlamıştı. Kaldırımda dizlerinin üzerine çöküp gökyüzüne bağırarak öyle fena ağlamıştı ki.

Hayır, hayır. Bunu düşünme.

Vücudumu hareket ettirmeye çalıştım ama sanki biri

* Young Men's Christian Association (Genç Hristiyan Erkekler Birliği) kısaltması. –*çn*

kollarıma, ayaklarıma, hatta el ve ayak parmaklarıma yük bindirmiş gibiydi. Birazcık da olsa kıpırdanabildiğimi düşündüm ama emin değildim.

Bir kadının, "Sessiz olun, uyanıyor. Yavaşça yapmasına izin verelim. Bırakalım da kendi kendine uyansın," dediğini duydum.

Anne, anneciğim. Lütfen sen de burada ol. Lütfen iyi ol. Lütfen yolun kenarında yatıyor olma.

Daha fazla sıcak gözyaşı gözlerimden akıyordu.

Bütün vücuduma sıcak iğneler batıyormuş gibi hissediyordum. Yardım için bağırmaya çalıştım ama dudaklarımı bile açabildiğimi düşünmüyordum. Aman Tanrım, bütün vücudumdaki acılar gecenin karanlığında, yatağımın altındaki canavar uyanıyormuş gibi açığa çıkmıştı.

Birkaç dakika sadece nefes alıp, yüzeye gittikçe yaklaşıyormuş gibi hissettikten sonra gözlerimi açınca tam üzerimdeki parlak ışık yüzünden gözlerimi kıstım.

"Işıkları kapat, Meredith," diye solumdan söylenildiğini duydum.

Gözlerimi tekrar açıp ışığa alışmalarına izin verince kısa, sarı saçları olan yaşlı bir hemşirenin bana yukarıdan baktığını gördüm.

Dudaklarımı açtım. "Anne," demeye çalıştım ama hiçbir şey ağzımdan çıkmıyordu.

"Şşş," dedi hemşire, "konuşmaya çalışma tatlım. Bir kaza geçirdin. Hastanedesin, Archer. Sana çok iyi bakıyoruz, tamam mı? Benim ismim Jenny ve bu da Meredith." Hüzünlü bir şekilde gülümseyip arkasında kalan yatağımın yanındaki makinede bir şeyler kontrol eden hemşireyi gösterdi.

Başımla onayladım. Annem neredeydi? Daha fazla gözyaşı yanaklarımdan düştü.

"Pekâlâ, uslu çocuk," dedi Jenny. "Nathan amcan he-

men dışarıda. Onu hemen getirmeme izin ver. Uyandığını görünce çok mutlu olacak."

Birkaç dakika tavana bakarak yattıktan sonra kapı açılıp kapandı ve Nate amcam karşımda bana bakıyordu.

"Tekrar hoş geldin küçük asker," dedi. Gözlerinin kenarları kızarmıştı. Bir süredir duş almamış gibi görünüyordu. Ama Nate amca her zaman biraz tuhaf görünürdü. Bazı günler tişörtünü ters giyer, diğer günlerde ise iki farklı ayakkabı giyerdi. Bunun komik olduğunu düşünürdüm. Beyni daha önemli işlerle meşgul olduğu için giysilerini doğru şekilde giymeyi düşünmeye zamanı olmadığını söylerdi. Bunun iyi bir cevap olduğunu düşünmüştüm. Hem elime şeker veya on dolar gibi iyi şeyler sıkıştırırdı. Bana kimsenin bulamayacağı bir para zulam olmasını söylemişti. Sonra ona teşekkür edeceğimi söyledikten sonra 'sonrasının' ne zaman geleceğini biliyormuşum gibi bana göz kırpardı.

Tekrar ağzımı açtım ama Jenny ile Nate amca aynı anda başlarını iki yana salladıktan sonra Jenny yanındaki masadan bir şeye uzandı. Elinde bir not defteri ve kalemle dönerek bana uzattı.

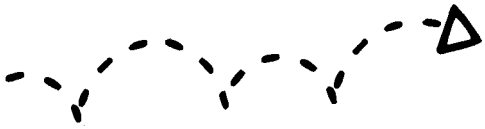
Elinden alıp tek kelime yazdım:

ANNEM?

Jenny bakışlarını kelimeden başka tarafa çevirirken Nate amca ayaklarının dibine bakıyordu. O anda birden tüm kaza hatıraları beynime hücum etti. Resimler, kelimeler beynime öylesine saldırıyordu ki başımı yastığıma doğru sertçe vururken dişlerimi birbirine kenetledim.

Ağzımı açtım ve çığlık attım. Çığlık attım ama oda sessiz kaldı.

7. BÖLÜM

Bree

Cumartesi günü lokantadan çıktığımda telefonumu tanımadığım bir numara aradı.

"Alo," diye cevap verdim.

"Hey, Bree, sen misin? Ben Melanie. Geçen hafta lokantada tanışmıştık hani?"

"Ah, merhaba!" dedim kapıdan çıkarken Maggie'ye el sallayarak veda ediyordum. "Evet, elbette seni hatırladım."

Maggie de bana gülümseyerek elini salladı.

"Süper!" dedi. "Umarım seni kötü bir zamanda yakalamamışımdır ama Lisa ile bu akşam dışarı çıkacaktık. Senin de bize katılıp katılmayacağını merak ettik."

Bunaltıcı öğleden sonrası güneşine adım atarak arabama doğru yürüdüm. Tekrar normal bir kız olma, normal kızsal şeyler yapma düşüncemi hatırladım. "Ah, pekâlâ, kulağa hoş geliyor. Elbette, gelmeyi çok isterim."

"Tamam, süper! Seni arabayla alırız. Dokuz iyi mi?"

"Evet, bana uyar. Hazır olurum." Onlara adresimi verdim. Nerede olduğunu biliyorlardı. Vedalaşınca ben de telefonu kapattım.

Tam anahtarımı kontağa yerleştirecekken caddenin karşısında on ila on iki yaşları arasında kahkahalarla gülen bir grup ilgimi çekti. Büyük çocuk, gözlüklü, kolları kitaplarla dolu olan başka bir çocuğu itiyordu. Ufaklığı sert bir şekilde itince çocuk öne doğru sendeledi ve kitapları kaldırıma dağıldı. Diğer çocuklar biraz daha gülerek uzaklaştı. Bir tanesi dönüp, "Bu iyiydi işte, ucube!" diye seslendi. Sokağın bu tarafından bile kitaplarını toplamak için çömelen ufak çocuğun yüzündeki utancı görebiliyordum.

Ufak serseriler. Tanrım, zorbalardan nefret ediyordum.

Çocuğa yardım etmek için sokağın karşısına gittim.

Oraya vardığımda bana dikkatli bir şekilde bakarken çenesi hafifçe titriyordu. Damak yarığını düzeltmek için ameliyat olunması gerektiği yerde ufak bir yara izi olduğunu fark ettim. "Merhaba," dedim alçak bir ses tonunda ona hafifçe gülümseyerek. Eğilip kitaplarını toplamasına yardım ettim. "İyi misin?"

"Evet," dedi sessizce, gözleri bana kayıp sonra yanakları kızararak bakışını kaçırdı.

"Kitap kurdusun demek ha?" diye sordum başımla kitapları göstererek.

Hâlâ utangaç gözükerek başıyla onayladı.

Elimdeki kitabın ismine baktım. "Harry Potter... Hmm. Oldukça iyi bir kitap. Bunu neden bu kadar sevdiğimi biliyor musun?"

Gözlerini bana çevirerek başını bilmediğini ima edecek şekilde salladı ama bakışlarını kaçırmamıştı.

"Kimsenin inancı olmadığı, teyzesi ile eniştesinin merdiven altında yaşayan gözlüklü, tuhaf görünüşlü, ezilen bir kişi hakkında olduğu için. Ama bil bakalım ne oldu? Onu engellemeye çalışan şeylerin aksine oldukça harika şeyler yaptı. Kazanması beklenmeyen birinin öne çıkmasından daha iyi bir şey yok, değil mi?"

Ufak çocuğun gözleri büyüyerek başıyla onayladı.

Ayağa kalkınca o da aynısını yaptı. Ona topladığım kitapları verirken, "Okumaya devam et. Kızlar buna bayılıyor," dedim. Ona göz kırpınca yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi ve bana ışıldayarak bakıyordu. Ben de ona gülümseyerek uzaklaşmak için dönünce birkaç dükkân ötede Archer Hale'in bizi yoğun, tarif edilmez bir ifadeyle izlediğini fark ettim. Ona başımı hafifçe eğerek gülümseyince aramızda bir şeyler geçti. Gözümü kırptım ve Archer başka taraflara bakarak sokaktan aşağıya doğru yürümeye başladı. Yürürken bir kere dönüp bana baktı ama göz göze geldiğimizde hemen önüne dönerek yürümeye devam etti.

Birkaç saniye öylece durup Archer'ın bir yöne gitmesini izledim. Sonra başımı döndürünce küçük çocuğun aksi yöne yürüdüğünü gördüm. Burnumdan nefes vererek dönüp caddenin karşısındaki arabama yürüdüm.

Kasabadan çıkarken çiçekçiye uğrayıp toprak, birkaç çiçek ile plastik saksı aldım.

Eve döndüğümde şortumu, tişörtümü giydim. Birkaç saatimi çiçekleri dikip verandama yerleştirerek, bahçemdeki çimleri biçip, öndeki merdivenleri süpürecek kadar genel bir temizlik yaparak geçirdim. Basamaklardan biri gevşemişti ve gittikçe daha kötü duruma geliyordu ama ev dekorasyonu işlerine gelince tam bir faciaydım. George Connick'i aramam lazımdı.

Yaptığım işi incelemek için biraz geri çekildiğimde ufak kulübeme gülümsemeden edemedim. Çok tatlıydı.

İçeri giderek uzun bir duş alıp pisliği tırnaklarımın altından ovalayarak temizlerken her yerimi tıraş ettim. Sonra kulübede olan ufak radyoyu çalıştırdım. Yerel radyoyu dinlerken saçımı kurutup, maşayla kıvırarak uzun, dalgalı hale getirmek için biraz zaman harcadım. Dikkatli bir şekilde makyajımı yaptıktan sonra arkası derin dekolteli olan

esnek kumaşlı koyu gri elbisemin altında güzel görünmesi için bacaklarıma nemlendirici sürdüm. Gösterişsiz ama seksi gözüküyordum. Bu akşam gideceğimiz yer için uygun olmasını umdum. Kolayca ayağa geçirilebilir siyah sandaletlerimle daha gösterişsiz hale bile getirmiştim.

En son bu elbiseyi yurdumun yaptığı mezuniyet partisinde giymiştim. Kendi payıma düşen bira miktarını tüketmiş, benim katımdaki kızlarla gülüşmüş, her zaman tatlı olduğunu düşündüğüm ama o akşama kadar hiç konuşmadığım çocukla öpüşmüştüm. Pek iyi öpüşmüyordu ama umursamayacak kadar sarhoştum.

Öylece durup hatırlarken eskiden olduğum, *özlediğim* kızı düşünüyordum. Eski halimi özlüyordum. Başına trajik bir şey gelmemiş bir kız değildim. Dünyanın işleyişi konusunda habersiz de değildim. Her şeyi garantiye alamayacağını, hayatın her zaman adil olmadığını biliyordum. Ama babamla annemin hastalığının getirdiği trajediyi beraber atlatmıştık. Güçlüydük. Bir kereliğine bile anlamsız bir anda benden çekip koparılacağını, beni yalnız ve şaşkın halde bırakacağını düşünmemiştim. Veda etmeye fırsatım olmayacağı da aklıma gelmezdi.

Belki de bu seyahat aradığım cevap değildi. Pek bilinçli bir karar da sayılmazdı.

Ohio'daki her şey bana babamı, acımı, korkumu ve yalnızlığımı hatırlatıyordu. O akşamı takip eden hissiz birkaç ay sonra ufak bir valiz toplayarak Phoebe'yi taşıyıcısına koyup arabama bindikten sonra uzaklara sürdüm. Sanki tek seçenek bu gibi gelmişti. Hüzün, boğucu ve klostrofobik hissettiriyordu. Kaçmaya ihtiyacım vardı.

Korku ile melankoliye fazla kapılmadan önce kendime geldim. Bugün cumartesi akşamı ve hafta sonuydu. Hafta sonlarında normal kızlar kız arkadaşlarıyla dışarı çıkar, eğlenirdi. Bunu biraz hak etmiştim... Değil mi?

Melanie ile Lisa dokuzu birkaç dakika geçerken kulübenin önünde durdular. Ben farları görünce dışarı çıkıp evi arkamdan kilitledim.

Ufak Honda'nın kapısı hızlıca açılmıştı. Justin Timberlake yüksek sesle bağırıyor, gecenin sessizliğini bozuyordu.

Arka kapıyı açıp Melanie ile Liza sıcak bir şekilde, "Merhaba!" derken sırıtarak arabaya biniyordum.

"Oldukça ateşli görünüyorsun!" diye ortaya sundu Liza. Melanie yoldan çıkarken omzunun arkasından bakmıştı.

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek. "Sen de öyle!" İkisi de etek, kolsuz bluz giyiyordu. Basit bir kıyafet seçtiğim için rahatladım.

Gölün öbür tarafına olan yarım saatlik mesafeyi kat ederken lokantadaki işim, Pelion'dan şimdiye kadar hoşlanıp hoşlanmadığım hakkında konuştuk. Melanie ile Liza da bana cankurtaranlık yaparak geçirdikleri yazı anlattılar.

The Bitter End Lakeside Saloon adında, önünde park yeri olan, yol kenarındaki ufak ahşap bir yapının önünde durduk. Melanie'nin arabasından çıkarken ön tarafın oltalarla, ıstakoz kafesleriyle, bot işaretleriyle, balıkçı kutularıyla ve gölle ilgili diğer şeylerle dolu olduğunu görebiliyordum.

Bira ile patlamış mısır kokusunun etrafa yayıldığı, yüksek sesli kahkaha ve konuşmalarıyla bilardo toplarının birbirine vurma seslerinin yankılandığı mekâna girdik. Barın içerisi dışından daha büyük görünüyordu. Konforlu, basit yerel barlara benziyordu ama duvarları kaplayan daha fazla balıkçı eşyaları ve işaretleriyle daha popüler bir mekândı.

Fedaiye kimliklerimizi gösterdikten sonra bardaki sandalyelere oturduk. İlk tur içkilerimizi alana kadar kapıda oluşan bir sıra vardı.

İlk yirmi dakika kadar vaktimizi gülüp muhabbet ede-

rek geçirdik. Melanie ve Liza tatlı olduklarını düşündüğü erkekleri kolaçan ediyor ama açık etmemeye çalışıyorlardı. Melanie hemen birini fark edip ilgisini çekmeyi kendine görev edindi. Amacını başarmıştı da. Birkaç dakika sonra adam yanımıza gelip onu dansa davet etti.

Melanie onunla masamızdan uzaklaşırken bana ve Liza'ya göz kırptı. Biz de başlarımızı iki yana sallayıp güldük. Garsona bir tur daha içki için işaret ettik. Şimdiden eğlenmeye başlamıştım.

Biramı kafaya dikerken bir adam gözüme takıldı. Başı dönüktü ama geniş omuzlarını, eskimiş kot pantolon ile kaplanmış uzun ve kaslı bacaklarını görebiliyordum. *Ah, vay canına.* Sadece o iri yapısı ve dalgalı kahverengi saçları gözlerini kırparak dönerken bakışlarımı ona çevirmeme sebep oldu. Bana doğru dönerken yanındaki arkadaşının söylediği bir şeye gülüyordu ve gözlerimiz buluştu. Travis Hale karşımdaydı. Gözleri bir anlığına kıpırdandı. Bizim masamıza doğru gelirken gülümsemesi büyüyordu.

Arkasından gelen iki kız nereye doğru gittiğini görünce durup üzgün gözüktüler. Geride kalan gruba doğru döndüler.

"Bree Prescott," dedi Travis. Gözleri yüzüme dönmeden önce bir anlığına göğüslerime kaymıştı.

"Travis Hale," diye cevap verdim gülümseyerek ve biramdan bir yudum daha aldım.

Bana sırıtarak baktı. "Bu akşam burada olacağını bilmiyordum." Liza'ya bakıp basit bir şekilde selamladı. "Liza." İçkisinden yudum alırken o da, "Merhaba Trav," diye cevap vermişti.

Liza ayağa kalkıp, "Lavaboya kadar gideceğim. Hemen dönerim," dedi.

"Ah, tamam, seninle gelmemi ister misin?" diye sordum ayağa kalkarken.

Travis elini koluma koydu. "Eminim kendi başına idare edebilir," dedi.

"Beni merak etme," derken Liza'nın gözleri kolumdaki Travis'in elinde duraksadı. "Hemen dönerim." Ve böyle diyerek arkasını dönerek uzaklaştı.

Travis dönüp bana baktı. "Ben de hoş geldin turunu sana *benim* vermem gerektiğini düşünmüştüm."

Kahkaha attıktan sonra omzumu silkerek kirpiklerimin arasından ona baktım.

Bana tekrar sırıttı. Gerçekten güzel bir gülüşü vardı. Biraz yıkıcı olduğunu düşünüyordum ama bu kötü bir şey miydi ki? Sanırım durumuna göre değişirdi. Ama iki tane bira içmiştim ve o yüzden şu anda her şey güzel geliyordu.

Travis bana doğru eğildi. "Ee, Bree, seyahatin ne zaman sona erecek?"

Sorusunu düşündüm. "Belirli bir planım yok, Travis. Sanırım eninde sonunda geriye, evime döneceğim." Biramdan bir yudum aldım.

Başıyla onayladı. "Bir süre burada kalacağını düşünüyor musun?"

Gülümsedim. "Değişir," dedim hafifçe kaşlarımı çatarak.

"Neye göre?"

"Burada güvende hissedip hissetmememe," diye ağzımdan kaçırdım. Bunu tam olarak söylemek istememiştim ama bira, aç mideyle tüketince kan dolaşımıma dürüstlük serumu gibi etki yapıyordu.

İç çekerken birden korunmasız kalmış gibi hissederek bira şişemin etiketini çıkardım.

Travis beni birkaç saniye inceledikten sonra yavaşça gülümsedi. "Pekâlâ, bu çok iyi çünkü güvenlik benim uzmanlık alanım."

Gözlerimi yüzüne çevirince yüzündeki kendini beğen-

miş ifadeye gülmeden edememiştim. "Ah, hiç de güvenli olmadığına dair içimde bir his var, Memur Hale."

Yalandan üzülmüş gibi görünerek Liza'nın birkaç dakika önce boşalttığı koltuğa oturdu. "Bu beni derinden üzdü, Bree. Neden böyle bir şey söyledin?"

Kahkaha attım. "Eh, mesela," diyerek öne doğru eğildim, "eğer seninle gelen şu sarışınlar gözleriyle zehirli oklar atabilseydi, on beş dakika önce ölmüş olurdum. Ve solumdaki kızıl buraya geldiğinden beri gözlerini senden ayırmadı. Hatta dudaklarından salyalarını sildiğini bile gördüm sanırım. Hepsinin bu akşam senin için planları olduğuna dair içimde bir his var." Bir kaşımı kaldırdım.

Gözlerini bana dikerek hiçbirine bakmadı. Sandalyesine yaslanarak başını hafifçe yana yatırıp bir kolunu sandalyemin arkasına yerleştirdi. "Diğer insanların akıllarında kurduğu planlara bir şey yapamam. Ya benim planlarım farklıysa? Benim planlarımda sen varsan ne olacak?" Miskin miskin sırıtıyordu.

Tanrım, bu adam tüm havalı karizması ve özgüveniyle fazla iyiydi. Ama zararsız bir şekilde biriyle flört etmek iyi hissettirmişti. Nasıl olduğunu unutmadığıma sevinmiştim.

Ona gülümseyerek gözlerim üzerindeyken biramdan yudum aldım.

Gözleri şişenin ucundaki dudaklarıma dikilince hafifçe parladı.

"Bilardo oynar mısın?" diye sordum bir dakika sonra konuyu değiştirerek.

"Benden istediğin her şeyi yaparım," dedi basitçe.

Kahkaha attım. "Pekâlâ, o zaman, beni geometri yeteneğinle etkile," dedim ayağa kalkarken.

"Elbette," diye cevap verirken elimi tutuyordu.

Bilardo masalarına doğru ilerlediğimizde Travis sıra-

mızı beklerken bize içki ısmarladı. Bir süre sonra Melanie, Liza ve Melanie'nin tanıştığı çocuk da yanımıza geldiler. Gecenin geri kalanını gülerek, bilardo oynayarak geçirdik. Travis bilardoda çok iyiydi ve her maçı kolaylıkla kazanıyor, yeteneklerini göstermekten oldukça zevk alıyordu.

Liza bizi eve götürmek için çoktan su içmeye başlamıştı. Gece yarısına yaklaşırken ben de ona katıldım. Ertesi gün izin günüm olduğu için yatakta geçirmek istemiyordum.

Işıklar çakıp barın kapanacağını işaret ettiğinde Travis beni vücuduna doğru çekerek, "Tanrım Bree, gördüğüm en güzel kızsın," dedi. Sesi ipek gibiydi. "Seni bu hafta yemeğe çıkarmama izin ver."

Öncesinde içtiğim içkiler etkisini kaybediyordu. Birden Travis'in düzgün hamlelerinden, bariz şekilde flört etmesinden rahatsız olmaya başlamıştım. "Şey..." diye dolaylı konuştum.

Liza, "Hazır mısın Bree?" diye araya girince Travis ona rahatsız olmuş bir şekilde baktı.

"Herkesin yemek yemesi lazım," diye Travis teklifte bulunurken bana bakıp tatlı bir şekilde gülümsüyordu. Kahkaha atarak tereddütle peçeteye Travis için numaramı yazdım. Aklımın kenarına daha fazla dakika almam gerektiğini de not ettim. Telefonumu yola çıktığımda Cincinnati'de bırakmış, kullan at telefonlardan birini almak zorunda kalmıştım. Şu zamana kadar işimi görüyordu ama dakika eklemeyi sürekli unutuyordum.

Herkesle vedalaştım. Liza, Melanie ve ben arabaya kadar kahkaha atarak gittik.

Yola koyulduğumuzda Melanie konuştu. "Travis Hale ha, Bree? Tanrım, Pelion'un direkt en büyük liglerine göz koydun, değil mi? Hatta tüm Maine bölgesinin en büyük ligine diyelim."

Kahkaha attım. "Travis söz konusu olunca böyle mi oluyor?"

"Eh, elbette. Yani etrafta takılıyor ama onu suçlayamam. Kızlar genellikle kendilerini ona fırlatıyor, onu yakalamaya çalışıyorlar. Belki de sonunda bunu yapacak kişi sen olursun." Bana göz kırpınca Liza kahkaha attı.

"Siz kızlar..."

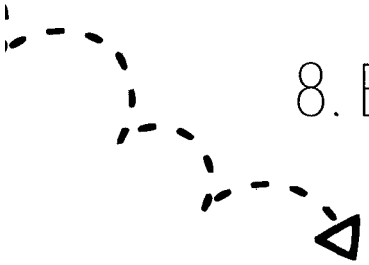
"Ah, hayır, hayır," dediler ikisi de aynı anda. Sonra Liza lafına devam etti. "Arkadaşlarımızın birçoğu onunla çıkıp ona âşık olduklarını düşündüler. Arkasında bıraktığı enkazı gördük. Sadece dikkatli ol."

Gülümsedim ama bir şey demedim. Dikkatli şu aralar göbek adımdı. Yine de Travis'in flört etmesinin beni gecenin sonunda rahatsız ettiği gerçeği dışında bu yönde birkaç adım attığım içim kendimle gurur duyuyordum. Ve eğlenceli zaman geçirmiştim.

Tanıştıkları diğer adamlar hakkında biraz daha sohbet ederken daha farkına varmadan kulübemin önüne gelmiştik.

Arabadan çıkıp, "Güle güle. Çok teşekkür ederim!" diye fısıldarken hiçbir komşuyu uyandırmamaya çalışıyordum.

"Seni ararız!" diye seslenip el salladıktan sonra arabayla uzaklaştılar. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. O akşam yatağa gülümseyerek, gülümseyerek de uyanacağımı düşünüp bunu umarak gittim.

8. BÖLÜM

Bree

Nefes nefese uyandım. Daha oturmaya fırsatım bile olmadan geçmişten kesitlerin en büyüklerine direkt atıldım. Babamın cinayetinden sonra olanların gücü ve canlılığına sahipti. Babamın kendi kanı içinde yatması, aklımı aynı çığlık sesinin doldurmasıyla tamamlanmıştı ama sonunda gerçekliğe dönüp etrafımdaki dünya durağanlaştı.

Birkaç dakika sonra tuvalete doğru eğildiğimde gözümden yaşlar akıyordu. "Neden?" diye inledim kendi halime acıyarak. Anıların beraberinde getirdiği acı ve hüzünle dolmuştum.

Kendimi toparlayıp titreyerek duşa gittim. Şu an istediğim şekilde, o akşamdan sonraki aylarda yaptığım gibi bütün günü yatakta geçirmeyi reddediyordum.

Hızlıca duşumu alıp bikinimi, şortumu, kolsuz tişörtümü giydim. Nedense Briar Sokağı'ndaki ufak plajda zaman geçirmek içimi bir çeşit memnuniyet duygusuyla dolduruyordu. Evet, orada babamı rüyamda görmüştüm ama rüyanın ortaya çıkardığı onu özlemenin verdiği hüzün dışında umutlu hissederek uyanmıştım. Orayı seviyordum.

Bisikletime binerek yola koyulurken Phoebe ön taraftaki sepetteydi. Sabah havası parlaktı ve daha şimdiden gittikçe sıcaklaşıyordu. Ağustosun sonuna gelmiştik. Maine'de havaların ne zaman değişeceğini bilmiyordum ama şimdilik hâlâ yazdaymışız gibiydi.

Briar Sokağı'na dönünce ayaklarım iki yandayken bisikletin kaymasına izin verdim. Elimi birkaç saniye gidondan çekip bisikletin kendi kendine gitmesine izin verdim, toprak yolda küçük taşlara çarpınca kahkaha attım. Phoebe birkaç defa havlayarak sanki *Dikkatli ol gözü kara,* dermiş gibiydi.

"Biliyorum değerli kargom. Kaza yaptırmayacağım, Phoebs."

Göle vardığımda havlumu serip her zamanki yerimde serinledim. Serin suya daldığımda Phoebe beni kenardan izliyordu. Su harika hissettiriyordu. Baldırlarıma doğru yavaşça kulaç atarken daha ilerilere doğru gittim. Sonunda kendimi tamamen suya daldırınca yüzmeye başladım. Su vücudumdan serin bir dokunuş gibi akıp gidiyordu.

Geri dönerken bir hayvanın, daha çok büyük bir köpeğin sıkıntıyla havladığını duydum. Phoebe heyecanlı bir şekilde havlayarak plajda ileri geri koşuyordu. Vücudumu tamamen sudan çıkarıp Archer Hale'in arazisi olan sol taraftan gelen havlamayı dinledim.

Arazisinin bu küçük plaja kadar uzanıp uzanmadığını merak ettim. Büyük ihtimalle öyle olduğunu tahmin ediyordum. Ormanın kıyısına doğru yürüyerek birkaç çalıyı itip, ağaçların arasından sıkışırken daha çok ağaçtan başka bir şey göremiyordum. Ama biraz ilerleyince bir sürü böğürtlen çalısı gördüm. Nefes alırken içim heyecanla dolmuştu. Babam harika böğürtlenli pasta yapardı. Keşke önümdeki bu hazineyi görebilseydi. Çalılara doğru ilerledim ama dikenler çıplak karnımı çizince acıyla tıslayarak

nefesimi verip geri çekildim. Böğürtlen toplamak için uygun giyinmemiştim. Bunu başka bir güne bırakmam lazımdı.

Havluma dönüp kurulandıktan sonra oturdum. Birkaç saat oturup, Phoebe önümdeyken güneşte uzandıktan sonra eve döndüm. Her zamanki gibi Archer'ın kapısının önünde durup bir zamanlar, çitlerinde olan o soluk bölgelerde ne yazdığını merak ettim.

"Sapık mısın nesin, Bree?" diye kendime fısıldadım. Pedal çevirirken aynı sıkıntılı köpek havlamasını duydum. Sorun her neyse Archer'ın halledebileceğini umuyordum.

Eve gidip üstümü değiştirdikten sonra Pelion Halk Kütüphanesine uğramak için kasabaya doğru sürdüm. Yeni kitaplar seçmek için bir saat harcadım. Maalesef ki e-kitap okuyucumu Cincinnati'de bırakmıştım. O yüzden tekrar normal kitaplara dönüş yapmıştım. Eski tipte kitabın elimde verdiği hissi, kokusunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Aynı zamanda bir şeyler indirme, hesap filan gibi durumları yoktu. Altı aydan fazla süredir Facebook'a girmemiştim ve hiç de özlememiştim.

Kitap yığınını yolcu koltuğuna bıraktıktan sonra haftalık olarak evi doldurmak için markete gittim.

Her reyonu dikkatle incelemek, markaları okumak, sepetimi doldurmak için iyi bir zaman harcadım. Kasaya gitmeye hazır olduğum zamana kadar öndeki büyük camlar bana akşam karanlığının bastırdığını gösteriyordu.

"Merhaba," dedim kasanın arkasındaki genç kadına gülümseyerek.

"Merhaba," dedi sakızını patlatarak. "Kuponunuz var mı?"

"Ah, hayır," dedim başımı sallayarak. "Bir türlü onla-

ra alışamadım. Ne zaman denesem, ya hiç yemediğim bir şeyden on iki kutu alıyorum ya da çamaşırlarda büyük kalıntılar bırakan çamaşır tozlarını..." diyerek sustum. Önümdeki kızın alışverişlerimi taratırken bir yandan da kasanın üzerinde duran telefonuyla birine mesaj çektiğini fark etmiştim. Söylediğim tek bir şeyi dinlemiyordu. Pekâlâ, tamam.

"Altmış iki dolar, seksen yedi sent," dedi tekrar sakızını patlatarak.

Parayı cüzdanımdan çıkardım. Tam altmış dolar vardı. *Kahretsin.*

"Aman tanrım," dedim yanaklarım kızararak. "Çok özür dilerim, dikkat ettiğimi sanmıştım. Sadece altmış dolarım var. Bazı şeyleri geri bırakmam lazım."

Derinden bir iç çekip gözlerini devirdi. "Neleri geri bırakmak istiyorsun?"

"Ah," diyerek poşetleri karıştırmaya başladım, "buna ne dersin? Buna çok da ihtiyacım yok." Kulübedeki eskisini değiştirmek için aldığım yeni süngeri ona verdim.

"O sadece altmış dört sent," dedi.

Gözlerimi kırparken sıradaki biri homurdanmaya başladı. "Ah, şey, pekâlâ, bir bakayım..." Biraz daha poşetleri karıştırdım. "Ah! Bunlara ne dersin? Bunlara gerçekten ihtiyacım yok." Ona aldığım yeni jilet paketini uzattım. Almak için uzanınca elimi geri çektim. "Dur, aslında, bunlara ihtiyacım var. Tüy problemleri işte, bilirsin," diye gergince kahkaha attım. Kasiyer kız gülmedi. "Şey..." Tekrar kafamı torbaya sokarken arkamda daha fazla homurdanma duydum.

Kasiyerin, "Ah, teşekkürler," dediğini duydum ve kafamı kaldırınca şaşkın ifadesini gördüm. Yavaşça, "Senin yerine verdi," dedi kafasıyla sağını işaret ederek. Şaşkınlıkla öne doğru eğilip, hemen yanımda duran suratsız adamdan

sonra Archer Hale'in durduğunu, bakışlarının benim üzerimde olduğunu gördüm. Hava serin bile olmadığı halde kapüşonunu kafasına geçirdiği bir eşofman üstü giyiyordu.

Gülümseyerek başımı hafifçe eğdim. Kasiyer boğazını temizleyerek dikkatimi çekti. Elinden fişi alıp kasanın sonunda durmak için ilerledim.

"Çok teşekkürler, Archer," dedim.

Archer bakışlarını benim üzerimde tuttu. Kasiyer ile yaşlı adam benimle Archer'a bakıyordu. İkisinin de yüzünde şaşkınlık vardı.

"Sana elbette geri ödeyeceğim." Tekrar gülümsedim ama karşılık vermemişti. Etrafa başımı hafifçe sallayarak bakarken sağ ve solumdaki kasalardaki insanların da bizi izlediğini fark ettim.

Yaşlı adam birkaç eşyası için parayı ödedikten bir dakika sonra yanımdan çekip gidince Archer büyük bir paket köpek mamasını tezgâha koydu.

"Ah!" dedim, "Bugün gölün oralardaydım ve arazinden köpek havlamaları duyduğumu sandım. Sanki biri acı içerisindeymiş gibiydi." Bana bakıp kasiyere parasını uzattı. Etrafıma bakınca tüm gözlerin üzerimizde olduğunu fark ettim. Archer Hale onların farkındaymış gibi görünmüyordu.

Nefesini bırakıp, Archer'a işaret ettim. *'Bu insanlar da amma meraklı değil mi?'*

Dudağının kıvrıldığını gördüm ama bir an sonra yok olmuştu.

Satın aldıklarını tutup yanımdan yürüyerek geçti. Dönüp alışveriş arabamı arkasından sürerken kendimi yine aptal ve içine kapanık hissediyordum. Kendi kendime başımı sallayıp arabama doğru ilerledim. Archer'ın tarafına son bir kere baktığımda aynı zamanda onun da beni izlediğini gördüm.

Elini kaldırıp işaret edince ağzım açık kalmıştı. *'İyi akşamlar, Bree.'* Arkasını dönüp saniyeler içinde çekip gitmişti. Arabaya yaslanıp salak gibi sırıttım.

9. BÖLÜM

Archer - On Dört Yaşındayken

Ormanda yürürken bileğimi burkacağını, eğer çok yakınlaşırsam uzanıp beni yakalayacağını çok iyi bildiğim yerleri atlayarak gidiyordum. Bu araziyi elimin tersi kadar iyi biliyordum. Neredeyse yedi yıldır hiç terk etmemiştim.

Irena sağ tarafımda salınarak yürürken hızıma yetişmeye çalışıyordu ama aynı zamanda da köpek burnunun ilginç bulduğu şeyleri keşfediyordu. Bana yetişmesi için ona seslenmem gerekirse parmaklarımı şaklatıyor veya elimi çırpıyordum. Yaşlı bir köpek olduğu için ancak dediklerimin yarısına cevap veriyordu. Zor duyduğundan mı, yoksa sadece inatçı olduğu için mi emin olamıyordum.

Birkaç gün önce Nate amcamın kurmasına yardım etmemi istediği ağ tuzağını bulup indirmek için işe koyuldum. Bu tür şeylerin Nate amcamın aklında duyduğu ne türlü ses varsa susmasına yardımcı olduğu, projelerinde beni meşgul tuttuğu için minnettardım. Ama gecenin bir yarısında ufak hayvanların tuzağa takılma seslerine dayanamıyordum. Bu yüzden birkaç gün önce yerleştirdiği tuzakları devre dışı bırakmak için araziyi dolaşıyor, bir

yandan da Nate amcamın kendi kendine yerleştirdiklerini arıyordum.

Tam işimi bitirirken sesler, kahkahalar ile gölden gelen su sıçrama seslerini duydum. Kollarımdaki topladığım şeyleri yere bırakıp göl kenarında oynayan insanların seslerini duyduğum tarafa doğru yürüdüm.

Tam ağaçların kenarına geldiğimde onu gördüm. Amber Dalton. Sanki inlemiş gibiydim ama elbette ağzımdan ses çıkmamıştı. Siyah bir bikini giymişti ve gölden ıslak bir şekilde çıkıyordu. Pantolonumun içinde sertleştiğimi hissettim. Harika. Şimdilerde sürekli olan bir şey gibiydi ama bir şekilde Amber'a karşı olan tepkisi beni tuhaf ve utanç içinde hissettiriyordu.

Bütün bu durum yüzünden utanç içinde olmama rağmen on üç yaşıma girdiğimde Nate amcaya sormaya çalıştım. Bana sadece içinde çıplak kadınların olduğu dergileri fırlatıp ormana daha fazla tuzak kurmak için gitmişti. Dergiler çok bir şey açıklamıyordu ama onlara bakmaktan hoşlanıyordum. Büyük ihtimalle onlara bakarak çok zaman geçiriyordum. Sonra elimi pantolonumun içine sokarak doyuma ulaşıncaya kadar kendimi okşuyordum. Doğru mu yanlış bir şey mi olduğunu bilmiyordum ama durmak için fazla iyi hissettiriyordu.

Amber'dan gözlerimi ayırmadan kahkaha atışını, ıslak saçını sıkışını izlerken *onun* geldiğini görmedim. Birden yüksek sesli bir erkek sesi konuştu. "*Şuna bak*! Ormanda bir çeşit röntgenci ucube varmış! Neden bir şey söylemiyorsun röntgenci? *Söyleyecek* bir şeyin var mı?" Sonra bıyık altından benim duyacağım kadar sesli bir şekilde, "Kahrolası ucube," diye homurdandı.

Travis. Kuzenim. Onu en son sesimi kaybetmeden önce görmüştüm. Travis ile annesi Tori yengem beni ziyaret ettiğinde Nate amcamın evinde hâlâ yatıyordum. O gün

öğrendiğim şeyler hakkında bir şey söyleyip söylemeyeceğimi görmek için burada olduğunu biliyordum. Söylemeyecektim. Bir önemi de yoktu zaten.

Travis Go Fish* oyununda hile yapıp sonra annesine benim hile yaptığımı söyleyerek sızlanırdı. Çok yorgundum ve umursamayacak kadar canım her türlü acıyordu. Başımı duvara çevirip onlar gidene kadar uyuyor numarası yapmıştım.

Şimdi ise Amber Dalton ile plajdaydı. Alaycı sözleri karşısında yüzüm utançtan kızardı. Öylece açığa çıkmış, aşağılanmış şekilde dururken bütün gözler bana döndü. Elimi yara izime götürüp kapatmaya çalıştım. Neden yaptığımı bilmiyordum ama yapmıştım işte. Onların suçlu, hasarlı, çirkin olduğumun kanıtını görmesini istemiyordum.

Amber yere bakarak kendinden utanmış gözüküyordu ama sonra Travis'e bakarak konuştu. "Hadi ama Trav, *acımasız* olma. Çocuk özürlü. *Konuşamıyor* bile." Son sözcük bir sırrı açıklarmış gibi neredeyse fısıltıyla söylenmişti. Birkaç göz bana acımayla baktı ve bakışlarım onlarla buluşunca uzaklaşıp gittiler. Diğerlerinin gözleri heyecanla parlıyordu ve sonra olacakları izliyordu.

Herkes bana bakmaya devam ederken bütün yüzüm aşağılanmayla zonkluyordu. Kan kulaklarımda sanki ıslık gibi bir ses çıkarıyorken kendimi sersem hissediyordum.

Sonunda Travis Amber'ın yanına gidip elini beline dolayarak onu kendine doğru çekti ve dudağından ıslak bir şekilde öptü. Travis gözleri kızın arkasından bana dikilmiş şekilde yüzünü ona yapıştırırken kız gergin, rahatsız hissediyordu.

Sonunda beni harekete geçiren durum bu olmuştu. Dönerek hemen arkamdaki ufak taşa takılıp yere yapış-

---

* 2 ila 6 kişi arasında, tek deste (52 kart) ile oynana iskambil oyundur. (ç.n)

tım. Çakılların altındaki çam iğneleri ellerime batmıştı, bir dal ise yanağımı çizdi. Yüksek kahkahalar arkamda patladı. Hızlıca ayağa fırlayıp evimin güvenliğine neredeyse koştum. Utanç, öfke, hüzün gibi hissettiren bir duyguyla titriyordum. O anda neyin yasını tuttuğumdan pek emin değildim.

Bir *ucubeydim*. Burada bir şey yüzünden yalnız ve herkesten uzak kalmıştım. Yaşanan o kadar trajedi ve acı için suçlanıyordum.

Değersizin tekiydim.

Gözlerimden yaşlar akarken ormanda yere vurarak ilerliyordum. Sessiz bir çığlık atarak taşları alıp plajdaki çocuklar benimle dalga geçtiğinden beri yanımdan hiç ayrılmayan Irena'ya doğru attım.

Irena acıyla havlayıp küçük taşlar arka ayaklarına gelirken kenara kaçtı ve sonunda hemen yanıma geldi.

Bir sebepten dolayı köpeğin ona acımasız davrandıktan sonra yanıma gelmesi yaşların yanaklarımdan aşağı dur durak bilmeden dökülmesine sebep olmuştu. Göğsüm yükselip alçalırken gözlerimden ıslaklığı sildim.

Yere düşerek Irena'yı kollarıma aldım. Ona sarılıp kürkünü okşarken sürekli, "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diyordum aklımdan, köpeklerin akıl okuyucu güçleri olmasını umarak. Ona sunabileceğim şeylerin hepsi buydu. Başımı kürküne gömerek beni affetmesini umdum.

Birkaç dakikadan sonra nefes alışlarım yavaşlayarak gözyaşlarım kurudu. Irena yüzüme burnunu sürmeye devam edip onu okşamakta tereddüt edince ufak inleme sesleri çıkarıyordu.

Birinin ayağının altında çam iğnelerinin ezildiğini duy-

duğumda Nate amcamın olduğunu biliyordum. Yanıma oturup dirseklerini benim gibi yukarı kaldırdı ben önüme bakarken.

Birkaç uzun dakika öylece konuşmadan oturup önümüze baktık. Irena'nın hızlı hızlı soluması, arada çıkardığı yumuşak inlemeleri aramızdaki tek sesti.

Birkaç dakika sonra Nate amca uzanıp elimi elleri arasına alıp sıktı. Elleri kaba, kuru ama sıcaktı ve bir temasa ihtiyacım vardı.

"Kim olduğunu bilmiyorlar Archer. Hiçbir fikirleri yok. Ve seni tanımayı hak etmiyorlar. Yargılamalarının seni üzmesine izin verme."

Sözcüklerini kafamda evirip çevirdim. Bir şekilde olan olayı görmüş olduğunu tahmin ediyordum. Sözcüklerine bir anlam yükleyememiştim. Nate amcamın genellikle dedikleri anlaşılmazdı ama beni yine de teselli etmişti. Hep sorunların derinlerine iniyor gibiydi ama kendi düşüncelerini kendinden başkası anlayamıyordu. Başımı çevirmeden ona kafamı salladım.

Bir süre daha öylece oturduktan sonra kalkıp yemek ve kesilmiş yanağımı bandajlamak için içeri girdik.

Uzaktan gelen kahkaha, su sıçrama sesleri tamamen yok olana kadar gittikçe azaldı.

10. BÖLÜM

Bree

Archer Hale bana marketin park yerinde el salladıktan birkaç gün sonra lokantada erken mesaide çalışıyordum. Öğleden sonra eve döndüğümde Anne'i verandada otururken gördüm. Yanına gidip onu selamladıktan sonra bana gülümseyerek, "Soğuk çay ister misin tatlım?" diye sordu.

Kapısını açıp içeriye geçerek merdivenlerden çıktım. "Çok iyi olur. Tabii eğer Eue de ızgara ve domuz pastırması kokuma katlanabilirsen."

Kahkaha attı. "Sanırım üstesinden gelebilirim. Vardiyan nasıldı?"

Veranda salıncağına çöküp geriye yaslanınca yanında çalıştırdığı ufak vantilatöre doğru vücudumu hareket ettirdim. Rahatlamayla iç çektim.

"İyi," diye cevap verdim. "İşi sevdim."

"Ah, bu çok güzel," derken bana demin doldurduğu bir bardak çayı verdi. Minnetle bir yudum aldıktan sonra tekrar geriye yaslandım.

"Geçen akşam Scholl kızları tarafından alındığını gördüm. Bazı arkadaşlarla tanıştığın için çok mutluyum.

Umarım bu kadar meraklı bir komşun olmasına aldırmıyorsundur." Nazikçe gülünce ben de gülerek karşılık verdim.

"Hayır, hiç sorun değil. Beraber gölün öbür tarafına gittik. Travis Hale ile karşılaştık ve The Bitter End'de onunla biraz takıldık.

"Ah, bütün Hale oğlanlarıyla görüşüyorsun."

Kahkaha attım. "Evet, daha başka var mı?"

"Hayır, genç jenerasyonda sadece Archer ile Travis var. Sanırım yeni bir Hale jenerasyonu için artık Travis tek seçenek," dedi gülümseyerek.

"Neden böyle söyledin?"

"Bırak biriyle evlenmek, Archer Hale'in arazisinden pek çıktığını bile görmüyorum. Ama yine de konuşmaması dışında hakkında pek bir şey de biliyor sayılmam."

"Konuşuyor," dedim. "Onunla konuştum."

Anne şaşırmış görünüyordu. Hafifçe başını eğdi. "Ah hiç haberim yoktu. Bir kelime bile söylediğini hiç duymadım."

Başımı salladım. "İşaretle konuşuyor," dedim. "Ben de öyle. Babam sağırdı."

"Ah, şimdi anladım. Bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım kendini kimseyle bir şey yapmak istemeyen bir insan gibi sahneliyor. En azından onu kasabada gördüğüm birkaç seferde öyleydi." Hafifçe kaşlarını çattı.

"Kimsenin gerçekten denediğini düşünmüyorum," dedim omuz silkerek. "İnsanlarla ilgili yeteneği ve konuşamaması dışında bir sorunu yok," dedim omzumun üzerinden bakıp Archer'ı hayal ederken. "Ve birkaç moda sorunu dışında," diyerek sırıttım.

Anne de bana gülerek karşılık verdi. "Evet, ilginç bir görünüşü var, değil mi? Elbette kendine iyice bir çekidüzen verdikten sonra oldukça düzgün görünecektir. Yakışıklı ve

çekici bir sülaleden geliyor. Aslında bütün Hale oğlanları neredeyse insanlık dışı denilebilecek kadar yakışıklıdır." Genç kız gibi kahkaha atınca ben de ona sırıtarak güldüm.

Çayımdan büyük bir yudum aldıktan sonra başımı hafifçe yana yasladım. "Archer'ın kazasının olduğu gün iki kardeşe ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Hayır, sadece kasabada bir şeyler duydum. Bütün bu trajedinin olmasını sağlayacak kadar aralarında ne geçtiğini bilmiyorum. Eskiden oldukları hallerini, bir kilometre yakınlarından geçse kızların bayıldıklarını hatırlamaya çalıştım. Elbette oğlanlar bundan faydalandılar. Üçü arasında daha az taşkın olan Connor bile bunu yaptı. Ama hatırladığım kadarıyla bütün hepsinin gerçekten ilgilendiği tek kişi Alyssa McRae'ydi."

"Üçü birden mi?" diye sordum gözlerim büyüyerek. İşte *bu* bir hikâyeye benziyordu.

"Hmm," dedi uzaklara bakarak. "Onlarla burası tam bir beyaz dizi kuşağı gibiydi; çoğunlukla da Connor ve Marcus Hale ile. O iki çocuk sürekli birbiriyle yarışmaya çalışırdı. Eğer spor değilse kızlar yüzünden yarışırlardı. Alyssa kasabaya geldiğinde de birbirleriyle yarıştıkları bir kız olmuştu. Nathan Hale kendinin de ilgilendiğini belli etmedi ama diğer ikili sanırım ona pek dikkat etmiyorlardı. Daha önce söylediğim gibi, her zaman biraz farklıydı."

"Sonunda kim onun gönlünü çaldı?" diye fısıldadım.

Anne gözlerini kırpıp gülümseyerek bana baktı. "Marcus Hale. Alyssa o zaman yıldırım nikâhı dediğimiz bir düğünle onunla evlendi. Aile kurma konusunda aceleci çıktılar. Sonra o bebeği kaybetti ve yıllar sonra Archer'a hamile kaldı." Başını iki yana salladı. "Marcus ile evlendikten sonra kız hep üzgün görünüyordu, Connor Hale de öyle. İkisinin de Alyssa'nın yanlış seçim yaptığını his-

settiklerini hep düşünmüşümdür. Elbette Marcus Hale'in tüm içki, karı kız problemleri sayesinde, Alyssa ve Marcus evlendikten sonra bile tüm kasaba yanlış seçimi yaptığını biliyordu."

"Sonra Connor Hale Polis Şefi oldu öyle mi?"

"Evet, oldu. Aynı zamanda evlendi. Sanırım hayatına devam etmeye çalışıyordu. Sonra Travis doğdu."

"Vay canına. Sonra her şey bir trajediyle sonlandı."

"Evet, evet. Oldukça üzücü." Bana baktı. "Ama tatlım, sen Archer ile konuşabiliyorsun. Bence bu çok harika bir şey." Başını hafifçe salladı. "O çocuk için ne kadar az şey yaptığımızın farkına varmamı sağladın." Hüzünlü, düşüncelerine kapılmış gözüküyordu.

Birkaç dakika sessizce oturup çaylarımızı içerken konuştum. "En iyisi gidip duş alarak üstümü değiştireyim. Bugün tekrar gölün oraya bisiklet süreceğim."

"Ah, süper. Bisikletin işine yaradığına çok seviniyorum. Yapabildiğin kadar gölün tadını çıkar. Yakında hava değişir."

Ayağa kalkarken gülümsedim. "Öyle yapacağım. Teşekkürler, Anne. Sohbet için de teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim tatlım. Bu yaşlı kadının yüzüne bir gülümseme konduruyorsun."

Ona sırıtarak baktıktan sonra el sallayarak basamaklarından inip kapısından çıktım.

Bir saat sonra Briar Sokağı'nda bisiklet sürerken sepetimde bir şişe su, havlum ve benim tatlı ama yaramaz ufak köpeğim vardı.

Archer'ın evini geçerken bisikletimi durdurarak ayağımı toprağa bastırdım. Kapısı hafifçe açıktı. Bakarken tamamen durdum. Yoldan aşağı giden bir posta arabası görme-

miştim. Archer kendi kendine mi açık bırakmıştı? Başımı hafifçe eğerek durumu tarttım. Bir parmağımı kaldırıp dudaklarıma vurarak düşündüm. Tekrar arazisine davetsiz girmem kötü olur muydu? Yoksa kapıyı davet olarak hafifçe açık mı bırakmıştı? Bunu düşünmem bile ne kadar aptal olduğumu mu gösteriyordu? Büyük ihtimalle.

Bisikletimi ileri doğru getirip büyük çitlere yasladım. Phoebe'yi kaldırıp başımı açık kapıdan içeri sokarken niyetim sadece etrafa çabucak bir bakış atmaktı. Archer evine doğru yürüyordu ama kapının gıcırtısını duyarak döndü. Gözleri benim üzerimdeydi ve şaşırmış görünmüyordu.

İçeri adım attım. *'Merhaba,'* dedim Phoebe'yi yere bırakıp işaret ederek. *'Kapıyı açık bırakmanın içeri girmemde sorun olmadığı ve tekrar izinsiz giriş yapmadığım anlamına geldiğini umuyorum. Tersi utanç verici olurdu.'* Suratımı buruşturup elimi yanağıma götürüp cevabını beklerken nefesimi tutuyordum.

Derin amber rengi gözleri yanaklarım kızarırken beni birkaç saniye izledikten sonra ifadesi yumuşadı.

Her an dağılacakmış gibi görünen, üzerinde çok fazla delik olan bir kot pantolon, fazlasıyla üzerine yapışmış bir tişört giyiyordu ve ayağı çıplaktı.

'Sana bir şey göstermek istiyorum,' dedi.

Nefesimi bırakırken yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Ama sonra başını yana doğru hafifçe yatırırken şaşkındım. *'Geleceğimi biliyor muydun?'*

Başını hafifçe salladı. *'Gelebileceğini düşünmüştüm. Bisiklet tekerliği izlerini gördüm.'*

Yüzüm tekrar kızardı. "Ah," diye bir nefeste söyledim işaret etmeyerek. "Şey..."

'Görmek istiyor musun, yoksa istemiyor musun?'

Sadece ona bir saniye baktıktan sonra başımla onayladım. *'Pekâlâ. Bekle bir dakika, baltan nerede senin?'*

Tek kaşını kaldırarak beni bir anlığına izledi. *'Espri anlayışın bu mu?'*

Kahkaha atarken son konuşmamızı ortaya getirdiği için sevinçliydim. *'Tamam, sen kazandın,'* dedim sırıtarak. *'Bana ne göstermek istiyorsun?'*

'Hemen buradalar.'

'Buradalar mı?' diye sordum onunla beraber araba yolundan ağaçlara doğru yürürken.

Başıyla onayladı ama açıklama yapmadı.

Phoebe çimlere doğru bir kuşun uçtuğunu görünce ufak ayaklarının onu taşıdığı kadar hızlıca arkasından koşmaya gitti.

Archer'ın ufak evine ulaştık. Sadece beyaz, sallanan bir sandalye ile ufak depolama kutusunu alacak kadar küçük verandasına çıktım.

Sallanan sandalyeyi kenara çekince nefesim kesildi.

'Aman Tanrım!' dedim hızlıca içime nefes çekerek öne doğru hareket ettim.

'Birkaç gün önce duyduğun sesler vardı ya? İşte onlar doğum yapan Kitty'den geliyordu.'

Uyuyan anne köpeğe, üç tane daha yeni yemiş ve süt komasına girip tembelce annesinin karnına yaslanmış ufak kahverengi yavru köpeklere bakarak sırıttım. Sonra ne dediği aklıma dank edince kaşlarımı çatarak ona baktım. *'Köpeğinin ismi Kitty mi?'*

Saçını hafifçe yüzünden uzaklaştırarak bana baktı. *'Uzun hikâye. Amcam bana arazimizdeki hayvanların onun için çalışan ajanlar olduğunu itiraf etti ve onları ona göre isimlendirdi. Tam ismi Kitty Storms. Rus Dış İstihbaratlar Ajansı tarafından yetiştirildi. Artık benim için çalışıyor.'*

Ah, işte bu iyi değildi. *'Anladım,'* dedim. *'Ve sen de buna inanıyor musun?'* derken onu tedbirli bir şekilde inceledim.

'Eh, operasyonlarının çoğu sincap takip etmekle ve görünüşe

göre,' dedi yavru köpeklerle beraber yattığı yeri göstererek, *'verimli erkek cinsleriyle gizli toplantılar yapmakla sınırlı.'* Gözlerinde eğlendiğini gösteren bir şeyler dans ediyordu.

Kahkaha attıktan sonra başımı salladım. *'Yani amcan biraz...'*

'Paranoyak,' dedi. *'Ama zararsız. İyi bir adamdı.'* Kafasını tekrar yavru köpeklere çevirmeden önce yüzünde bir anlık acı gördüğümü sandım.

Archer'ın koluna dokununca irkilerek bana döndü. *'Birkaç yıl önce amcanın vefat ettiğini duydum. Başın sağ olsun.'*

Bana bakarken yüzümü inceliyordu. Zorlukla fark edilebilir bir şekilde başıyla onaylayıp tekrar yavrulara doğru döndü.

Simasını birkaç saniye inceledikten sonra en azından görebildiğim kadarının ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Sonra yavrulara daha iyi bakabilmek için yere doğru eğildim.

Benim yanıma çömelen Archer'a sırıtarak baktım. *'Bir tanesini kucağıma alabilir miyim?'* diye sordum.

Başıyla onayladı.

'Kızlar mı, yoksa erkekler mi?'

'İki oğlan bir kız.'

Ufak, sıcak, yumuşak vücutlu bir tanesini elime alarak göğsüme getirdim. Uykulu halini kucaklayıp yumuşak kürküne burnumu sürttüm. Yavru zayıf bir inleme sesi çıkararak suratıma sırnaşmaya başladı. Islak burnu kıkırdamama neden oluyordu.

Beni dikkatlice izleyen Archer'a baktığımda dudaklarında ufak bir gülümseme vardı. Gördüğüm ilk gülümsemesiydi ve beni hafif şaşırtmıştı. Ona bakarken gözlerimiz birleşip tanıştığımızdan beri ilk defa birbirlerine dolandı-

lar. İçimdeki her şey hızlanırken şaşkın hissediyordum. Ona bakarken yanağımı istemsizce yavrunun şişkin karnının ipeksi yumuşaklığına sürtüyordum.

Bir dakika sonra işaret edebilmek için yavruyu yere bıraktım. *'Onları bana gösterdiğin için teşekkür–'*

Uzanıp elimi durdururken gözlerimin içine baktı. Ona sorgular bir şekilde baktıktan sonra elimin üzerindeki büyük ellerine bakışlarımı çevirdim. Güçlü ama aynı zamanda zarif elleri güzeldi. Bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

İki elini de kaldırıp, *'Eski usulle konuşabilirsin. Seni duyabiliyorum, unuttun mu?'* dedi.

Gözlerimi kırparak birkaç saniye sonra ellerimi kaldırdım. *'Eğer senin için sorun yoksa dilini konuşmak isterim.' Yüzümde* ufak bir gülümseme vardı.

Ayağa kalkmadan önce bana bakarken yüzünde tarif edilemez bir ifade vardı.

'İşe dönmem lazım,' dedi.

'İş mi?' diye sordum.

Başıyla onayladı ama açıklamamayı tercih etmişti. Eh, pekâlâ o zaman.

'O zaman sanırım gitmeliyim?'

Bana sadece baktı.

'Geri gelebilir miyim?' diye sordum. *'Yavruları görmek için?'*

Bana bir anlığına kaşlarını çattı ama sonra başıyla evet anlamında onayladı.

Nefesimi verdim. *'Pekâlâ. Eğer kapın açıksa içeri girmemin sorun olmayacağını anlarım.'*

Bu sefer ufak, zorlukla fark edilebilir bir baş hareketiyle onayladı.

Birkaç saniye daha birbirimize baktıktan sonra gülüm-

seyip arkamı dönerek tekrar araba yolundan yürüyüp geçtim. Phoebe'ye seslenince koşarak yanıma geldi ve onu kucağıma aldım. Archer'ın kapısındayken döndüm. Aynı yerde durup beni izliyordu. Kısacık elimi salladıktan sonra kapısını arkamdan kapadım.

11. BÖLÜM

Bree

Ertesi gün Archer'ın araba yolundan aşağı doğru tedirginlikle yürürken dudağımı ısırıyordum. Evin arka taraflarında bir yerde taşın taşa vurmasına benzer sesler duydum. Tam köşeyi dönerken Archer'ın üstsüz bir şekilde elleri ve dizleri üzerinde bahçe kenarının başlangıcı gibi görünen yere taşlar yerleştirdiğini gözlemledim.

"Merhaba," diye yumuşak bir tonda konuşunca hızla başını bana doğru çevirdi. Hafif şaşırmış görünüyordu ama... memnundu sanki? Kim bilir? Okunması kolay bir insan olmadığı kesindi. Özellikle onca sakalı ve alnıyla çenesine düşen saçları yüzünden yüzünün çevresini göremediğim bir gerçekti.

Başıyla onaylayıp elini kaldırarak projesinin sağında duran taşı işaret ederek işine döndü.

Lokantadan ikide çıktıktan sonra eve giderek hızlıca duş alıp bisikletime binerek Archer'ın evine pedal çevirmiştim. Diğer köpeklerin henüz yavruların yanında olup olmamasından emin olamadığım için Phoebe'yi Anne ile bırakmıştım.

Archer'ın kapısına vardığımda dış kapının hafif aralık olduğunu görmemle yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamamıştım.

İşaret ettiği taşın yanına gidip otururak onu sessizce biraz izledim.

Görünüşe göre boş zamanlarında taş ustasıydı. Evin önündeki uzun araba yolunu düzleştiren, taraçayı da yapan o olmalıydı. Adam birbiri ardına gelen sürprizlerle doluydu. Her taşı kaldırıp yerine koyduğunda kaslarının gerilip hareket edişine istemsizce dikkatim çekilmişti. Bu kadar yapılı olmasına şaşırmamalıydı. Tek yaptığı çalışmaktı.

"Pekâlâ, bir liste oluşturdum," dedim. Onu incelerken büyük taşa kıçımı daha iyi yerleştirip rahat etmeye çalışıyordum.

Archer bana bakıp kaşlarını kaldırdı.

Beni izlemeden çalışabilsin diye sesimi kullanarak konuşuyordum.

Ama dizleri üzerine oturup eldivenli ellerini yapılı baldırlarına koyarak bana baktı. Solmuş iş şortları, dizlikler ve iş ayakkabıları giyiyordu. Çıplak teni bronzdu ve hafif terliydi.

'Liste mi?' diye sordu.

Başımla onaylarken listeyi kucağıma bıraktım. *'İsimler. Yavru köpekler için.'*

Başını yana yatırdı. *'Pekâlâ.'*

'O yüzden,' dedim, *'senin köpeklerin oldukları için gönlünce itiraz edebilirsin ama Ivan Granite, Hawk Stravinsky ve Oksana Hammer benim ilk tercihlerim.'*

Bana baktıktan sonra yüzü mucize bir şey yaptı. Yüzünde bir sırıtış belirdi.

Nefesim boğazımda tıkanmıştı ve ona ağzım açık bakıyordum. *'İsimlerden hoşlandın mı?'* diyebildim sonunda.

'Evet, sevdim,' dedi.

Başımla onaylarken yüzümde yavaş bir sırıtış beliriyordu. Pekâlâ, o zaman.

Orada bir süre daha oturarak yaz güneşinin ve çalışırken Archer'ın varlığının tadını çıkardım. Güçlü vücudu taşları etrafta oynatıyor, istediği şekilde yerleştiriyordu.

Birkaç kere başını kaldırıp bana baktı ve bana ufak, utangaç bir gülümseme bahşetti. Ondan sonra çok fazla konuşmadık ama aramızdaki sessizlik rahatlatıcı ve samimiydi.

Sonunda ayağa kalkarak konuştum. "Gitmem lazım, Archer. Komşum Anne'in bir randevusu var. Phoebe'yi ondan almam lazım."

Archer da doğrulurken elini baldırlarına silerek başıyla onaylıyordu. *'Teşekkürler,'* diye işaret etti.

Gülümseyerek başımla onayladıktan sonra kapıya doğru yürüdüm. Eve doğru pedal çevirirken yüzümde mutlu, ufak bir gülümseme vardı.

İki gün sonra ufak göl plajına gitmek için Archer'ın önünden geçerken kapısı yine hafifçe açıktı. Bisikletimden inerken bir heyecan sırtımdan aşağı doğru süzüldü. Phoebe'yi kucağımda taşıyarak içeri girerken araba yolundan aşağı doğru yürüdüm.

Kapısını çaldım ama cevap veren yoktu. O yüzden ben de köpek havlamalarının geldiği yön olan göle doğru yolu takip ettim. Ağaçların arasından çıktığımda Archer ile Kitty'yi kıyının biraz daha aşağısında gördüm. Yanına gitmek için yürüdüm. Beni fark ettiğinde bana utangaç, ufak bir gülümseme bahşederek, *'Merhaba,'* dedi.

Gülümseyip parlak güneş ışığı yüzünden ona gözleri-

mi kısarak baktım. Phoebe'yi yere yerleştirerek, *'Merhaba,'* dedim.

Rahat bir sessizlikle beraber kıyıda biraz yürüdük. Konuşmadan da olsa, ne kadar vakit geçirirsek yanında o kadar rahat hissediyordum. Onun da benim yanımda gittikçe rahat hissettiğini anlayabiliyordum.

Archer sahilden bir taş alıp göle doğru sektirdi. Gölde tekrar tekrar sekerken durgun sudan hiç sıçrama yoktu. Kahkaha attım.

'Bana onu nasıl yaptığını göster!'

Archer ellerimi izledikten sonra kumlu kıyıya bakarak taş aradı.

Gönlüne göre bir tane bulup bana verdi. *'Ne kadar düzse, o kadar iyi,'* dedi. 'Şimdi Frisbee fırlatırmış gibi at ki düz tarafı suyun yüzünde durabilsin.'

Başımla onaylayıp fırlatmak için pozisyon aldım. Fırlattıktan sonra suda bir kere sıçrayıp ikincisinde suya çarpmasını izledim. Tezahürat edince Archer bana gülümsedi.

Bir ufak taş daha atarak gölde sektirdi. Yüzeye değerek neredeyse yirmi defa sekmişti. *'Gösteriş budalası,'* diye homurdandım.

Eğlendiğini gösteren yüzüne baktım. *'Yaptığın her işte iyisin, değil mi?'* diye sordum başımı yana doğru yatırıp ona gözlerimi kısarak bakıyordum.

Birkaç saniye düşünceli bir şekilde durduktan sonra işaret etti, *'Evet.'*

Kahkaha attım. O da omzunu silkti.

Biraz sonra sorumu sordum. *'Amcan sana evde mi eğitim verdi?'*

Bana baktı. *'Evet.'*

'Akıllı olmalıymış.'

Biraz düşündü. 'Öyleydi. Çoğunlukla matematik ve bilimle alakalı şeylerle ilgilenirdi. Aklı dolanıp dururdu ama bana ne öğrenmem gerektiyse öğretti.'

Başımla onaylarken Anne'in bana Nathan Hale'in hep okulda akıllı olduğunu söylemesini hatırladım. *'Buraya gelmeden önce kasabada seni sordum,'* dedim biraz utanmış hissederek.

Archer bana bakarken hafifçe kaşlarını çattı. *'Neden?'*

Başımı hafifçe yana yatırarak biraz düşündüm. *'Tanıştığımız ilk seferden sonra... bir şey beni sana çekti.'* Dudaklarımı ısırdım. *'Seni tanımak istedim.'* Yanaklarım kızarmıştı.

Archer bana bir şeyi çözmeye çalışırmış gibi biraz baktı. Sonra bir başka düz taşı alıp suya fırlatarak o kadar fazla kez sektirdi ki durmadan önce gözlerim çoktan taşı kaybetmişti.

Başımı hafifçe salladım. *'Keşke bilselerdi.'*

Tamamıyla bana döndü. *'Kim, keşke neyi bilseydi?'*

'Kasabadaki herkes. Bilirsin bazıları senin kafanın yerinde olmadığını düşünüyor.' Hafifçe kahkaha attım. *'Komik bir durum gerçekten.'*

Tekrar omzunu silktikten sonra bir dal alıp kıyıdan bize doğru gelen Kitty'ye doğru fırlattı.

'Neden böyle düşünmelerine izin veriyorsun?'

Nefesini bırakarak birkaç saniye göle baktıktan sonra bana döndü. *'Böylesi daha kolay.'*

Onu biraz inceledikten sonra iç çektim. *'Hoşuma gitmiyor.'*

'Uzun süredir böyle, Bree, sorun değil. Böylesi herkesin işine geliyor.'

Tam olarak anlamamıştım ama kasabadan konuşurken vücudunun gerildiğini görebiliyordum. O yüzden geri çekildim çünkü yine benimle kendini rahat hissetmesini istiyordum.

'Peki, bana başka neler öğretebilirsin?' diye takılarak sorarken konuyu değiştirdim.

Kaşını kaldırıp gözlerimin içine baktı. İçim burkulmuştu ve kaburgalarımın altından garip bir kelebek sürüsü havalanmış gibiydi. *'Sen bana ne öğretebilirsin?'* diye sordu.

Başımı hafifçe sallarken işaret parmağımı dudağımı vuruyordum. *'Büyük ihtimalle sana bir, iki şey öğretebilirim.'*

'Ah, öyle mi? Nedir?' Gözlerinde hafifçe bir ışık çaktı ama sonra bakışlarını uzağa çevirdi.

Yutkundum. "Şey," diye fısıldadım ama sonra tekrar yüzüme bakabilsin diye işaret ettim. *'Eskiden çok iyi bir aşçıydım.'* Neden söylediğimden emin değildim. Artık yemek pişirme veya birine yemek pişirmesini öğretme niyetinde değildim. Ama o anda aklıma gelen ilk şeydi ve aramızda oluşan bu tuhaflığı doldurmak istiyordum.

'Bana nasıl yemek pişireceğimi mi öğretmek istiyorsun?'

Başımla yavaşça onayladım. *'Yani, çoktan ustalaştığın şeylerden biri değilse tabii.'*

Gülümsedi. Hâlâ gülümsemelerine alışamamıştım. Kalbimin biraz hızlanmasına neden oluyorlardı. Sanki bana verdiği nadir bir hediye gibiydiler. Yakalayıp içimde bir yerlerde saklıyordum.

'Çok hoşuma gider,' dedi bir dakika sonra.

Başımla onaylarken gülümsüyordum. Bana yine bir gülümseme bahşetti.

Göl kıyısında bir saat kadar yürürken taşları bulup, ben kendiminkini üç kere sektirene kadar taşları sektirmeye çalıştık.

Sonrasında eve döndüğümde uzun zamandır böyle güzel bir gün geçirmediğimin farkına vardım.

Ertesi gün lokantada birkaç tane sandviç paketleye-

rek eve yol aldım. Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra Phoebe'yi bisiklet sepetine koyarak tekrar Archer'a gittim. Evinde sürekli biten, beraber zaman geçirmemize sebebiyet veren ben olmama rağmen onu ziyaret etmeme izin vererek onun da çabaladığını hissediyordum.

'Ee, Archer,' dedim. *'Eğer amcan işaret dili bilmiyorsa nasıl konuşuyordunuz?'*

Bahçesinde çimenlerdeydik. Kitty ile yavrular yanımızdaki battaniyede uzanıyorlardı. Yavrular şişman ama ufak vücutlarıyla etrafta yalpalayarak yürüyorlardı. Bir şey göremedikleri için kaybolurlarken anneleri burunlarıyla dürterek onları yine kendine çekiyordu.

Phoebe de yakınlarda uzanıyordu. Yavrular konusunda biraz meraklı gibiydi ama onlara pek dikkatini vermemişti.

Archer oturduğu yerden bana bakarken başını eline yaslamıştı. Ellerini kullanabilmek için yavaşça oturdu.

'Pek bir şey konuşmadım.' Omuzlarını silkti. *'Eğer önemliyse kâğıda yazdım. Öbür türlü sadece dinledim.'*

Onu bir dakika dikkatlice incelerken ifadelerini daha iyi görebilmeyi umut ettim. Ama yine bakımsız tüylerin altında gizli kalmıştı. "İşaret dilini nasıl öğrendin?" diye sonunda kısık sesle sordum.

'Kendi kendime öğrendim.'

Başımı eğdim ve elimdeki pastırmalı sandviçten bir ısırık aldım. Archer otuz saniyede kendi sandviçinin çoğunu mideye indirmiş ama pastırma parçalarını Kitty ile paylaşmıştı. Sandviçimi bıraktım. *'Nasıl? Kitaptan mı?'*

Başıyla onayladı. *'Evet.'*

'Bilgisayarın var mı?'

Bana bakıp hafifçe kaşlarını çattı. *'Hayır.'*

'Elektriğin var mı?'

Bana gözlerinde eğlendiğini gösteren bir ifadeyle baktı. *'Evet, elektriğim var, Bree. Herkesin yok mu?'*

Modern kolaylıkları zorunluluk haline getiren bir adam gibi gözükmediği konusunda onu bilgilendirmemeye karar verdim. Başımı eğdim. *'Televizyonun var mı?'* diye sordum bir dakika sonra.

Başını salladı. *'Hayır, kitaplarım var.'*

Başımla onaylarken karşımdaki adamı düşünüyordum. *'Yaptığın taş ve bahçe işi projelerini kendi kendine mi öğrendin?'*

Omzunu silkti. *'Zamanı olan herkes öğrenebilir. Benim de zamanım var.'*

Başımla onaylarken sandviçimin kenarındaki et parçasını aldım ve sormadan önce biraz çiğnedim. *'Araba yolu ve taraça için o taşları nereden buldun?'*

'Bazılarını gölden topladım. Bazılarını ise kasabadaki bahçe malzemeleri satan dükkândan aldım.'

'Peki, onları buraya nasıl getirdin?'

'Taşıdım,' derken bana sanki saçma bir soru sormuşum gibi bakıyordu.

'Araba sürmüyorsun yani?' diye sordum. *'Her yere yürüyor musun?'*

'Evet,' diye cevap verdi omzunu silkerek.

'Tamam, bu kadar soru yeter,' dedi. *'Peki ya sen? Pelion'da ne yapıyorsun?'*

Cevap vermeden önce onu inceledim. Sıcak kahverengi gözleri üzerimdeydi ve söyleyeceklerimi bekliyordu. *'Bir çeşit seyahatteyim–'* demeye başladım ama durdum. *'Hayır, ne oldu biliyor musun? Kaçtım,'* dedim. *'Babam... vefat etti ve... üstesinden gelmekte zorlandığım bazı durumlar oldu. Ben de korkarak kaçtım,'* diyerek iç çektim. *'İşin doğrusu bu. Sana bunu neden söylediğimden emin değilim ama bütün durum bundan ibaret.'*

Beni rahat ettiğimden daha uzun süre izleyerek kendimi korunmasız hissetmeme neden olmuştu. Bakışlarımı

uzağa çektim. Bakış açımda elini oynattığını görünce ona dönüp baktım. *'İşe yarıyor mu peki?'* diye sordu.

"Ne işe yarıyor mu?" diye fısıldadım.

'Kaçmak,' dedi. *'İşe yarıyor mu?'*

Ona baktım. *'Çoğunlukla hayır,'* dedim en sonunda.

Başıyla onaylarken bakışlarını kaçırmadan önce bana düşünceli bir şekilde bakıyordu.

Beni cesaretlendirecek bir şey söylemeye çalışmadığına sevinmiştim. Bazen anlayışlı bir sessizlik bir sürü anlamsız sözcükten daha iyiydi.

Tertemiz avluya, ufak eve, tahtadan ufak ama bakımlı eve baktım. Burada yaşayacak paraya nasıl sahip olduğunu sormak istiyordum ama sormam kibar olmazdı. Büyük ihtimalle amcasının ona bıraktığı sağlık sigortasıyla yaşıyordu... veya belki de ailesinin. Tanrım, o kadar insanı kaybetmişti ki.

'Archer,' dedim sonunda konuşmayı başka yöne çevirerek, *'hani yemek dersinden bahsetmiştim ya. Bu Cumartesi müsait misin? Senin mekânda. Saat beşte?'* Tek kaşımı kaldırdım.

Hafifçe gülümsedi. *'Bilmem. Sekreterime bir sormam lazım.'*

Kahkahayla güldüm. *'Komik olmaya mı çalışıyorsun?'*

Kaşını kaldırdı.

'Böylesi daha iyi,' dedim.

Gülümsemesi daha da büyüdü. *'Teşekkürler, üzerinde çalışıyorum.'*

Kahkaha attım. Gözleri ışıldıyordu ve bakışları dudaklarıma doğru çekildi. Yine o kelebekler uçuşuyorken ikimiz de bakışlarımızı kaçırdık.

Bir süre sonra eşyalarımı, ufak köpeğimi toparlayıp Archer'a veda ederek araba yolunda yürümeye başladım.

Kapıya geldiğimde duraksayıp arkamdaki ufak eve baktım. Birden aklımda Archer Hale'in kendine koca bir

dili öğrettiğini ama konuşacak tek bir insanı olmadığı aklıma geldi.

Ta ki bana kadar.

Ertesi gün kenarında kızarmış patatesli rebuen* sandviçini Cal Tremblay'e ve yanında patates püresi olan domuz pastırması sandviçini masa üçteki Stuart Purcell'e götürürken kapıdaki zil çaldı. Başımı kaldırınca Travis'i üniformasını giymiş şekilde içeri girerken gördüm. Bana geniş bir şekilde gülümsedi ve barı göstererek çalışıp çalışmadığımı sordu. Gülümseyerek başımla onayladım ve sessizce, "Hemen geleceğim," dedim.

Elimdeki yemekleri bırakarak sularını tekrar doldurdum ve Travis'in şimdi oturduğu bara geri döndüm.

"Merhaba," diye gülerek onu karşıladım. "Nasılsın?" Kahve demliğini kaldırıp soru sorarcasına kaşlarımı kaldırdım.

"Lütfen," dedi kahve için ve doldurmaya başladım. "Seni aramaya çalışıyordum," dedi. "Benden kaçıyor musun?"

"Kaçmak mı? Ah kahretsin! Dakikalarım bitti. Lanet olsun." Elimin avucunu alnıma koydum. "Özür dilerim, ödedikçe harcayan cinsten bir telefonum var ve pek kullanmıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Eski evinde bağlantıda kaldığın bir ailen yok mu?"

Başımı salladım. "Birkaç arkadaş var ama babam altı ay önce vefat etti. Hayır, pek bir akrabam yok."

"Tanrım, özür dilerim Bree," dedi ifadesinden endişeli olduğu belliydi.

---

* Şarküteri sahibinden ismini alan, orijinal olarak sığır konservesi, İsviçre peyniri ve lahana turşusuyla yapılan bir sandviçtir. –çn

Elimle geçiştirdim. İşte duygusallaşmayı reddediyordum. "Önemli değil. Ben iyiyim." Çoğunlukla önemli olmuyordu, bazen iyi oluyordum. Bugünlerde daha iyiydim.

Beni biraz inceledi. "Arama sebebim konuştuğumuz yemeğe çıkalım mı diyeydi?"

Kalçamı bara dayayarak ona gülümsedim. "Telefonuma cevap vermeyince peşime düştün öyle mi?"

Sırıttı. "Eh, pek yüksek seviye, casus tipli bir araştırma operasyonu demezdim."

Kahkaha attım ama sözcükleri bana Archer'ı hatırlatmıştı. Tuhaf bir sebep yüzünden midem suçluluk gibi bir hisle dalgalanıyordu. Bu da neydi? Hiçbir fikrim yoktu. Arkadaşlığımız gittikçe gelişiyordu ama birçok konuda hâlâ içine kapanıktı. Sanırım onu anlayabiliyordum. Tüm kasabanın onu görmezden gelmesi, aslında oldukça zeki, şu zamana kadar tamamıyla nazik, kimseye bir zararı olmayan adam olması beni çok sinirlendiriyordu. Haksızlıktı.

"Alo, dünyadan Bree'ye," dedi Travis beni derin düşüncelerimden çıkarırken. Camdan dışarı bakıyordum.

Başımı hafifçe salladım. "Özür dilerim, Travis. Bir anlığına kendi düşüncelerime daldım. Beynim bazen dipsiz kuyuya dönebiliyor." Utanarak hafif bir kahkaha attım "Neyse, tabii, seninle yemeğe gelirim."

Kaşlarını kaldırdı. "Eh, o kadar da heyecanlı gözükme yahu."

Kahkaha atarken başımı sallıyordum. "Hayır, üzgünüm, sadece... sadece yemek, tamam mı?"

Sırıttı. "Yani, belki aperatif bir şeyler, belki biraz tatlı..."

Kahkaha attım. "Tamam."

"Cuma akşamı olur mu?"

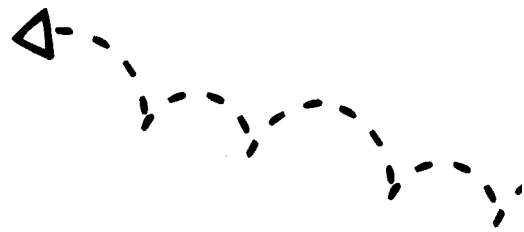
"Olur, tamam." Benim masalarımdan birine oturan çifte parmağımı kaldırınca bana gülümsediler. "İşe dönmem lazım ama seninle Cuma görüşürüz." Adresimi sipariş defte-

rimdeki bir sayfaya karalayıp ona gülümseyerek uzattım.

"Evet, seni yedide almama ne dersin?"

"Harika." Tekrar gülümsedim. "Sonra görüşürüz." Bar tezgâhından masaya doğru yürürken kalçalarımı görebilmesi için taburesine yaslandığını görebiliyordum.

12. BÖLÜM

Bree

Cuma günü erken saatlerde çalışarak Travis ile randevuma hazırlanmak için eve gittim.

Uzun, sıcak bir duş alarak saçıma, makyajıma ekstra önem verdim. Randevusu olan bir kızın heyecanını ortaya çıkarmaya çalışıyordum.

Ya beni öperse? Midemde gergin kıpırdanmalar başladı. Tuhaf bir şekilde yine Archer aklıma geldi ve beraberinde anlaşılmaz suçluluk hissi. Tuhaftı, çünkü Archer benim sadece arkadaşımdı. Belki aramızda bir şeylerin olduğunu düşündüm ama ne olduğuna dair fikrim yoktu. Kafa karıştırıcı, tuhaf ve yabancı olduğum bir alandı. Görebildiğim kadarıyla güzel bir suratı vardı ama onu çekici buluyor muydum? Aynada kendime baktım, kaşlarımı çatıp eyelinerı sürerken durdum. Kesinlikle iyi bir vücudu vardı. Ne iyisi, muhteşem, ağız sulandırıcı bir vücuda sahipti. Sürekli hayran hayran bakıyordum ama etkilenmek? Daha önceki hoşlandıklarından çok farklı bir insan seni nasıl etkileyebilirdi ki? Yine de cazibesi olduğunu inkâr edemezdim. Onu düşündüğümde utangaç gülümsemesini, bana

dair gözlerinin en ufak şeyi bile kaçırmaması aklıma geliyordu ve midemde dalgalanmalar başladı. Evet, kesinlikle ona karşı bir şey hissediyordum ama ne olduğundan tam olarak emin değildim.

Öte yandan Travis etkilenilmesi kolay biri gibiydi. Her şeye sahipti. Aklı olan her kızın aklını başından alacak tavırları, iyi bir görünüşü vardı. Görünüşe göre benim pek aklım başımda değildi. Ama belki de kendimi biraz zorlamak iyi ve gerekli bir şeydi. Artık altı ayı geçiyordu...

Makyajımı tamamladım. Durumu çok fazla karmaşıklaştırmaya gerek yoktu. Tatlı ve iyi bir adamla sade bir randevuydu.

Ve bu kadar gergin olmama gerek yoktu. Deneyimsiz veya bakire değildim. Üniversitede biraz ciddi üç tane sevgilim olmuştu. Hatta bir tanesine âşık olabileceğimi bile düşünmüştüm. Meğerse yurttaki katımdaki her kıza âşıkmış veya arkamdan pantolonlarına girmeyi çok seviyormuş. Sonu da kötü bitmişti. Ama önemli husus, Travis Hale'in beni gerginleştirmesine gerek olmamasıydı. Bu sadece bir randevuydu hem de ilk defa beraber dışarı çıkıyorduk. Eğer onu tekrar görmek istemezsem görmezdim. Bu kadar basitti.

Travis kapımı tam yedide çaldığında üzerinde kumaş pantolon ile gömlek vardı. Bütün kıvrımlarımı saran siyah bir elbise ile gümüş renkli topuklularımı seçmiştim. Saçımı açık bırakarak hafif bir şekilde maşayla kıvırmıştım. Bana beğeniyle bakarak elindeki çoktan cam bir vazoya konulmuş kırmızı gül buketlerini uzattı.

"Harika görünüyorsun, Bree."

Çiçeklerimi burnuma getirirken gülümsüyordum. "Teşekkürler," dedim vazoyu kapının yanındaki masaya bıraktıktan sonra koluna girerek büyük, koyu gri kamyonetine yürüdük.

Binmeme yardımcı olduktan sonra restorana giderken Pelion'a nasıl yerleştiğim konusunda muhabbet ediyorduk.

Beni gölün öbür tarafındaki Cassel's Grill adında bir mekâna getirmişti. Bu bölgedeki en iyi restoran olduğunu çoktan duymuştum. Duyduklarım yeterli gibiydi. Işıklar loştu ve büyük camların çevrelediği güzel kıyı manzarasıyla ortam romantikti.

Masamıza oturduğumuzda restoranın ne kadar güzel olduğunu söyledim. "Çok yakında bu tür yerler için gölün diğer yakasına geçmek zorunda kalmayacağız. Pelion'da aralarından seçeceğimiz bir sürü yer olacak," dedi Travis.

Menüden başımı kaldırdım. "Söylenen değişikliklerden hoşlandığını varsayıyorum?"

Başıyla onayladı. "Evet. Sadece kasabayı modernleştirmekle kalmayacak, ailem dâhil herkese daha çok para kazandıracak. Birçok insanın en sonunda mutlu olacağını düşünüyorum."

Başımla onaylarken ben de aynı şeyi merak ediyordum. Lokantada duyduğum konuşmalara göre kasabadaki insanlar Pelion'u bir diğer büyük turist bölgesine çevirmek konusunda pek heyecanlı değillerdi.

"Hem," diye konuşmaya devam etti, "çok yakında kasabadaki araziler üzerime geçecek ve planlarının bir kaçında annemle beraber çalışacağız."

Ona şaşırmış bir şekilde baktım. "Ah, fark etmemiştim."

Başıyla onaylarken yüzünde hafif kendini beğenmiş bir ifade vardı. Suyundan bir yudum alarak konuştu. "İlk insanlar Pelion'a ev yaptığından beri bu kasabadaki topraklar benim aileme ait. Her zaman ilk oğlandan, ilk oğluna yirmi beş yaşına geldiğinde geçmiştir. Önümüzdeki Şubat değil ama sonrakinde işlerin başına geçeceğim."

Başımla onayladım. Pelion'a taşınmadan önce insanla-

rın bütün kasabaya sahip olabileceklerinden habersizdim. "Anladım. Eh, bu harikaymış Travis. Ve babanın ayak izlerinden giderek polis olmanı da takdir ediyorum."

Travis memnun gözüküyordu. Lüks bir restoranda yemeğimizi yiyip içkilerimizi içerken konuşmayı hafif ve eğlenceli bir şekilde devam ettirdi. İyi vakit geçiriyordum. Yemeğin ortasındayken Melanie ve Liza ile çıkmak dışında kasabada eğlenmek için ne yaptığımı sordu. Durakladıktan sonra, "Aslında Archer ile zaman geçiriyorum," dedim.

Bir yudum su alırken boğazında kalıp peçetesini ağzına götürdü. "Archer mı? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başımı sallarken kaşlarımı çatmıştım. "Hayır. İşaret diliyle konuştuğunu biliyor muydun?"

"Ah, hayır," dedi. "Kasabada en son ona selam verdiğimde benim tarafıma bile bakmadı."

Onu inceledim. "Hmm, pek kolay güvenen bir insan değil. Ama bunun iyi bir sebebi olduğunu düşünüyorum. Belki biraz daha çabalamalısın."

Kadehinden yudumlamadan önce kadehin kenarından bana baktı. "Belki de. Tamam," diyerek durakladı. "Peki, ikiniz tam olarak ne yapıyorsunuz?"

"Eh," dedim, "çoğunlukla konuşuyoruz. Ben de işaret diliyle konuşabiliyorum. Babam sağırdı."

Bir anlığına şaşırmış gibi göründü. "Tesadüfün böylesi. Archer'ın söyleyecek neleri varmış?"

Omuz silktim. "Birçok şey hakkında konuşuyoruz. İyi, akıllı ve... ilginç biri. Ondan hoşlandım."

Travis kaşlarını çattı. "Peki, ama ona karşı dikkatli ol Bree, tamam mı? Tam olarak... dengeli biri sayılmaz. Bunu bizzat biliyorum. Güven bana." Bana endişeyle baktı. "Sana zarar verecek bir şey yapmasını istemem."

Başımı onaylarcasına salladım. "Bu konuda endişelenmiyorum," dedim yumuşak bir tonda.

Aralarındaki rekabet söylentisini biraz bilmeme rağmen, ona babasıyla Archer'ın babasını sormadım. Tuhaf bir sebepten dolayı bunu Travis'den değil de Archer'dan duymak istiyordum. Neden olduğundan pek emin değildim. Belki de Archer'la olan arkadaşlığımız Travis'le olandan daha çok geliştiğindendi.

Her neyse, Travis zaten sonrasında konuyu değiştirip, konuşmayı daha eğlenceli konulara çekmişti. Hesabı ödedikten sonra yüzümü elleri arasına alarak dudaklarını benimkilere bastırdı. Dilini dudaklarımın arasına ittirince biraz donakaldım ama bastırmaya devam etti. Birkaç saniye sonra sakinleştim. Beni beceriyle öpüyorken elleri omuzlarımda ve sonra sırtımda geziniyordu. Daha farkına varmadan kalçalarımı elleri arasına almış, beni kendine doğru çekiyordu. Pantolonundan tahrik olduğunu hissetmiştim ve öpüşmeyi durdurunca, ikimiz de nefes nefeseyken arzulu bakışlarına baktım.

Bir şeyler... yanlış hissettiriyordu. Sorun bende olmalıydı. İşleri yavaştan almam lazımdı. Bana en son bir adam gözlerinde arzuyla baktığında hayatımdaki en travmatik andı. Her şeyi adım adım yapmam lazımdı.

Travis'e güldüm. "Bu güzel akşam için teşekkür ederim," dedim. Bana gülümseyerek anlımı nazikçe öptü.

"Seni ararım. İyi geceler, Bree."

Arkasını dönüp basamaklarımdan indi. Kamyonunu çalıştırdığında içeri girerek kapıyı arkamdan kapattım.

Ertesi sabah erken kalktıktan sonra bir sürü geçmişten kesitlere maruz kaldım. Görünüşe göre geçen geceki randevum da çare olmamıştı. Kendimi mutfağa sürükleyerek kendime sıcak bir çay hazırladım.

Bugün Archer ile yemek dersim olduğunu hatırladı-

ğımda midemde mutlu dalgalanmalar oldu. Geçmişten kesitlerin getirdiği endişeyi yok etti. Neyin yapılmasını ona göstereceğimi bulmam lazımdı. Tekrar yemek pişirmeyi düşününce kalbim göğsümde gerginçe gümlüyordu. Bu iyi bir fikir miydi? Dün akşam yakınlaşmaya gelince adım adım hareket etmeye karar vermiştim ve yemek pişirmek konusunda ufak adımlar atmak iyi bir fikir gibi gelmişti. Zorlu bir yemek yapma çabasına girmeyecektim. Sadece Archer'a basit bir şeyin hazırlanışını gösterecektim. Mükemmel olacaktı. Bu konuda iyi şeyler hissediyordum. Ve onunla zaman geçirmek için sabırsızlanıyordum.

Lavabonun önünde durup sallama çayımı demledim. Bütün bunları düşünüp dikkatlice sıcak sıvıyı içerken kendimi iyi hissetmiştim. Bugünkü geçmiş anılar kötüydü ama tekrar iyi olacaktım. Ta ki yarın tekrar başıma gelene kadar. Tezgâha doğru ağırlığımı verirken bu düşüncenin getirdiği buhrana kapılmamaya çalıştım.

Çok şükür ki lokantada işler yoğundu ve gün çabucak geçmişti. Eve gidip duş alarak üzerime kot şortum ile bluzumu giydim. Mutfak masamda otururak ihtiyaç listesini yaptım. İşimi bitirince cüzdanımı, anahtarlarımı kaptıktan sonra ayağıma terliklerimi geçirdim.

On dakika sonra kasabadaki marketin park alanına arabayı çekiyordum. Ön kapıya doğru yürürken buraya en son geldiğimde olanları, Archer dönüp de bana iyi akşamlar dediğinde neler hissettiğimi hatırlayarak kendi kendime gülümsedim. Sanki kapısını açıp da karşısında piyango ekibini bulmuş bir insan gibi hissetmiştim. Sessiz oğlandan gelen o iki kelime benim beklenmedik sonum olmuştu. Beni *heyecanlandırmıştı.*

Bu sefer çok şükür ki yeterli parayla kasadan çıktım ve kulübeme olan kısa mesafede arabayı sürdüm.

Erkekler biftekten ve patatesten hoşlanırdı. Ve Archer

kendi başına yaşıyordu. Ona nasıl mükemmel şekilde pişirilmiş biftek, basit bir gratenli patates, yanına da kavrulmuş bezelye yapabileceğini göstermeyi düşündüm.

Tatlı için meyve bölümüne bakarken tam plajın yakınlarındaki böğürtlenler aklıma geldi. Archer'ın evinde olacağım vakte kadar yapabileceğim bir şey yoktu. Ben de meyveli pasta için biraz böğürtlen toplamanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Her şeyi toparlayarak dört buçukta plaja gidecektim. Kendime yarım saat kadar ihtiyacım olanı toplamak için vakit ayırmıştım. Fırsatım varken yaz meyvelerini toplama fırsatını kullanmalıydım. Hem harika bir şeyle sonuçlanan hoş ve basit bir işti. Hoşuma gidiyordu.

Kulübeme döndüğümde her şeyi hazırlayıp Tupperware kutularına koyarak büyük soğutucuma yerleştirdim. İkisi de arkada bisikletimin sepetinin içinde olmaktansa dışında durmak zorunda kalacaklardı. Ama sorun olmayacağını düşündüm.

Phoebe bu yolculukta oturmak zorundaydı ama artık bunu çabucak atlatırdı. Yarın göl kenarında onu uzun bir yürüyüşe çıkarırdım.

Sıcak, biraz bunaltıcı havaya çıkınca gülümserken içim mutlulukla doluydu. Tuhaf, sessiz oğlanımla kendi için nasıl yemek yapacağını göstermeyi, kasabanın yakışıklısıyla dün verandamda öpüşmekten daha heyecanlı nasıl buluyordum? *Hop.* Durdum ve bir dakikalığına bisikletimin yanında öylece bekledim. *Benim* tuhaf ve sessiz oğlanım mı? O kadar da değil, Bree. Bin bisikletine ve arkadaşına kendi için lezzetli yemek nasıl yapacağını göster.

Her zamanki gibi bisikletimi plaj girişindeki ağaca doğru yaslayarak bırakıp kıyının kenarındaki ağaçlı bölgeye doğru yürüdüm. Yürürken çalı çırpıyı dikkatlice kenara çekiyordum. İşte buradaydılar. Bir çalı dolusu koparılma-

ya hazır, sulu meyve. Bütün bunları çürüyüp toprağa düşmesi için bırakmak çok yazık olurdu.

Çalı etrafında dikkatli ve yavaşça dolanarak dışarı çıkan dikenlere takılmamaya çalışıyordum. Kendi kendine büyümüş çalıları aştığımda direkt böğürtlenleri alabilecek kadar rahat yürüyebileceğim bir açıklık vardı.

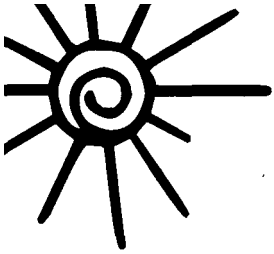
Oraya yol alıp çalıdan olgun, yumuşak böğürtleni alarak ağzıma attım. Tatlı suyu dilime vurduğunda gözlerimi kapatarak hafifçe inledim. Tanrım, çok iyiydiler. Bunlardan leziz bir meyveli pasta olacaktı.

Dikkatlice toplamaya, yanımda getirdiğim ufak sepete koymaya başladım. Bir süre sonra toplarken kendi kendime mırıldanıyordum. Burası daha serindi ve ağaçlar öğleden sonra güneşinin ısısını uzak tutuyordu. Ağaçlar arasından güneş ışığının ufak bir kısmı alana ulaşıyordu. Etrafta dolaşırken sıcaklığının tenimi okşadığını hissedebiliyordum.

Yığınla böğürtlenin olduğu, tek başına kalmış bir çalının yanına doğru ormana ilerledim. Uzanırken dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı ve altımda ayak bileğim birden büküldü ve sertçe arkamdan tutuldum. Kollarımı çırpıyordum ve bütün vücudum baş aşağı yerden havaya kaldırılırken kafamı zemine çarptım.

Çığlık attım, çığlık attım, çığlık attım ama beni bırakmıyordu. Beni bulmuş, benim için gelmişti. Ve bu sefer beni öldürecekti. Çabaladım, kıpırdandım ve çığlık attım ama tutuşu gittikçe sıkılaştı.

Her şey tekrarlanıyordu. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım, tekrar oluyordu.

13. BÖLÜM

Archer

Son taşları yerlerine yerleştirip geriye çekilerek yaptığım işi inceledim. Gördüklerim beni hoşnut etmişti. Yuvarlak modelde yapmak biraz zorlamıştı ama sonunda her şey matematikle çözülmüştü. Yapılandırılmasını önce kâğıtta yaptım. Şemasını ve aralıkları ortaya çıkardıktan sonra taşları yerleştirmeye başladım. Sonra kiriş ile kazık kullanarak yağmur suyunun evden uzağa akması için eğimi ayarladım. Güzel gözüküyordu. Yarın göl kenarından biraz kum toplayarak çatlakların arasına serpip, kaplayacaktım.

Ama şu anda duş almam, Bree için hazırlanmam lazımdı. *Bree.* İçimi bir sıcaklık kapladı. Hâlâ nedenleri konusunda tam emin değildim ama sadece arkadaşlığın peşinde olduğuna dair kendime ümitlenme izni verdim. Neden benimle arkadaş olmak istiyordu bilmiyordum. İşaret diliyle başlamıştı ve belki de onun için bunun bir önemi vardı. Benimle neden zaman geçirmek istediğini sormak istiyordum ama sosyalleşme kuralları konusunda pek emin değildim. Gelişmiş duvar şemaları çizebiliyordum ama söz konusu diğer insanlar olunca tam bir ümitsiz vakaydım.

Hiç var olmamışlar gibi davranmak daha kolaydı.

Elbette uzun zaman olmuştu ve hangisinin önce geldiğinden emin değildim. Kasaba mı ben görünmezmişim gibi davranmıştı, yoksa insanlara görünmez olmak *istediğim* mesajını ben mi göndermiştim... Her şekilde şu anda utanıyordum. Ama Nate amcam kesinlikle bunu benimsemişti.

"Böylesi daha iyi, Archer," demişti elini yara izimde dolaştırarak. "Böylelikle bu dünyada sana bilgi için kimse işkence edemez. Onlara yaranı göster ve anlamamış gibi davran, seni yalnız bırakırlar." Ve ben de öyle yaptım ama çok da zor olmadı. Kimse aksine inanmak bile istememişti. Kimsenin umurunda değildi.

Ve şimdi üzerinden o kadar zaman geçmişti ki sanki hiç geri dönüşü yokmuş gibi hissediyordum. Bree arazime girene kadar bu konuda bir sorunum yoktu. Şimdi aklıma türlü istenmeyen, çılgın fikirler geliyordu. Ya çalıştığı lokantaya onu görmek için gitseydim? Barda oturup, normal bir insan gibi bir fincan kahve alsaydım?

Kahvemi nasıl ısmarlayacaktım ki zaten? İnsanlar zavallı dilsize gülüp, başlarını sallarken üç yaşında bir çocuk gibi her şeyi işaret mi edecektim? Hayatta olmaz. Sırf düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu.

Duştan çıkarken uzaktan gelen bir çığlık sesi duydum. Şaşkına uğrayarak hemen pantolonumu üzerime geçirip kapıya koşarken tişörtümü üstüme geçiriyordum. Ayakkabılar... Ayakkabılar... Etrafa bakınırken çığlık devam ediyordu. Bree'nin sesiymiş gibiydi. Ayakkabıları unut gitsin. Evden çıkıp ormana doğru koştum.

Acı çığlığı arazimin en kenarındaki plajın oradaki çalılara kadar takip ettim. Onu ağlara dolanmış, kıpırdanıp sallanır, gözleri kapalı şekilde ağlar ve çığlık atarken görünce kalbim göğsümün içinde yarılmış gibi hissetmiştim.

Nate amcam ve lanet olası tuzakları. Eğer ölü olmasaydı, onu şimdi öldürürdüm.

Bree'ye doğru koşup elimi dolanmış ipler arasından elinin üzerine koydum. Sarsıldı ve inleyip elini başının üstüne getirerek tuzağın içinde olabildiğince kendine doğru çekildi. Yaralı bir hayvan gibiydi. Onu sakinleştiremediğim için vücudumda dolanan öfkeyle böğürmek istiyordum. Nate ile gölün oradaki taşlarda otururken tuzaklardan yeterince yapmıştım ve Nate arazinin güvenliğini çizmişti.

Bree şiddetli bir şekilde titriyordu. Ufak inlemeler çıkarıyor, eli elime değdiği anlarda kasılıyordu. Onu yere indirip vücuduna dolanan iplerden kurtardım. Sonra onu kollarıma alarak ormandan evime götürdüm.

Yarıya gelmiştik ki gözlerini açıp iri iri damlalar yanaklarından dökülürken bana baktı. Kalbim onu tepeye kadar taşımaktan göğsümün içinde güm güm atıyordu. Kollarımın arasında kuş gibiydi. Adrenalinle dolmuştum ama güzel yüzünden korktuğunu, harap halde olduğunu görebiliyordum. Alnında tuzak onu kaldırmadan önce kafasını vurmuş gibi gözüken kırmızı büyük bir şişlik vardı. Bu kadar nevri dönmüş olduğuna şaşırmamalıydı. Çenem kasılırken sonraki hayata göçtüğümde Nate'i iyi bir benzetmek için yemin ettim.

Bree başını kaldırıp bakınca beni tanımış gibi göründü. Kocaman açılmış gözleri yüzümde geziniyordu. Sonra yüzünü buruşturdu ve hıçkırıklarla ağlamaya başlayıp kollarını boynuma dolayarak yüzünü göğsüme bastırdı. Hıçkırıkları vücudunu sarsıyordu. Evimin önündeki çimlere ayak basınca onu daha sıkı tuttum.

Kapıyı tekmeleyerek açıp içeri geçtim. İçeri girdiğimde Bree hâlâ kollarımda şiddetli bir şekilde ağlıyor, kanepeye otururken gözyaşları tişörtümü ıslatıyordu.

Ne yapacağımdan emin değildim. O yüzden öylece otu-

rarak ağlarken onu tuttum. Bir süre sonra onu sallarken dudaklarımın başında olduğunu fark ettim. Canım acıdığında veya bir konuda üzgün olduğumda annem eskiden böyle yapardı.

Bree çok uzun bir süre ağladı ama sonunda ağlaması sessizleşti ve göğsüme doğru verdiği nefesleri daha uysal hale geldi.

"Savaşmadım," dedi birkaç dakika sonra yumuşak bir tonda.

Onu gözlerimdeki sorgulamayı görmesi için kendimden biraz uzağa ittim.

"Savaşmadım," diye tekrar ederken başını hafifçe sallıyordu. "Kaçmasaydı bile savaşamazdım." Gözlerini kapattı ama birkaç saniye sonra açınca bana kalbi kırık bir şekilde baktı.

Onu hafifçe kaldırıp kanepeme yatırınca başı kanepenin kenarındaki yastığa yaslanmıştı. Kollarım yorulmuş, onu uzun bir süre aynı pozisyonda tuttuğum içim kramp girmişti ama umurumda değildi. Eğer bana ihtiyacı olduğunu düşünseydim onu bütün gece aynı şekilde tutardım.

Onu dikkatlice inceledim. Acı çekerken bile güzeldi. Uzun kızıl kahverengi saçları serbest dalgalar halinde yayılmıştı ve yeşil gözleri gözyaşıyla parlıyordu. *'Kiminle savaşmadın, Bree?'*

'Bana tecavüz etmeye çalışan adamla,' diye işaret etti. Bir anda kalbim sarsıntıyla durdu ama sonra hızlı ve düzensizce atmaya başladı. *'Babamı öldüren adamla.'*

Ne düşüneceğimi, hissedeceğimi bilmiyordum. Kesinlikle ne diyeceğimi de bilmiyordum.

'Onunla savaşmadım,' diye tekrar etti. *'Babama silah tuttuğunda veya benim için geldiğinde de. Babam bana saklanmamı*

söyledi ve ben de öyle yaptım. Savaşmadım,' dedi yüzü utançla dolarken. *'Belki onu kurtarabilirdim,'* dedi. *'Babamı öldürdükten sonra benim için geldi ama hâlâ onunla savaşmadım.'*

Onu incelerken anlamaya çalıştım. Sonunda, *'Savaştın Bree. Hayatta kaldın. Yaşamak için savaştın. Başardın da. Babanın sana söylediği buydu. Sevdiğin başkası için aynısını yapmaz mıydın?'* dedim.

Bana gözlerini kırparak baktıktan sonra gözleri yüzümde dolanırken ifadesi rahatlamaya başladı. İçimde bir şey salıverilmiş gibi hissettim. Tam olarak ne olduğundan emin değildim.

Bree'nin gözyaşları yine düşmeye başladı ama gözlerindeki acılı uzak bakış biraz dinmiş gibiydi. Onu kaldırıp bir kere daha sessizce ve usulca ağlarken kendime doğru çekerek sarıldım. Bir süreden sonra derinden nefes aldığını fark ettim. Uyuyakalmıştı. Onu tekrar kanepeye yatırarak gidip battaniye bulduktan sonra üstünü örttüm. Camdan bakıp güneşin gökyüzünde batışını izleyerek onunla uzun bir süre oturdum. Bree ile ne kadar farklı olduğumuzu düşündüm... Ama bir o kadar da benzerdik. O, yapması gerektiği zamanda savaşmadığı için suçluluk duygusu taşıyordu, bense savaştığımda olanların izlerini taşıyordum. Bir anlık korku anında ikimiz de farklı davranmıştık ama ikimiz de hâlâ yaralıydık. Belki de söz konusu acı olduğunda yanlış veya doğru, siyah veya beyaz yoktu, binlerce tonda gri ile kendimizi sorumlu tuttuğumuz şeyler vardı.

14. BÖLÜM

Bree

Uyanınca gözlerimi zorlukla açtım. Şiş olduklarını hissedebiliyordum. Oda loştu ve ışık gömme kütüphanelerinin yanındaki köşede duran bir tek lambadan geliyordu. Eski deri bir kanepede uzanıyordum ve önümde tahtadan bir kahve sehpası vardı. Camdaki perdeler açıktı. Güneşin tamamen battığını görebiliyordum.

Üzerimdeki battaniyeyi kenara çektim. Archer örtmüş olmalıydı. Kalbim sıkıştı. *Archer.* Benimle ilgilenmişti. Beni kurtarmıştı.

Ayağa kalktığımda gözlerimin acımasına ve başımdaki bölge dokunmak için biraz hassas olmasına rağmen geri kalan her yerim iyi ve dinlenmiş hissettiriyordu. Ağ üzerime kapanınca vahşi bir hayvana dönüştüğüm için bu şaşırtıcı olmuştu. Archer üzerimden ağı çıkarırken neler olduğunun belli belirsiz farkındaydım. Arazisinde neden bir tuzak vardı emin değildim ama amcasıyla alakalı bir şey olduğunu anlamıştım.

Tanrım, ödüm patlamıştı. Şimdi utanç duyuyordum. Ama bir şekilde de rahatlamış hissediyordum. Her nasıl-

sa daha... hafif hissediyordum? Taşındığımı hissedince Archer'ın endişeli gözlerine bakmış ve *güvende* hissetmiştim. O yüzden gözyaşları sonunda dökülmüştü.

Düşüncelerim odaya dönen Archer'ın ayak sesleriyle kesildi.

Ona dudaklarımda utangaç bir gülümsemeyle teşekkür etmek için döndüm ama görüş açıma girdiğinde donakaldım. Meryem Ana aşkına! Saçlarını geride toplamış, yüzünü tıraş etmişti.

Ve... güzeldi.

Ağzım açık bakakaldım.

Hayır, güzel değildi. Tam anlamıyla erkek güzeli sayılacakken erkeksiliği olayı kurtarmıştı. Çenesi sert değil, hafif yuvarlaktı ama abartılı bir şekilde değildi. Dudakları dolgun olmaktan çok genişti ve güzel bir uçuk pembe rengindeydi.

Saçını geri çekmesi, yüzündeki sakalların gitmesiyle yüzünün çevresinin, gözleri ile burnunun mükemmel yakıştığını görebiliyordum. Neden saklamıştı ki? Bütün o kalabalığın altında güzel bir yüzü olduğunu biliyordum ama bu kadarını tahmin etmemiştim. *Bunu* hiç hayal bile etmemiştim.

Konuşmak üzereyken yakınıma, ışığa doğru geldi. Tam o anda boğazının dibindeki pembe renginde parlak yarayı görmüştüm. Teni bazı yerlerde girintili çıkıntı, bazı yerlerde düzdü. Yukarıdaki güzelliğine tezat oluşturuyordu.

"Archer," diye ona bakarken bir nefeste söyledim.

Hareketlerini durdurdu ama başka bir şey demedi. Öylece yüzünde emin olmayan bir ifadeyle kaskatı, hareketsiz bir şekilde durdu. Güzelliği tarafından büyülenmiş şekilde bakmaktan bir şey yapamadım. İçimde bir şey sıkı şekilde çekiliyordu. Hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç.

'Buraya gelir misin?' dedim yanımdaki kanepeyi işaret

ederek. Etrafından dönüp yanıma otururken önüme dönmüştüm.

Gözlerimle yüzünü inceliyordum. *'Neden yaptın?'*

Elini kaldırıp konuşmadan önce bir süre yere bakıp dudağını dişiyle ısırdı. *'Bilmiyorum.'* İfadesi düşünceliye dönerken bakışlarımız buluştu ve konuşmaya devam etti. *'Tuzaktayken teselli etmek için seninle konuşamadım. Beni duyamıyordun... Yardımcı olamadım.'* Bir saniye yere baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. *'Ama beni görmeni istedim.'* Yüzünde hassas bir ifade belirdi. *'Şimdi beni görebiliyorsun.'*

Yüreğim sıkıştı. Anlamıştım. Bu, aynısını kendine de uygulayarak, içimdeki bir parçayı ona açtığım için beni daha rahat hissettirmekle ilgiliydi. Elimi kaldırarak, *'Evet, artık seni görebiliyorum. Teşekkürler Archer,'* dedim. Ona sonsuza kadar bakabilirmişim gibi hissediyordum.

Bir dakika sonra nefesimi verip tekrar konuştum. *'Ve öncesinde yaptıkların için... teşekkür ederim.'* Başımı hafifçe salladım. *'Utanıyorum. Beni kurtardın. Berbat bir durumdaydım.'* Ona baktım. *'Özür di–'*

Sözcükleri durdurmak için elimi tutup sonra elini çekti. *'Hayır, ben özür dilerim,'* derken bakışları deliciydi. *'Amcam bütün araziyi tuzaklarla döşedi. Bütün hepsini bulmaya, yok etmeye çalıştım ama bir tane gözümden kaçmış olmalı.'* Bakışlarını uzağa çevirdi. *'Bu benim hatamdı.'*

Başımı salladım. *'Hayır, Archer. Senin suçun değildi.'* Tekrar başımı salladım. *'Hayır. Hem bir anlığına kafayı yediğim için üzgün olsam da,'* derken utanarak kahkaha attım. Archer hafifçe gülümsedi. *'belki benim... buna ihtiyacım vardı. Bilmiyorum.'*

Kaşlarını çattı. *'Benimle bu konuda konuşmak ister misin?'*

Kanepeye yaslanıp nefesimi verdim. O akşamı, olayı araştıran dedektifler dışında kimseye anlatmamıştım. Bir tek insana bile. En iyi arkadaşlarıma bile. Sadece ba-

bamın bir hırsız tarafından öldürüldüğünü, benim de bu olaya şahitlik ettiğimi biliyorlardı. Ama gerisini, her şeyi bilmiyorlardı. Fakat bir sebepten dolayı şu anda konuşurken kendimi güvende hissediyordum. Archer'la kendimi güvende hissediyordum. Ve hikâyeyi ellerimle anlatmanın rahatlatıcı bir şeyi vardı.

'O akşam tam kapatmak üzereydik,' diye anlatmaya başladım. *'O gün büfenin ön tarafındaki çalışan çoktan çıkmıştı. Babam da bazı defterlerle* uğraşıyordu. Ben arkada ertesi gün için hamur hazırlıyordum. Kapının zilini duydum ve elimi yıkayıp kurulamam bir dakikamı aldı. İşim bittiğimde mutfağın kapısına gidince ufak camdan bir adamın babama silah tuttuğunu görebiliyordum.' Gözlerim yaşardı ama devam ettim.

'Babam beni gözünün kenarından gördü ve sürekli 'saklan' diye işaret etti. Adam ona parasını vermesi için bağırıyordu. Babam onu duyamadığı için cevap veremiyordu.' Archer beni hiçbir detayı, kelimeyi kaçırmayan gözleriyle izlerken derin bir nefes aldım. Sessiz desteği bana devam etmem için güç veriyordu.

'Daha ne olduğunu anlayamadan silah ateşlendi.' Tekrar durup sahneyi gözümde canlandırdım. Sonra başımı hafifçe sallayıp kendimi şimdiki zamana, Archer'ın şefkatli gözlerine döndürdüm.

'Sonraları kurşunun direkt babamın kalbine denk geldiğini öğrendim. Hemen ölmüştü.' İri iri damlalar gözlerimden düşüyordu. Nasıl daha fazla gözyaşı dökebiliyordum? Tekrar sakinleştirici bir nefes daha aldım.

'Mutfakta saklanmaya çalıştım ama şoktaydım. Tökezleyerek düştüm. O zaman beni duymuş olmalı. Arkamdan geldi,' diyerek devam etmeden önce anılar karşısında titredim. *'Gözleri kan çanağı içindeydi, büyümüştü ve titriyordu... Bir şeyler aldığı çok belliydi.'* Duraklayarak dudağımı ısırdım. *'Ama*

bana öyle bir bakıyordu ki, ne yapacağını biliyordum. Biliyordum işte.' Archer'a baktım. Dik oturuyor, gözleri benimkileri delip geçiyordu. Tekrar derin bir nefes aldım.

'Soyunmamı sağladı ve... silahı yüzümün her yerinde dolaştırmaya başladı. Sonra göğüslerime doğru ilerledi. Bana silahla... *tecavüz edeceğini söyledi. Dehşete düşmüştüm.'* Bir anlığına gözlerimi kapatıp bakışlarımı Archer'dan uzaklaştırdım. Parmaklarını çenemde hissedince yüzümü ona doğru çevirdi. Hareketindeki bir şey o kadar şefkatliydi ki ağzımdan ufak bir hıçkırık zorlukla çıktı. Sanki bana utanmamam gerektiğini, yüzümü ondan uzağa çekmeye ihtiyacım olmadığını söylüyordu. Bakışlarımız tekrar birleşti.

'Bana neredeyse tecavüz edecekti ama yapamadan ikimiz de siren sesleri duyduk. Gittikçe yaklaşıyordu. Kaçtı. Arka kapıdan fırtınaya doğru kaçtı.' Bir anlığına gözlerimi kapatıp sonra tekrar açtım. *'Şimdi fırtınalardan, gök gürültülerinden, şimşek çakmalarından nefret ediyorum. Beni o ana geri götürüyor.'* Tekrar titrek ama derin bir nefes aldım. Demin ona o akşam bütün olanları anlatmış ve hayatta kalmıştım.

'Bree,' diye konuşmaya çalıştı Archer ama nasıl devam edeceğini bilemiyor gibiydi. Konuşmasına ihtiyacım da yoktu. İsmimi onun ellerinden böyle şefkatle görmek kalbimi hafifletmişti.

Archer'ın gözleri yüzümde gezinirken sordu. *'Bu yüzden mi kaçtın? Bu yüzden mi buraya kadar geldin?'*

Başımı salladım. *'Babam öldürüldükten sonra hayat sigortasını ödemeyi unuttuğunu öğrendim. Ben üniversitedeyken birçok şeyi ihmal etmişti. Pek şaşırmamıştım. Babam çok iyi, tanışabileceğin en nazik insandı ama oldukça dağınık biriydi.'* Nefesimi verirken ufak bir kahkaha attım.

Archer'a baktığımda gözleri beni devam etmem için cesaretlendiriyordu. Bana bakışında bir şey vardı. Gözlerindeki anlayış beni sakinleştiriyor, bana güç veriyordu.

'Cenaze masrafları ve işle ilgili diğer masraflar için büfeyi satmak zorunda olduğumu öğrenince birden... hissizleştim sanırım. Bir teklif almamın üzerinden çok geçmedi ama gerekli evrakları imzalamak o kadar canımı yakmıştı ki zorlukla nefes alıyordum.' Başımı tekrar sallarken tekrar o günlere aklımda olsa bile dönmek istemiyordum. *'Sanki babamın bir başka parçasını kaybetmek gibiydi. Bütün hayatım boyunca o büfeye sahipti. Neredeyse orada büyümüştüm.'*

Archer ellerimi kısa bir an tutup bırakırken, *'Üzgünüm,'* dedi. O kelimeleri daha önce duymuştum. Ama şu anda Archer'ın söylediği kadar anlam yüklü değillerdi.

'Babanı öldüren adamı tutukladılar mı?'

Başımı iki yana salladım. *'Hayır. Polis babamı büyük ihtimalle yarın suçunu hatırlamayacak bir uyuşturucu bağımlısının öldürdüğünü söyledi.'* Bir dakika durup düşündüm. Bu konuda bir şeyler hiç doğru gelmemişti... Ama polisler uzmandı. Yine de bazen kendimi daha farkına varmadan omzumun üzerinden bakarken buluyordum.

Archer başıyla onaylarken kaşlarını çatmıştı. Onu incelerken kendimi taşıdığımı fark etmediğim bir şeyi üzerimden atmış gibi hafif hissediyordum. Ona hafifçe gülümsedim. *'Nasıl da yemek dersini mahvettik, değil mi?'*

Archer durakladı. Sonra bana gülümserken düz dişleri ortadaydı. Alttaki bir dişinin hafif eğri olduğunu fark ettim. Bu konuda bir şey gülüşünü daha çok sevmemi sağlamıştı. Ne olduğunu bile bilmiyordum. Belki de mükemmel kusurlar yüzündendi. İki yanağında da çukurlar vardı ama tam olarak gamze sayılmazdı, sadece gülümserken kaslarının oynayışıydı. *Büyüleyici.* Gözlerim aşağı doğru ilerleyip bir anlığına dudaklarında durdu. Gözlerim sonunda onunkilere dönünce, bakışlarını benden çekmeden önce gözleri kocaman açılmıştı.

'Sen uyurken gidip bisikletini, soğutucunu aldım,' dedi.

'Her şeyi benim buzdolabıma koydum. Sanırım hepsi iyi durumda. Buzluğun içindeydiler.'

'Teşekkürler,' dedim. *'Yemek dersini başka bir zamana mı erteliyoruz?'* dedim kahkaha atıp avucumu alnıma götürürken hafifçe inledim. *'Yani eğer beni tekrar arazine sokarsan demek istemiştim?'*

Bana gülümserken birkaç dakika bir şey demedi. Sonunda ellerini kaldırdı. *'Bu hoşuma gider. Ve bir dahaki sefere seni ağaçtan sallandırmayacağıma söz veriyorum.'*

Kahkaha attım. *'Peki, anlaştık mı?'*

Sırıtınca güzelliği beni benden almıştı ve sonra, *'Evet, anlaştık,'* dedi.

Ona aptal gibi gülümsemeye devam ettim. Bugünün benim kahkahamla sonuçlanacağını kim bilebilirdi ki? Kesinlikle tuzağa yakalanıp ağaçta sallanan ve aklını görünüşe göre güzel, sessiz bir adamın karşısında kaybeden bu kız tahmin edemezdi.

Yutkununca ciddileştim ve gözlerim boğazının dibindeki yaraya çekildi. Hafifçe dokunmak için uzanınca Archer geriye çekildi ama sonra dondu. Gözlerine baktım ve parmak uçlarım çok hafifçe yaralı tene dokundu.

"Sana ne oldu?" diye fısıldadım elim hâlâ boğazındayken.

Tekrar yutkundu. Gözleri yüzümde dolaşırken bana cevap verip vermemek konusunda karar vermeye çalışırmış gibi bakıyordu. Sonunda ellerini kaldırıp konuştu. *'Vuruldum. Yedi yaşındayken. Vuruldum.'*

Gözlerim büyüdü ve bir elimle ağzımı kapattım. Bir saniye sonra elimi indirerek çatlak bir sesle, "Vuruldun mu? Kim tarafından Archer?" diye sordum.

'Amcam.'

Kanım dondu. *'Amcan mı?'* diye sordum kafam karışmış şekilde. *'Burada seninle yaşayan amcan mı?'*

'Hayır, diğer amcam. Ailemi kaybettiğim gün amcam beni vurdu.'

'An... anlamıyorum. Neden?' diye sorarken yüzümün hissettiğim dehşeti yansıttığını biliyordum. *'Bilerek mi? Neden böyle bir–'*

Archer ayağa kalkıp, yüzünden uzaklaştıran neyse saçını ondan kurtararak saldı. Koltuğun arkasındaki ufak masanın diğer yanına yürüyüp ufak bir merhem aldı. Kanepeye dönünce yanıma oturup tüpü kucağına bırakırken, *'Mikrop kapmasınlar diye yaralarına biraz antibiyotik merhem süreceğim.'*

Sanırım kendisi hakkında konuşmayı bitirmişti. Baskı yapmak istiyordum ama yapmadım. Eğer konuşmaya hazır değilsen, kimsenin seni zorlamaması gerektiğini en iyi bilenlerdendim.

Kollarıma ve bacaklarıma baktım. Birkaç tane ufak ve büyük sıyrık vardı. Hafifçe sızlıyorlardı ama ciddi bir şey yoktu. Başımı sallayarak Archer'a izin verdim.

Merhemi açıp tek parmağıyla her sıyrığa biraz uyguladı.

Bana doğru yaklaşırken temiz sabun ile erkeksi, tamamen Archer'a ait kokusunu gözünün önünde içime çektim. Elleri durup da gözleri bana doğru çekilince bakışlarımız çakıştı. Zaman durmuştu ve Archer bakışmamızı bozup, uzağa bakmadan önce kalbim hızlanmaya başlamıştı. Merhemin kapağını ucuna koyarak kucağına yerleştirdi.

'Bunun yararı olacaktır,' dedi ayağa kalkarak. O anda ayaklarını görünce nefesim kesildi. Her tarafında irili ufaklı kesikler vardı ve hepsi kızarmış, biraz şişmiş görünüyordu. *'Aman Tanrım! Ayağına ne oldu?'* diye sordum.

Sanki yaralı olduğunu şimdi fark ediyormuş gibi aşağıya baktı. 'Çığlık attığını duyduğumda ayakkabılarımı bulamadım,' dedi. 'İyileşirler.'

'Ah Archer,' dedim yere bakarak. *'Çok özür dilerim. Bunları bandajlaman gerekiyor. Eğer biraz yanında varsa senin için sara–'*

'Gerek yok. Biraz merhem sürerim. Sabaha iyileşirler.'

İç çektim. Tabii merhemin yardımı olurdu ama bir gecede iyileştirmezdi. Bu kadar kötü görünen yaralarda o kadar işe yaramazdı. Ayakları parçalanmış gibi görünüyordu. Tanrım, beni kurtarmak için taşların, keskin çalıların, dikenli zeminlerin üzerinde koşmuştu.

Ayağa kalktım. *'Banyonu kullanabilir miyim?'*

Başıyla onaylayıp salonun hemen çıkışındaki kapıyı gösterdi.

Yanından geçerek ufak banyoya girdim. Burada da her şey temiz ve düzenliydi. Lavabo ile ayna parlıyordu ve havada hafif limonlu bir koku vardı. Archer'ın ev temizliği yeteneklerinde kusur bulamayacağım kesindi.

Lavabonun bir yanında sabun, diğer yanında da her türlü diş temizleme malzemesi bulunuyordu. Elektrikli fırçalar, diş ipi, birkaç tane farklı ağız gargarası, diş kürdanı, flörür tableti vardı. Görüp elime aldım. Bu adam diş sağlığı konusunda biraz fazla takıntılıydı. Tabii suçlanacak bir şey değildir, diye tahmin ettim.

Banyoyu kullanıp Archer'ın yanına gitmek için dışarı çıktım. Ona gülümsedim. *'Görünüşe göre dişlerin konusunda epey takıntılısın,'* dedim takılarak.

O da bana gülümsedi. Hafifçe başını sallarken bir elini ensesine götürdü. Saçı yüzüne dökülmüştü ve tekrar güzel yüzünü görebilmek için hepsini geri çekmek istedim.

'Amcam doktorlara veya diş hekimlerine güvenmezdi. Eğer vücuduna erişebilirlerse takip cihazları koyarlar derdi. Bir keresinde çürük azı dişini penseyle çekmesini izledim.' Yüzünü buruşturdu. *'Ondan sonra dişlerimin temizliği büyük bir önceliğim haline geldi.'*

Ben de yüzümü buruşturdum. *'Aman Tanrım! Bu korkunç bir şey,'* dedim, *'Amcanın kendi dişini çekmesi yani. Yoksa diş sağlığın konusunda titiz olmak oldukça iyi bir huy.'* Hafifçe gülmeden edemedim. O da bana güldüğünde biraz rahatlamış görünüyordu.

Bir an sonra, *'Acıktın mı?'* diye sordu.

'Açlıktan ölüyorum.'

Başıyla onayladı. *'Çok seçeneğim yok. Biraz çorba yapabilirim?'*

'Kulağa hoş geliyor,' dedim. *'Benim yapmama izin ver. Sana büyük bir yemek sözü verdim ve onun yerine sinir krizi geçirdim. Gerçekten uygunsuz bir davranış.'* Dudağımı ısırdım ama sonra hafifçe kahkaha atıp özür dilercesine omzumu silktim.

Bana bakarak kıkırdarken diyaframı tişörtünün altında hareket ediyordu ama ağzından hiç ses çıkmıyordu. Benim yanımda kahkaha atmaya yakın bir şey yaptığı ilk seferdi. Bunun keyfini çıkarırken yanaklarındaki kırışıkları seviyordum.

Ufak ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde temiz mutfağında yemeği hazırladık. Şehriyeli tavuk çorbası ile rulo yaptık. Buzdolabına bakıp ona döndüm. *'Fıstık ezmesi, jöle ve elma sosu mu? Altı yaşında mısın?'* diyerek ona sırıttım.

Ama o bana gülümsememiş, sorumu düşünürken bir süre bana sadece bakmıştı. *'Bir bakıma öyleyim, Bree. Ama diğer yandan değilim.'*

Yüzümden gülümseme silindi. *'Aman Tanrım Archer, özür dilerim. Bu çok düşüncesizce–'* demeye çalıştım ama elimi durdurdu. Bu şekilde ellerimiz birleşmiş şekilde birbirimize bakarken bir süre durduk.

Sonunda bırakarak, *'Arkadaşım için bir sürprizim var ama.*

Tam şuradaki dolapta şekilli pipetlerden var. Çikolatalı sütümüzde baloncuklar yapabiliriz.' Başını hafifçe eğerek omuzumun arkasındaki dolabı işaret etti.

Yavaşça döndüm ve sonra geri dönünce bana sırıttığını gördüm. Başımı yana doğru eğdim. *'Şaka mı yapıyorsun?'*

Sırıtmaya devam etti. Ben de kahkaha attım. *'İyi iş çıkardın,'* dedim göz kırparak.

Archer bana tencere tavalarının olduğu yeri gösterince çorbaya ısıtmakla meşgul oldum. Aletler eskiydi ama Archer en güzel beton tezgâha sahipti. Bir keresinde HGTV'de böyle bir şey görmüştüm ama Archer'ın yaptığının güzelliğiyle yarışamazdı bile. Çorba ısınırken elimi tezgâhta gezdirip yeteneğini hayranlıkla inceliyordum.

Ufak mutfak masasında yedikten sonra samimi bir sessizlikte beraber temizledik. Mutfakta hareket ederken uzun, zayıf vücudu benim etrafımda dolaştığı için onun farkında olmadan edememiştim. Tişörtünün altındaki her kası görebiliyordum. Ben zaten temiz olan tezgâhları temizlerken, o da kullandığımız tabakları yıkayıp kurularken kollarının kasılmasını izledim.

İşini bitirince bana hâlâ elinde bezi tutarken döndü. Ellerini kuruturken birbirimize baktık ve aramızdaki havada bir şeyler cızırdadı. Zorlukla yutkundum. Onun da yutkunduğunu görünce bir anlığına gözüm yarasında takıldı.

Bakışımı ona kaldırıp, *'Gitmeliyim,'* dedim.

Bezi yerine bırakıp başını sallarken, *'Karanlıkta bisikletini sürmene izin veremem ve o kadar uzunluğa henüz yürüyemem.'* Ayaklarına bakarak yaralarını ima etti. *'Sabah iyileşmiş olurum. O zaman seninle yürürüm.'*

Başımla onayladım. "Şey," dedim ve sonra işaret ettim. *'Tamam. Kanepende uyuyabilirim.'*

Archer başını salladı. *'Hayır, yatağımda yatabilirsin.'* Gözlerim büyüyünce yüzü soldu ve birkaç saniye gözünü ka-

padı. *'Yani sen yatağımı al, ben koltukta uyuyabilirim demek istedim,'* diye açıkladı. Yanakları kızarmıştı ve kalbimin göğsümün içinde takla attığına yemin edebilirdim.

"Yapamam," diye fısıldadım.

'Evet, yapabilirsin,' dedi yanımdan yürüyerek geçip mutfaktan çıktı.

Onu banyonun karşısındaki banyoya kadar takip ettim. Sadece yatağı, şifonyeri ve köşede ufak bir sandalyesi olan bir odaydı. Etrafta ıvır zıvır, fotoğraf veya herhangi bir şey yoktu.

'Çarşaflarımı daha birkaç gün önce yıkadım. Temizler,' dedi benden uzağa bakarken aynı kırmızı noktalar yanaklarında belirdi.

Başımla onayladım. *'Tamam,'* dedim. *'Teşekkürler Archer. Her şey için. Teşekkürler.'*

Başını onaylar bir şekilde bana sallarken bakışlarımız birbirinden ayrılmadı. Odadan çıkarken omuzlarımız birbirine değince irkildiğini hissettim. Arkasından kapıyı kapattı.

Bir kere daha odaya baktım. Şifonyerinin üzerinde aslında ufak bir fotoğraf olduğunu gördüm. Yanına gidip dikkatlice kaldırdım. Uzun kahverengi saçları omuzlarında dalgalanan, kameraya gülen güzel bir kız resmiydi. Kaygısız ve mutlu gözüküyordu. Sanki âşık gibiydi. Gülüşünün neden tanıdık olduğunun farkına vardım. Archer'ın gülümsemesiydi. Bu onun annesi Alyssa McRae olmalı diye düşündüm. Fotoğrafı çevirdim ve arkasında, 'Benim güzel Lys'm, Sonsuza kadar seni seveceğim, C," yazıyordu. *C mi? Connor. Archer'ın amcası. Onu vuran adam.* Kasabanın kahramanıydı ama yeğenini vurduğundan kimsenin büyük ihtimalle haberi yoktu. "Ama bu nasıl mümkün olur?" diye yumuşak bir tonda fotoğraftaki kıza sordum Büyük kahverengi gözleri gülümser bir şekilde kaldı ve

hiçbir ipucu vermiyordu. Fotoğrafı geri yerine koydum.

Hızlıca külotuma ve sutyenime kadar soyunduktan sonra örtüleri çekerek Archer'ın yatağına girdim. Onun gibi sabun ve temiz erkek kokusu kokuyordu.

Yatağında uzanıyorken diğer odadaki büyük ihtimalle bacakları kanepenin kenarlarından salınan halini düşündüm. Çarşaflardaki kokusunu içime çekerek onu üstsüz, düz, çıplak bedeninde ayın parladığını hayal ederken hafifçe titredim. Duvarın diğer yanında, benden birkaç adım ötedeydi.

Archer'ı o şekilde düşünmek tehlikeliydi. İyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum. Şu anda düşününce aramızda başından beri bir çekimin olduğunu fark ettim. Sadece çok farklı olduğu için ne olduğunu sınıflandırmak zor olmuştu. *Hâlâ* biraz kafam karışık hissediyordum. Ama görünüşe göre hormonlarımla ateş alan vücudum hiç de şaşkın hissetmiyordu. Damarlarım ısıyla doluyordu. Onunla beraber bu çarşaflarda dolanmış halimiz ile o güzel, viski rengi gözlerinin arzuyla dolmuş görüntüsü aklımdan çıkmıyordu.

Döndüm ve yastığımı ayarlarken hafifçe inledim ve gözlerimi sıkıca kapatarak kendimi uyumaya zorladım. Bir süre sonra, kısa süre önce akşamın erken saatlerinde uyumuş olmama rağmen huzurlu bir şekilde uykuya daldım. Güneş doğana kadar uyanmamıştım ve evin etrafındaki ağaçlar yüzünden gün ışığı odayı daha az aydınlatıyordu.

Doğrulup gerinirken Archer'ın odasını gün ışığında inceledim. Şortumu, bluzumu giyip kafamı odasından dışarı çıkardım. Görünürde yoktu, o yüzden direkt holden banyosuna geçtim. İşimi görüp dişimi fırçalamak için elimi kullandıktan sonra ağzımı gargarasıyla çalkaladım. Yüzü-

mü yıkadıktan sonra aynada kendime baktım. İyi görünüyordum. Gözlerim hafif şişmiş gibiydi ama onun dışında dünkü balataları sıyırmamın yüzümde çok kötü izler bıraktığını düşünmüyordum. Saçımı düzene soktuktan sonra lavaboya doğru yaslandım.

Korkudan kendimi kaybettiğimi halimi anımsamam bana her an gelmesi muhtemel geçmişten kesitleri düşündürttü. Archer'ın gözünden uzak, yalnız olduğumda olması iyi olurdu. Çoktan biraz deli olduğumu düşünüyor olmalıydı. Travmatik stres bozukluğu nöbetime şahit olması ise onu tamamen inandırırdı.

Lavaboya dayanarak birkaç dakika gözlerim kapalı kaldım. Kapalı kapılar ardındayken geçmişten kesitlerin ellerinden geleni yapmasına razıydım. Hiçbir şey olmadı.

Suyu açtım ve o akşamki gibi etrafımda yağmurun yağdığını hayal ettim.

Göğsümde yükselen umudu bastırmaya çalıştım. Yakın gelecekte kesitlerin durduğuna dair umutlanmıştım ama hemen sonra bir atak yaşamıştım.

Gözlerimi kapatıp geçen akşamı, ona en büyük utancımı, babam vurulurken hiçbir şey yapmadığımı, neredeyse tecavüze uğradığımı söyleyince Archer'ın bana söylediklerini düşündüm. Bana yüzünde tiksinmeyle değil... daha çok anlayışla bakmıştı. Sırf hatırası bile beni rahatlatmaya yetiyordu.

Yapabileceğimi bildiğimden daha çok ağlamıştım. Babamın arkasından en yakın arkadaşımı, *kişiliğimi* kaybetmenin getirdiği kaybolmuşluk hissinden, bu arada *kendimi* kaybetmem yüzünden ve kaçtığım için çok ağlamıştım.

Gözlerimi açtım. Tırnaklarımı ısırırken kaşlarımı çattım. İhtiyacım olan bu muydu? Geçmişten kesitlerin baştan beri sebebi bu muydu? Kaçtığım şeyle beni yüzleştirmek miydi? Bu doğru hissettirmişti. Ama sadece bir kısmından

ibaretti. Belki de güvende hissetmem ve günlük ıstırabımdan kurtulmadan önce acımı kabul etmem lazımdı. Anlayış gösterecek, ben ağlarken beni tutacak birine ihtiyacım vardı.

Archer'a ihtiyacım vardı.

Banyonun kapısını hızla açıp ev içinde yavaşça yürürken ona seslendim. İçeride değildi. Dışarı koşarak ona seslendim. Birkaç dakika sonra gölün oradaki ağaçların tarafından yürüyüp durarak sorgular şekilde bana baktı.

'Bu kadar erken kalkacağını düşünmemiştim,' dedi.

Yamaçtan aşağı koştum. Hemen önünde yüzümde kocaman bir sırıtışla dururken heyecanımı içimde tutamıyordum. Güzel yüzüne bakarken kahkaha attım. Hâlâ görmeye alışamamıştım. En azından bu kadar fazlasını görmeye alışık değildim. Hâlâ iyi bir saç kesimine ihtiyacı vardı.

'Bu gün geçmişten hiç kesit görmedim,' dedim ellerimi hızlıca hareket ettirerek.

Kaşlarını çatarak bana kafası karışık bir şekilde baktı.

Başımı sallarken ufak bir kahkaha attım. *'Sanırım inanamıyorum... Yani her zaman hep bir tane başıma gelirdi. Her gün. Son altı ayda her gün bir tane geçmişten kesit görürdüm,'* dedim ellerim hızlıca hareket ederken gözlerim yaşlarla doldu.

Archer bana bakmaya devam ederken anladığı gözlerinden belli oldu. Yüzünde bir an şefkatli bir ifade belirmişti.

'Gidip Phoebe'yi dışarı çıkarmam ve yedirmem lazım,' dedim hızlıca yaşlarımı silerek. Tekrar Archer'ı incelerken vücudum mutlulukla doluydu. Bana verdiği mükemmel hediye karşısında şaşkındım. Günü onunla geçirmek istiyordum ve her seferinde benim soruyor olduğumu umursamıyordum. *'Sonrasında gelebilir miyim?'* diye ağzımdan kaçırdım, ona beklentiyle bakarak.

Gözleri yüzümde birkaç saniye dolandıktan sonra başıyla onayladı.

Sırıttım. 'Tamam,' diye bir nefeste söyledim. İleri adım atınca gözleri hafifçe büyüdü ama hareket etmedi. Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım. Bana kollarımı dolamamıştı ama ona sarılmama izin vermişti.

Bir dakika sonra geri çekilip ona yeniden gülümsedim. *'Geri döneceğim.'*

'Tamam.'

'Tamam,' dedim tekrar kocaman sırıtarak.

Dudağının kenarında bir gülümseme belirmişti ama bana sadece başını salladı.

Arkamı dönerek evine kadar olan ormanlık yamacından sonra araba yolunu koşarak geçtim. Bisikletim iç taraftaki çitlerine yaslanmıştı. Bisikleti kapıya doğru çevirip eve doğru yola koyuldum. Arada sırada toprak yolda kafam gökyüzünde bisikletimi kaydırırken mutlu, canlı ve özgür hissediyordum.

15. BÖLÜM

Bree

Eve döndüğümde Phoebe'yi işini halletmesi için dışarı saldım. Sanki son altı aydır beni kaybımın acı ve hüznüne bağlayan zincirlerden kurtulmuşum gibi daha hafif ve mutlu hissediyordum. Parlak güneş ışığının altında Phoebe'yi beklerken üzerime bir huzur çöktü. Asla ama asla babamı unutmayacaktım. Hayatımın geri kalanında ne yaparsam yapayım hep benimle olacaktı. Hüzün ve suçluluğumdan kurtulmak *onu* bıraktığım anlamına gelmiyordu. Babam beni seviyordu ve benim mutlu olmamı isterdi. Vücuduma yayılan rahatlama neredeyse beni ağlatacaktı. Duygularımı içime atarak Phoebe'ye seslenip içeri girdim.

Onu yedirdikten sonra oturup bir fincan çay içtim. Otururken hep babamı düşündüm. Paylaştığımız özel anları hatırlamaya başladım. Ufak tuhaflıklarını anımsarken yüzünü tam anlamıyla gözümde canlandırabiliyordum. Elimde olanlara, bazı insanların bir anlığına bile sahip olamayacağı şeylere odaklandım. Yirmi bir yıl boyunca bir babaya sahiptim. Şanslı ve kutsanmıştım. Bulaşıkları lavaboya koymak için ayağa kalktığımda gülümsüyordum.

Banyoya gidip duşu açarak üstümü çıkardım. Çizikle-rim daha iyi görünüyordu. Görünüşe göre Archer'ın sür-düğü merhem işe yaramıştı.

Archer... İç çekerken bir sürü kafa karıştırıcı his ve duy-gu vücudumda geziniyordu. Onu ne zaman düşünsem göğsüm sıcak bir hisle doluyordu.

Hikâyesini bilmek istiyordum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Ama içgüdüsel olarak amcasının onu vurduğu gün ne olduğu konusunda zorlamamam gerek-tiğini biliyordum. Polis şefi olan amcası onu vurmuştu. Tanrım, böyle bir şeyi insanın aklı nasıl kabullenebilirdi ki? Böyle bir şeyi nasıl bir olay tetiklemişti?

Yarım saat sonra şort ve tişörtümü giyinmiş, saçımı ku-rutarak atkuyruğu yapmıştım.

Ayağıma parmak arası terliklerimi giyerken şifonyerin üzerindeki telefonuma bakarak elime aldım. İki mesaj var-dı. Dinledim. İkisi de Travis'ten gelmişti. Telefonu geri ye-rine koydum. Onu arardım ama şimdi değildi.

Phoebe'yi kaldırıp Archer'ın evine gitmek için dışarı çıktım. Kapımı kapatırken bir şey aklıma gelince geri dön-düm. Birkaç dakika sonra kulübemden Briar Sokağı'na doğru bisikleti sürüyordum.

"Hey." Archer evinin kapısını açınca gülümsedim. İçeri bisikletimle girebilmem için arazinin kapısını hafif açık bı-rakmıştı. Phoebe'nin Kitty ile yavruları bulması için önden gitmesine izin vermedim.

Gülümsememe karşılık vererek kapıyı içeri girmem için daha geniş açtı.

İçeri girince ona doğru döndüm. Derin bir nefes aldım. *'Tekrar buraya gelmeme izin verdiğin için teşekkürler, Archer.'* Düşünürken dudaklarımı ısırdım. *'Umarım burada olmamı*

sorun etmiyorsundur. Dün akşamdan sonra... Bugün dünyada seninle olmak dışında başka istediğim bir yer yok.' Başımı kaldırıp onu inceledim. *'Teşekkürler.'*

Konuşurken ellerimi izledikten sonra gözlerime baktığında yüzünde memnun bir ifade vardı. Bana başını salladı. Ben de gülümseyerek onu inceledim.

Yine her an dağılacakmış gibi görünen eski kotunu ve koyu mavi tişörtünü giymişti. Ayakları çıplaktı... ve yere doğru bakınca daha iyi göründüklerini gördüm. Çoğunlukla şişlik indiğinden böyle görünüyordu. Ama kesikler, çizikler hâlâ acıyormuş gibiydi. Suratımı buruşturdum.

Archer'ın gözleri bakışlarımı ayağına kadar takip etti.

'İyiler, *Bree.'*

Hâlâ şüpheliydim ama yine de başımı salladım.

Bana gülümsedi.

Başımı yana doğru yatırdım. *'Archer, yanımda bir şey getirdim ama sana göstermeden önce fikirden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmek istiyorum. Veya sadece bana hayır de, tamamen anlayış gösteririm.'*

Kaşlarını kaldırdı. *'Kulağa korkutucu geliyor.'*

Ufak bir kahkaha attım. *'Hayır... Sadece... Eh, sana göstermeme izin ver.'* Yanımda getirdiğim ufak poşetin yanına gidip makasımı çıkardım.

Archer tedbirli bir şekilde bakıyordu.

'Saçının kesilmeye ihtiyacı olduğunu düşündüm,' diyerek hızlıca konuşmaya devam ettim, *'ama istemezsen sorun değil. İhtiyacın olduğunu söylemiyorum ama eh, ihtiyacın var. Ama sadece biraz ucundan da alabilirim.'*

Utangaç bir şekilde hafifçe gülümserken elini boynuna koydu ve sonra aşağı indirerek bana baktı. *'Çok hoşuma gider.'*

Sırıttım. *'Öyle mi? Pekâlâ! Pek iyi sayılmam ama düz bir şekilde kesebilirim. Babamın saçını birçok kere düzelttim.'*

Gülümsedi. *'İstediğin kadar kes, Bree.'*

'Eh, sen ne istiyorsun? Ne istersen onu yaparım.'

Bana bakarken gülümsemese de gözlerinden sıcaklık yayılıyordu. Bana ciddi şekilde bakarken, konuşmadan önce yutkundu. *'Senin sevmeni istiyorum. İstediğini yap.'*

İstemediği bir şey yapıyormuş gibi hissetmesini istemediğim için durakladım. *'Emin misin?'*

'Oldukça,' derken mutfağa yürüyüp mutfak masasının sandalyelerinden birini alıp saçın kolayca süpürülebileceği zeminin ortasına koydu.

Banyosuna gidip havlu ve lavabosunda duran tarağını aldıktan sonra mutfakta ona katıldım. Havluyu omuzlarına serdim.

Saçını kesmeye başladım. Ölçmeyle, düzenlemeyle uğraşıyordum. Bana istediğimi yapmamı söylemişti. O yüzden kısa kesecektim. Yüzünü görmek istiyordum. Saçını saklanmak için kullandığına dair belli belirsiz bir kanıya varmıştım. Onu bundan ayırmak benim işim miydi? Hayır. Ama bana izin vermişti, o yüzden ben de kesecektim. Eğer isterse tekrar uzatırdı.

Tarağı kenara koyup makası kullanmadan önce siyah ve yumuşacık saçlarını taramak için parmaklarımı kullandım. Elimi gür, hafifçe dalgalı saçlarında gezdirmek samimi ve duygusal hissettirmişti. Vücudumu etrafında hareket ettirip önce arkasından kesmeye başlayarak önüne doğru geçerken nabzım hızlanmaya başlamıştı. Her seferinde elim yavaşça kafasında gezinirken Archer hafifçe titredi. Saçıyla uğraşırken iyice yaklaşınca şampuan ile temiz kokusunu içime çektim. Sabun gibi kokuyordu ama her şeyin altında misk gibi erkek kokusu vardı. Karnımın arzudan gerilmesini sağlıyordu.

Ön tarafına doğru geçip anlındaki saçları düzeltirken yüzüne baktım ve sıkıca gözlerini kapatmadan önce bakış-

larımız birleşti. Sanki canı acıyormuş gibiydi ve görüntü karşısında yüreğim burkulmuştu. Annesinden beri ona kimse şefkatle dokunmuş muydu?

İşime devam ederek kulağının üstündeki saçı halletmek için eğilirken nefesi kesildi. Gözlerim yine yüzüne çekildi. Gözbebekleri hafif büyümüş, dudakları aralanmıştı. Tişörtümün altında göğüs uçlarım sertleşti. Archer'ın bakışları aşağı doğru ilerleyip göğsümde takılı kalınca gözleri büyüdü. Bakışlarını hemen kaçırınca o kırmızı noktalar yanağının üst kısımlarında belirmişti. Kaslı baldırlarının üzerinde duran ellerini yumruk yaptı.

Saçını daha fazla kesmek için daha da eğildim. Göğsüm tam yüzünün önündeydi. Nefesini tuttuğunu, mutfağın sessizliğinde hızlı hızlı ve kısa aralıklarla solumaya başladığını duydum. Geriye doğru çekilirken aşağıya bakınca pantolonundaki cinsel olarak uyarıldığının kalın ve sert işaretini gördüm.

Hızlıca hemen arkasına geçip saçını biraz daha düzeltmeye çalışıp kendi nefes alışlarımı düzene sokmaya çalışıyordum. Gözlerim dalgındı ve iyi bir şeyler yaptığımı umuyordum. Konsantre olamıyordum ve kasıklarımın arasında ıslaklık çoğalıyordu. Yakınlığı, ona dokunmanın verdiği his ile onu da etkilediğimi bilmem beni de etkiliyordu. O kadar tahrik olmuştum ki zorlukla ayakta duruyordum. Daha önce hiç bu kadar kolay tahrik olmamıştım. Hem de altı üstü bir saç kesiminden bu haldeydim. Ama görünüşe göre o da benimle aynı şeyleri hissediyordu.

Önünde durmak için hareket ederken hafifçe titrediğini görebiliyordum.

"İşte oldu," diye fısıldadım. "Saçın bitti. Çok güzel görünüyor, Archer." Önünde eğilip tam anlamıyla ona bakınca zorlukla yutkundum.

Makası arkamdaki tezgâha koyduktan sonra arkamı

dönerek çömeldiğim yerden olabildiğince doğruldum. Ona doğru yaklaşırken kalbim kulaklarımdaydı ve bacaklarımın arasında zonkluyordu. Ona bakarken çabucak dudaklarına bakış attım. Onun da gözleri hızlıca benim dudaklarıma çekilmişti. Tanrım, beni öpmesini o kadar istiyordum ki sızlıyordum.

Bana doğru bakıp zorlukla yutkunurken âdem elması boğazında oynuyor ve yarasını yukarı doğru çekiyordu. Birbirimize bakarken yüzünde bir belirsizlik vardı. Baldırındaki ellerini daha çok sıktı.

Birden sandalyeyi geriye çekip ayağa kalktı ve ben de şaşırmış bir şekilde ona uydum.

'Şimdi gitmen lazım,' dedi.

'*Gitmek mi?*' diye sordum. '*Neden Archer, özür dilerim, bir şey–*'

Başını salladı. Boynunda nabzının attığını görebiliyordum. '*Hayır, bir şey olmadı, sadece... yapmam gereken şeyler var. Gitmelisin.*' Sanki on kilometre koşmuş gibi zorlukla nefes alıyordu. Archer'ı vücuduyla iş yaparken gördüğüm zamanlarda bile onu bu kadar nefessiz görmemiştim. Bana yalvarırcasına bakıyordu.

"Pekâlâ," diye fısıldarken yüzüm kızarıyordu. "Tamam."

Makasımı alıp çantama koymak için salona yürüdükten sonra Archer'a döndüm.

'*Emin misin? Ben–*'

'*Evet, lütfen, eminim,*' dedi.

Gözüm aşağı doğru çekildiğinde hâlâ tam anlamıyla sert olduğunu görebiliyordum. Tekrar yutkundum. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Tahrik olduğu için mi utanmıştı? Veya benim onu tahrik etmem mi canını sıkmıştı? Çok mu fazla ileri gitmiştim? Sadece arkadaş olmamızı istemişti de onu tamamen yanlış mı anlamıştım? Üzüntü ve kafa karışıklığı aklımı bulandırmıştı.

"Tamam," dedim tekrar kapıya doğru ilerleyerek.

Yanından geçerken nazikçe kolumu tutunca hafifçe irkildim. *'Özür dilerim. Saçımı kestiğin için gerçekten minnettarım.'*

Ona tekrar bakınca taze tıraş olmuş yüzü ile yeni saç kesimiyle ne kadar yakışıklı göründüğüne dikkat ettim. Yanağında aynı kızarıklık vardı. Gözleri dalgındı ve kızıl kahverengi saçlı normalden daha parlaktı.

Başımı sallayıp kapısına doğru yürüdüm. Phoebe verandadaydı. Ben de onu kucağıma alıp Archer'ın kapısından hızla çıktım.

16. BÖLÜM

Bree

Kulübeme doğru yavaşça pedal çevirdim. Sokağıma girdiğimde eve sürüşüme dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Kafam bulutlu bir şekilde bisikleti sürerken etrafımdan bir haberdim. Bütün dikkatim hissettiğim kafa karışıklığı ve acıdaydı.

Kulübem göründüğünde ön tarafında büyük bir araç vardı ve verandamda biri duruyordu. Bu da nesi?

Yakınlaşırken Travis olduğunu gördüm. Bisikletimden kalkıp çitlerime yaslanarak Phoebe'yi kaldırınca yüzümde şaşkın bir gülümsemeyle ona doğru yürüdüm.

"Hey yabancı," dedi bana doğru yürüyerek.

Hafifçe kahkaha attım. "Üzgünüm Travis. Yabancı olmaya çalışmıyordum ve mesajlarını aldım. Sadece çok meşguldüm." Merdivenlerimin başında onunla buluştum.

Elini saçlarına götürdü. "Seni takip filan etmeye çalışmıyorum." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Sadece geçen akşam seninle vakit geçirmekten çok hoşlandım. Birkaç hafta içinde kasabada polis ve yangın departmanı için bir geçit töreni olacak. Arkasından her zaman babamın onu-

runa bir yemek düzenlenir. Kasaba için büyük bir olay gibi bir şey... Benimle gelmeni umuyordum," diyerek gülümsedi. "Elbette ondan önce benimle bir şeyler yapabileceğini umuyorum ama yemek konusunu daha önce sorduğumdan emin olmak istedim. Benim için önemli bir şey."

Dudağımı ısırırken ne yapacağımı bilemiyordum. Sonra aklıma geldi. Babası Archer'ı vuran adamdı. Onu onurlandıracak mıydım? Nasıl yapabilirdim? Travis'i incitmek istemiyordum. Ondan hoşlanıyordum. Sadece Archer'ı daha çok seviyordum. Aman Tanrım. Seviyordum. Gerçekten seviyordum hem de. Ama Archer beni evinden kovarken Travis onunla vakit geçirmem için beni takip etme çabasında bulunuyordu. Katılmakta kendimi rahat hissetmediğim bir etkinlik olsa da. Sadece eve girip bazı şeyler hakkında düşünmek istiyordum. Yalnız kalmak istiyordum.

Gülümsedim. "Travis, biraz üzerinde düşünebilir miyim? Üzgünüm, bu tamamen işleri karışık hale getiriyor... Ben sadece..."

Gözlerinde bir an öfke veya hayal kırıklığına benzer bir şey parladıktan sonra gülümseyerek konuştu. "Seni bir iki gün içinde detaylar için aramama ve o zaman bana evet demeye ne dersin?" diyerek gülümsedi.

Yumuşak bir kahkaha atıp, "Tamam, beni birkaç gün içerisinde ara," dedim.

Sırıtıyordu ve yatışmış gibi görünüyordu. Sonra beni öpmek için eğilince yanağımı öpebilsin diye başımı hafifçe çevirdim. Doğrulurken kaşlarını çatıyordu ama bir şey söylemedi.

"Yakında konuşuruz," dedim yumuşak bir tonda.

Başını bir kere salladıktan sonra etrafımdan dolanarak arabasına gitti. Durduğum yerden geniş omuzlarını, pan-

tolonunu güzelce dolduran kaslı arka tarafını izledim. Neden hiçbir kıvılcım hissedemiyordum? İç çekerek Phoebe ile içeri girdim.

Odama dönerek yatağımda uzandım. Daha farkına varmadan uykuya dalmıştım. Uyandığımda oda karanlıktı. Saate bakınca 10.18 olduğunu gördüm. Öğleden sonrasının ve akşamın çoğunu uyuyarak geçirmiştim. Büyük ihtimalle Archer'ın yatağında... Hemen yan odada olduğunun fazlasıyla farkında olduğum için uyuyamadığımdan olmuştu. Archer'ı düşününce inledim. Şu anda ne yaptığını merak ediyordum. Aramızdaki ilişkiyi tamamen mahvetmediğimi umuyordum.

İç çekerek kalkarken Phoebe odaya koşarak girdi. "Merhaba kızım," dedim yumuşak bir şekilde. "Büyük ihtimalle dışarı çıkmaya ihtiyacın vardır, değil mi?"

Ön kapıya yürüdükten sonra parmak arası terliklerini giydim. Girişin yanındaki masada duran kurumuş gülleri garaja atmam gerektiğini fark ettim. Kapıyı açtığımda hemen verandamdaki paspasta bir şey durduğunu gördüm. Şaşkın bir şekilde eğilerek elime aldım. Nefesimi içime çekerek sırıtmaya başladım. Ortadan bir iple tutturulup kurdele şeklinde bağlanmış, Almond Joy çikolatalarından oluşma bir buketti.

Elimde evirip çevirerek salakça sırıtırken içim mutlulukla dolmuştu. Sanırım bu bir özürdü? Veya arkadaşça bir jest mi? Tam olarak ne anlama geliyordu? İnledim. Ah bu adam!

Yüksek sesli bir kahkaha atarken çikolatalara sarıldım ve bir süre daha aptalca sırıtarak öylece kaldım. Tuhaf çocuktu bu tatlı, sessiz Archer Hale.

Ertesi gün sabah altıdan, öğlen ikiye kadar çalışacak-

tım. Lokantaya girerken neredeyse sekiyordum. Geçmişe dönmeden geçirdiğim ikinci gündü. Önceki akşam yatağa gittiğimde o sabahın tuhaf bir şans eseri olmasından biraz korkuyordum. Ama görünüşe göre öyle değildi. Sanki tamamen yeni bir insan gibi hissediyordum. Daha neşeli, umutlu ve özgür bir insan gibiydim.

Kahvaltıya gelenler azalınca Norm mutfaktan seslendi. "Maggie, biraz mola vermem lazım. Biri gelirse bana seslen." Elindeki plastik eldivenleri çıkarıp, ızgaranın önünden ayrılarak mutfağın arkasındaki ufak dinlenme odasına ilerledi.

Maggie başını sallıyordu.

"İyi durumda mı?" diye sordum.

"Kahrolası inatçı keçi hasta ama elbette başka bir aşçı daha işe almıyor. İşi ucuza getiriyor ve tek yapabilecek kişinin kendi olduğunu sanıyor." Tekrar başını salladı.

Kaşlarımı çatarak tezgâhı temizlemeyi bırakıp Maggie'ye döndüm. Başımı yana yatırırken düşünüyordum ve sonra, "Maggie, ailemin eskiden bir büfesi vardı ve orada yemekler yapardım. Eğer mutfakta yardımcıya ihtiyacın varsa buradaki işimle beraber idare edebilirim... Yani bilirsin, eğer gerekirse."

Maggie beni inceledi. "Eh, teşekkürler hayatım. Aklımda tutarım."

Başımı sallayıp tezgâhı temizleme görevime döndüm.

Tam işimi bitirirken kapının zilinin çaldığını duydum. Kafamı kaldırınca kırklı yaşlarının ortasında olduğunu varsaydığım bir kadın lokantaya girdi. Açık bej renginde kısa kollu takım elbisesi özel yapım görünüyordu ve markalardan pek anlamadığım halde çantasındaki C harfinin Channel'den geldiğini biliyordum.

Şiynon şeklinde toplanmış parlak sarı saçlarının birkaç parçası ustaca yüzünü çevreliyordu. Makyajı kusursuz

ama biraz fazla ağırdı ve abartılı bir şekilde daha önce bıçak altına yatmış olduğu belli olan yüze uygulanmıştı.

"Ah, merhaba Bayan Hale," dedi Maggie, sanki kapısından İngiltere Kraliçesi girmiş gibi koşuşturdu.

"Maggie," dedi kadın bana doğru tezgâha yürürken ona zorlukla göz gezdirdi. Leylak ve gül ağırlıklı pahalı bir koku etrafa yayılıp burnumu gıdıklıyordu. Hapşırırken ağzımı, burnumu kapatmak için kolumu kaldırdıktan sonra indirdim. "Özür dilerim!" dedim hafifçe kahkaha atarak.

Kadın bana hastalık bulaştırabilecekmişim gibi bakıyordu. Ah, bir *Tanrı seni korusun* demek çok zor değildi, değil mi? Vay canına, bu kadından fena elektrik alıyordum.

"Ellerini yıkarken seni burada bekliyor olacağım."

"Ah, tamam, pekâlâ, siparişinizi almak için hemen dönerim."

"Sipariş vermeyeceğim."

Durakladım. Pekâlâ... Sadece başımla onaylayıp hızlıca arkaya geçerek elimi yıkadıktan sonra kurulayıp ön tarafa koştum. Tezgâha doğru giderken kendime bu insandan neden emir aldığımı sormak aklıma geldi.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum tezgâhtan uzak durmaya çalışarak. Tekrar hapşırma krizine girmek istemiyordum. Bu kadına karşı alerjim olduğundan oldukça emindim.

"İsmim Victoria Hale, eminim beni duymuşsundur."

Ona boş boş baktım. "Hayır, üzgünüm duymadım," diye yalan söyledim yüzünde bir anlık beliren öfkeden az da olsa keyif alarak. Kaltağa bak.

Sonra hemen kendine geldi. "O zaman kendimi tanıştırmaya geldiğime sevindim. Ben Travis Hale'in annesiyim. Onu toplum içinde gördüğünü sanıyorum?"

"Ah ben..." diyerek duraksadım. Burada ne halt oluyor-

du? "Onunla bir kere randevum oldu," dedim kaşlarımı çatıp önümdeki bu yüzsüz kadını inceleyerek. Tekrar Travis ile çıkmazdım ama bu kadının bunu bilmesine gerek yoktu.

"Evet, ben de öyle duydum," dedi. "Sorun değil sanırım. Travis... görüşmek istediğini kendi seçiyor. Sorun ettiğim konu ise Archer Hale'i de arkadaş olarak edinmen."

Gözlerim büyüyüp ağzım açık kaldı. Bunu nasıl biliyordu? Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Aslında," dedim, "benim için arkadaştan da öte." Ona küçümsemeyle bakarken çenemi kaldırdım. Pekâlâ, bu pek doğru değildi, özellikle de Archer söz konusuysa. Ama söylerken yüzündeki ifadeyi görmek istiyordum. Bilmediğim bir nedenden ötürü Archer'a karşı nefreti çok belliydi. Şu anda onu en iyi şekilde onunla görüştüğümü söyleyerek savunabileceğimi düşündüm.

Bana bir süre baktıktan sonra kahkaha atması vücuduma bir öfkenin yayılmasına sebep oldu. "Ah bu çok tanıdık değil de nedir? Hale oğlanlarını erkekliklerinden yöneten başka ufak bir kız daha?" Sonra gözlerini kıstı. "O çocuğun şiddet eğilimi var. Kimse sana bunu söylemedi mi?"

Ağzım açık kaldı. "Şiddet eğilimi mi?" diyerek kahkaha attım. "Bu konuda yanılıyorsun–"

Elini şöyle bir sallayarak beni susturdu. "İstersen ona sor küçük kız. İşaret dilini bildiğini ve ona öğrettiğini duydum. Bana birkaç yıl önce nasıl saldırmaya çalıştığını ona sor." Sanki kendine katılıyormuş gibi başıyla onaylıyordu.

Hiçbir şey söylemeden ona bakıyor, Archer'a işaret dili öğrettiğim konusundaki varsayımını düzeltmiyordum.

"Ondan uzak dur," diye devam etti. "Bundan iyi bir şey çıkmaz. Şiddete karşı yabancı olmayan bir kız olarak uyarıma dikkat edeceğini düşünüyorum. Ne zaman kafasının atıp sana zarar verecek bir şey yapacağı belli olmaz. Söy-

lediklerimi not et. Daha önce bunu yaptı. Sana iyi günler."

Ve bunu söylemesiyle arkasını dönüp çıkışa doğru ilerlerken dinlenme masasında kulak misafiri olmuyormuş gibi görünmeye çalışan Maggie'ye hafifçe başını salladı.

Afallamıştım. Bu kadın beni araştırmış, kim olduğuma ve geçmişime mi bakmıştı? *Neden?* Bütün o küçümseyen şirret sürtüklere rağmen gerçekten sürtüğün önde gideniydi.

Kapı kapandığında Maggie yanıma koşturdu. "Bu da neyin nesiydi?" diye sordu gözleri kocaman açılmış şekilde.

Hâlâ kaşlarımı çatmış öylece duruyordum. "Gerçekten hiçbir fikrim yok. Bu kadın kim olduğunu sanıyor?"

Maggie iç çekti. "Tori Hale kasabaya geldiği günden beri herkese tepeden bakar ama Connor Hale ile evlendikten sonra bu davranışı daha da arttı. Kibirlidir, baş edilmesi zordur ama iş yerleri dâhil tüm kasabaya sahip olan ve Tanrı'dan daha çok parası olan kadına ne diyebilirsin ki?"

"Kendine daha iyi bir kişilik alması gerektiğini belki?" diye teklifte bulundum.

Maggie hafifçe kıkırdadı. "Sana katılıyorum ama..." diyerek omuz silkti. "çoğunlukla gölün öbür tarafındaki çeşitli sosyal kulüpleriyle uğraşır. Onunla iletişimde kalmak için bir sebebim yok. Elbette, kasabayla ilgili planlarıyla beraber burada kendine pek yeni hayranlar kazandığı söylenemez."

Maggie'ye baktım. "Bu sen ile Norm'u etkiler mi?"

Başını salladı. "Henüz bilmiyoruz. Kimse son planları görmedi. Emin olduğumuz tek şey kıyıda yapılacak olan konutlar."

Birkaç dakika önce Victoria Hale'in kaybolduğu sokağa camdan baktım. "Hmm."

"Archer Hale'i görmen ile ilgili olay da nedir şimdi?" diye sordu düşüncelerimden beni ayırarak.

Nefesimi vererek ona bakarken kalçamı tezgâha yasla-

dım. "Bu biraz abartı olabilir ama... arazisine gidip onunla zaman geçiriyorum. Ondan hoşlanıyorum."

"Hep sabit fikirli olduğunu düşünmüştüm."

Başımı hızlıca salladım. "Hiç de değil. Zeki, komik ve tatlı. Gerçekten süper biri," dedim hafifçe kızararak. Maggie merakla bana bakınca bakışlarımı yere çevirdim.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun," dedi şaşırmış görünerek. "Eh, kimin aklına gelirdi ki? Hmm."

"Hoşlanıyorum," dedim. "Hoşlanacak çok şey var. Neyse, Victoria Hale'in Archer'ın şiddet eğilimi olduğundan bahsetmesi de nedir?"

Maggie omzunu silkti. "Hiçbir fikrim yok. Öyle bir şey hiç görmedim. Söylediğim gibi hep saf olduğunu düşünmüştüm. Elbette yine de şaşırmazdım. Genlerden geliyor sanırım. Babası alkoliğin tekiydi. Zavallı eşi sürekli berelerini gizlemeye çalışıyordu ama hepimiz biliyorduk..."

Kalçamı tezgâha yasladım. "Kimse bir şey yaptı mı?" diye sordum Archer'ın annesi için yüreğimde bir ağırlık hissederken.

Maggie başıyla onayladı. "Kardeşi Connor Hale her zaman oradaydı. Bildiğim kadarıyla ikili birkaç kere yumruk yumruğa geldiler," diyerek tekrar başını salladı.

Dudaklarımı ısırırken tekrar uzun yıllar önce iki kardeş arasında ne olduğunu merak ettim.

"Gidip Norm'u kontrol etsem iyi olur," dedi Maggie. "Dinlenme odasında horlamadığından emin olmam lazım. İş için iyi olmaz."

Hafifçe kahkaha atarak içeri dönerken aklım kardeşler, sırları ve ikisinin de sevdiği kız ile sürtük dul konusunda sorularla doluydu. Bütün yap-bozun bir araya düzgünce nasıl geleceğini ve Archer'ın bütün bu olaylarla alakasını merak ediyordum.

17. BÖLÜM

Bree

O öğleden sonrasında lokantadan çıkınca havanın belirgin şekilde soğuduğunu fark ettim. Eylül'ün başı olmasına rağmen hâlâ sıcak ve yazdan kalma bir hava vardı ama havada bir sonbahar hissi olduğunu düşündüm. Orada burada yapraklar renk değiştirmeye başlıyordu. Yakın geleceğimizde kot pantolonlarla süveterler görüyordum. Arabamın yanında durdum. Bu, burada kalacağım anlamına mı geliyordu? Bir aydan az bir süredir Pelion'daydım ama burayı şimdiden evim gibi görüyordum. Bütün bunları bir düşünmem lazımdı. Şu anlık aceleye getirme ihtiyacı hissetmiyordum.

Arabamın kapısını açınca birden omzuma hafifçe vurulduğunu hissettim. İrkilip keskin bir nefes alarak hızla arkamı döndüm. Bal rengi gözleri benimkilerle buluştu. Kısa bir an şaşkınlıkla gözlerim kısa kesilmiş siyah saçlarının altındaki güzel yüzünü inceledi. Archer. Nefesimi verirken kahkaha atıp elimi göğsüne koydum.

Gülümsedi. *'Özür dilerim.'*

Tekrar kahkaha attım. *'Önemli değil. Sadece yaklaştığını duymamıştım.'* Kaşlarımı çattım. *'Burada ne yapıyorsun?'*

'Senin için buradayım,' dedi. Elini ceplerine koyup ayakkabılarına bir an baktıktan sonra ellerini yine cebinden çıkardı. *'Sorun olmaz, değil mi?'* Başı eğikti ama onu kaldırıp bana bakınca gözleri hafifçe kısıldı. Midem neredeyse takla atmıştı.

'Evet, sorun olmaz,' dedim ona gülümseyerek. *'Bana bıraktığın buketi aldım. Çok hoşuma gitti.'*

Başıyla onaylarken ufak bir tebessüm etti ama sonra yüzünde yine endişeli bir ifade belirdi. *'Dün için özür dilerim,'* dedi elini kısa saçlarında gezdirerek. 'Açıklamalıydım, ben–'

'Archer,' dedim elini tutarak konuşmasını durdurdum, *'bahsettiğimiz yemek dersini bu akşam yapsak, sonrasında da konuşsak, ne dersin? Senin için uygun olur mu?'*

Beni bir anlığına inceledikten sonra başını onaylar bir şekilde sallayıp ellerini tekrar ceplerine koyarak etrafa tedirgin bir bakış attı.

Gülümsedim. *'Tamam, çok iyi... Harika. Eve gidip temizlendikten sonra bisikletle gelirim.'*

Tekrar başını tamam anlamında salladı.

'Atla,' dedim arabayı göstererek. *'Seni eve götürürüm.'*

Arabama sanki uçan bir daireymiş gibi baktı. *'Hayır, ben yürürüm.'*

Ona kaşlarımı çatarak baktım. *'Archer, lütfen. Seni arabayla götürebilecekken neden yürüyesin?'*

Geriye doğru çekilmeye başladı. *'Seninle kısa süre sonra görüşürüz.'*

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başlayınca ona sadece baktım. Eh, kafana göre davran o zaman, diye düşündüm. Sonra o anda insanların bana şaşkınlıkla baktığını, yavaş yürüyerek yanımdan geçtiğini ve kulak misafiri olmaya

çalıştıklarını bile gizlemeyi denemediklerini fark ettim. Tanrım, ufak kasabalar cidden sinir bozucu olabiliyorlardı. Mahremiyet denen bir şey var mıydı hiç?

Arabama binip eve doğru sürdüm.

Kulübeme ulaştığımda hızlı bir duş alıp üzerime soluk sarı keten bir şort ile favorim olan beyaz bluzumu geçirdim. Saçımı ayırarak kuruttuktan sonra dağınık bir şekilde toplayıp birkaç teli yüzümü çevrelemesi için dışarıda bıraktım. Aynanın önünde birkaç dakika daha harcarken Archer'a daha iyi görünmek istiyordum. Onunla vakit geçireceğimi düşünürken midemde heyecan kıpırtıları hissediyordum.

Yirmi dakika sonra Phoebe'yle beraber Archer'ın kapısının önüne gelip içeriye doğru bisikleti getirdikten sonra arkamızdan kapıyı kapattım.

Her zamanki gibi Phoebe, Kitty ve yavruları bulmak için bahçede koşturmaya başlamıştı. Yavrular artık annesi arazi boyunca gizli görevlere giderken peşinden takip ediyorlardı. Kendi kendime gülümsedim. Sanırım Nate Amca'yla tanışmaktan memnun olurdum.

Archer evden çıkarak bana gülümsedi. Ben de sırıtarak cevap verirken ona doğru yürüyordum. Bu yeni görünüşüne alışmam biraz zaman alacaktı. Tanrım, o kadar yakışıklıydı ki. Tamam, kıyafetleri yirmi küsürlerinde bir adam için hâlâ biraz tuhaftı ama... Bir dakika, sahi Archer kaç yaşındaydı?

Aramızda az bir mesafe varken işaret ettim, *'Kaç yaşındasın?'*

Bir anlığına şaşkın bir şekilde baktıktan sonra sanki hesaplarmış gibi uzaklara doğru bakarak konuştu. *'Yirmi üç.'*

Durarak kaşlarımı çattım. *'Neden bu kadar kafan karışmış görünüyorsun?'*

Başını hafifçe salladı. *'Nate amcam pek doğum günlerini kutlamadığı için bazen yılları unutuyorum. Doğum günüm 2 Aralık.'*

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kimse doğum gününü kutlamamış mıydı? Bütün yıllar boyunca hem de? Nispeten basit bir şeymiş gibi görünüyordu ama bir sebepten yüreğimin acıyla sıkışmasına sebep olmuştu.

'Üzüldüm Archer,' dedim yanına gelince.

Çok önemi yokmuş gibi omuz silkti. *'İçeri geliyor musun?'*

Başımla onayladım.

"Bu arada," dedim arkasından eve girerken, "ön taraftaki gevşek basamağım konusunda bir şey bilmiyorsun, değil mi?" İşten eve döndüğümde artık gevşek olmadığını fark etmiştim. George Connick'in bu konuda bir şey bilmesine imkân yoktu. Archer ise merdivenlerimde olan en son insandı.

Bana bakarken vücudunu hafifçe döndürdü. *'Tehlikeliydi,'* dedi. *'Bugün erken saatlerde gidip düzelttim. Sadece birkaç dakikamı aldı.'*

Nefesimi verdim. "Teşekkürler. Çok düşüncelisin." Tanrım, bu adam beni aşırı tatlılığıyla öldürecekti!

Sanki önemli değilmiş gibi başını salladı.

İçeri girdiğimizde elimi tutup beni kanepeye doğru yönlendirince ikimiz de oturduk. Beklentiyle ona baktım. Birçok insanın spor salonunda saatler geçirerek elde ettiği vücuda sahip bu iri, yakışıklı adamın önümde utangaç ve kendinden emin değilmiş gibi duruşunu aklım pek almıyordu. Ama bu durum yine de nabzımı hızlandırmıştı ve damarlarıma sıcaklık yayılıyordu. Biraz rahatsız gözüküyordu ama derin bir nefes alıp işaret etti, *'Dünkü konu hakkında... Ben–'*

'Archer,' diye araya girdim, *'hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Sanırım anlıyorum–'*

'Hayır, anlamıyorsun,' diye o da lafımı böldü. Yeni kısa saçlarını eliyle ovdu. *'Bree, ben...'* iç çekerken çenesi hafifçe kasıldı. *'Ben deneyimli değilim...'* Gözleri bana işlerken yoğunluğuyla parlıyordu. O yoğunluğu bacaklarımın arasında hissediyordum. Elimde değildi, vücudum istesem de istemesem de ona tepki veriyordu.

'Sana bir soru sorabilir miyim?' diye sordu yine o kırmızı noktalar yanaklarında belirirken. Tanrım, bana göre çok güzeldi.

'Ne istersen.'

'Dün... seni öpmemi istedin mi? Sana dokunmamı istedin mi?' Dudakları hafifçe aralanıp cevap vermemi sanki hayatı buna bağlıymış gibi izliyordu.

'Evet,' dedim tereddüt bile etmeden. Flört etme ve elde edilmesi zor olma oyununu geçmişte oğlanlarla oynamıştım. Ama Archer'la beraberken ikinci bir kere bile düşünmedim. Onunla ancak tamamen dürüst olabilirdim. Bu yakışıklı, duygusal, yaralı adama incitildiğinden daha fazla asla bilerek zarar veremezdim.

Yüksek sesle nefesini verdi. *'Seni öpmek, sana dokunmak istiyordum. Sadece... senin de isteyip istemediğini bilmiyordum...'*

Gülümseyerek ona kirpiklerimin arasından baktım. *'Archer,'* dedim ellerini tutup çılgınca atan kalbime götürdüm. "Bunu hissediyor musun?" diye fısıldadım ellerim ellerini tuttuğu için sesimi kullanarak. "Beni böylesine etkiliyorsun. Kalbim deli gibi atıyor çünkü beni o kadar öpmeni istiyorum ki zorlukla nefes alıyorum."

Gözleri büyümüş, göz bebekleri o kadar genişlemişti ki altın sarısı gözleri koyu kahverengi gibi görünüyordu. Elle tutulabilecek bir şey geçti aramızdan. Gözlerimden dudaklarıma doğru baktıktan sonra yine bakışlarını gözlerime çevirdi. Şu anda önceliği kendinin almasının önemli

olduğunu bildiğim için hareket etmedim. Sabit dururken gözlerim dudaklarında dolanıyordu. Dudaklarını yaladı ve ufak hareketi direkt bacaklarımın arasına bir elektrik kıvılcımı göndermişti. Hafifçe bacaklarımı kıstırarak orada gittikçe çoğalan sızıyı azaltmaya çalışıyordum.

Öp beni, öp beni, diye aklımda tekrarlıyorken gerilim o kadar fazlalaşmıştı ki başının benimkine doğru yavaşça hareket ettiğini gördüğümde neredeyse rahatlamayla beraber inleyecektim.

Bana doğru dudakları hafif açılmış şekilde hareket ederken yüzündeki ifade belirsizlik ile apaçık bir arzu karışımıydı. O bakışı ve Archer'ın ifadesindeki saf güzelliği yaşadığım sürece asla unutmayacaktım. Bir dahaki sefere aynı şekilde olmayacaktı. İlk öpücüğü olacağını biliyordum ve beni bir kere öptüğünde asla aynısı olmayacaktı. Öpücüğü özümseyip, ezberleyerek bir parçam haline getirdim. Sonra dudakları benimkilere uzanınca ağzımdan davetsizce sessiz bir inleme çıktı. Gözleri açıldığında bir anlığına durakladı. Gözleri dudaklarını dudaklarıma değdirip bir defa daha kapamadan önce daha da koyulaşmıştı. Ben de gözlerimi kapadım. Kendimi yumuşak dudaklarının beni tatması, deneyimlemesi, yumuşakça dudaklarını değdirip tekrar bastırmasının verdiği hisse bıraktım. Birkaç dakika sonra vücudunu bana doğru yaklaştırdı. Dudaklarını dudağımın kenarına değdirince ağzımı hemen açıp onu koşulsuzca içeri davet ediyordum. Dili tedirginçe ağzımın içine girince ben de onunkiyle birleşmesi için kendi dilimi kullandım. Vücudunu bana daha çok bastırdı ve kendi dudaklarından benimkilere doğru kısa bir şekilde nefesini bıraktı. Sanki içime hayat soluyordu. Belki de öyle yapıyordu. Belki de bütün zamandır bunu yapıyordu.

Beni nazikçe kanepeye doğru yatırırken dudakları benimkilerden ayrılmamıştı. Bana doğru eğilirken başını

yana doğru çevirdi. Dili ağzımın içinde dolanıp benimkiyle yavaş ve erotik bir dans için birleşirken öpüşü gittikçe derinleşti.

Ve hiçbir şey bunun kadar doğru hissettirmemişti.

Üzerimdeki adamın beni öpmesinin verdiği his ile kalbimde yarattığı coşkun rahatlama hissi neredeyse mutluluktan ağlamama sebep olacaktı.

Birkaç dakikadan sonra nefes nefese kendini geri çekti. Nefes almaya çalışırken gözlerime bakıyordu. Ben de ona gülümseyerek baktım ama Archer bana gülümsemek yerine dudaklarını benimkilere getirerek ellerini saçlarımın arasından geçirip nazikçe tutundu. O kadar iyi hissettirmişti ki tekrar inleyerek kalçalarımı sert vücuduna doğru bastırdım. Uyarılmış sert ve kalın erkekliğini hissedebiliyordum. Tam istediğim yere bastırılana kadar kıpırdandım. Yaydığı sıcaklık kot pantolonundan ince kumaşlı keten şortlarıma kadar işliyordu. Ağzıma doğru yine ufak bir nefesini bıraktı. Ben de sesi olmayan bir inleme olduğunu bilerek içime çektim.

Nazikçe ereksiyonunu bastırırken öpüşmeyi kesip yüzüme sorgularcasına, yaptığını sorun edip etmediğimi görmek için baktı. Nazikliği ve ne arzuladığıma dair endişeleri yüreğimin sıkışmasına neden olmuştu. Ufak bir tebessüm ettim. "Evet," diye bir nefeste söyledim. "Evet."

Beni öpmeye devam ederken şimdi kalçalarını nazikçe hareket ettiriyor, sertliği klitorisimde harika halkalar çiziyordu. Ona zevk getiren hareketlerin bana da zevk verdiğini bilip bilmediğini merak ediyordum. Yaptıklarına dair sevdiklerimi ağzına doğru soluyarak ve kalçalarımı ona bastırarak belirtmeye çalıştım. Tepkilerime göre hareketlerini ayarlayıp arzularımla bu kadar uyum içinde olması kadınlığıma bir arzu dalgası daha göndererek klitorisimin sızlayıp şişmesine, kanın orada şiddetli bir şekilde zonkla-

masına neden oluyordu. Kadınla erkek arasında olan bu dansın tamamen içgüdüsel, konuşmadan yapılan bir iletişimle olduğunu sersemce düşündüm.

Üzerimde hareket ederken sert göğüs uçlarım göğsüne değerek aşağı doğru daha fazla arzu dalgasının gitmesine neden oluyordu.

Ağzından bir başka nefes patlaması daha çıktı. Hissiyle beraber vücudum harika bir şekilde gerildi. Doyuma ulaşırken titreyerek dudaklarından kurtuldum ve sırtım gerilirken çığlık attım.

Onun da titrediğini, üzerimde kaskatı kalırken düzensiz nefes alışını hissettim. Gözlerimi açtığımda bana saf dehşete kapılmış bir şaşkınlıkla bakıyordu. Hâlâ bana bakarken ayağa kalkarak işaret etti, *'Bunun olması gerekiyor muydu? Sadece öpüşmeden yani?'*

Kahkaha atıp başımla onaylarken ellerimi kaldırıyordum. *'Evet,'* dedim, *'Yani bazen böyle şeyler olur.'*

Doğrularak dudağından hafifçe öptüm. Geriye yaslandığımda yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. Aman Tanrım, kalbim! Kalbim bu gülümsemeleri kaldıramazdı. Çok fazla güzel ve fazlasıyla kahrediciydi.

Yüzündeki hafif kendini beğenmiş ifadeye güldüm. Pantolonuna boşalmasının ona kendini beğenilecek bir şey olmadığını söylemeyecektim. Çünkü başka bir zaman, birkaç dakika önce onunla kanepede olduğum kadar tahrik olduğumu sanmıyordum. O yüzden şimdilik kendinden memnun olabilirdi. Tekrar mutlulukla kahkaha atıp onu hafifçe öptüm.

Geriye yaslanıp, *'Şu anda sana o yemek dersini vermeyeceğim ama* senin için *yemek pişireceğim. Bu akşam sana bakmak istiyorum. Sorun olmaz değil mi?'*

Beni incelerken güzel gözlerinde sıcak ve nazik bir bakışla başını basitçe evet anlamında salladı.

Archer temizlenirken ufak mutfağında keyfime bakarak ona yemek hazırlamaya giriştim. Neredeyse bir yıldır ilk defa yemek pişiriyordum ama doğrayıp karıştırır, hazırlar ve çalışıp bir yandan mırıldanırken mutluluk ile memnuniyet dışında bir şey hissetmiyordum. Archer yanıma gelip patates cipslerini ufak bir kâseye döktü ve soğanlı dip sosu buzdolabından çıkararak tezgâha koydu. *'Aperatifler,'* dedi gülümseyerek.

'Pek süslü.' Kahkaha attıktan sonra bir birkaç tane kızartmayı kenara alarak kızarma süresince kıvrılanları buldum. Bunlar benim favorimdi. Hafif gevrek ve sosa batırmak için mükemmeldiler. Bir tanesini ağzıma atıp işe dönerken ona sırıttım.

Yemek pişirirken pek konuşmadım. Ellerim doluydu ama Archer dar kalçalarını tezgâha dayayarak beni izlemekten memnun görünüyordu. Ona birkaç kere bakınca kollarını göğsünde toplayıp yüzünde ufak, mutlu bir gülümsemeyle durduğunu gördüm.

Birkaç defa beni kendine çekerek derin bir şekilde öptü. Onu durdurmadan önce yine aynı şekilde şaşkın bakıyordu. Sonra sırıtıp tekrar kıvrılmış kızartmayı bulup ağzıma attım.

Yemek tamamlandığında ufak masasını kurdum ve otururarak bütün yemekleri yedik. Archer elimi tutup, *'Bunun için teşekkür ederim,'* derken ne demek istediğini tam olarak bilmeyen ufak çocuklar gibi görünüyordu. *'Teşekkürler,'* diye tekrar etti. Bu ufak teşekkürün ne anlama geldiğini biliyordum. Kimse onunla uzun zamandır ilgilenmemişti.

Yemeğinden bir ısırık alıp geri yaslandı. Yüzünde ilk öpüşümüzden sonraki aynı hülyalı bakış yer aldı. Sırıttım. *'Güzel mi?'*

Başıyla onaylarken hâlâ çiğniyordu. *'Haklıymışsın, gerçekten iyi bir aşçısın.'*

Gülümsedim. *'Teşekkürler. Eskiden büfede yemekleri yapardım. Babamla beraber bütün tarifleri uydurduk. Eskiden beraber yemek yapıp pişirirdik.'*

Archer'ın arkasına bakarken babamın yüzüme un fiskelemesini ve sonra kazaymış gibi davranmasını gözümde canlandırdım. Hafifçe gülümsedim. Hatırası, son altı aydır ne zaman babam aklıma gelse göğsümde deneyimlediğim sıkışma hissine nazaran sıcaklık getirmişti.

'İyi misin?' diye sordu Archer bana endişeli bir şekilde bakarken. Dudaklarım daha geniş bir gülümseme ile kıvrıldığında Archer'ın elini tutarak hafifçe sıktım.

'Evet, iyiyim.'

Birden mutfak camının dışında yağmur yağmaya başladı ve yağmura bakarken kaşlarımı hafifçe çattım. Archer'ın ellerinin hareket ettiğini gözümün kenarından görünce dönüp ona baktım.

'Bu akşam fırtına olmaması lazımdı,' dedi belli ki aklımı okuyarak.

Nefesimi verip gülümserken omuzlarımı gevşettim.

Archer beni incelerken elimi tutup sıktı.

Ayağa kalkıp ön kapısına giderek zaten verandada olan Phoebe'ye seslendim. Onu içeri alınca oturma odasındaki halının üzerine kendini yerleştirdi.

Masaya döndüğümde Archer ile yemeğimize dönerek ikimiz de yemeğimizi yerken birkaç dakika hiçbir şey söylemedik.

Yemek yedikten sonra Archer bulaşıkları ve mutfağı temizlememde yardımcı oldu. Demin yıkadığı tabağı kurularken, "Archer, bugün lokantada olan bir şey hakkında seninle konuşmak istiyordum," dedim.

Bana bakarken elleri köpüklü su içindeydi ve başını salladı.

Kurumuş tabağı dolaba koyarak işaret ettim. *'Bugün lokantaya bir kadın geldi...'* Duraklayıp söyleyeceklerimi düşündüm. *'Beni tam olarak tehdit etmedi, daha çok uyardı sanırım. Ama senden uzak durmamı söyledi.'*

Archer dikkatle ellerime baktıktan sonra bakışlarını yüzüme çevirdiğinde kaşları çatılmıştı. Başını sağa doğru eğdi ama ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi temkinli bakıyordu.

'Victoria Hale mı?' dememle beraber hemen çenesi kasıldı ve başını çevirip köpüklü suya baktı. Birkaç dakika kaskatı kesilmişti. Sonrasında ovaladığı tencereyi sudan çıkarıp lavabonun boş tarafına fırlatırak birden patırtı çıkarması irkilmeme sebep oldu.

Islak ellerini çekip saçlarından geçirerek dimdik dururken çenesindeki aynı tik bir gerilip bir gevşiyordu.

Nazikçe koluna dokundum. Yüzüme bakmamıştı ama vücudu hafifçe sakinleşmişti.

Elimi geri çekip bir saniye duraklarken kasılmış vücuduna, gergin ifadesine bakarak Archer Hale'i daha önce bu kadar öfkeli görmediğimi düşündüm. Daha önce tedbirli, utangaç, kararsız hallerini görmüştüm ama hiç öfkeli olmamıştı. Ne yapacağımdan emin değildim.

Derin bir nefes aldı ama bir şey demeden omzumun üzerinden bakarken aklı birden çok uzaklardaydı.

'Bana onun hakkında bir şeyler anlatacak mısın, Archer?'

Bakışları düzelerek bana çevrildi. Tekrar derin bir nefes alarak başını evet anlamında salladı.

Ellerimizi kuruladıktan sonra bulaşıklardan geri kalanını lavaboda bırakarak salona geçtik. Kanepede yanına oturarak konuşmasını bekledim.

Bir an sonra bana bakarak konuşmaya başladı. *'Amcam ölürken... aklı bir anlığına yerine gelir gibi oldu.'*

Bakışları yine omzumun üzerinden bir anlığına uzakla-

ra kaymıştı. Sonra birden şimdiki âna döndü. Gözleri tekrar benimkileri buldu.

'Sanki kanser onu o yapan bir şeyleri yiyormuş gibiydi... Zihinsel olarak farklıydı. Daha önce hiç şahit olmadığım veya uzun süreler karşılaşmadığım normal anları oluyordu. Bazen o zamanlarda bana her şey hakkında bir şeyler itiraf ederdi. Hayatında yaptığı şeyleri, annemi nasıl sevdiğini...' Devam ederken yüzünde bir anlık acı belirdi.

'Bir gün odasına gelince onu ağlarken buldum. Beni kendine doğru çekip sürekli ne kadar üzgün olduğunu söylüyordu. Nedenini sorduğumda vurulduktan sonra ben hastanedeyken,' İstemsizce eli yarasına giderek nazikçe okşadıktan sonra elini indirdi, *'doktorlar ona gırtlağımın büyük ihtimalle tamir edilebileceğini söylemiş ama ameliyat için kısa bir zaman sınırı varmış.'* Tekrar duraksayıp çenesi bir daha kasılırken ifadesi acıyla doldu.

'Ama sonra Victoria'ya nasıl ameliyatı ayarladığını anlattığını ve onun da konuşmamamın daha iyi olacağını aklına sokmaya başladığını söyledi. Eğer konuşamazsam sorgulanmazdım. Paranoyasından yararlanarak ameliyatı iptal etmesine, tekrar konuşma şansımı kaçırmama sebep oldu.'

Dehşete kapılarak nefesimi içime çektim. *'Neden?'* diye sordum. *'Neden böyle bir şey yaptı? Neden konuşmanı istemiyordu?'*

Tekrar başını sallayarak bir anlığına uzaklara baktı. *'Çünkü paylaşılmasını istemediği şeyler biliyordum. Veya belki benden nefret ediyordu. Belki ikisi de. Tam olarak çözemedim.'* Tekrar başını salladı. *'Ama bir önemi yok.'*

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. *'Archer, elbette senin yazdığını, istersen biriyle bağlantıya geçebileceğini biliyordur. Paylaşılmasını istemediği şey ne?'*

Derin bir nefes aldı. *'Önemli değil, Bree. Zaten hiç konuş-*

mak istediğim bir şey değil. Olayın en kötü kısmı da bu. Tek normal, gerçek bir insan olma, diğerleri gibi yaşayabilme şansımı elimden aldı ve her şey bir hiç uğruna. Ona zaten kahrolası sırrımı asla söylemezdim.'

"Archer," diyerek elini tutup daha önceki gibi kalbime götürdüm, "sen gerçek bir insansın ve diğer insanlar gibi hayatını yaşayabilirsin. Kim sana yapamayacağını söyledi?" Sanki kalbim kırılıyormuş gibi hissettiriyordu. Bu tatlı, akıllı ve nazik adam kendi hakkında ne kadar küçük düşünüyordu.

Yere bakıp başını sallarken bana cevap veremiyordu çünkü elini göğsümde tutuyordum.

Victoria hakkında sakladığı sırrını daha fazla sormadım. Archer kendini rahat hissettiğinde bana anlatacağını biliyordum. Hayatını yalnız, insanlardan uzak ve uzun süredir konuşacak kimsesi olmadan yaşamıştı. Aynı benim yemek pişirme ve biriyle yakınlaşma olaylarındaki gibi ufak adımlarla hareket etmeliydik. Kendimizce ikimiz de güvenmeyi öğreniyorduk.

Ama son bir sorum vardı. Elini bırakıp işaret ettim. *'Neden bana senin şiddet eğilimli olduğunu söyledi ki?'* Neredeyse komik bir düşünceydi. Archer tanıştığım en nazik adamdı.

'Amcam öldükten, beni kasabada birkaç kez gördükten sonra buraya geldi. Neden olduğunu bilmiyor veya umursamıyorum. Öfkeliydim ve canım acıyordu. Onu kapımdan iterek çıkardım. Kıçının üzerine düştü.' Utanmış görünüyordu ama en azından benim kitabımda utanmasına gerek yoktu.

Dudaklarımı büzdüm. *'Anlıyorum Archer. Başına geleni ve çok daha fazlasını hak etmiş. Üzgünüm.'*

Bana bakıp yüzümü inceledi. Başını yana yatırırken

gözü bir yere odaklandı. *'Ona inanmadın. Bana onu... öpüştükten sonra sordun.'*

Başımla onayladım. *'Seni tanıyorum,'* dedim basitçe.

Bana sanki bir yap-bozu çözüyormuş gibi baktı. *'Hemen ona değil de benim lafıma mı inandın?'*

'Evet,' dedim. *'Kesinlikle.'*

Bir süre birbirimize baktıktan sonra yüzünde kalbimi durduran o gülümsemelerinden biri belirdi. Sıcaklık damarlarıma ilerlerken neredeyse inleyecektim. Bu gülümseme benimdi. Bahse girerdim ki Archer Hale'i çok uzun zamandır kimse böyle gülümsetmemişti. Bu güzel gülümseme konusunda açgözlü ve sahiplenici hissediyordum. Ben de gülerek karşılık verdim.

'Biraz daha öpüşemez miyiz?' diye sordu gözleri arzuyla parlarken.

Kahkaha attım.

'Ne?' dedi.

'Hiçbir şey,' diye cevap verdim. *'Hiçbir şey yok. Gel buraya.'*

Archer'ın kanepesinde uzun bir süre öpüştük. Ama bu sefer daha tatlı ve nazikti. Önceki yoğun arzumuz bir süreliğine de olsa tatmin olmuştu. Birbirimizin ağızlarını keşfedip tatlarımızı ezberledik. Dudak dudağa, nefes nefese öpüşmenin yakınlığının keyfini çıkardık.

Gözlerimizi açtığımızda bana bakarak saçımı düzeltti. Bir bukleyi kulağımın arkasına atarken gözleri sesinin söyleyemediğini söylüyordu. Bir tane bile söylemeden binlerce kelimeyle konuştuk.

Sonrasında nazik yağmur dindiğinde Archer beni evime geçirdi. Bisikletimi yanında sürerken Phoebe sakince sepette oturuyordu.

Elimi tutarak bana utangaç bir şekilde baktı. Gülümseyince ben de ona gülümsedim. Kalbimin göğsümde kabardığını hissediyordum.

Sonra ön basamaklarımda öpüştük. Öpüşmemiz o kadar tatlı ve nazikti ki yüreğim sızlamıştı. Uzaklaşıp, köşeyi dönerek gözden kaybolduktan uzun bir süre sonra bile dudaklarını kendi dudaklarımın üzerinde hissedebiliyordum.

18. BÖLÜM

Bree

Ertesi gün telefonum beni derin uykumdan uyandırdı. Saate baktım. Sabahın dördü müydü? Bu da neydi şimdi?

"Alo," dedim uykulu bir şekilde cevapla tuşuna bastıktan sonra.

"Tatlım?" Arayan Maggie'ydi.

"Merhaba Mags, hayrola?" diye sordum endişelenmiş bir şekilde.

"Tatlım mutfakta çalışma teklifini bugünlük kabul ediyorum. Norm bütün gece kusup durdu. Fazla detaya girdiysem kusura bakma. Bu halde restorana gitmesine imkân yok. Ama yapmamaya karar verdiysen sorun değil. Eğer öyle olursa restoranın kapısına kapalı yazısı asmak zorunda kalacağız."

Bir anlığına duraksadım. Bir günlüğüne de olsa lokantayı kapatmanın ceplerine zararı olacağını biliyordum. Çocukları büyümüştü ama Maggie'nin arkadaşına çocuklar okuldayken biriktiremedikleri emeklilik birikimlerini kazanmak için Norm'la birkaç yıldır çok çalıştıklarını söylediğini duymuştum. "Elbette yaparım, Maggie."

Rahatlamayla nefesini verdi. "Tamam, harika. Çok teşekkürler hayatım. Seninle kısa süre sonra görüşürüz o zaman?"

"Evet, ayrıca Norm'a iyi dileklerimi ilet."

"Olur, tatlım. Sağ ol."

Telefonu kapattım. Bugün insanlar için yemek pişirecektim. Birkaç dakika oturdum ama bu konu hakkında gelen siparişlere yetişmeye çalışmanın verdiği gerginlik dışında bir şey hissetmiyordum. Belki de Archer'a yemek yaparak alıştırma yaptığımdandı veya duygularım, korkularım konusunda artık çok daha iyi durumda olduğu içindi. Her iki durumda da oturup bütün gün düşünecek durumum yoktu. Lokantaya gidip mutfağı hazırlamam lazımdı.

Hızlı bir duş alıp üniformamı çıkardıktan sonra saçlarımı kurutarak ensemde toplarken bütün saçımın toplandığından emin oldum. Phoebe'yi dışarı çıkarıp yedirdim ve hızlıca kapıdan çıktım.

On dakika sonra lokantaya yürüyordum ve belli ki Maggie benden üç dakika önce içeri girmişti.

"Hazırlanmana yardım ederim," dedi. "Her şey oldukça basit. Eğer yumurta pişirip birkaç omlet, domuz pastırması ve krep yaparsan sorun olmaz. Servis ettiğimiz hiçbir şey o kadar karışık değil."

Başımla onayladım. "Sanırım üstesinden geleceğim, Maggie. Sadece müşterilere bugünün ilk günüm olduğunu söyle. Umalım ki yiyeceklerinin normalden birkaç dakika geç servis edilmesine tahammül etsinler," diyerek gülümsedim.

"Ben onların icabına bakarım," derken bana gülümseyerek karşılık verdi.

Bütün omlet malzemelerini buzdolabından çıkarıp ızgaranın arkasındaki tezgâha kolay ulaşım için koymakla meşgul olduk. Maggie birkaç karton yumurta kırıp kolay

ulaşıp direkt ızgaraya dökmem için tezgâhın altındaki buzdolabına koydu. Yarım saat sonra bütün malzemeler hazırmış gibi hissediyordum. Maggie kahveyi hazırlamaya gitti ve kapıdaki 'kapalı' ifadesini 'açık' olarak değiştirdi.

Birkaç dakika sonra ilk müşterinin gelmesiyle kapı çalmaya başladı.

Sabahı omlet yaparak, dilimlerce domuz pastırması ve patates tava kızartıp, Norm'un krep hamurunu ızgaraya dökerek geçirdim. Bir kere neredeyse siparişimi yetiştiremiyordum ama genel olarak mutfaktaki ilk seferim olmasına rağmen fazla sayıda insana uzun süreli servis ederek iyi iş çıkardığımı düşünüyordum. Açık camdan bana göz kırpması ve gülümsemelerinden Maggie'nin de memnun olduğu belliydi. "Çok iyi iş çıkarıyorsun tatlım," diye seslendi.

İşler biraz yavaşlamaya başlayınca birkaç yemeğe kendi eklemelerimi koymaya başladım. Omlet için kullandığım yumurtalara biraz sarımsak, çırpılmış yumurtalara biraz krema, krep hamuruna su yerine yağlı süt koymak gibi babamın bana öğrettiği şeyleri ekledim.

Öğlen yemeğine hazırlık için mutfağı temizlerken favori domuz pastırmalı patates salatamı ve büfemizin favorisi olan kızarmış biberli makarna salatası yaptım. Yaparken gülümsüyordum. Bunun hüzünlü bir görev yerine babamın anısını canlı tutan bir şey olduğu gerçeği kalbimi sevindiriyordu.

Mutfağın hâkimiyetini elime aldığım, bütün gereçlerin nasıl kullanıldığını kavradığım için öğlen yemeği kahvaltıdan daha iyi geçmişti.

Maggie herkese iki 'özel' salatadan bahsetmiş, saat yarımda ikisi de çoktan bitmişti.

"O salatalar konusunda övgü dolu yorumlar var tatlım," dedi Maggie gülümseyerek. "Yarın için biraz daha fazla yapabilir misin?"

Sırıttım. "Elbette," dedim mutlulukla.

Saat üçe gelip de lokanta gün için kapılarını kapatınca Maggie ile çok yorulmuştuk ama el çaktıktan sonra kahkaha attık. Yorgun ama mutlu ve memnundum.

"Yarın yine bana ihtiyacın var mı?"

"Umarım olmaz. Umarım Norm iyileşmeye başlamıştır ama seni haberdar ederim," diyerek bana göz kırptı. "Arkada bugün gerçekten iyi iş çıkardın." Düşünceli bir şekilde bakıyordu. "Norm mutfakta olsa bile o salataları bize her zaman yapmaya ne dersin?"

Gülümsedim. "Çok isterim."

Lokantadan mutlu bir şekilde gülümseyerek ayrılıp arabama doğru ilerledim. Tam varacakken bir polis arabası önümdeki boşluğa park etti ve içerisinde Travis vardı.

Arabamın yanında içeri girmeden dururken Travis'in arabadan çıkmasını bekliyordum.

Yüzünde samimi olmayan bir gülüşle yanıma kadar yürüdü.

"Merhaba Bree."

"Merhaba Travis," diyerek gülümsedim.

"Doğru mu?"

Yüzümden gülümseme silindi. "Ne doğru mu?" dedim ne soracağını tahmin ederek.

"Archer'ın senin için arkadaştan öte olduğu?" Kalçasını arabama yaslayıp kollarını önünde birleştirirken gözleri bana dikilmişti.

İç çekerek bir dakika yere bakıp sonra bakışlarımı Travis'e çevirdim. "Evet, Travis, doğru." Ağırlığımı bir kalçama verirken daha önce öptüğüm bu adamın karşısında biraz rahatsız hissediyordum. "Aslında ben, şey, onunla görüşüyorum."

Kahkaha attı. "Onunla görüşmek mi? Nedenmiş?" Gerçekten kafası karışmış gözüküyordu.

Duruşumu dikleştirirken hemen sinirlenmeye başladım. "Nedenmiş mi? Çünkü iyi, akıllı, tatlı bir adam ve... Ben kendimi sana neden açıklıyorum ki? Bak Travis, gerçek şu ki... ondan hoşlanıyorum ve seninle randevuya çıkarken seni yanlış yönlendirmiyordum. O zamanlar Archer ile aramda neler olduğundan emin değildim. Şimdi biliyorum. Ve başka kimseyle çıkmak istemediğimi söyleyince umarım beni anlarsın. Sadece onunla, sadece Archer'la beraberim."

Bana gözlerini kısarak bakarken yüzü öfkeden parlıyordu. Ama çabucak ifadesini kontrol altına alarak omzunu silkti. "Bak, bu konuda pek mutlu değildim. Evet, seninle ilgileniyordum ve bunu duymak kötü oldu." Dudaklarını büzdü. "Ama bak, eğer Archer ile konuşma yolu bulabildiysen, buna nasıl sinirlenebilirim ki? O çocuk zaten zor zamanlar geçirdi. Onun da biraz mutluluğu hak ettiğini göremeyecek kadar bencil değilim. O yüzden... ikiniz için de en iyisini diliyorum, Bree. Gerçekten."

Nefesimi bırakıp Archer hakkındaki 'çocuk' yorumunu görmezden gelerek Archer'ın aslında ondan birkaç ay daha büyük olduğu gerçeğini hatırlatmamaya karar verdim. O konunun peşini bırakarak konuştum. "Teşekkürler, Travis. Minnettarım. Arkadaşız, değil mi?" diyerek ona gülümsedim.

İnledi. "Ah. Resmi olarak arkadaş sınıfına konuldum." Ama sonra gülümsedi ve bu sefer içten görünmüştü. "Evet, arkadaşız."

Ona sırıtarak nefesimi verdim. "Pekâlâ, süper."

Bir anlığına birbirimize güldükten sonra sanki düşünüyormuş gibi başını yana doğru yatırdı. "Baksana Bree, tüm olay Archer ile arkadaş olmak için biraz daha çabalamadığım için kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Belki ondan çok çabuk vazgeçtim, sessizliğinden arkadaş olmakla

ilgilenmediğini sandım. Belki de biraz daha fazla çabalamayan bendim."

Heyecanla başımı salladım. "Evet, Archer sadece normal bir insan gibi davranılmak istiyor, Travis. Ve kasabadaki hiç kimse ona böyle davranmıyor. Onu sadece görmezden gelip, yokmuş gibi davranıyorlar," diyerek kaşlarımı çattım.

Beni incelerken başını sallıyordu. "İyi bir insansın, Bree. Bu hafta bir ara evine gidip ona merhaba diyeceğim."

Sırıttım. "Bu harika olur, Travis. Bundan hoşlanabileceğini düşünüyorum."

"Tamam," diyerek gülümsedi. "Şimdi gidip acımı Maggie'nin kirazlı turtasında boğmam lazım."

"Lokanta kapandı," dedim ona yalandan üzgün bir surat gösterdikten sonra gülümsedim.

O da bana gülümsedi. "Evet, ama Maggie hâlâ orada ve yüzüme bakınca bana bir dilim verecektir," diyerek göz kırptı. "İyi bir gün geçir, tamam mı?"

Hafifçe kahkaha attım. "Sen de, Travis." Arabama binip eve sürerken tüm yol boyunca radyoyla beraber şarkı söyledim.

Bir saat sonra duş almış, siyah dar bir pantolon ile açık mavi tişörtümü giyerek saçımı dağınık bırakmıştım. Ondan on dakika sonra Archer'ın kapısının önüne Phoebe sepetteyken bisikleti çektim. Hafif açık bırakılmış kapıyı açarak Phoebe'yi arkadaşlarını bulması için yere bıraktım.

Bisikletimi Archer'ın çitlerine yasladıktan sonra uzun araba yolunda yürümeye başlarken evin köşesinde sadece yırtık kot pantolonu ve iş ayakkabılarıyla belirdi. Göğsü hafif terle kaplıydı ve alnını silmek için kolunu kullandı. Görünüşe göre projelerinden biriyle uğraşıyordu.

O güzel vücudu karşısında dibim düşmüştü ve her bir kısmını nasıl görmek istediğimi düşündüm. Yakında olur muydu? Yakında olmasını umuyordum.

Bana sırıtıp hızlı bir şekilde yürümeye başladı. Kaburgalarımın arasından kelebek sürüsü uçuşuyordu. Ben de ona doğru hızla yürümeye başladım.

Onun yanına yaklaşırken geriye kalan kısa mesafeyi neredeyse koşup kendimi ona fırlatınca beni tutarak kolları arasına aldı. Beni döndürürken mutlulukla gülümsüyor, o da benimle beraber sessizce kahkaha atıyordu.

Başımı eğip onu sertçe öperek tatlı tarçın ile kendisine has kokusunun karışımında kayboldum. Bütün yüzünü öperken gülümsüyordum. Teninin hafif tuzlu tadından hoşlanmıştım.

Bana sevildiğimi hissettiren şekilde bakıyordu. Yüz ifadesi hem şaşkın hem de sevinçliydi. Bu ifadeyi bu güzel adamın yüzüne koyduğumun farkına vardım. Kalbim erirken karnım yine kasıldı. Parmağımı yanağında gezdirirken beni yukarıda tuttuğu yerden gözlerine baktım. "Seni bugün özledim," dedim.

Bana gülümserken gözleri beni kendine yakın tutan ellerinin söyleyemediği her şeyi anlatıyordu. Dudaklarını benimkilere getirerek beni derinden öptü.

Birkaç dakika sonra nefes almak için geri çekildim. "Bu öpüşme işini epey kolay kıvırdın, değil mi?" diyerek ona göz kırptım. Archer sessizce kıkırdarken benimkine değen göğsü titreşiyordu.

Beni yere bırakarak işaret etti. *'Bugün ekstra mutlusun.'*

Başımla onaylarken evine doğru beraber yürüdük. Mutfağa beraber gittiğimizde Archer ikimize su koyarken ona lokantada yemek yapışımı anlattım.

Archer suyunu içerken onunla çene çalmamı izliyordu ve mutluluğumdan memnun olduğu belliydi. Tatlı adam.

Suyu her yudumlayışıyla boğazı hareket ediyor, suyunu içerken yara izi geriliyordu. Konuşmayı bırakıp eğilerek onu öperken bir anlığına bana şeytani sürtük Victoria Hale hakkında anlattıklarını düşündüm. Archer'a yaptığını yapması, özrünün ömür boyu yaşayacağı bir şeye dönüşmesinden emin olup onun sonsuza kadar soyutlanmasına neden olması, yaralı ve sınırlandırılmış hissetmesine neden olması için nasıl bir canavar olmalıydı? Şiddet yanlısı bir insan değildim ama aklıma geldiğinde ona fiziksel olarak zarar verebilirmişim gibi hissediyordum. Bundan hiç de suçluluk duymuyordum.

Kollarımı Archer'ın beline dolayıp başımı göğsüne yaslayarak kalp atışlarını dinledim. Yüzümü sıcak tenine döndürüp burnumla sokularak misk kokusunu içime çektim. Onu tatmak için dilimi dışarı çıkarınca karnımda sertliğini hissettim. Kendimi ona doğru bastırırken ona sıkıca sarınca hafifçe titredi.

Ellerini saçlarımda ben inleyene, gözlerimi kapatana kadar gezdirdi. Ona bakmak için gözlerimi açtım. Her seferinde kalbimin göğsümde hızla atmasını sağlayan aynı şaşkın ifadeyle bana bakıyordu. Birkaç dakikalığına sadece birbirimize baktıktan sonra dudaklarını benimkilere getirdi. Dili ağzıma ıslak bir sıcaklıkla girip benim dilimin üzerinden leziz bir şekilde kayıyordu. Kıvılcımlar aşağı doğru hareket ediyordu. Bacaklarımın arasında yoğun sızlamayı hafifletmek için kendimi Archer'ın ereksiyonuna daha sert bastırdım. Ama bu sadece işi daha kötüleştirmişti. "Archer..." diye bir nefesle söyleyerek öpüşmemizi kestim.

Ellerimi etrafıma dolarken hem gergin hem de aç bakışları benimkileri deliyordu. *'Ellerimin saçlarında olmasını sevdiğini biliyorum. Başka nasıl şekilde dokunulmak istediğini bana göster. Neleri sevdiğini bana öğret,'* dedi.

Elleriyle kelimeleri yavaşça uygularken nefesim sekteye

uğramış, bacaklarımın arasına daha fazla ıslaklık akmıştı. Sorusu ne kadar erotik olsa da biraz ne yapacağımı bilemiyormuş gibi hissediyordum. Daha önce bana kimse böyle bir soru sormamıştı. Ne yapmam, nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum. Zorlukla yutkundum.

Gözlerini gözlerimden çekmeden beni kanepesine doğru geri geri yürüterek nazikçe yatırdı. Ona gözlerimi kırpıştırarak bakarken dudaklarımı ısırıyordum. Vücudumun üzerinde öylece dururken sertliği pantolonunun önünde belirgindi ve sanki her fantezim hayata geçmiş gibiydi. Sadece benim hayallerim biraz daha eksikti çünkü fantezilerimde güzel yüzünü kaplayan şaşkınlık ve arzuyu eklemeyi hiç düşünmemiştim. Ona koyu renkli kirpiklerle çevrelenmiş bu güzel viski rengi gözleri vermek aklıma gelmemişti. Bu çılgın ve kalabalık dünyada Archer Hale gibi birinin yaşadığını, sırf bana göre yapılmış olduğunu bilemezdim.

O anda artık bunun bilincindeydim. Bana bakan bu güzel ve sessiz adama âşık oluyordum. Tabii çoktan âşık olmamışsam.

Benim yanımda kanepede otururken eğilerek beni tatlı bir şekilde öptü. Doğrulduktan sonra ben inleyene kadar elini saçlarımda gezdirdi. Buna bayılıyordum. Eğer Archer sadece parmak uçlarını saç diplerimde bütün gece gezdirse bu belki benim için yeterli oldu. *Belki.* Tamam, olmazdı. Ama yine de iyi hissettiriyordu. Ona gülümserken o da bana sorgular bir şekilde baktı.

"Boynum," diye fısıldadım. "Boynumun öpülmesinden hoşlanıyorum."

Hemen eğilip yumuşak dudaklarını oradaki tenimde gezdirdi. Başımı geriye doğru iterek iç çekerken kendi parmaklarımı yumuşak ve gür saçlarında dolaştırıyordum.

Boynumdaki teni hafifçe emerek, dudaklarını tüy gibi

hafif bir şekilde oradaki tene değdirerek denemeler yapıyordu. Ona inlemelerimle hoşlandığımı söylüyordum. Tıpkı bunun gibi, Archer yaptığı her işte iyiydi. Hızlıca ve kolayca beni altında nefes nefese bırakıp, kıvrandırmayı öğreniyordu.

Tahrik oldukça daha cüretkâr oluyor, başını göğüslerime doğru çekiyordum. Hemen ne yapmasını istediğimi anladığında geriye doğru çekilip elleriyle onları avuçlayarak ağırlıklarını hissetti.

Gözlerini bana çevirdiğinde arzuyla parlıyordu. Tekrar vücuduma dönerek tişörtümü kaldırdıktan sonra başımdan çıkardı. Basit beyaz dantelli sutyenim üzerimdeyken gözleri üzerimde gezindi ve sonra keskin bir nefes aldı.

Uzanıp sutyenimin kopçasını çıkarıp kenarlara düşmesine izin verdi. Archer'ın gözleri göğüslerime bakınca hafifçe büyümüştü. Diğer durumlarda biraz rahatsız hissedebilirdim ama gözlerinde parlayan bariz arzuyla yüzündeki takdir ifadesi o kadar yoğundu ki incelemesi altında kıpkırmızı oldum.

'Gördüğüm en güzel şeysin,' deyince ufak bir tebessüm ettim.

"Beni oradan öpebilirsin, Archer," diye fısıldadım. Ağzının ıslak sıcaklığıyla göğüs uçlarımı emmesini o kadar istiyordum ki sızlıyordum.

Gözleri parladıktan hemen sonra sanki yapmak istediği buymuş, benim talimatımı bekliyormuş gibi eğildi.

Nefesim kesildi. Dilini iki göğüs ucumu da tatmak, yalamak için kullanınca inledim. Kanım damarlarımda çağlıyordu. Kalçalarımı yukarı doğru ittirmekten, bacaklarımın arasında doldurulmak için nabız gibi atan sızı için rahatlama aramaktan başka bir şey yapamadım.

Archer mırıldanmaya devam ediyordu. Kendinden geçme ve acı karışımıyla inleyene kadar göğüs uçlarımı emdi.

"Archer," dedim nefes nefese. "Çok fazla. Durman lazım."

Kafasını kaldırıp bana hafifçe kaşlarını çatarak baktı. *'İyi değil mi?'* diye sordu.

İşkence çeker gibi bir sesle ufak bir kahkaha attım. "Hayır, çok fazla güzel," dedim dudaklarımı ısırarak.

Başını yana doğru yatırıp beni inceledikten sonra başıyla onayladı. *'Doyuma ulaşman lazım,'* dedi. *'Elimle nasıl yapacağımı bana göster.'*

Ona gözlerimi kırparak baktım. "Pekâlâ," dedim fısıldayarak. Artık aramızda mesafe olmasına rağmen ellerim yerine hâlâ sesimi kullandığımı fark ettim. İşaret etmek için ellerimi belinden çektim. *'Pantolonumu çıkarır mısın?'*

Hemen pantolonumun düğmelerini çözmeye döndü. Bana sorgularcasına bakıyordu. Elini tutup hafifçe iç çamaşırımın kenarından soktum. Çamaşırımın çoktan sırılsıklam olduğunu hissedebiliyordum.

Dikkatlice aşağı doğru uzanarak parmakları kıvrımlarıma ulaşıp ıslaklığıma daldığında inleyip başımı geriye doğru atarken daha iyi ulaşabilmesi için bir bacağımı kanepeden sarkıttım. Parmakları üzerimde hareket edip hafifçe içime girerken çok iyi hissettiriyordu.

Bir dakika sonra vücudumu aşağı doğru hareket ettirip iç çamaşırımı çıkardıktan sonra bacaklarımı yine kanepenin üzerinde nazikçe konumlandırdı. Yukarı doğru çıkıp parmaklarını dudaklarımda gezdirdi ve şimdi de bunu yaparken izliyordu. Onun önünde en olabilecek şekilde açık ve korunmasızdım. Ama tuhaf bir şekilde utangaç hissetmiyordum. Parmakları kabarık sinir öbeğime değdiğinde nefesim kesildi ve inleyerek parmaklarına doğru kendimi bastırdım. Gözleri parlayıp parmağını etrafında dolandırırken inliyor ve başımı kanepenin yastığında iki yana

sallıyordum. Kanımın yavaş yavaş kaynamaya başladığını hissettim. "Daha hızlı, lütfen," diye yalvardım.

Archer hızlandı. Çığlıklarım ve inlemelerime göre parmakları zonklayan klitorisimde ufak halkalar çiziyordu. Beni fazlasıyla tahrik ederek bedenimin gerilip, o kadar güzel ve yoğun bir arzuyla doyuma ulaşmasını sağlamıştı. Archer'ın ismini bağırıp, bedenimi yukarıya doğru büktükten sonra kanepeye doğru çöktüm.

Gözlerimi açtığımda Archer bana bakıyordu ve dudakları aralıktı. Yüzünde aynı hayranlık ve arzu ifadesi vardı.

Kanepede yukarı doğru çekilip beni nazikçe öptükten sonra dudağımı muzipçe ısırdı. Dudaklarındaki gülümsemeyi hissedebiliyordum ve ben de dudaklarına doğru gülümsedim.

Ama sonra hafifçe kıpırdanınca birden nefes aldı. Şimdi onun da aynı durum içinde olduğunu hatırladım.

Konuşmadan onu sırt üstü iterek, kanepede otururken geriye doğru yaslanana kadar nazikçe dürttüm. Gözleri hep üzerimdeydi ve ne yaptığımı görmek istiyordu. Ayağa kalktım ve takılmayayım diye ayak bileklerimdeki iç çamaşırımı çıkardım.

Önünde dizlerimin üzerine çöküp kot pantolonunun düğmelerini çözerken ona bakıyordum. Gözleri beni istekle izliyordu. Ne yapacağıma dair hiçbir fikri yoktu. Aman Tanrım. Archer'ın bu arazide her şeyden uzak olduğunu biliyordum ama amcasının onunla seks hakkında konuşup konuşmadığını merak ettim. Kadınla erkeğin yatak odasında ne kadar şey yapabileceğini bildiğini merak ediyordum. Veya oturma odasındaki kanepesinde.

Pantolonunu indirince aleti ortaya çıktı. Bir anlığına ağzı açık baktım. Kesinlikle bu konuda bir eksiği yoktu. Aynı geri kalan kısmı gibi büyük ve güzeldi. Başucu mor ve şişmişken acı verici halde sert görünüyordu.

Ona baktığımda yüzünde tereddütlü bir ifadeyle beni izliyordu. *'Çok güzelsin,'* diye işaret edince belirgin bir şekilde rahatladı.

Öne doğru eğilip şişmiş ucunu hafifçe yaladım. Birden irkilerek keskin bir nefes aldı. Ona yüzümde memnuniyetle baktım. Gözleri büyümüş, göz bebekleri daha da genişlemişti.

Tekrar eğilerek aletinin başından ucuna doğru yalayıp tekrar ucunda dilimle daireler çizdim. Nefes alışı kesik kesik olmuştu ve derin nefesler aldığını duyabiliyordum.

Baş kısmını ağzıma alarak onu boğazımın olabildiğince gittiği kısmına kadar emerken kökünü tutması için yumruğumu kullanıyordum. Ağzımı birkaç dokunuşla aşağı yukarı getirdim ve yaptığımdan hoşlanıp hoşlanmadığını görmek için geriye yaslandığımda kendini bana doğru bastırırken gözleriyle devam etmem için yalvarıyordu. Hafifçe gülümseyerek onu tekrar ağzıma aldım.

Ellerini başıma getirip aşağı yukarı sert uzunluğunda hareket ederken parmaklarını tekrar saçlarımda gezdirmeye başladı.

Bir dakikadan az bir süre sonra ağzımda gittikçe büyüdüğünü, sertleştiğini, yüzüme doğru kendini ittirirken nefes alışının daha sesli hale geldiğini hissettim. Birkaç vuruş sonra dondu ve yoğun, tuzlu özü ağzıma doğru fırladı. Yutkunup ayağa kalkarak ona bakmadan önce son bir kez aletinin başında dilimi dolaştırdım.

Şimdi eli kendi saçlarındaydı ve hemen alnının oradaki saç tellerine sıkıca tutunmuştu. Bana Kutsal Kâse'yi keşfetmiş gibi bakıyordu. Ona kendimi beğenmiş bir şekilde baktım. *'İyi miydi?'* diye işaret ettim.

Aynı şaşkın ifadeyle sadece başıyla onaylamıştı. Ona

doğru eğilip kendimi kucağıma yerleştirdikten sonra dudağından öptüm. Beni birkaç dakika derin bir şekilde öptükten sonra geriye çekildi.

'Tekrar yapabilir misin?'

Ufak bir kahkaha attım. *'Evet. Hemen değil,'* diyerek sırıttım, *'ama evet. Yaparım.'*

Onu tekrar öptükten sonra kucağından kalkıp kıyafetlerimi giyerken Archer pantolonunu dar kalçalarından kaldırıyordu. Artık birçok yerini görmüştüm ama tam anlamıyla değildi. Onu tamamen çıplak görmek için sabırsızlanıyordum. İçimde hareket ederken tenimin tenine değişini hissetmek için sabırsızlanıyordum. Düşüncesiyle titredim. On beş dakikadan az bir süre önce doyuma ulaştığım halde damarlarıma sıcaklığın yayıldığını hissediyordum.

Tekrar kucağına hareket edip boynunu hafifçe öperken oradaki tuzluluğu tatmak için dilimi dışarı çıkardım. Öncesinde bahçede çalışıyordu ve hafifçe terlemişti ama ona dair her şey bana göre çok lezzetliydi. Kollarını etrafıma dolayıp beni sıkıca tutarken derin bir nefes aldım. Güvende, korunmuş ve mutlu hissediyordum.

Bir dakika sonra kafamı kaldırıp sorumu sordum. *'Archer, amcan sana... seks hakkında bir şey öğretti mi?'* Hafifçe kızardım çünkü onu utandırmak istemiyordum. Tanıdığım en seksi ve yakışıklı yirmi üç yaşındaki adamın kucağında oturup, ona seksi bilip bilmediğini sormak tuhaf bir durumdu. Archer hakkında o konuda çok endişeli olduğumdan değildi. Ne de olsa çabuk öğrenen ve çalışkan bir öğrenciydi. Seksin üretken kısmını bildiğini anlamıştım. Belli ki biyoloji görmüştü. Ama erkek ve kadının birbirlerine yapabileceği çeşitli şeyleri biliyor muydu?

Archer omzunu silkti. *'Hayır. Aklı o şekilde çalışmıyordu. Sürekli aklında problemler çözüyor veya arazimizi koruyor gi-*

biydi. On üç yaş civarlarındayken bir kere sordum ve bana birkaç magazin dergisi verdi.' Bakışlarını uzağa çekerken hafif rahatsız gibiydi. *'İçinde bazı makaleler vardı... ve oradan işin özünü kaptım.'* Kaşlarını çatarak beni bir anlığına inceledi. *'Daha önce hiç deneyimimin olmaması seni rahatsız ediyor...'*

Sözünü bitiremeden başımı iki yana salladım. *'Hayır Archer. Tanıdığım en seksi adamsın. Park yerinde bana yardım etmek için durduğun gün bile senden etkilenmiştim. Çılgın sakalın ve uzun saçlarınla bile.'* Sırıtınca o da bana gülümsedi.

'Beraber oldukça iyi olduğumuzu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?' diye takıldım boynunu öperken.

Bu sefer samimi bir gülümsemeyle gülümseyip dudaklarımdan öperken başını salladı.

Hafifçe öpüşerek, birbirimize sarılıp, benim onun harika kokan boynuna sokulmamla birkaç dakika böyle kaldık. Orada bütün gün kalabilirdim.

Travis ile yaptığım konuşmayı hatırlayınca başımı kaldırdım. *'Hey, bugün kasabada Travis'i gördüm. Buraya seni görmek için gelmekten bahsetti.'* Archer kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Ben de Travis'le randevuya çıktığım gerçeğinden bahsetmedim. Zaten bir anlamı yoktu ve ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Neden konuyu açacaktım ki?

'Neyse,' diye devam ettim, *'seninle bir ilişkisi olmadığı için kötü hissettiğini söyledi.'* Archer tek kaşını kaldırdı ama dinlemeye devam etti. *'Bu hafta seni görmek için buraya geleceğini söyledi.'*

Archer şüpheli gözüküyordu. *'Ne?'* diye sordum. *'Ondan hoşlanmıyor musun?'*

Kucağından kalkıp kanepede yanına oturdum ki konuşurken ellerimizi daha rahat şekilde kullanabilelim. Onu tanıdığım kısa zamanda birbirimizle işaret diliyle konuşmada bayağı ilerlemiştik. İkimizin de anladığı bazı kelimelerde kısa el hareketleri veya kelimenin bir kısmını söylemek gibi şeyler yapıyorduk. Artık ne dediğimizi anlamak

haftalar öncesinden daha kısa zaman alıyordu.

Archer onunla işaret diliyle konuşmaya başladığımdan beri daha iyiydi ve konuşurken benden birkaç şey öğreniyordu. Ne de olsa ben bütün hayatım boyunca bu şekilde konuşuyordum. Benim ikinci dilimdi. Archer sadece kitaptan öğrenmişti ve bu kullandığı ilk seferdi. Sadece birkaç hafta önce işaretle anlatamayacağı şeyleri hecelemişti ama şimdi artık böyle bir şeye ihtiyacı yoktu.

'Hayır, pek sayılmaz,' dedi. *'İnsanlarla uğraşıyor, Bree.'* Bir anıdan veya bir şeyden boşluğa doğru bakarken çenesi kasılmıştı. *'Polis arabasında kasabayı turlaması* dışında onu yıllardır görmüyorum.'

Onu inceledim. *'Sanırım artık değişti. Aslında gerçekten iyi bir adam. Belki buraya geldiğinde ona bir şans verebilirsin? Kasabada bir ilişkinin olduğu akraban olması iyi olmaz mı?'* Ailem diyebileceğim bir insan olması veya eğer olsaydı onunla bir bağım olması için neler yapacağımı düşündüm. Archer için bunu istiyordum. Benim dışımda burada tamamen yalnız olmasından nefret ediyordum. Onun için arkadaş ve aile istiyordum. Mutlu olmasını, bir topluluğun parçası olmasını istiyordum.

Archer hâlâ şüpheli gözüküyordu ama yüzümdeki umutlu ifadeyi görünce sordu, *'Ona bir şans vermemi mi istiyorsun?'*

Yavaşça evet anlamında başımı salladım.

Bana bir dakika bakmaya devam etti. *'Pekâlâ, o zaman, şans vereceğim,'* dedi basitçe.

Yanaklarını ellerimle avuçladıktan sonra eğilip yumuşak dudaklarından öptüm. "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum. Teşekkürler," dedim dudaklarına doğru sesimle konuşurken.

Başıyla onaylarken tekrar beni kendime doğru çekip, sıkıca sarmaladı.

19. BÖLÜM

Archer

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Her gün arazinin etrafında çalışırken yavrular peşimden takip ediyor, yapabildikleri kadar başlarını belaya sokuyor, bir şeyler deviriyor ve tipik yavru köpek kargaşası yaratıyorlardı.

Her öğleden sonrasında Bree'nin gelişini haber veren kapımın gıcırtısıyla kalbim mutluluktan yerinden çıkacakmış gibiydi.

Konuşuyorduk ve bana günü hakkında bir şeyler anlatıyordu. Norm ile Maggie ona artık lokantada menünün birazını yenileme görevi verdiği için bana keşfettiği yeni tarifleri anlatırken gözleri parlıyordu. O kadar gururlu ve mutlu gözüküyordu ki gülerek bana Norm'un istemeyerek, suratsız da olsa garnitürlerinin kendi yaptıklarından daha iyi olduğunu itiraf ettiğini anlattı. Sonrasında ana yemeklerden birkaçına geçmeyi planladığını söyledikten sonra göz kırpmıştı. Güzelliği karşısında göğsüm sıkışıyordu.

Bazen ona çok baktığımı düşünerek beni ona bakarken yakalayınca bakışlarımı çekmeye çalışıyordum. Ama ona

bütün gün bakmak istiyordum. Bana göre dünyadaki en güzel kadındı.

Güneş vurduğunda kahverengi saçlarında ara ara altın sarısı tutamların olmasını seviyordum. Gözlerinin hafif yukarıya doğru eğilimli olmasını, dudaklarının gül goncası gibi pembe ve dolgun olmasını seviyordum. Dudaklarını öpmekten hoşlanıyordum. Sonsuza kadar onları öpebilirdim. Şeftali gibi tatları vardı.

Kalp şeklindeki yüz simasını seviyordum. Gülüşünü, yüzünün aydınlanışını ve mutluluğun gözlerinde parlayışını seviyordum. Güzel ve içtendi. Bana döndüğünde kalbimin her seferinde sekteye uğramasını sağlıyordu.

Zayıf vücudunu, bikinisinin kapladığı bölgelerinin beyaz olmasını seviyordum. Kendimi pantolonumun içinde düzelterek Bree'nin vücudunun düşüncelerini aklımdan çıkardım. Şu anda çalışıyordum ve odaklanmam lazımdı.

Arka taraftaki çimento basamaklarının kenarlarına yerleştirdiğim taşların arasına biraz daha harç sürdüm. Gölden topladığım taşlardı ama basit bir merdiveni yeni yaptığım taştan taraçayla beraber daha güzel uyum sağlayacak hale getireceğini düşündüm.

Tam işimi bitirirken arazinin kapısının açılıp kapandığını duydum. Kaşlarımı çattım. Bu da kimdi şimdi? Bree bugün saat ikiye kadar lokantada çalışacaktı. Daha öğlen yeni olmuştu.

Ayağa kalkıp evin etrafından yürüyerek araba yoluna bakınca, Travis'i üniforması üzerinde yavaşça yürürken ve etrafa daha önce görmemiş gibi bakarken gördüm.

Travis beni fark edip şaşkın göründü. Evin önünde buluşmak için aramızdaki birkaç adımı kapattık.

"Merhaba Archer."

Elimi tuttuğum paçavraya sildim ve onu incelerken bana neden buraya geldiğini söylemesini bekledim.

"Mekân hoş görünüyor."

Başımla onaylayıp övgüsünü kabul ettim. Güzel göründüğünü biliyordum.

"Bayağı çok çalışıyorsun."

Tekrar başımla onayladım.

İç çekti. "Bak adamım, Bree bana ikinizin nasıl zaman geçirdiğini söyledi ve ben," Elini saçlarında gezdirerek düşünüyormuş gibi görünüyordu, "sanırım buraya gelip, bir selam vermek istedim. Ve daha önce gelmediğim için üzgünüm."

Onu incelemeye devam ettim. Travis hiçbir zaman okuması kolay bir insan değildi. Daha önce benim arkadaşımmış gibi görününce tuzaklarına düşmüştüm ve sonra mecazen de olsa beni sırtımdan vurmuştu. Kazadan önce, ikimiz çocukken bile bu böyleydi. Ona pek güvenmiyordum ama sanırım insanlar değişebilirdi. Uzun zaman geçmişti. Bree için bir şans verecektim. Sadece onun için. Çünkü bunun onu mutlu edeceğini düşünüyordum. Ve Bree'yi mutlu etmek için her şeyi yapardım.

Başımla onaylayıp ona dudağımın kenarını hafifçe kıvırırken evi göstererek içeri girmeyi isteyip istemediğini sordum.

"Evet, evet tabii," dedi.

Ön kapıya doğru yürüdük. Eve benden önce girmesine izin verip arkasından yürüyerek mutfağı gösterdim. Direkt dolaba giderek bir bardak alıp musluktan su doldurarak bir seferde içtim.

İşim bittiğimde bardağı ona doğru gösterip kaşımı kaldırdım.

"Hayır, teşekkürler," dedi. "Aslında öğlen yemeği saatimdeyim şu an, yani çok kalamayacağım. Merak ettiğim ise; arkadaşlarımla beraber bu akşam benimle dışarı çıkmak ister misin? Çok büyük bir şey değil. Sadece erkek-

lerle dışarıda birkaç bira ile makara yaparak geçireceğimiz bir gece."

Kaşlarımı çatıp ona baktım. Yara izimi göstererek sahte bir kahkaha ifadesi yaptım.

Travis nefesini verdi. "Gülemiyor musun?" dedi ve gerçekten utanmış gibi gözüküyordu. Travis'in yüzünde bu ifadeyi hiç görmemiştim. Belki de biraz değişmişti. "Bekle," dedi düşünüyormuş gibi görünerek, "gülebilirsin. Sessiz bir kahkaha yine de bir kahkahadır. Hadi ama biraz eğlemek istemez misin? Bu küçük evden bir akşamlığına da olsa uzaklaşmak? Normal bir adam olmak?"

Normal bir adam olmak istiyordum. Veya en azından Bree'nin beni biraz da olsa diğer adamlar gibi görmesini istiyordum. Daha önce böyle bir şey istememiştim. Aslında aksini istemiştim. Kimsenin bana bakmaması için elimden geldiğince anormal görünmek istemiştim. Ama şimdi Bree vardı. Ona hak ettiğini vermek istiyordum. Arazisini terk etmeyen hüzünlü bir keşiş olmak istemiyordum. Benden önce erkeklerle dışarı çıktığına emindim. Büyük ihtimalle onu restoranlara ve kafelere götürmüşlerdi. Ben bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyordum. Öğrenmem lazımdı.

Travis'i başımla onaylayarak, 'Tamam,' diye dudak hareketlerimle konuştum.

Biraz şaşkın görünüyordu ama büyük, beyaz dişlerinin parladığı bir şekilde sırıttı. "Pekâlâ, o zaman!" dedi. "Bu akşam seni almak için gelirim. Saat dokuzda, tamam mı?"

Omzumu silktim. Saat biraz geç gelmişti ama erkek erkeğe bir gecenin kaçta başladığını ben nereden bilirdim ki.

Travis elini uzatınca ben de uzanıp tokalaştım. "Pekâlâ, akşam görüşürüz," diyerek gülümsedi. "Ben kendimi geçiririm." Böyle diyerek mutfağımdan çıkınca ön kapımı ardından kapattım.

Tezgâha yaslanınca kollarımı göğsümde birleştirerek düşündüm. Bir nedenden dolayı bu konu hakkında iyi şeyler hissetmiyordum. Ama gerginliğe vurarak duş almaya gittim.

Dokuzu on geçerken Travis dış kapımı açtı. Ben de verandamdaki sandalyede oturarak onu bekliyordum. Araba yolunu yürüyerek kapımı arkamdan kilitledim. Travis'in büyük, koyu gri kamyoneti yolda duruyordu. Derin bir nefes aldım. Hatırladığım kadarıyla, ambulansı saymazsak, en son sesimi kaybettiğim gün bir arabaya binmiştim.

Dişlerimi gıcırdatıp arabaya binerek o günün düşüncelerini kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Travis arabayı çalıştırıp sürmeye başladı.

"Ee dostum," dedi bana bakarak. "oldukça iyi görünüyorsun. Benden bile daha iyi görünüyor olabilirsin." Kahkaha attı ama gözlerine ulaşmıyordu.

Bree ona bu akşam Travis ve arkadaşları her kimse onlarla dışarı çıkacağımı söylediğimde sevinçten neredeyse yerinde zıplamıştı. Sonra düzgün bir kıyafet seçmemde yardımcı oldu ama pek de seçenek yoktu.

"Archer," diye bana gömleği göstererek sordu, "kıyafet alışverişine en son ne zaman çıktın?"

Omzumu silktim. *'Amcam alışverişi yapardı. On sekiz yaşımda bana bir şeyler almıştı.'*

Beni bir anlığına inceledikten sonra konuştu. "Ve dur da tahmin edeyim, o zaman bu kadar..." diyerek eliyle beni işaret ederken kaslarımı gösterdiğini varsaydım, "yapılı değildin."

Başımı sallayarak omuz silktim.

Sanki bu bir problemmiş gibi iç çekti ve eski püskü elbiselerimi karıştırmaya başladı. Sonunda uygun olan kasıtlı

yıpranmış gibi göründüğünü söyleyen bir kot pantolonu ve amcam bana aldığında biraz büyük olan, unuttuğum bir gömlek buldu.

Bree memnun gözüküyordu. O yüzden ben de sonuçtan memnundum. İyi görünmem Bree'yi mutlu ediyorsa kasabaya gidip yeni bir şeyler bile alabilirdim.

Travis radyodaki müzik istasyonunun sesini açtı ve sadece müziği dinleyerek bir süre ilerledik. Kasabanın dışına çıktığımızı görünce Travis'in kolunu dürttüm ve yolu göstererek omzumu sorgular bir şekilde kaldırdım.

"Gölün öbür tarafındaki bir kulübe gideceğiz. Adı Teasers." Bana bakıp kaşlarını kaldırdıktan sonra bakışlarını tekrar yola çevirdi.

Hemen sonra tekrar bana döndü. "Erkek erkeğe konuşabilir miyiz?"

Bu konunun nereye gittiğini bilmeyerek ve biraz rahatsız hissederek kaşımı kaldırdım.

"Henüz Bree'yle fiziksel bir şeyler yaşadınız mı?"

Hızlıca Travis'e bakıp hemen başımı yola çevirdim. Onunla özellikle bu konuda konuşmak istemiyordum. Eğer ona tam anlamıyla güvenseydim birkaç soru sormak isterdim. Ama güvenmiyordum. Kendini aksi yönde bana kanıtlayana kadar çoğunlukla güvenilir biri *olmadığını* varsayacaktım.

"Tamam, anlıyorum. Bree hakkında bir şey söylemek istemiyorsun." Bir dakikalığına sessiz kaldı. "En azından işi sonuna kadar götürmediğinizi varsayabilir miyim?"

Omuzlarımı silkerek başımla onayladım. Sanırım henüz ne *yapmadığımızı* söylemekte bir sorun yoktu.

Gülümsedi ve aracının loş ışığı altında dişleri parlarken yüzünden bir gölge geçti. Bir anlığına Cadılar Bayramı'nda mağazalarda gördüğüm şeytani palyaçolara benzemişti. Gözümü kırptığımda Travis eski haline dönmüştü.

"Ama yapmak istediğini varsayıyorum. Öyle değil mi?"

Ona bakarak gözlerimi kıstım ama başımla da onayladım. Elbette istiyordum. Kim istemezdi ki? Bree tatlı ve güzel bir kadındı.

Tekrar gülümsedi. "Tamam. Bree gibi güzel bir kızla görüştüğünde... nasıl olacağını sana anlatacağım Archer. Büyük ihtimalle deneyimi var ve büyük adımı attığında ne yaptığını bilmeni isteyecektir. Bu yüzden seni bu kulübe götürüyorum. Orada... onlarla pratik yapmana izin verecek kadınlar var. Anladın mı?"

Kalbim göğsümün içinde gümlemeye başladı. Pek değil, demek istiyordum. Onun yerine sadece bakıp biraz daha açıklamasını söylermiş gibi yine gözlerimi kıstım. Şimdiye kadar bu durumdan hoşlanmamıştım. Hem de hiç. Ama en çok da Bree'nin sahip olduğu deneyimi, geçmişte beraber olduğu adamları düşünmekten hoşlanmamıştım. Aslında kanımı dondurmuştu ve içimde bir şeyi yumruklama isteği uyandırmıştı. Bu konuda hiçbir şey düşünmemeyi tercih ediyordum.

Hem Bree bana bu konuda deneyimimin olmamasının onu rahatsız etmediğini söylemişti. Doğruyu mu söylüyordu? Şüpheler göğsüme oturmaya başlamış, yutkunmayı zorlaştırmıştı.

Travis düşüncelerimi okumuş gibiydi. "Kızlar sana deneyimsizliğinin sorun olmadığını söylerler ama güven bana, onu yatağa götürdüğünde ne yaptığını bilmeni takdir edecektir. Onun yanında salak gibi beceriksizlik yapmak, kendini utandırmak istemezsin, değil mi?"

Camdan bakarak ona kahrolası kamyonetini döndürüp beni eve döndürmesini söyleyebilmeyi diliyordum. Geceyi bu şekilde hayal etmemiştim.

"Hey, o kadar sinirli gözükme dostum. Bütün erkekler yapıyor, güven bana. Bekârı da evlisi de. Arkadaşım Jason

neredeyse on yıldır evli ve hâlâ arka odalardaki kızlardan faydalanıyor. Karısı da faydasını gördüğü için sorun etmiyor. Anladın mı?"

Camdan bakmaya devam ederek Nate amcamın bazen dışarı çıkıp kadın parfümü kokarak, gömleğinin yakalarında ruj izi olarak geldiği zamanları hatırladım. Kız arkadaşı veya karısı yoktu. O zaman Travis'in gideceğimiz kulüpte olduğunu söylediği kadınlarla görüşüyor olmalıydı. Ve Nate iyi bir adamdı. Hâlâ hayatta olup ona bu konu hakkında bir şeyler sorabilmeyi diledim.

Aptal olmadığımı biliyordum ama aynı zamanda öğrenmem gereken çok şey olduğunun da farkındaydım. Bütün romanları tekrar tekrar okudum ama gerçek hayata, insanların birbirleriyle ilişkilerinde nasıl davranması veya tepki vermesi gerektiğine gelince sanki sürekli geride kalıyormuş gibi hissediyordum. Ve bu histen hiç hoşlanmıyordum.

Siyah camları, önünde büyük bir park yeri olan binanın önüne çektik. Büyük, pembe ve siyah parlak harflerle Teasers yazan neon tabelası vardı.

Park yerine çekince Travis bana döndü. "Bak, kendini rahatsız hissettiğin bir şeyi yapmak zorunda hissetme. Ama şunu söylerken bana güven, beğendiğin birini görürsen peşinden git. Bree takdir edecektir. Ne de olsa erkekler bunu yapar Archer."

İç çekerek kapıyı açtım. İçeriye Travis ile girdim. Hiç değilse Bree erkeklerle dışarı çıktığım için mutlu olacaktı.

Kapıya yürüdük. Başını kazımış, tişörtünde 'personel' yazan iri bir adam kimliğimizi sordu. Eh, işte işin sonu geldi. Bir kimliğim yoktu. Arkamı dönmeye başladım ama Travis kolumu tutup eğilerek polis rozetini gösterirken iri adama bir şey dedi. Adam başıyla onaylayıp bizi içeri aldı.

Kulübün içinde yüksek sesli müzik vardı. Seks ve şeker-

ler hakkında bir şarkıydı. Odayı incelerken loş ışık altında gözümü kıstım. Odanın ortasındaki büyük pistin etrafında sıralanmış küçük masalar vardı. Altın rengi bir direkten kayan yarı çıplak kadını görünce gözlerim büyüdü. Travis kolumdan tutup önlerinde boş içki şişeleri olan arkadaşlarının yanına çekmeden önce bir anlığına öylece durup kadına baktım.

"Merhaba göt herifler," dedi Travis, sandalyelerden birini aksi yöne çevirerek oturunca bana bakarak yanındaki sandalyeyi gösterdi. Ben de oturdum.

"Jason, Brad, bu benim kuzenim Archer."

"Merhaba adamım," dedi Jason elini uzatarak. "Bize katılabildiğine sevindim." Elini sıkınca Travis'in doğru söylediğini fark ettim. Evlilik yüzüğü takıyordu.

"Tanıştığımıza sevindim," dedi Brad. Onun da elini sıktım.

Bikini gibi bir şeyin üzerine mini etek giyen bir garson gelip içki ısmarlayıp ısmarlamayacağımızı sordu.

Travis kıza dönerek isim etiketine baktıktan sonra konuştu. "Merhaba Brenda," dedi gülümseyerek. Kız kıkırdayıp masamıza baktı.

"Eh, oldukça yakışıklı bir grup oğlansınız," diyerek bize sırıttı. Benimle göz göze gelince nezaketle gülümseyerek karşılık verdim.

"Size ne getirebilirim?"

Travis öne doğru eğildi. "Bir tur Cuervo Gold ve Yeungling shotları istiyoruz."

Garson gülümseyerek içeceklerimizi getirmek için gitti. Travis, Brad ve Jason ile sohbet ederken ben sahnedeki gösteriyi izliyordum. Kız bacaklarını açıp direkte yavaşça kayarken pantolonumun içinde sertleştiğimi hissettim. Diğerleri görmesin diye masaya doğru kaydım. Travis bana bakarken bilmiş bir şekilde sırıttı.

Garson içeceklerimizi masaya koyunca Travis ona biraz para verdi. Kız biraz eğilip büyük göğüslerinin arasına sıkıştırdı. Zorlukla yutkundum. Bütün bunlar konusunda ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Travis dönüp shot bardağını bana tutarak, "Archer'a! Ve bu unutulmaz geceye!" dedi. Diğerleri de bardaklarını gülerek kaldırarak, "Şerefe!" diye seslendi. Sıvıyı bir dikişte içmelerini ve sonra ağızlarına limon sokmalarını izledim. Aynısını yaparak sıvı boğazımdan aşağı yakarak ilerken kendimi tükürmemeye zorluyordum. Gözlerim yaşardı ve limonu ağzıma sokarak ekşi sıvıyı emdim. Yardımcı olmuştu.

Travis omzuma vurarak, "İşte bu!" derken bana doğru birasını kaldırdı. Ben de kendi biramı ona doğru kaldırarak bir yudum alınca onun da tadından yüzümü buruşturdum.

Nate amca içen bir adamdı. Evimizde hep içki bulundururdu. Ben de on beş yaşıma girdiğimde filan bir kere denemiştim. O çok seviyormuş gibi görünüyordu. Tadı bana sanki ispirto gibi gelmişti ve ilk yudumumda tükürmüştüm. Neden bu kadar sevdiğinden emin değildim.

O zamandan sonra içkiden uzak kalmıştım. Hem babam sarhoşun tekiydi ve eve zorlukla yürüyerek geldiğini ama annemi dövmekten geri kalmadığı zamanları hâlâ hatırlıyordum.

Bu düşünceleri bir kenara bırakıp tekrar sahneye baktım. Şimdi uzun açık kahverengi saçları olan ufak tefek yeni bir kız vardı. Bana biraz Bree'yi hatırlatıyordu. Müzikle hareket etmesini, tek bacağı direğe dolanmış şekilde aşağı yukarı doğru kaymasını izledim. Arkaya doğru eğilip yine doğrulunca saçı arkaya doğru uzanmıştı. Biramı dudaklarıma getirerek büyük bir yudum aldım.

Bütün hepsi çok fazlaydı. Hoparlörden gelen yüksek

sesli müzik, ıslıklar, tezahüratlar, etrafımdaki yüksek sesli konuşmalar, görüntüler ve ses bunaltıcıydı. Vücudum sorun edip etmeyeceğimi bilmediğim şeylere karşı tepki veriyordu. Ama bira işe yarıyormuş gibiydi ve her şeyi katlanılabilir bir şekilde dumanlı hale getiriyordu. Kafa karışıklığım önemsiz gibi görünüyordu.

Kızın dansı sonlandığında sahnenin önündeki bütün erkekler öne doğru eğilip kızın iç çamaşırının içine dolarlar tıkmaya başladılar. Hoşuma gitmemişti. Kendi arazimde kalıp diğer insanlarla iletişime geçmememin sebebi işte buydu. Benim dışımda herkesin neler olduğundan haberi varmış gibi hissetmek istediğim son şeydi.

Travis'e dönerek ayağa kalkıp kapıyı gösterdim. Travis omzumu sertçe itti. Tekrar sertçe sandalyeye otururken çenem kasılıyordu.

Bana doğru dudaklarını büzerek eğildi ve tek omzumu parmakları arasına alınca ona kaşlarımı çatarak baktım. Eğer beni burada isteğim dışında tutacağını düşünüyorsa çok beklerdi. Eğer gerekirse eve kadar otostop çekerdim.

"Bak kardeşim," dedi diğer adamlar duymasın diye sessizce konuştuğunu varsaydım. Gerçi sahnedeki kıza ıslıklar ve tezahüratlar atmakla meşguldüler. "Bree'nin de ara sıra kaçamaklardan hoşlanmadığını mı düşünüyorsun? Aslında bunu yaptığını biliyorum." Bana bilmiş bir şekilde bakıp yakınlaştı. "Şeftali tadındaki dudaklarını tatmaktan çok hoşlanıyorum."

Gözlerim parlayınca midem burkulmuştu. Bree'yi mi öpmüştü?

Travis iç çekti. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum, Archer. Bree onu tatmin edeceğini düşünmüyor. O yüzden ihtiyaçlarını gidereceğini düşündüğü yere gidiyor." Kaşlarını kaldırıp bariz bir şekilde kendini ima etti. "Ve görünüşe göre bunu ona veremiyorsun. Bu yüzden

seni buraya getirdim adamım."

Sahnede sandalyeye doğru eğilen kumral kıza kaşlarımı çatarak sandalyeme oturdum. Bree diğer adamları mı öpüyordu? Bree Travis'i mi öpmüştü? Öfke damarlarımda geziniyordu. Ama belki de onu suçlayamazdım. Belki de onu tamamen yanlış anlamıştım. Beraber yaptığımızdan hoşlandığını düşünmüştüm ama gerçekten nasıl bilebilirdim ki? Nasıl tam anlamıyla bir acemi gibi *görünemezdim* ki? Çok büyük ihtimalle *sıkılmıştı.*

Masaya yeni bira siparişleri gelince önümdeki dolu biradan büyük bir yudum aldım.

Mutsuzdum ve Bree'yi Travis ile beraber düşündüğüm için öfkeliydim. Ama alkol ile sahnedeki kızlar damarlarımda akan kanı alevlendiriyorlardı. Tahrik olmuştum. Eve, Bree'nin yanına gitmekten başka bir şey yapmak istemiyordum. Onu öpmek ve her yerini tatmak istiyordum. Beni tekrar ağzına almasını istiyordum... Ama doğrusunu yaptığımı da bilmek istiyordum. Bakir gibi hissetmek istemiyordum.

Sahnedeki kız elini göğüslerinde gezdirdikten sonra direği tutarak sevişiyormuş gibi hareket etti. Masanın altında tamamen erekte olmuştum. Ayağa kalkıp gitmek şu an bir seçenek değildi.

Diğerleri dikkatlerini kendi aralarında gülerek muhabbet etmekle sahne arasında bölüştürüyorlardı. Onları artık dinlemiyordum. İçmeye devam ettim ve tadına alışmaya başlamıştım.

Öncesinde sahnede olan sarışın masamıza gelip Jason'ın kulağına fısıldamak için eğildi. Jason kahkaha atıp ayağa kalkarak onu sahnenin yanındaki kapıya kadar takip etti. Travis'e bakınca bana kaşlarını kaldırıp kocaman sırıttı. Bana doğru eğildi. "Senin için bir sürprizim var," dedi yüksek sesle müziği bastırarak. "Sanırım hoşlanacaksın."

Arkamdaki birine bakıp işaret edince bir dakika sonra kız masamıza geldi. Bana gülümseyince ben de ona baktım. Tanıdık görünüyordu.

Travis öne doğru eğildi. "Archer, Amber Dalton'u hatırlıyor musun? Burada çalışıyor."

Amber Dalton on dört yaşındayken hoşlandığım kızdı. Travis'in önünde beni aşağıladığı kızdı. Sanırım damarlarımda gezinen alkol, önünde utanmamamın sebebiydi. Sadece ona bakarak omuzuna gelen siyah saçlarını, onca yıllar önce sevdiğim aynı iri kahverengi gözleri inceledim. Hâlâ hatırladığım kadar tatlıydı.

"Archer Hale?" diye fısıldadı gözleri büyüyerek. "Tanrım, hiç fikrim yoktu." Gözleriyle beni inceledi. "Büyümüş, bayağı yakışıklı olmuşsun, değil mi?" diyerek gülümseyince vücuduma yayılan zevke engel olamadım. Fiziksel görünüşümün gözlerinde oluşturduğu parlama sanki yıllar önce olanları silip süpürmüştü.

"Amber," diye araya girdi Travis. "Archer sanırım daha önceleri seninle konuştuğumuz özel zaman için hazır," diyerek ona göz kırptı.

Kafam biraz yerine gelmeye başlamıştı ve başımı hayır anlamında sallayarak elini sıkmak için elimi uzattım. Benim 'tanıştığıma memnun oldum' hareketimdi.

Onun yerine uzanan elimi görmeden gelip kendini kucağıma yerleştirdi. Ondan boğucu bir tatlı vanilya kokusu alıyordum. Hemen donakalıp ellerimi kenarda saklamaktan başka ne yapacağımı bilemiyordum.

"Kulağa hoş geliyor!" diye mırıldanıp bana yaklaşarak hâlâ yarı yarıya erekte olan ereksiyonuma doğru kıpırdandı. Bu tuhaf ama iyi hissettirmişti. Ne yapacağımdan emin değildim.

Müzik arka planda sürekli çalarken Amber eğilip kulağıma fısıldadı. "Kahretsin, çok yakışıklısın Archer. Ve vü-

cudun..." diyerek bir parmağımı göğsümden aşağı ilerletti. "Yıllar önce senden hoşlandığımı biliyorsun, değil mi? Gölün orada beni nasıl izlediğini gördüm. Dışarı çıkmanı istedim... Ama hiçbir zaman çıkmadın..."

Parmaklarını gittikçe göğsümden pantolonumun kemerine doğru ilerleyip birazcık içeri soktuktan sonra tekrar yukarı, göğsüme doğru getirmesini izledim. Şimdi tamamen sertleşmiştim.

"Siz ikiniz gidin," dedi Travis kahkaha atarak. "Eğlenin."

Amber kucağımdan zıplayıp ayağa kalkarak beni de kendine çekti. Durumu saklamak için hafifçe salınarak arkasından yürüyordum. Kahretsin, düşündüğümden daha çok sarhoştum.

Amber beni daha önceleri Jason'ın kaybolduğu kapıdan loş ışıklandırmalı bir hole yönlendirdi. Sonra soldaki bir kapıdan geçirerek arkasından kapattı.

Odanın ortasında bir sandalye vardı ve oraya doğru yürüyüp beni nazikçe itti.

Masaya doğru yürüyüp bir şeyle uğraştıktan bir dakika sonra duvardaki hoparlörden müzik gelmeye başladı. Bu sefer müzik daha güzeldi. Çok fazla yüksek sesli veya boğucu değildi. Burada daha iyi hissediyordum.

Amber bana doğru yürüyünce gözlerimi kapatmamak için zorladım. Sanki damarlarımdaki kan uğulduyordu ama aynı zamanda da uyuşmuş hissediyordum.

Amber kucağıma çıkınca tekrar parfümü üzerimi kaplayıp burnumu kaşındırdı. Birkaç dakika müzikle salınıp gözünü kapattı ve ben de onu incelemek için biraz geriye doğru yaslandım. Güzel bir kızdı ama Bree gibi değildi. Sahnedekilerden biraz daha parlak ışıklar altında ona bakınca yüzündeki bütün o makyajdan hoşlanmamıştım. Bakış şeklinde gençliğinden farklı, sert bir şey vardı.

Tamamen ayağa kalkacak şekilde salındı ve bluzunun ön tarafını aşağı doğru getirdi. Göğüsleri dışarı çıkmıştı ve ellerimi tutarak göğüslerine getirdi. Pantolonumun içinde aletim zonklamıştı. Göğüs uçlarıyla Bree'nin sevdiği şekilde oynadım ve Amber başını inleyerek geriye doğru attı. Onu hafif bir şekilde sıkıca sarmaladım. Göğüsleri Bree'den daha büyüktü ama tuhaf hissettiriyorlardı. Yumuşak değil fazlasıyla sertti ve teni hem gerilmiş hem de parlaktı.

Amber gözlerini açtıktan sonra kafasını kaldırarak beni inceledi. Dudaklarını yalarken gözleri kapanıyordu. "Bilirsin," dedi gömleğimin birkaç düğmesini çözerek, "aslında burada sadece kucak dansı vermemiz lazımdı ama Travis sana her istediğimi vermem için bana ekstra bahşiş verdi." Elini aşağı doğru uzatıp beni pantolonumun üzerinden okşadı. Gözlerim kapanırken sertçe soluyordum.

"Tanrım, çok büyüksün tatlım," diye nefes nefese söylerken şimdi dudaklarını boynumda gezdiriyordu. Oradaki teni emdikten sonra dişlerini hissettiğimde hafifçe irkilmeme sebep oldu. "Mmm," diye inlerken kendini bana doğru sürtüyordu. "O büyük, sert aletini düzmek için sabırsızlanıyorum güzelim. Hızlı ve vahşice, yoksa yavaş ve derinden mi seversin? Hmm?" diye mırıldandı. "Sanırım keşfedeceğiz, öyle değil mi bebeğim?"

Vücudum sözlerine tepki veriyordu ama içimde bir şeylerin yanlış olduğuna dair bir his vardı. Bu kızı tanımıyordum. Bu kızı seks için kullanıp sonra eve, asıl önemsediğim kız olan Bree'nin yanına mı gidecektim? Jason'ın karısıyla yaptığı gerçekten bu muydu? Bree'nin beni diğer adamlar gibi görmesini istiyordum. Travis'i öpmek istemesini istemiyordum ama bu... bu... Tanrım, alkolden ve Amber'ın bana pantolonumun üzerinden sürtünüşünden hiçbir şey düşünemiyordum. Bütün düşüncelerim birbirine geçmişti ve hislerim darmadumandı. Bu odadan çıkmam lazımdı.

Bu işi bitirip eve dönmeliydim. Sonra sabah ilk iş Bree'nin yanına gidecektim.

On dakika sonra odadan tökezleyerek çıkıp Travis'i bulmaya gittim. Hâlâ oturduğumuz masada, kucağında bir kızılla oturuyordu. Onu omzundan dürttüm. Bana bakınca yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Kızılı kucağından iterek, "Eve gitmeye hazır mısın dostum?" dedi.

Başımla onaylarken kaşlarımı çatıyordum. Bütün istediğim buradan çıkıp Bree'ye gidebilmekti. Ona sarılmak istiyordum. Amber ile yaptıklarımı düşününce bunalım bütün vücuduma yayılıyordu. Bu düşünceyi kenara atmaya çalıştım. Görünüşe göre bu kulüpteki adamların yapmadığı bir şey yapmamıştım. Ve burada bir sürü evlilik yüzüğü görüyordum. Görünüşe göre eşler bu tür şeyleri kabul ediyordu. Sanırım gerçekten bir ucubeydim çünkü bunu tekrar yapmazdım. Boş, mutsuz ve utanmış hissediyordum.

Pelion'a gitmek için köprüyü geçtik. Travis tüm yolculuk boyunca sessizdi ve dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Neden gülümsediği umurumda değildi. Alkol beni uykulu yapıyordu. Başımı cama yaslayıp gözlerimi kapatırken Bree'yi düşünüyordum.

Travis birkaç dakika sonra gibi gelen bir süre sonra beni dürttü. Uykulu gözlerle kapıyı açıp dışarı çıktım. Kapattıktan sonra Travis bana göz kırparak, "Tekrarını bir ara yapalım dostum," dedi. Sözlerini duymazdan gelip sadece kamyonetine sırtımı döndüm. O anda beni Bree'nin kulübesinin önüne bıraktığını gördüm. Travis'in kamyonetine tekrar binmek için döndüm ama çoktan motoru çalıştırmıştı ve sesli bir şekilde uzaklaşırken geriye doğru sendeledim.

20. BÖLÜM

Yatakta dönüp camdan karanlık gölün uzağına doğru bakarken gülümsedim. Archer'ın Travis ile çıktığını duyunca Melanie ve Liza'yı aramıştım. Biz de kendimizce bir kızlar gecesi yapmıştık.

Kasabadaki bilardo salonuna gidip, birkaç bira içerken muhabbet edip güldük. Konuştuklarımız çoğunlukla kasaba dedikodusuydu. Görünüşe göre kasabada üç evli adamla ilişkisi olan bir kız vardı. Pelion'daki eşler kargaşa çıkartıyordu. Elbette ben kızın evlilik yeminini bozan erkekler kadar suçlu olduğunu düşünmüyordum. Sanırım kocalarının bir çeşit büyüyle baştan çıkaran bir kadın tarafından ayartılmaları, yalancı, aldatan şerefsizlerle evli oldukları gerçeğinden daha az acı veriyordu.

Aynı zamanda bolca Archer hakkında konuştuk. Ben de onlara ona dair her şeyi anlattım. Beni şaşkınlıkla dinlediler ama yüzlerinde heyecanlı bir bakış vardı. "Tanrım, hiç fikrimiz yoktu Bree," dedi Melanie. Sonra birasından yudum alırken düşünceli göründü.

"Bilirsin," diye devam etti, "yine de bu işi çözebilecek

tek kişiydin. İşaret dili biliyorsun... Buraya yolun düşüyor... Ve Archer'ın yalnız, konuşacak kimsesinin olması... sanki kaderin çok güzel bir cilvesi gibi." Sözcüklerini özümserken hülyalı bir şekilde gülümsedim. Aynen öyleydi. Aynı böyle hissettiriyordu. Çok güzel bir kader gibi.

Geceye bayağı erken son verdik. Ertesi gün çalışacağım için eve on birde döndüm. Duş aldıktan sonra bir süre kitap okudum. Işıklarımı kapatıp Archer'ı düşününce gecesinin nasıl gittiğini merak ettim. Travis ile dışarı çıkmayı kabul ettiği için onunla çok gurur duyuyordum. Temkinli ve emin değilmiş gibi duruyordu. Dışarı onlarla çıkmasının en büyük nedeninin benim cesaretlendirmem olduğunu biliyordum. Ama yine de büyük bir adımdı. Yedi yaşından beri kasabadan yiyecek almak veya projeleri için ihtiyaçları almak dışında arazisinden çıkmamıştı bile! Bir bara veya restorana gitmek onun için çok önemli bir şeydi. En azından biraz da olsa eğlenmiş olduğunu umdum.

Tekrar yatağımda dönerken bir araba kapısının sertçe kapandığını ve büyük bir kamyonetin yüksek sesli bir şekilde gidişini duydum. Ne oluyordu böyle? Phoebe başını yatağımın ucundan kaldırıp yumuşak bir şekilde havladı.

Kalbim hızla atıyor, korku vücuduma yayılıyordu. Nefesimi düzene soktum. Eğer bu bana zarar vermek isteyen biriyse, eğer *oysa,* kendini böyle seslerle açığa çıkarmayacağı kesindi.

"Paranoyak olmayı bırak, Bree," diye mırıldandım. Ama ön kapıya doğru parmak uçlarımda gidiyordum, Phoebe ise arkamdan geliyordu.

Perdenin ucunu kaldırıp pencereden bakış attım. Kulübemden dengesiz bir şekilde yürüyerek uzaklaşan iri birini görmüştüm. Bu... Archer mıydı? Evet, evet oydu.

Hemen kapıya koşup sertçe açtıktan sonra yumuşak tonda seslendim. "Archer?"

Yolda önüne dönüp öylece durdu.

Başımı yana doğru eğerken hafif şaşkın bir şekilde gülümsüyordum. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Hemen buraya gel, üzerimde pijamalarım var."

Loş ışıkta gözlerimi kısarak baktım. Bir süre hafifçe salınıp... sarhoş ve üzgün bir şekilde baktı. Aman Tanrım, Travis sarhoş mu olmasını sağlamıştı? Harika.

Birden bana doğru boynu bükük yürümeye başladı. Basamaklarıma gelip direkt bana doğru yürüdükten sonra beni kolları arasına aldı. Bana sıkıca sarıldıktan sonra burnunu boynuma gömüp kokumu iyice içine çekti.

Kolları arasında donakaldım. Aman Tanrım, başka bir kadının parfümü kokuyordu. Hatta leş gibi kokuyordu. Ucuz mağazalarında bulunan vanilya kokularından biriydi. Kalbim göğsümün içinde tekleyerek durduktan sonra hızlıca atmaya başlamış gibiydi. Erkekler gecesinde ne haltlar olmuştu?

"Archer," dedim onu nazikçe iterek. Bir adım geri giderek sanki saçıyla yüzünü saklamaya çalıştığını düşündüğüm bir hareket yaptı. Ama artık uzun bir saçı yoktu. Elini yeni kısa kesilmiş saçında gezdirirken sefil bir şekilde bakıyordu.

Elini kaldırıp biraz beceriksizce işaret etti. *'Erkekler gecesinden hoşlanmadım. Striptiz kulüplerini sevmedim.'*

"Striptiz kulübü mü?" diye bir nefeste söyledim. O anda boynundaki kocaman izi ve gömleğinin yakasındaki parlak, pembe ruj lekesini fark ettim. Aman Tanrım. Kanım donmuş gibiydi. "Başka bir kadınla mıydın, Archer?" diye sorarken yüreğim çökmüştü. Ellerim kenarda durmaktan başka bir şey yapamaz durumdaydı.

Bir süre Archer sadece bana kafasından geçen her şeyi açığa vuran, azap çeken gözlerle baktı. Bir anlığına yalan söylemeyi düşündü. Çarpıcı bal rengi gözlerindeki parla-

mayı *görmüştüm* ama yüzünde mağlup olmuş bir bakış belirerek başını evet anlamında salladı.

Konuşmadan önce ona iyi bir otuz saniye baktım. "Seni sahneye filan mı çıkardılar?" diye sorarken bir an bunun bir çeşit bekârlık partisi saçmalığı olmasını umuyordum.

Kaşlarını çattı ama sonra yanaklarında iki kırmızı nokta belirince elini kaldırarak işaret etti. *'Hayır, arkadaki odalardan birine götürdüler.'*

"Arkadaki odalar mı?" diye fısıldadım.

Archer başıyla onayladı ve birbirimize bir süre sadece baktık.

"Yani onunla basbayağı birlikteydin?" diye sordum. Yüzümdeki rengin attığını hissedebiliyordum.

Başını evet anlamında sallarken yüzünden azap çektiği belli oluyordu. Ayaklarına doğru baktı.

Bunu özümsemeye çalışırken gözlerimi bir süre kapattıktan sonra açtım. "Neden?" diye sorarken şimdi gözlerim yaşlarla dolmuştu.

Archer elini ceplerine soktu. Sadece yüzüme bakarken yüzünden apaçık bir sefalet okunuyordu. Ama bununla ne yapacaktım ki? Başka bir kadınla beraber olduğu için üzüleceğimi bilmeliydi. Dünya konusunda bu kadar mı bilgisizdi? İlişkiler konusunda? Aşk konusunda? Hayır, buna inanamazdım.

Elini ceplerinden çıkarıp işaret etti. *'Travis'i öptün.'* Çenesi kasılmıştı.

Kaşlarımı çatarak duraksadım. "Travis'i seninle arkadaşken bir kere öptüm," dedim sessizce. "Ama arkadaştan öteye geçtiğimizde seni seçtim, Archer..." Sözcüklerim gittikçe silikleşiyorken, "Seni seçtim," diye zorlukla söyleyebildim. Önümde hafifçe tökezleyip sanki tekmelenmiş bir yavru köpek gibi gözükürken acı, öfke ve yenilgi vü-

cuduma yine saldırmıştı. Ama asıl tekmelenen ben değil miydim?

Ağlamaya başlamayayım diye boğazımı temizledim. "Sarhoşsun," dedim. "Seni evine götüreceğim. Uyuyup kendine gelmen gerekiyor." Hissiz gibiydim.

Archer kolumu tuttu. Tenimdeki parmaklarına, sonra da yenilgiye uğramış ifadesine baktım. Beni bırakarak işaret etti. *'Özür dilerim.'*

Bir kere çenemi göğsüme doğru titrek bir şekilde oynatarak başımı salladım. Sonra kapının yanındaki askıdan ince ceketimi alıp dışarı çıktım. Archer'ın arkamızdan kapıyı kapattığını ve beni takip ettiğini açık eden ayak seslerini duydum.

Arabama bindiğimde o da yolcu koltuğuna binerek kapıyı arkasından hafifçe kapattı.

Briar Sokağı'na olan kısa mesafeyi sessizlik içinde gittik. Ben kapısının önünde dururken arabanın içinde bana doğru döndüğünde yalvararak baktı.

"Sadece git, Archer," dedim. Eve gidip yatağıma kıvrılmaya ihtiyacım vardı. Bütün hislerimle şu an nasıl baş etmem gerektiğini bilmiyordum.

Archer bana birkaç saniye baktıktan sonra dönüp arabadan çıkarak arkasından kapattı.

Arabayı döndürüp kulübeme doğru gittim. Dikiz aynamdan baktığımda Archer'ın hâlâ yolun sonunda elleri cebinde durup gitmemi izlediğini gördüm.

Birkaç dakika sonra eve girdiğimde ceketimi hissiz bir şekilde çıkardım. Tekrar odama girip yatağa tırmanırken örtüleri kafama çektim. Ancak o zaman gözyaşlarımın akmasına, perişanlığın kalbimi ele geçirmesine izin verdim. Başka bir kadınla beraber olmuştu. Âşık olmaya başladığım adam, ilk seferinin barın arkasındaki bir odada ucuz bir striptizciyle olmasını seçmişti. Ve benim bunun olmasında büyük bir rol oynadığımı biliyordum.

Ertesi gün altı üstü iki saatlik uykuyla kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım. Sabah rutinimi yaparken hüzünle ağırlaşmış hissediyordum.

Lokantaya gittiğimde kendimi olabildiğince işin yoğunluğuna vererek boşuna kafamı Archer'dan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Boşuna çabalıyordum. Bütün masalardaki şeker kâselerini yenilerken Archer'ı rahat hissettiği bölgesinden çıkarmaya, biraz sosyal olmaya nasıl zorladığımı düşündüm. İroni karşısında kahkaha atmak, sonra da yere çöküp masaların altında ağlamak istiyordum. Onun yerine derin bir nefes alıp tatlandırıcı paketlerini saydım.

Bunun bir kısmı benim suçumdu. Onu hazır olmadığı bir şeyi yapmaya zorlamamalıydım. Hiçbir zaman hazır olmayacağını ve sevdiği insanın biraz dürtmesinin ona iyi geleceğini düşünmüştüm. Bütün hayatı boyunca küçük arazisinde yaşayıp, market ve yapı dükkânı dışında başka bir yere gitmeden yaşayamazdı. Bunu istediğini de düşünmüyordum. Ama belki de Travis'in teklifini kabul etmek yerine dünyasından adım adım uzaklaşmasına ben yardımcı olmalıydım. Travis. Bu olaylarda rolü neydi? Pek masum olmadığına dair içimde bir his vardı. Archer'ı emniyetli kozasından çıkarmaya çalışırken onu kurtlara attığıma dair içimde bir his vardı. En azından Travis kulüpte olanları durdurmamıştı. Archer o kadar içine çekilmiş ve utanmış görünüyordu ki. Elbette, seks yapmak için kendi bir kadın aramış olamazdı. Bir acı dalgası kalbimi delip geçti. Yarı çıplak bir kadının içine doğru kendini ittirişini hayal ederken ağlamak istedim. Gözlerimi kapatarak gözyaşlarının gitmesini umuyordum. Daha önce aldatılmış ve üstesinden gelmiştim.

Sadece... bu konu hakkında bir şey, pek beni aldatmış

gibi hissettirmiyordu. Sanki... başka bir şey gibiydi. Düşüncelerimi durdurdum. Hayır, tamamen kendine ait olan bir karar için ona bahane vermeyecektim. Aman Tanrım, kafam çok karışıktı. Üzüntülü ve şaşkındım.

O öğleden sonrasında biraz garnitür salatalarından yaptıktan, Norm ve Maggie'yle vedalaştıktan sonra evime gitmeye hazırlandım.

Marketten birkaç şey almam gerektiğini hatırlayıp hızlıca oraya uğradım. Park yerindeki arabama giderken, Archer ile olanlar hâlâ aklımda öylesine hızlı dönüyordu ki neredeyse çığlık atacaktım. İsmimin yumuşak bir tonda seslenildiğini duydum.

Dönüp kısa, kahverengi saçları olan gözlüklü bir kadının bana doğru el arabasını ittirdiğini gördüm.

Kendi el arabamı durdurup ona dönerken hafifçe gülümsedim. "Merhaba," dedim başımı hafifçe yana yatırarak.

"Merhaba," derken bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Beni tanımadığını biliyorum. İsmim Amanda Wright. İsmini bildiğim için kendini tuhaf hissetme. Anne ile pinochle* grubundayım," derken tekrar gülümseyip hafif bir kahkaha attı.

"Ah! Pekâlâ," dedim. "Anne'in hemen yanındaki evde yaşıyorum."

Başını salladı. "Biliyorum. Geçen haftaki oyunumuz sırasında senden bahsetti. Bugün seni burada görünce Anne'in tarif ettiği Bree olduğunu düşündüm."

Başımla onayladım. "Anne'in arkadaşlarından biriyle tanıştığıma sevindim. Bana karşı çok iyi davrandı."

"Evet, çok tatlıdır." Bir anlığına durdu. "Umarım bunu küstahlık olarak görmezsin ama... Archer'ı ziyaret ettiğinden bahsetti." Bana merakla bakıyordu.

* Bezik benzeri bir kâğıt oyunu. *–çn*

En son Anne ile muhabbet ettiğim zamandan sonra işler biraz değişmişti ama bunu söyleyecek halim olmadığı için sadece, "Evet," diyerek cevap verdim.

Bana gülümseyerek nefesini verdi. "Ben annesi Alyssa'nın en yakın arkadaşıydım," dedi.

Birden içime nefes çektim. "Annesini tanıyor muydunuz?"

Başıyla onayladı. "Evet... Alyssa öldüğünde Archer için daha fazlasını yapmadığım için her zaman kötü hissetmişimdir." Başını hüzünlü bir şekilde salladı. "Birkaç kere oraya gitmeye çalıştım ama her zaman çitlere asılmış çılgın tabelalar, bomba ve tuzaklar konusunda uyarılar vardı. Ben de sanırım... korktum." Bir an düşünceli göründü. "Sonra kasabada Archer'ın kazada zihinsel bir hasar edindiğini duyunca ailesinin ona bakmakta, durumuyla ilgilenmekte daha etkili olacağını düşündüm," diyerek dudaklarını büzdü. "Bunları yüksek sesle anlatmak ne kadar zayıf biri gibi göründüğümü fark etmemi sağladı."

"Bayan Wright," demeye başladım.

"Lütfen bana Amanda de."

Başımla onayladım. "Pekâlâ, Amanda, eğer burnumu sokmam sorun olmazsa, kaza gününe neyin sebep olduğunu biliyor musun? Archer konu hakkında konuşmuyor ve ben..." Bu cümleyi nasıl bitireceğimden emin değildim. Kelimeler gittikçe silikleşiyordu.

Amanda ellerini koluma koydu. "Onu önemsiyorsun," dedi gülümseyerek. Sanki gözlerinde yaşlar varmış gibiydi.

Başımla onayladım. "Evet." O anda Archer ile aramda ne olursa olsun onu derinden önemsediğimi fark ettim. Hâlâ kendinden, birkaç köpekten ve yıllarca yaptığı taş ustalığı projelerinden daha fazlasına sahip olan bir hayat yaşamasını istiyordum.

Amanda bir süre omzumun üzerinden uzaklara düşünceli bir şekilde baktıktan sonra konuştu. "Kazaya dair bildiğim tek şey gazetede yazılan birkaç detaydan ibaret. Elbette o da ilçedeki gazetecinin elinden çıktı. Pelion'da bir gazetemiz yok. Onun dışında, insanlar hakkında pek konuşmaz. Eğer bana sorarsan bunun sorumlusu Victoria Hale. Herkes ondan korkuyor. İşlerin sonlanmasının, iş yerlerinin kapanmasının üzerinde güç sahibi olduğu ve biri ona başkaldırdığında bunları yaptığı bilindiği için, hepimizin korkmak için geçerli bir sebebi var. Bak sana ne diyeceğim; bana göre kaza günü ne olduysa, Victoria Hale yüzünden başladı. Kendini daha ilerilere taşımak için insanların hayatlarıyla oynamak konusunda hiçbir zaman sorunu olmadı."

Nefesi içime çektim. "Victoria Hale mi?" diye sordum. "Geçen hafta çalıştığım lokantaya gelip beni Archer konusunda uyardı!"

Kadın başını sallarken bir konuda karar veriyormuş gibi görünüyordu. "Kimseyle bu konu hakkında konuşmadım ama Tori Hale Alyssa'yı çok kıskanıyordu. Her zaman istediğini almak için insanlarla oynuyordu. Alyssa konusunda da çoğu zaman başarılı olmuştu." Başını hüzünlü bir şekilde salladı. "Alyssa bilinmeyen bir konu üzerinde kahrolası bir suçluluk kompleksindeydi. Her zaman bir şeyi veya birini hak etmiyormuş gibi hissediyordu. Kimsesizler yurdunda büyümüştü ve Pelion'a geldiğinde bu dünyada kimsesi yoktu..." Geçmişi hatırlarken sesi gittikçe silikleşiyordu. "Tanıştığım en tatlı kızdı ve hiçbir kötülüğü yoktu. Hale oğlanları ona fena kapılmıştı." Ufak bir tebessüm etti.

"Anne bana Marcus Hale'i seçtiğini söyledi," diyerek gülümsedim.

Ama Amanda kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır, seçmek değil; tuzağa düşürüldü. Alyssa'nın hamile kaldı-

ğı akşam bir partiye gittik. Victoria oradaydı. Daha önce hiç kanıtlayamadım ama Alyssa'nın içkisine bir şey kattığını ve Marcus'un ondan faydalandığını biliyorum. Bu, Marcus'un gözünde onu sahiplendiğini gösterme ve kardeşlerine başkaldırma şekliydi. Alyssa'nın ise Connor'ı sevdiği belliydi. Elbette Marcus hamile kalmasını öngörmüyordu ama olan olmuştu. Üç ay sonra evlendiler. Alyssa'nın ve Connor'ın kalbi kırıktı. Elbette Alyssa kendini suçlayıp, sevmediği bir adamla evlenmenin kendi cezası olduğu kanısına vardı. Birçok yanlış seçimlerde bulundu ama çoğunlukla kendini yeterince düşünmediği içindi."

Bir süre düşünceli bir şekilde baktı. "Her zaman Tori Hale'in insanları kendi istediklerini yaptırma konusunda özel bir yeteneğinin olduğunu söyledim. Bir şekilde ellerini her zaman temiz tutuyor ve bir nevi perde arkasında gizleniyordu."

Başını tekrar hüzünlü bir şekilde sallarken sanki ağlayacakmış gibi görünüyordu. Sonra şimdiki âna dönerek elini göğsüne koyup hafifçe kahkaha attı. "Ah Tanrım, marketin park yerinde aldıkların şeyler büyük ihtimalle erirken, durup geçmiş hakkında dedikodu yaparkenki halime bak! Lütfen beni affet. Gerçekten sadece kendimi tanıtmak istedim ve benim için Archer'a selamımı iletip, annesinin benim için özel olduğunu söyleyip söyleyemeyeceğini soracaktım."

Amanda'ya başımı salladım. Archer'ın annesi ve babası hakkında bana verdiği bilgiler beni hüzünlü bir hale sokmuştu.

Amanda konuşmaya devam etti. "Kasabada Mandy's adında bir butiğim var," diyerek gülümsedi. "Çok yaratıcı bir isim değil mi? Bir ara gelip beni ziyaret et. Ben de sana arkadaş indirimi yaparım."

Ona gülümsedim. "Çok naziksin. Teşekkür ederim, mutlaka geleceğim."

"Harika. Tanıştığımıza çok sevindim Bree."

"Ben de öyle," dedim kadın uzaklaşırken.

Poşetleri bagaja yerleştirip arabama bindim. Park yerinde oturmuş kasabaya yeni gelen tatlı kızı ve onu seven erkek kardeşleri, sevmediği kişinin onu kullanmasını ve her şeyin trajediyle sonlanmasını düşündüm. O tatlı kızın geride bıraktığı ufak oğlanı düşününce kalbim bir daha asla elde edemeyeceğimiz şeyler için sızladı.

Sonraki birkaç günü çalışarak, kulübeme kapanıp çoğunlukla okuyarak ve zamanın çabuk geçmesini sağlayarak geçirdim. Canım yanıyordu. Onu özlemiştim. Ve tuhaf bir şekilde onu teselli etmek istiyordum. Archer'ın striptizcilerden biriyle arka odaya gidip, onunla sevişmesi dışında kulüpte ne olduğunu bilmiyordum. Bunun striptiz kulübü menüsünde olduğundan bile haberim yoktu ama ben ne bilirdim ki? Bildiğim bir şey vardı ki Archer bu konuda mutsuzdu. Peki, neden yapmıştı? Kendimi onun yerine koyup her yer bir yana striptiz kulübünde olmanın nasıl olduğunu anlamaya çalıştım. Ama çok fazla düşünmek daha fazla canımı yakıyordu.

Cuma günü işten çıkarken Travis'i caddenin karşısında sivil kıyafetle gördüm. Güneş ışığı karşısında gözlerimi kısarak yaşlı bir adamla normal bir şekilde konuşmasını izlerken içim öfkeyle doldu. Malum zamanda oradaydı ve Archer'ı striptiz kulübüne götürmüştü. Bunu *planlamıştı.*

Düşünmeden caddenin karşısına hışımla geçerken bir araba bana korna çalıyordu. Travis bakınca gülmeye başladı ama yüzümdeki ifadeyi görüp ciddileşti. Yaşlı adama bir şey söyledikten sonra ona doğru yürüdüğüm kaldırımda benimle buluştu.

Ona yaklaşır yaklaşmaz yüzüne sertçe tokat attım. Ses ılık bahar havasında yankılanıyordu. Travis gözlerini kapatıp elini yanağına götürerek çenesini oynattı.

"Bu da ne içindi şimdi?" diye tısladı.

Karşısına dikildim. "Acımasız ve bencil pisliğin tekisin, Travis Hale. Archer'ı striptiz kulübüne götürürken aklında ne vardı? Sana onunla ilgilenmen için güvenebileceğimi düşünmüştüm!"

"Onunla ilgilenmek mi?" diye sordu hafifçe kahkaha atarak. "Kahrolası bir çocuk mu o, Bree?"

"Ne?" diye tükürerek konuştum. "Elbette bir çocuk değil. Ama ona biraz sahip çıkmana ihtiyacı olduğunu biliyorsun. Daha önce hiç sosyal bir ortamda bulunmamıştı! Ona–"

"İstediğin bu mu? Her zaman sahip çıkılmaya ihtiyacı olan birini mi istiyorsun? İstediğin adam bu mu?"

Gözümü kan bürümüştü ve yüzüne tekrar tokat atmak için elim kaşınıyordu. "Olayı çarpıtıyorsun! Daha önce yapmadığı şeyleri yapamayacak kadar akıl yoksunu biri gibi gösteriyorsun. Sadece biraz–"

"Biraz ne? Başka kadınları becermemesi için bütün gece elini mi tutacaktım?"

Ağzım açık kalarak ona şaşkınlıkla baktım.

Travis nefesini bırakarak elini saçında gezdirdi. "Tanrım Bree, üzüleceğin bir durum yaratmaya çalışmıyordum. Sadece adama iyi bir zaman geçirmeyi gösteriyor, bir ERKEK gibi hissetmesini, sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibi hissetmemesi için biraz kendine güvenmesini sağlıyordum. Tamam, belli ki iyi bir plan değildi. Gençken hoşlandığı kızla arka odaya gidip onu becerdiğinde bunu anladım, tamam mı?"

"Tanrım, şunu söylemeyi bırak!" dedim gözlerimden yaşlar dökülürken. Sinirle yaşları silerken Travis'in önün-

de, kahrolası sokağın ortasında ağladığım içine kendime kızıyordum.

"O sana göre değil, Bree. Fazla... değişik, korunmuş, seni üzecek kararlar vermeye fazla meyilli. Bunu zor şekilde öğrendiğin için üzgünüm."

Başımı ileri geri salladım. "Olayı saptırıyorsun."

"Saptırmıyorum," dedi nazikçe. Beni kendine çekip kollarını bana doladı. "Üzgünüm, Bree. Hem de çok."

Onu iterek dönüp arabama yürüdüm. Kafam Travis'e, Archer'a, kendime karşı hissettiğim acı ve öfke içinde yüzüyordu. Sadece eve gitmeye ihtiyacım vardı.

"Bree," diye seslendi Travis. Yürümeyi bıraktım ama dönmedim. "Eğer bana ihtiyacın olursa buradayım."

Yürümeye devam ederken etrafımızdaki insanların durup baktığını fark ettim. Vay, ne de zor fark edildik. Ama olay çıkarmıştık veya daha doğrusu ben çıkarmıştım.

Hızlıca arabama yürüyüp bindim. Hissiz bir şekilde eve sürüp, kendimi sürükleyerek kulübeye soktuktan sonra kanepeme çöktüm.

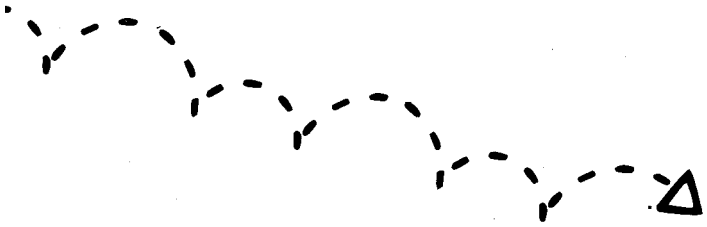
Phoebe hemen gelip mutlulukla kucağıma atladıktan sonra kuyruğunu mutlulukla sallarken yüzümü yalıyordu. Kötü ruh halime rağmen kahkaha atıp ona sarıldım. "Merhaba tatlı kız," diye sırnaştım.

Phoebe kucağımdan atlayıp kapıya doğru koşarak dışarı çıkmak için hafifçe havladı. Her gün bisikletin sepetine atlayıp Archer'ın evine gitmeye o kadar alışıktı ki, o da arkadaşlarını, sürekli koşup keşfettiği araziyi özlüyor olmalıydı.

"Ben de onu özlüyorum kızım," dedim ne halt edeceğimi bilmeyerek.

Birkaç dakika sonra duşa girmek için kalktım. Yatak odamda üstümü çıkarırken yağmurun ilk damlaları düşmeye başladı.

21. BÖLÜM

Bree

Akşam sekize kadar yağmur şiddetlenmiş, gök gürüldemeye, gökyüzünde şimşekler çakmaya başlamıştı.

Phoebe kucağımda, odama kapanmıştım. Otururken o akşamın hissi üzerime çöküyordu. Şimdi daha iyi başa çıkabiliyordum ama gök gürültüsü bana her zaman o yalnızlık ve çaresizlik hissini hatırlatacaktı.

Elektrik kesilirse diye odamın etrafında birkaç tane mum yanmış duruyordu. Normalde mumlar rahatlatıcı bir hava, romantik bir atmosfer sağlardı ama bu sefer duvarlara yansıttıkları gölgeler fırtınayı daha korkutucu ve sinir bozucu yapıyordu.

Kapımda hafif bir tıklatma duyunca irkildim. Phoebe kulaklarını kabartarak hafifçe havladı. Bu da kimdi?

Fırtına yüzünden zaten *o* aklımdaydı. O yüzden yatağımdan kalkıp parmak uçlarımda yürüyerek holü geçerken Phoebe hemen arkamdaydı ve kalp atışlarım hızlanmıştı.

Ön cama giderek kapının önündeki verandayı zorlukla görebildiğim perdelerden bakış attım. Archer geriye doğru

yaslanıp direkt bana baktı. Sırılsıklam olmuş, kot pantolonu, beyaz tişörtü ve önü açık sweatshirtü üzerine yapışmış halini görünce kalbim yine gümlemeye başladı. Aman Tanrım, bu yağmurda buraya kadar yürümüş olmalıydı.

Bir an durakladıktan sonra kapıya koşup, verandamın önündeki toprağı döven yağmur sesine kapımı açtım. Yüksek sesli bir gök gürültüsü kulübeyi sarsınca hafif sıçrayarak Archer'ın bana doğru bir adım atmasına sebep olmuştum.

'Burada ne yapıyorsun?' diye sordum.

'Fırtınalardan hoşlanmıyorsun,' diye cevapladı.

Başımı hafifçe şaşkınlıkla eğdim. *'Fırtınalardan hoşlanmadığım için mi iki kilometreyi yağmurda yürüdün?'*

Bir anlığına tereddüt ederek uzağa bakarken hafifçe kaşını çatıyordu. Sonra bana bakıp basitçe, *'Evet,'* dedi. Duraklarken ifadesi acılıydı. *'Şu anda görmeyi istediğin en son insan olduğumu biliyorum ama korkmayasın diye sadece verandanda oturabileceğimi düşündüm. Yalnız olmamalısın.'*

Aman Tanrım.

Elimde olmadan yüzümü buruşturarak ağlamaya başladım.

Archer bana doğru tereddütle bir adım atarken gözlerimin içine bakarak sessizce izin istiyordu. Başımı sallayıp konuşulmamış sorusunu kabul ettim. Beni kollarına alıp kendine doğru bastırdı.

Kollarımı kaldırıp ona doladım. Yüzümü boynuna gömerek temiz ve yağmur kokusunu içime çektim. Bana sarılıp sırtımı ovalarken sıcak nefesi boynumdaydı. Sırılsıklam kıyafetleri beni de ıslatırken birkaç dakika kollarında ağladım. O birkaç dakikada etrafımdaki fırtınayı, sesli bir şekilde yağan yağmuru unutmuştum. O birkaç dakikada ikimizden başka bir şey yoktu.

Ne düşüneceğimden emin değildim. Bunun sadece

doğru hissettirdiğini biliyordum. Hâlâ benim en iyi arkadaşım, benim tatlı sessiz oğlanımdı ve onu içim sızlayacak kadar çaresiz bir şekilde özlemiştim. Beni üzmüştü ama yine de ona hayatım buna bağlıymış gibi tutunmuştum.

Birkaç dakika sonra geriye çekilip yüzüne baktım. Bana öyle tatlı ve şefkatle baktı ki kalbim göğsümde sıkışmıştı.

'Canımı yaktın,' dedim geri çekilerek.

Hüzün yüzüne yayılırken başıyla onaylayarak yaptığını kabul ediyordu.

'Lütfen düzeltmeme izin ver,' dedi. *'Düzeltmek istiyorum. Ne yapabilirim?'*

Nefesimi verirken omuzlarım düştü. *'Başka bir kadınla seks yaptın, Archer.'*

Başını iki yana salladı. *'Onunla seks yapmadım, sadece... onunla beraberdim.'*

Kaşlarımı çatıp kafamı geriye doğru çektim. *'Ne? Ben sanmıştım ki... Dur bir dakika, 'onunla beraberdim' ne demek oluyor?'* Bana ne söyleyeceğini bilmiyordum ama kızla beraber sonuna kadar gitmediği için yüreğime su serpilmişti.

İç çekerek elini ıslak saçında gezdirdikten sonra ellerini kendi yanlarına bıraktı. *'Ben... Bu...'* diye tekrar işaret etti. *'Beni arka odalardan birine götürdü. Boynumu öperek ellerimi göğüslerine getirdi. Buna bedenim... tepki verdi.'* Gözlerini bir an kapattıktan sonra açtı. *'Bana Travis'in ona benimle seks yapması için para verdiğini söyledi ama bana doğru gelmemişti. Ben de terk ettim. Olan biten buydu. Çok özür dilerim. Doğru olmadığını biliyordum ve bunu istemiyordum. Yani... Ben... Tanrım.'* Yere doğru bakarken ifadesini utanç kaplamıştı.

Tuttuğum nefesimi bırakıp hafifçe kahkaha atarken başımı salladım. Archer çenemi buz gibi soğuk parmaklarının arasına alarak başımı kaldırdı. Bana sorgulayan gözlerle bakıyordu.

'Sana kucak dansı yapmış, Archer. Biraz fazla ileri gitmiş.

Ama ona hayır deyip gitmişsin.' Onu bir an inceledim. *'Neden hayır dedin? Anlat bana.'*

Bir süre bir şey söylemedi ama sonra, *'Çünkü senin dışında kimseyle olmak istemiyordum. Onu istemiyorum, sadece seni istiyorum. Sadece seni istiyorum, Bree.'*

Kapımın önünde birbirimizin gözlerine bakarken titriyordu ve dudakları maviye dönmüştü. Kuru verandamda ayaklarının dibinde su birikmişti.

Onu içeri çektim. "Aman Tanrım, donuyorsun," derken ellerim onu çekmekle meşguldü. "Seni ısıtmalıyız."

Onu banyoma götürüp duşu açtım ve sıcak buhar hemen küçük odaya dolmaya başladı. Kıyafetlerini, eşofman üstünü ve tişörtünü çıkarmaya başladım. Bana izin verirken gözleri yüzümün üzerindeydi. Sadece gerçekten ihtiyacım olduğunda yardım ediyordu. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve önünde eğilip ıslak çoraplarını ayaklarından zorlukla çıkardım. Sonra tekrar ayağa kalkıp, yavaşça doğrulurken gözlerim karın kaslarından göğsüne doğru hareket ediyordu. Oda birden daha sıcak hissettirmişti. Dudağımı ısırırken yakışıklı yüzüne baktım.

'Sen duşa gir,' dedim önümde sadece kot pantolonu üstünde dururken. *'Benim de üstümü değiştirmem lazım,'* dedim ıslak geceliğime bakarak.

Başıyla onayladığında beceriksizce dönüp banyoyu terk ettim. Kapıyı arkamdan kapatıp bir saniye yaslanırken tekrar dudağımı ısırdım. Hafifçe inledim. "Sadece sen, Bree," dedim sessizce. "Yalnız sen kasabanın yerli, dilsiz ve yalnız adamına âşık olabilirdin." Ama sonra sırıttım. Evet, yerli, dilsiz bir yalnız adam olabilirdi ama benim yerli, dilsiz ve yalnız adamımdı.

Islak kıyafetlerimi değiştirdikten sonra üzerime yeni, daha tatlı bir gecelik geçirdim. Sonra mutfağa gidip ısıtıcıyı çalıştırdım. Öylece durmuş camdan yağmuru izlerken kaynadığını belirten ıslığın çalmasını bekliyordum.

Birkaç dakika sonra duşun kapandığını duydum. Bir süre daha sonra kapı açılınca yumuşak bir tonda seslendim. "Mutfaktayım."

Archer dar kalçalarına sadece havlu sarılmış şekilde içeri geldi. Eliyle saçlarını ovuyor, bana biraz çekingen bir şekilde bakıyordu. Ağız sulandıran çıplak göğsüne, varlıkları konusunda hayal edecek bir şey bırakmayan havlunun şekline bakıp yutkundum.

"Tam da çay hazırlamayı bitiriyordum," dedim birkaç çay torbasını açarak. "Eğer kıyafetlerini toplayıp kurutucuya koymak istiyorsan, holde hemen sağdaki ufak ardiyede."

Başıyla onaylayıp işimi bitirirken odadan çıktı. Sonra çayları odaya getirirken bana katıldı. Fincanlardan birini elimden alınca kanepede beraber oturup, sıcak çaylarımızı birkaç huzur verici dakika sessizlik içinde yudumladık.

Sonunda fincanını kanepenin yanındaki masaya koyarak bana döndü. *'Bir şey söyleyebilir miyim?'*

Ona bakıp başımı hafifçe yana yatırarak, "Elbette," dedikten sonra tekrar çayımdan ufak bir yudum aldım.

Derin bir nefes alırken düşüncelerini toparlıyormuş gibi görünüyordu. *'Son birkaç gündür bayağı düşünüyorum... Senin olmamı istediğin şey olmaya çalışıyordum ama... benim* için bu çok fazla, *Bree.'* Başını hafifçe salladı. *'O akşamdan nefret ettim. Seslerden, bütün o insanlardan ve konuşamadığım gerçeğinden.'* Tekrar gözlerimiz buluşmadan önce bir süre sessiz kaldı. *'Seni her şeyden çok mutlu etmek istiyorum ama...'* Tekrar elini saçının üzerinden geçirdi.

Önümdeki orta sehpaya çayımı koyup ona doğru yaklaştım. *'Archer, sanki benim için bir projeymiş gibi hissetmene sebep oldum. Olduğun halinin... yetersiz olduğunu... hissetmene sebep oldum.'* Önce yere, sonra gözlerine baktım. *'Çok özür dilerim.'*

Ellerimi tutup sıktıktan sonra bıraktı. *'Hayır, senin suçun değil. Dünyamı genişletmeye...* çalışıyordun. *Sadece bunu hazır olduğumda yapmaya ihtiyacım var, tamam mı? Ne zaman hazır olabileceğimi de bilmiyorum. Uzun bir zaman alabilir, Bree.'*

Başımla onaylarken gözlerimde yaşlar vardı. *'Pekâlâ.'* Hafifçe kahkaha atıp kucağına tırmanarak üzerine çıktım. Öne doğru eğilip ona hafifçe sıkı sarıldım. "Son bir şey daha," diye boynuna doğru fısıldarken onu hemen bırakmaya niyetli değildim.

Archer bekliyordu. Geriye doğru eğilip, "Sana kucak dansı yapacak biri varsa o da benim."

Sırıtırken gözleri dans ediyordu. Sanki o sırıtış yere düşmeme ve güzelliğinin verdiği aşırı doz yüzünden kalp yetmezliğinden ölmeme sebep olacakmış gibi hissediyordum. Ben de ona sırıtıp öne doğru eğilerek derinden öptüm.

Göğün gürüldeyerek şimşek çakması odayı birkaç saniye ışıkla aydınlatmıştı. Memnun bir şekilde iç çektim ve dilimi Archer'ın sıcak ağzına daldırdım. Diş macunu yüzünden kısmen tarçın, çay yüzünden de bal gibi bir tadı vardı. Dili benimle buluşup harika bir şekilde kayarken, göğsümün derinlerinden bir inleme çıkmasına sebep olmuştu. Yüzümü elleri arasına aldı. Ben nefes nefese kalıp, kendimi kalın ve sert ereksiyonuna sürtmeye başlayana kadar ağzımı yavaşça ve derinlemesine keşfetmeye başladı.

Archer çoğu zaman utangaç ve belirli konularda emin değildi. Ama uzmanlaştığı bir konu söz konusu olunca istikrarlıydı ve kendine güveniyordu. Kendinde bunu fark edip etmediğini merak ettim.

Öpüşü kesip ciğerlerime nefes çektikten sonra boynuma ulaşabilmesi için boynumu geriye doğru çektim. Boynumdan aşağı öpüp hafifçe dişlerken parmaklarımı saçlarında gezdiriyordum.

Elleri göğüslerime gelmiş, ince pamuklu geceliğimin

üstünden göğüs uçlarımı aheste aheste okşuyordu. Arzuyla iç çekerek saçlarına avuçlarımla asıldım.

Altımda sertliğinin gittikçe büyüdüğünü hissediyordum. Şimdi bizi ıslak olan iç çamaşırım ve havlu dışında ayıran bir şey yoktu.

Aramıza ulaşıp parmaklarımı hafifçe gerilmiş kaslarında gezdirdim. Nefesini içine çekti, dokunuşumun altında kasları daha da gerilmişti. Ellerimi daha da aşağılara doğru hareket ettirip havlu üzerinden onu okşarken bana mahmur gözlerle bakıyordu ve ağzı hafif aralıktı. Aman Tanrım, bana göre nefes kesiciydi. Islaklık bacaklarımın arasında toplanıyordu ve orada doldurulmayı isteyen yoğun bir zonklama vardı.

"Archer... Seni istiyorum," diye fısıldadım.

Bir anlığına bile tereddüt etmeden kollarını altımda toplayarak ayağa kalkıp yatak odasına hareket etti. Kahkaha atıp kollarımı boynuna doladım. "Sanırım bu bir evetti," dedim.

Bana gülerken hafif gerilmiş ve biraz tedirgin görünüyordu.

Yatak odama gittiğimizde beni nazikçe yatağa yatırdıktan sonra ayakta durarak bana baktı. Şefkat ve arzu, ifadesinde birleşmişti. Kalbim kulaklarımda zonkluyordu.

Archer duvara doğru dönüp tavandaki ışığı kapattı. Mumlar hâlâ yanıyordu ve odaya rüya gibi parlaklık yayıyordu. Kısa süre önce aynı odada oturup kendimi yalnız ve korkmuş hissettiğimi hatırlayarak yarım saatte neler değişti diye düşündüm.

Archer dönüp belindeki havluyu bıraktıktan sonra yatağa dizini koyup kendini üzerime doğru bırakmadan önce çıplak vücudunun tamamını kısa bir süre görebilmiştim. Aman Tanrım! Taştan bahçe avlusu yapmak, ağaç kesmek

ve her yere yürüyerek gitmek pazarlanması gereken bir spor videosu gibiydi. Hem de hemen.

Dudaklarını benimkilerin üzerine getirip beni uzun süre derinden öptü. Nefes almak için öpüşmeyi bıraktığımızda dudaklarını boynuma doğru götürüyordu. Tenimi nazikçe emince ben de başımı biraz daha geriye doğru atarak onun daha çok yere ulaşmasına izin veriyor ve kalçalarımı sertliğine doğru bastırıyordum. Nefesini içine çekip kafasını kaldırarak gözlerime baktı.

Dirseklerine yaslanıyor ve kendini üzerimde tutuyordu. Konuşmak için ellerini kullanamadığı için ben de konuşmamayı tercih ettim. Yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Dünyada benimle şu anda olup, yaptığımızı yapmak dışında istediği bir şey yoktu. Ona bakarken gözleri arzuyla kararmıştı ve ifadesi duygularla hassaslaşmıştı. Ben de dünya üzerinde başka yerde olmak istemediğimi biliyordum.

Kollarımı kaldırıp geceliğimi çıkarması gerektiğini ima ettim. Doğrulup geceliği kenarından tutup yavaşça kollarımdan kaydırarak başımdan çıkardı ve yatağın yanındaki yere fırlattı.

Sonra tekrar doğrularak iç çamaşırımın her iki yanından parmağını geçirip bacaklarımdan indirirken beni izliyordu. Bakışlarımı gözlerinden sonra sert, asaletiyle ortada olan aletine çevirince özümdeki zonklama artmıştı.

Durmuş bana bakıyordu. Gözleri vücudumu baştan aşağı süzerken hafifçe kıpırdanmaya başladım. Biri çıplaklığımı incelerken hiçbir zaman sabit duramazdım ama gözlerimiz buluştuğunda *'Çok güzelsin,'* demesiyle rahatlamıştım. Ellerinin hafifçe titrediğini fark etmiştim.

"Sen de öylesin," diye fısıldadım tekrar üzerime doğru uzanırken. Tekrar ağırlığını üzerimden kaldırırken kollarındaki kaslar geriliyordu. Dudaklarımızı bir kere daha birleştirmek için başını eğdi.

Ellerimi sert sırtından sonra geniş omuzlarında aşağı yukarı yavaşça gezdirdim. Sonra ellerim kaslı sırtının pürüzsüz teninde aşağılara doğru hareket ederek yavaşça elimi gezdirdiğim kalçasında sonlandı. Hafifçe tutup, onu kendime doğru çektim. Dudaklarıma doğru gülümsediğini hissettim.

Dudaklarından gülümseyerek kurtulurken tekrar boynumu öpüyordu. "Kıçını sıkmamdan mı hoşlanıyorsun?" diye sordum sırıtarak. Boynuma doğru gülümsedi.

O yüzden ellerimi tekrar sert kalçalarına getirip hafifçe sıktım. Uyluklarımı hafif sertçe göbeğimde uzanan sertliğine bastırırken sıcaklığı harika bir şekilde tenimi yakıyor, onun için olan arzum yüzünden titrememe sebep oluyordu.

Tekrar kafasını göğsüme doğru hareket ettirerek tek bir göğüs ucumu sıcak ağzına götürüp diliyle yuvarlak çizdi. "Ahh, Archer," diye nefes nefese söyledim, "lütfen sakın durma."

Diğer elini yukarı kaldırıp bir göğüs ucumla oynarken diğerini emiyor ve diliyle uğraştıktan sonra yerleri değiştiriyordu.

İnlerken kalçalarımı bastırıyor, bacaklarımın arasında zonklayan ihtiyaç için bir rahatlama arıyordum. Klitorisim o kadar çok şişmişti ki dokunsa büyük ihtimalle bir dakika içinde doyuma ulaşacaktım.

Archer bir elini bacaklarımın arasına getirerek parmağını ıslaklığıma daldırdı ve ıslaklığın birazını arzu noktama sürerek parmaklarıyla aynı ona gösterdiğim gibi yavaşça daireler çizmek için kullandı. Nefesim kesilmiş şekilde inliyordum. Kalçalarımı yukarı doğru hareket ettiriyor, ellerine doğru bastırıyorken çok yakındaki doyumum için yalvarıyordum. Orgazmın başlangıcını ufak elektrik kıvılcımları gibi hissediyordum.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye sayıklarken kafamı ileri geri hareket ettiriyordum. Archer'ın aletinin karnıma doğru zonkladığını hissettim. Bu kadarı beni uçurumun kenarından göndermek için yetmişti. Orgazm bana sert ve hızlı bir şekilde vurmuştu. Vücudum boyunca müthiş bir yavaşlıkla yuvarlanırken nefesim kesilmiş, inliyordum.

Gözlerimi açtığımda Archer bana bakıyordu. Gözündeki hayran ve hassas bakışı o kadar seviyordum ki canım acıyordu.

"Seni içimde çok feci istiyorum," diye fısıldadım.

Gözlerime bakmaya devam ederken kalçalarını bacaklarımın arasına hareket ettirerek kendini ellerinin arasına alıp aletini girişime doğru götürdü. Güçlükle yutkunurken bacaklarımı kaldırıp daha iyi ulaşabilmesi için daha geniş açtım.

Tekrar gözlerimiz birleşince aramızdan bir şeyler geçti. Onunla tanıştığım ilk günde hissettiğim tarifi olmaz şeyi hissettim ama şimdi on kat daha fazla yoğundu.

Dirseklerimin üzerinde yükselince vücuduma yavaşça, santim santim girişini, beni genişletip doldurmasını beraber izledik. Durduğunda yüzüne baktım. Yüzündeki saf tutku o kadar apaçık ortada ve yoğundu ki ancak büyülenmiş şekilde bakabildim. Bu bakışı ben yüzüne yerleştirmiştim. İçimde nabız gibi attıktan sonra bir itişle tamamen içime girdi. Geriye doğru yaslanıp hafifçe inledim. İçimde yavaşça içeri girip çıkarak hareket etmeye başladı. Ona bakarken, her itişinde temposu arttıkça yüzünde beliren ifadelerden büyülenmiştim. Şaşkınlık, açlık, kontrolü eline alma çabasından sonra sonunda gözleri hafifçe kapanırken kendini arzuya kaptırmıştı. İçime sertçe ve derinden girerken nefes alış verişleri daha keskindi.

Kalçalarımı kaldırarak bacaklarımı Archer'ın arkasına

doladım. Gözleri bir anlığına parladıktan sonra yüzünü boynuma gömdü. İtişleri düzensizleşmeye başladığında bir kere daha derinden içime girdikten sonra bana yapışmış şekilde kalçalarını hafifçe oynatırken zevkini uzatıyordu.

Uzun bir süre beraber uzandık. Archer boynuma doğru zorlukla nefes alıyordu, bense tavana doğru gülümsüyordum.

Sonunda iki elimi aşağı doğru getirerek parmaklarımla kalçalarını okşadıktan sonra hafifçe sıktım. Tenime doğru gülümsemesini hissettim ama kafasını kaldırıp hareket etmeye teşebbüs etmemişti. Ezilmeyeyim diye vücudunun yarısı benim üzerimde yarısı yataktaydı.

"Hey," dedim yumuşak bir tonda, "hayatta mısın?"

Boynuma doğru hafifçe sırıttığını hissettikten sonra başını 'hayır' anlamında salladı.

Hafif bir kahkaha attım ve o da başını kaldırınca yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Yüzümü elleri arasına alıp kalkmadan önce dudaklarımı birkaç dakika öptü.

Ben de kalktım. Kendimi temizlemem lazımdı.

Elimle yanaklarını avuçlayarak dudaklarından tekrar yumuşakça öptüm. Sonra doğrulup çıplak bir şekilde banyoya doğru yürüdüm. Geriye doğru Archer'a baktım. Beni izlerken gözleri çıplak arkamda dolanıyordu. Hızla banyoya koşup temizlendikten sonra Archer'ın hâlâ yatağın kenarında kendinden emin olamayarak oturduğu yatak odasına girdim.

"Burası bana sarıldığın kısım," dedim ona sırıtarak. O da bana gülümsedi ve nefesini bırakarak örtülerimi geri çekti. Yatağa girdikten sonra ben örtüyü üzerimize çekerken o da beni kendine çekiyordu. Cama doğru döndük. Yağmur hâlâ yağıyordu ama şimdi biraz daha yavaşlamıştı.

Panjuru açık bırakmıştım. Ufukta sadece göl vardı ve içeriyi kimse göremezdi. Uzakta gök gürüldedikten birkaç saniye sonra gökte bir şimşek çaktı ama fırtına artık bizden uzaklaşıyordu. Archer beni daha fazla kendine doğru çekerken memnuniyetle iç çektim.

Böyle uzun bir süre uzandıktan sonra en sonunda ona dönerek fısıldadım. "Şu birkaç günde seni çok özledim."

Bana başını salladıktan sonra sırtına doğru dönerek işaret etti. *'Ben de öyle. Kendimi çıldırmış gibi hissettim.'*

Eğilerek göğsünü öptükten sonra başımı yaslayarak birkaç dakika kalp atışını dinlerken saçlarımla oynuyordu.

'İlk tanıştığımızda ne kadar güzel olduğun dışında hakkında ilk düşündüğüm şeyin ne olduğunu biliyor musun?'

Ellerinin yanımda hareket edişini izledikten sonra başımı kaldırıp yüzüne sorgular şekilde baktım. Bana bakarken güzel amber rengi gözlerinde sıcaklık parlıyordu.

'Önümde bütün o çikolatalar yüzünden utanmış, mahcup davranıyordun. Hatta kızarmıştın bile.' Gülümseyerek eğildikten sonra anlımı öptü. Kalp atışlarım hızlandı.

Lafına devam etti. *'Hayatımda ilk defa biri önümde utanmış görünüyordu. İnsanlar genellikle benim için utanırdı. Asla önümde yaptıkları bir şey yüzünden utanç duymazlardı. Bu benim gerçek bir insan gibi hissetmemi sağladı, Bree. Sanki bana dair önemli bir şey varmış gibi hissetmemi sağladı.'*

Zorlukla yutkundum. "Sen gerçek bir insansın, Archer. Tanıdığım en iyi insansın," diye fısıldadım başımı tekrar göğsüne koyarak.

Beni kendine doğru çektikten sonra uzun bir süre ten tene, kalp atışımız kalp atışımıza değer şekilde sarılışımızın keyfini çıkardık.

Bir süre sonra burnumu tenine bastırarak temiz, erkeksi kokusunu içime çektim. Tenine doğru gülümseyerek tekrar tenini öptüm. Elini aşağı doğru uzatıp kalçalarımı tu-

tunca irkilerek kahkaha attım. Ona baktığımda sırıtıyordu. "Hey, o *senin olayın*," diyerek kahkaha attım.

'Senin olayın nedir?' diye işaret ettikten sonra beni döndürdü. Bana doğru sırıtarak kendini üzerimde tutuyorken ellerini kullanabilsin diye dirsekleri iki yandaydı. Benim ellerim ise tutsaktı. O yüzden sesli cevapladım. "Pek emin değilim. Ama senin çözeceğine dair bahse girebilirim." Ona gülümsedim. Archer da tek kaşını kaldırdı, görünüşe göre iddiamı kabul etmişti.

Örtülerin altına uzanıp onu nazikçe okşarken dokunuşumun altında sertleştiğini hissettim. "Ee, her şey umduğun gibi miydi?" diyerek ona sırıttım.

Archer da bana gülümsedikten sonra tek parmağımı aletinin başında gezdirince sert bir nefes çekti. Sürekli başını sallıyorken, *'Daha fazla,'* diye işaret etti.

Onu izlerken kaşlarım hafifçe çatıldı. "Sorun nedir?" diye sorduğumda, *'Sanırım markete gidip biraz kondom almalıyım,'* diye cevap verdi. Bana biraz gergin bir şekilde bakıyordu.

Ona bakarken amcasının ona doğum kontrol hakkında bir şey anlatıp anlatmadığını merak ettim. Bunun büyük ihtimalle bahsetmem gereken bir şey olduğunu düşündüm.

'Hamileliği önlemede yüzde doksan sekiz etkililer,' dedi hâlâ gözlerime bakarak. *'Eczanedeki kutuda öyle yazıyor.'*

Elimde olmadan ona gülümsedim.

Tek kaşını kaldırırken o da bana gülümsedi. *'Bana gülüyor musun?'* diye sordu ama canı sıkılmış görünmüyordu.

Ellerimi yanağına koyup ciddileştim. "Hayır, asla," diyerek başımı salladım. "Hap kullanıyorum."

'Hap mı?'

Başımla onayladım. "Hamile kalmamı engelliyor."

Bana bakmaya devam edince açıklamaya devam ettim,

"Regl dönemimin daha hafif geçmesini sağladığı için kullanıyorum ve... öyle..."

Başıyla onaylayınca yüzünü yaklaştırıp burnumu burnuna sürterek ağzımdan öptükten sonra göz kapaklarımla beraber burnumun ucunu öptü. Bana doğru bakarken kalbim göğsümün içinde sıkışıyordu.

Ellerini kaldırıp birkaç tel saçı, ona bakarken geriye doğru itti.

Yüzümü uzun süre sanki her detayı ezberliyormuşçasına inceledi.

"Hayallerin neler, Archer?" diye fısıldadım kalbinde neler olduğunu öğrenmek isteyerek.

Bana bir süre daha baktıktan sonra kendini dizleri üzerine çekip beni de kendine çekerek kucağına çıkmamı sağladı. Ona gülümseyerek kollarımı boynuna doladım ama konuşmasına izin verdim.

Ellerini kaldırarak, *'Seni hayal etmeye yetecek kadar bilmiyordum Bree ama bir şekilde yine de gerçekleştin. Bu nasıl oldu?'* Burnunu benimkine sürttükten sonra duraksayıp tekrar geri çekildi. *'Daha ben bile bilemezken ne istediğimi öğrenmek için kim aklımı okudu?'* dedi.

Nefesimi verirken boğazımdaki düğüme rağmen gülümsedim. Dudaklarına doğru gülümserken, "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Sen de benim hayalimsin, Archer. Aynı olduğun şekilde," dedim.

Gözlerine baktıktan sonra beni kendine doğru çekip derinden öperken dili ağzımın içine usulca sokulup beni her yerden tadıyordu.

Altımda kabardığını ve sertleştiğini hissettim. Hafifçe doğrularak onu açıklığıma yönlendirdikten sonra tamamen içime alana kadar ona doğru kendimi eğdim. Nefesini keskince içine çekti. Hafifçe salınmaya başlayıp sert uzun-

luğunda aşağı yukarı hareket etmeye başladığımda beni gevşek bir şekilde belimden tutuyordu.

Her aşağı doğru gelişimde klitorisim kasığına değiyor, vücuduma enfes zevk kıvılcımları gönderiyordu. Her aşağı doğru gelişimde zorlukla nefes almaya, başımı geriye doğru atarak daha hızlı ve sert bir şekilde sevişmeye başladım.

Archer öne doğru eğilip şimdi göz hizasında olan bir göğüs uçunu ağzına alarak dilini etrafında gezdirirken vücuduma yayılan zevk dalgalarını arttırıyordu. Doyuma erişmeye az kaldığını hissedebiliyor ve hızla ona doğru ilerliyordum.

Göğsüme doğru hızlı hızlı nefes alıp, sert uçları yalayıp emerken beni zevkten çıldırtıyordu.

Orgazm vücudumda yayıldı, onun etrafında gerilip nabız gibi atarken Archer'ın ismini haykırarak mutluluk içinde titriyordum.

Gözlerimi açıp onun hafif kapalı, arzudan kararmış gözlerine baktım. Hâkimiyeti eline alarak içime ittirirken ona tutunarak sebep olduğu ufak artçı sarsıntılar yüzünden inliyordum.

Birkaç hamleden sonra içimde kabardığını hissederek dudaklarının aralanarak doyuma ulaşırken gözlerinin kapandığını gördüm. Göğsü hızla aldığı nefeslerle inip kalkıyordu.

O kadar güzeldi ki. Göğsümde bir şeyin sıkıştığını hissettim. Nefesimi kesenin o olduğunu biliyordum.

Kollarımı ona dolayarak kendimi çekip nefeslerimiz sakinleşirken üzerinde bir süre kaldım.

Sonra doğrularak üzerinden kalkarken içimden çıkışı yüzünden onun bana gülümsemesini sağlayan ufak bir ses çıkardım. Ben de gülümseyerek yatağa çökerken memnuniyetle iç çektim.

Archer yanımda uzanırken işaret etti. *'Bu yatağı önümüzdeki... üç ay filan içinde terk etmemiz için bir sebep var mı?'*

Kahkaha atıp ona bakarken işaret ettim, *'Pek sayılmaz. İşimden kovulmam, kiramı ödeyememem* dışında tabii. Bu yatak bir şekilde sokakta kalacaktır.'

Sırıtırken göğsü sessiz kıkırtısı yüzünden inip kalkıyordu. Bir saniye kıkırdamasını duymayı çaresiz bir şekilde diledim. Derinden ve boğuk, güzel bir ses olacağına bahse girerdim. Ama düşünce aklıma gelir gelmez aklımdan çıkardım. Onu olduğu şekilde istiyordum. Kıkırdamasını asla duyamayacaktım ama bunun bir önemi yoktu. Kalbine, düşüncelerine ve ona sahiptim. Bu benim için fazlasıyla yeterliydi. Aslında benim için her şeydi.

Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldıktan sonra geri çekilerek, *'Gel de benimle duş al,'* dedim.

Gülümseyerek beni hızlıca saçımı topladığım banyoya kadar takip etti. Sonra suyu sıcağa çevirerek içine girdim.

Archer beni arkamdan takip ettikten sonra birbirimizin vücudunu sırayla yıkadık. Vücut jeliyle tenimi yıkarken bana şefkatle, neredeyse saygılı bir şekilde dokunuyordu. Her yerimi temizledi. Ayak parmaklarımı bile yıkarken kıkırdayıp kendime çekerek işaret ettim. *'Çok gıdıklanıyor!'*

Bana sırıtıp ayağa kalktı. Beni sertçe ağzımdan öptükten sonra elinden duş jelini alıp ben de omuzlarından ayak parmaklarına kadar yıkayarak kaslı kalçasında ekstra zaman harcadım. Ama bu tamamen bencil sebepler yüzündendi. Olağanüstü bir poposu vardı.

Su soğumaya başladığında son bir kez durulanarak çıktıktan sonra birbirimizi kuruladık.

Mumlar söndükten sonra örtülerin altına beraber çıplak bir şekilde girdik. Archer beni kendine çekince başımı göğsüne yaslayıp teninde işaret parmağımla öylesine halkalar çiziyordum.

Dışarıda yağmur şimdi hafifçe yağıyordu. Ay gölün üzerinde parlıyorken Archer'ın elini kaldırıp işaret ettiğini görecek kadar yeterli ışık sağlıyordu. *'Sen benim her şeyimsin, Bree.'*

Doğrulup hafif ışığın altında yüzüne baktım. Nasıl aynı zamanda hem mutlu hem de hüzünlü olabiliyordu? "Sen de benim, Archer," dedim. "Her şeyimsin."

"Ve şimdi," dedim uykulu bir şekilde uykuya doğru çekilirken, "fırtına olduğunda senden başka bir şey düşünemeyeceğim."

22. BÖLÜM

Bree

Önümüzdeki hafta boyunca kolay bir rutine bağlamıştık. Birbirimize kendimizi o kadar kaptırmıştık ki işten çıkmak için sabırsızlanıyordum. Neredeyse eve duş almak için koşuyor, direkt Archer'ın evine gitmeden önce Phoebe'yi kapıyordum. Her gün onun kollarına koşarken beni karşıladığı gülümseme kendimi çok değerli hissetmemi sağlıyordu. Aklımda ve kalbimde sonunda evimdeymişim gibi hissediyordum.

Yer olarak olmasa da kollarında öyleydim. Archer'ın kolları benim evimdi. Olmak istediğim, özgür hissettiğim tek yerdi. Sevildiğimi hissettiğim yerdi.

Her yerde seviştik. Birbirimizin vücutlarını keşfetmek, birbirimize nelerin zevk verdiğine dair her şeyi öğrenmek için uzun geceler harcadık. Ve aynen bu şekilde Archer sevişme konusunda da uzman olmuştu. Her sevişme sonrasında beni baygın ve zevkten sarhoş olmuş bir şekilde bırakıyordu. Elleriyle, diliyle ve etkileyici aletiyle beni zevkten çıldırtmayı bildiği gibi; ufak tırnaklarıyla dizimin arkasını hafifçe kaşıdığında kedi gibi mırıldayacağımı, parmakları-

nı saçlarımda gezdirdiğinde hemen sakinleştiğimi de biliyordu. Sanki vücudum onun enstrümanıydı ve o çalmasını o kadar güzel öğrenmişti ki melodiler ruhumda titreşiyordu. Sırf verdiği zevkten de değildi. Aynı zamanda bana dair en ufak şeyi bilecek kadar bana değer veriyordu.

Bir gün ben bize öğlen yemeği hazırlarken bir kâse patates cipsini dışarı çıkardı. Ben onlardan atıştırırken hepsinin sevdiğim ama genellikle bulmak için özellikle karıştırmam gereken kıvrımlılardan olduğunu fark ettim.

Cipslere ve sonra Archer'a kafam karışmış bir şekilde baktım. "Bütün o cipsler... kıvrımlı," derken sesimin deli gibi çıktığını düşünüyordum.

'Onlar senin sevdiklerin değil mi?'

Yavaşça başımı sallarken bütün cips paketlerini açarak en çok sevdiklerimi toplama zahmetine girdiğini fark ettim. Bana dair bu kadar ufacık bir detaya bile dikkat ettiğinin farkına varınca kahkaha mı atayım, yoksa ağlayayım mı bilemedim. Ama Archer böyleydi işte. Beni memnun etmek istiyordu ve bunu sağlamak için her şeyi yapardı.

Bazen arazisinde iş yaparken onu izliyordum ve o anda bana ne yapacağını düşündüğü anlamına gelen yüzündeki mahmur bakışı görünce hemen ıslanıyor, sızlamaya başlıyordum. Sessiz bakışları altında göğüs uçlarım sertleşiyordu.

O zamanlarda ya beni kaldırıp yatağına taşıyor ya da çok fazla başa çıkamayacağımız bir durumsa olduğumuz yerde bana sahip oluyordu. Çimlerin üstünde bir battaniyede, parlak güneş üzerimizdeyken, iki kişilik salıncakta veya gölün kumlu kıyısında.

Aynı böyle bir seanstan sonra vücudum demin bana verdiği orgazm yüzünden hâlâ titrerken nefes nefese fısıldadım. "Bunu hayal ettim Archer. İkimizi aynı bu şekilde hayal ettim."

Gözlerime delici bir şekilde bakıyordu. Doğrularak beni uzun bir süre izledikten sonra eğilip o kadar nazikçe öptü ki kalbimin kırılacağını düşündüm.

Onu ıslak kumda devirip dudaklarına doğru sırıtırken o da bana gülümsüyordu. Sonra ikimiz de, başımı göğsüne yaslarken gülümsemeyi kesip anın tadını çıkarmaya çalıştık. Ciğerimdeki hava, sırtımdaki güneş ve kollarımdaki yakışıklı adam için şükran doluydum. Sonra elleri tenimde harfler yazmaya başladı. Birkaç dakika sonra neyi yazdığını fark ettim. Bree'm... Bree'm... Tekrar tekrar defalarca yazıyordu.

Hava şimdi soğumuştu. Kısa bir süre sonra içeri kahkaha atıp titreyerek koştuk ve üzerimizdeki kumlardan kurtulmak için duşa girdik.

Kanepesinde kıvrılırken Archer şöminesini yaktı. Geriye doğru yaslanıp ona bakmadan önce bu şekilde bir süre sarıldık.

Archer'ın böyle işleri seksi, fevkalade erkeksi yapma şekli vardı ki o kadar doğal ve farkında olmadan yapması kalbimin bir an teklemesine neden oldu. Kalçasını tezgâha tarz bir şekilde yaslaması veya beni izlerken kapının girişinde kenarları tutarak duruş şekli gibi beni bu şekilde etkilediğini düşünmediği şeyler vardı. Sadece kendi gibi oluyordu ve bu bir şekilde onu daha çekici kılıyordu. Bunu ona söylememin bir yolu yoktu. Bu sırra sahip olmayı seviyordum. Bütün bunlara sahip olmaktan hoşlanıyordum. Farkında olmasını sağlayarak hareketlerini etkilemek de istemiyordum. Eh, bana gelince, Archer Hale söz konusu olunduğunda tamamen umutsuz bir vakaydım.

Bazen o korkunç kazayı geçirmeseydi şimdi ne yapıyor olacağını merak ediyordum. Futbol takımında oyun kurucu mu olurdu? Üniversiteye mi giderdi? Kendi işini mi kurardı? Bir keresinde her yaptığı işte iyi olması konusunda

ona takılmıştım... Gerçekten de öyleydi. Sadece farkında değildi. Birine sunacak pek bir şeyi olduğuna inanmıyordu.

Ailesini kaybettiği gün hakkında hâlâ bana açıklama yapmamıştı. Ben de ona bir kere daha sormadım. Ona ne olduğunu çaresizce öğrenmek istiyordum ama bana anlatmak konusunda kendini güvende hissedene kadar da beklemek istiyordum.

'Ne düşünüyorsun?' diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Gülümsedim. *'Seni,'* dedim. *'Her gün tam burada, seninle olduğum için şansıma nasıl şükrettiğimi düşünüyordum.'*

Midemin kasılmasına neden olan o tatlı gülümsemesiyle tebessüm ederek, *'Ben de öyle,'* dedi. Sonra kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı.

'Ne oldu?' diye sordum çenesini tutup yüzünü bana doğru çevirerek.

'Kalacak mısın, Bree?' diye sordu. *'Burada benimle kalacak mısın?'* O anda ufak bir oğlan çocuğu gibi gözüküyordu. Tam da o anda hayatındaki herkes gibi çekip gitmeyeceğimi söylememe ne kadar ihtiyacı olduğunu fark ettim.

Başımla onayladım. *'Evet,'* dedim. *'Kalacağım.'* Buna kalpten inanıyordum. Hayatım artık burada ve bu adamlaydı. Bu ne anlama gelirse gelsin bir yere gitmeyecektim.

Tamamen dürüst olup olmadığıma karar vermeye çalışırmış gibi gözlerime baktı. Gördüklerinden memnun kalmış gibiydi. Başıyla onaylayıp beni kendisine çekerek sıkıca tuttu.

Bana beni sevdiğini söylememişti ve ben de ona söylememiştim. Ama o anda Archer'a âşık olduğumu fark ettim. O kadar delilerce âşıktım ki neredeyse dudaklarımdan kaçacaktı. Bağırarak söylememek için zorla çenemi kapatmak zorunda kaldım. Ama bir şekilde onun söylemesini beklemem gerektiğini düşündüm. Eğer o da bana âşık olursa

bu kanıya kendi kendine varmasını istiyordum. Onun için göz korkutucu bir durum olmalıydı. Henüz konuşmamıştık ama geçtiğimiz haftalar boyunca koltukta uzanmak, kitap okumak, beraber yemek yemek veya göl kenarında yürümek gibi basit şeyler yaparken bakışlarını izlemiştim. Sanki bütün düşüncelerini ve hislerini kafasında toparlamaya çalışıyor, on altı yıllık duygusal boşluğu kapatmaya çalışıyordu. Belki bu konu hakkında konuşmalıydık. Belki bunun ona yardımı oldurdu ama bir sebepten dolayı hiç yapamadık. İçten içe aşkımın onun yaralı kalbini iyileştirmesini içten bir şekilde diliyordum.

Bir dakika sonra beni bırakıp ayağa kalkınca ona baktım. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı. *'Senden bir iyilik isteyeceğim,'* dedi.

Kaşlarımı çattım. *'Pekâlâ,'* dedim ona şüpheli bir şekilde bakarak.

'Bana nasıl araba süreceğimi öğretebilir misin?'

'Nasıl... Tabii ki! Elbette! Araba mı sürmek istiyorsun?'

Başıyla onayladı. *'Amcamın bir pikabı vardı. Kasabadaki garajda tutuyorum. Arada bir çalıştırıp etrafta gezdiriyorlar. Her zaman satmayı düşündüm ama bir türlü fırsatım olmadı. Asla tam olarak... nasıl yapacağımı bilemedim. Ama şimdi belki de satmamış olmam iyi bir şeydir.'*

Heyecanlıydım ve koltukta neredeyse aşağı yukarı zıplıyordum. Bu Archer'ın market alışverişi dışında arazisinden onu uzaklaştıracak bir şey yapmayı kendi başına istediği ilk seferdi.

'Tamam! Ne zaman?' diye sordum. *'Yarın çalışmama gerek yok.'*

'Pekâlâ, o zaman, yarın olsun,' dedi ve gülümseyerek beni kollarına aldı.

Böylece Archer büyük pikap gibi görünen ama işe yaramaz metal parçası olan arabanın direksiyonuna geçerken

ben de yolcu koltuğunda ona yolların kurallarını ve düz vitesi nasıl kullanacağını öğretmeye çalışıyordum. Otobandan birkaç kilometre aşağısında, hemen gölün sonunda geniş bir alan seçtik.

"Bu kokuyu alıyor musun?" diye sordum. "Bu yanan debriyajın kokusu. Yavaaaaaşça ayağını pedalda gevşet."

Bir saatlik bir pratikten sonra Archer çoğu şeyi kapmıştı. Birkaç kez arabayı sarsınca hayali frenime basarken kahkaha atmamı sağlamıştı.

Bana sırıtırken gözleri çıplak bacaklarımda geziniyordu. Bakışlarını takip edip bacak bacak üstüne atarak bu süreçte eteğimin biraz yukarı çıkmasına sebep olurken dönüp ona baktım. Gözleri çoktan genişlemişti. Koyulaşmalarına, hafifçe kapanmalarına sebep olmuştu. Aman Tanrım, bu bakışı seviyordum. Bu bakış benim için oldukça güzel şeyler demekti.

"Araba sürmek ciddi bir iştir Archer," dedim takılarak. "Dikkatini elindeki işten uzaklaştırmak herkes için tehlikeli olabilir." Saçımı kulağımın arkasına koyarken tatlı bir şekilde gülümsedim.

Kaşlarını kaldırırken ifadesinden eğlendiği belliydi ve dikkatini ön cama verdi. Kamyonet ileri doğru hareket etti. Archer hızı attırıp kolayca ikinci vitese geçmişti. Pratik yaptığımız alan Archer'ın dördüncü vitese geçebileceği kadar geniş değildi ama üçüncü vitese geçerek bizi büyük daireler halinde yönlendiriyordu.

Bacaklarımı diğer yönde bacak bacak üstüne atarken bir parmağımı bacaklarımda gezdirip tam eteğimin kenarında durdum. Archer'a baktığımda gözleri parmağımın olduğu yere dikilmişti. Bir anlığına ön cama baktıktan sonra daireler halinde sürmeye devam etti.

Onun dikkatini dağıtıyordum ama ortada bir tehlike yoktu.

Parmağımın bacağımda yukarı doğru ilerleyip eteğimi kaldırarak pembe puantiyeli iç çamaşırımı göstermesine izin verdim.

Archer'a baktığımda dudakları hafifçe aralıktı. Sonrasında ne yapacağımı izleyen gözlerinde açlık vardı. Doğruyu söylemek gerekirse daha önce bu tip bir şey yapmamıştım. Ama Archer içimde daha önce kimsenin uyandırmadığı şeyleri uyandırıyordu. Beni seksi, farklı şeyler denemeye açık biri gibi ve güvende hissettiriyordu. Hayatımda olduğumdan daha çok canlı hissetmemi sağlıyordu.

Onu izlediğimde zorlukla yutkunuyordu. Bana bakmadan önce ön cama bakış attı.

İç çamaşırımın ön tarafına parmağımı uzatırken başımı koltuğa yaslayarak gözlerimi kapatıp hafifçe inledim. Archer'ın nefesinin boğazında tıkanmış gibi olduğunu duydum.

Parmağım biraz daha ilerleyip sonunda bacaklarımın arasındaki kaygan ıslaklığa vardığında kalçalarımı kaldırdım. Islaklığın birazını ufak yumruyu okşamak için kullanırken dokunuşumdan bir zevk dalgası yayılıyordu. Tekrar inleyince araba yalpaladı.

Kendimi okşamak için parmaklarımı kullanırken katıksız zevk dalgaları nefes nefese kalmamı, kendimi elime doğru bastırmamı sağlıyordu.

Birden kamyon ani bir şekilde durunca öne doğru silkelendim. Archer vites düşürmeye bile kalkışmamış, sadece ayağını gazdan kesip arabanın yalpalayıp durmasına sebep olmuştu. Gözlerimi açtığımda Archer emniyet frenini kaldırıyordu ve sonra beni koltukta geriye doğru iterek bana doğru sürünmeye başladı.

Başım yolcu tarafının kapısında olacak şekilde beni yönlendirirken ona bakınca biraz geri çekildi. Yüzündeki ifade gergin ve ilkeldi. İçimin kasılmasına sebep oluyordu.

Eğilerek göbeğimi öperken parmaklarımı yumuşak saçlarında karıştırırken inledim.

Külotumu indirmek için hafifçe doğruldu. Popomdan aşağıya inmesi için kalçalarımı kaldırdım. Bütün vücudum açlıkla ve bacaklarımın arasında yoğun zonklamayla titriyordu.

Archer geriye çekilip bacaklarımı açtı ve kadınlığıma doğru eğilip nefes almadan önce birkaç saniye öylece baktı. Burnunun klitorisime değmesinin verdiği hisle nefesim kesildi. Sıcak nefesi en hassas bölgelerime değiyordu.

"Lütfen," diye inledim parmaklarımı saçında gezdirerek.

Archer bana geçen haftalar boyunca inanılmaz şekilde zevk vermişti ama bu daha önce yapmadığı bir şeydi. Beklerken nefesimi tutmuştum ve dilinin kıvrımlarıma ilk değişiyle kendimi yukarı doğru bastırırken hafifçe inliyordum. Küçük yumruda elleriyle yapmasını öğrettiğim gibi diliyle dalgalar çizerken klitorisimdeki zonklama çoğalmış, heyecanım artmıştı. Daha hızlı hareket ederken dilinin ıslak sıcaklığı üzerimde dolanıyordu. Elleri bacaklarımı tutarken kıvrımlarıma doğru zorlukla sıcak nefesini veriyor, kendisi için beni açık tutuyordu. Aman Tanrım, eşsiz bir şeydi. Orgazmın başlangıcı vücudumda güzelce nabız gibi atarak dalgalanırken tamamen patladım. Archer'ın ağzına doğru istemsizce hareket ederken ismini çığırıyordum. "Archer, Archer, Aman Tanrım, evet."

Kendime gelirken sıcak nefesini karnımda hissettim. Tenime doğru gülümsediğini hissediyordum.

Ben de saçını okşarken hâlâ kelimeleri bir araya getirmekten âciz şekilde gülümsüyordum.

Birden cama yüksek sesle vuruldu ve Archer ile irkilerek panikledik. Bu da neydi şimdi? Archer ayağa kalkıp ağzını tişörtüyle silerken bacaklarımı indirip iç çamaşırımı

bacaklarımdan geçirerek eteğimi düzeltmekle uğraştım.

Camlar buharlanmıştı. Tanrıya şükürler olsun. Veya olmasın. Ah hayır. Archer'a bakınca utancım yüzüme yansıdı ve Archer başını sallayıp camı indirmek için tutacağı gösterdi. Camı indirdiğinde Travis önümde üniformasıyla duruyordu. Açık cama doğru eğilip bize bakarken yüzünde gergin bir ifade vardı.

Ufak arabada seks kokusu ağırdı. Bir anlığına gözlerimi kapatırken yanaklarım kızarıyordu. Gözlerimi tekrar açtım. "Merhaba Travis," dedim gülümsemeye çalışırken daha çok suratımı buruşturmayı becererek.

Travis'in bakışları Archer ile aramızda gidip geldikten sonra benim üzerimde kaldı. Bakışlarını kucağımdan tekrar gözlerime çıkardı. "Bree," dedi.

Bir anlığına ikimiz de konuşmadığımızda suratı daha da gerildi. İleriye doğru bakarken müdür tarafından cezalandırılan ufak bir kız gibi hissettim.

"Durmuş bir kamyonet hakkında bir ihbar aldım," dedi. "Etraftaydım, gelip kendim görmek istedim."

Boğazımı temizledim. "Ah, ıı, şey..." Archer'a bakıp onu incelerken sessiz kaldım. Olağan bir şekilde oturuyorken bir eli önündeki direksiyondaydı ve sanki kanarya yutmuş kedi gibi görünüyordu. Bu durumda ben kesinlikle kanarya oluyordum.

Ufak histerik bir kahkaha boğazıma kadar gelmişti ama kendimi toplardım. Onun yerine ona gözlerimi kısarak baktım. Kendini beğenmiş ifadesi daha da çoğaldı. "Archer'a sürüş dersi veriyordum," dedim Travis'e dönerek.

Travis bir anlığına sessiz kaldı. "Hı hı. Öğrenme izni var mı?" diye sordu kaşlarını kaldırırken olmadığını pek ala biliyordu.

Nefesimi bıraktım. "Travis, açık alan bir tarladaydık. Onu yola filan çıkartmıyorum."

"Önemli değil. Yine de öğrenme izni olması gerekiyor."

"Hadi ama Travis," dedim yumuşak bir tonda, "sadece arabayı sürmeyi öğrenmek istedi."

Travis'in gözleri kısılırken yavaş bir şekilde konuştu. "Öğrenebilir ama herkes gibi toplum kurallarına uyması gerekiyor." Archer'a baktı. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun dostum?" diyerek tek kaşını kaldırdı.

Archer'a baktığımda yüzündeki kendini beğenmiş ifade öfkeli haliyle değişmişti ve çenesi kasılıyordu. Elini kaldırıp işaret etti. *'Göt herifin tekisin, Travis.'*

Gergince kahkaha atıp Travis'e baktım. "Tabii, sorun olmaz dedi," dedim. Archer'ın yanımdaki koltukta kıpırdandığını duyabiliyordum.

"Neyse," diye devam ettim sesimi yükselterek, "biz yolumuza devam edelim. Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkür ederim Travis. Daha fazla ders vermeden önce öğrenme izni konusunda neler yapacağımıza bir bakalım. Eve kadar ben süreceğim, tamam mı?" Tatlı olmasını umduğum bir şekilde gülümsedim. Travis'e, tüm o striptiz kulübü olayında Archer'a yaptığından dolayı çok kızgın olmama rağmen bu durum gerçekten utanç vericiydi.

Archer'ın iri vücuduna doğru tırmanırken Travis kamyonetten uzaklaştı. Archer altımdan ilerlerken elini çıplak bacağımda hissettim. Ona doğru baktığımda Travis'e baktığını gördüm. Burnumdan nefes verirken koltuğa çökerek anahtarı çevirip motoru çalıştırdım.

Camdan Travis'e bakarken vitesi değiştiriyordum. Yüzünde aynı gergin, biraz öfkeli ifade vardı. Archer hâlâ kafasını döndürmüş ona bakıyordu. Gergince gülümseyerek arabayı çektim.

Yola girdiğimizde Archer'a baktım. Bana dönüp baktıktan sonra tekrar bakışlarımızı uzaklaştırdım. Bir saniye sonra tekrar ona baktığımda vücudu sessiz kahkahalarla

titriyordu. Bana sırıtarak, *'Araba sürmeyi sevdim,'* dedi.

Kahkaha atıp başımı salladım. *'Ya, eminim sevmişsindir.'* Sonra onu kolundan yumruklayıp, "Sürmen hoşuma gitti. Ama belki de daha sakin bir yerde sürmeliyiz," derken kaşlarımı kaldırdım.

Sessizce kahkaha atarken dişleri parlıyor, yanaklarında o seksi çizgiler beliriyordu.

Mutlu bir şekilde camdan bakarken Archer'ın yakışıklı çehresini inceledim. Aramızda olanlar yüzünden mutluydu ama Travis'in bizi yakalamasından memnun kalmıştı. Dudağımı ısırıp ikisini ve Archer'ın hayatında böbürleneceği pek bir şey olmadığı gerçeğini düşündüm. Biraz sonra, "Archer, umarım Travis ile yarışmak durumunda olmadığını biliyorsundur. Umarım seni seçtiğimi gayet açıkça belli etmişimdir. Sadece seni," dedim.

Bana bakarken yüzü ciddileşti. Koltuğa doğru uzanıp elimi tutarak sıktı. Bakışlarını tekrar dışarıya doğru çevirdi.

Ben de elini geri sıkıp tutarken, evine kadar tek elle sürdüm.

Ertesi gün iş yeri normalden daha çok yoğundu. Saat bir buçukta yavaşlamaya başladığında Melanie ve Liza gelip onlarla tanıştığım zaman oturdukları bar tezgâhına oturdular. "Merhaba kızlar!" Onları görünce sırıttım.

Onlar da beni kocaman gülümsemelerle karşılamışlardı. "Nasılsın arkadaşım?" diye sordu Melanie.

Tezgâha doğru çöktüm. "Aaah," dedikten sonra sesimi fısıltıya çevirdim, "cehennem gibi bir gündü. Kafası kopmuş tavuk gibi etrafta dolanıyorum."

"Evet, yılın bu zamanları gölün öbür tarafında çalışanlar artık burada daha çok zaman geçirdikleri için daha yoğun

oluyor. Norm akşam yemeği vardiyasında çalışacak birini işe almaktan ve lokantayı saat üçten sonra da açmaktan bahsediyordu ama sanırım vazgeçti. Elbette bütün o genişleme planlarıyla kimse neler olduğunu bilmiyor. Kimse de onları bu yüzden suçlayamaz," diyerek omuz silkti.

"Hmm, bundan haberim yoktu," dedim hafifçe kaşlarımı çatarak.

Liza başıyla onayladı ve birden gerçekliğe döndüm. "Peki, size neler getirebilirim kızlar?"

İkisi de hamburger ve buzlu çay istediler. Arkamdaki buzlu çay makinesine dönüp içeceklerini hazırlamaya başladım. Birkaç saniye sonra kapıdaki zilin çaldığını duydum. Bir süre sonra da Melanie, "Yuh artık," diye cırladı ve Liza'nın sesi arkamda, "Oha," diye fısıldıyordu.

Her bardağa limon koydum. Mekâna bir sessizlik hâkim olmuştu. Bu da neyin nesiydi?

Kaşlarımı hafifçe çatıp arkamı dönerken yüzümde hafif şaşkın bir gülümsemeyle neler olduğunun merakı içerisindeydim. Sonra onu, Archer'ı fark ettim. İçime bir nefes çekerken hemen gülümsemem yüzümde çoğaldı. Kapıda dururken bakışları sadece bana odaklanmıştı... Aman Tanrım, harika gözüküyordu. Kendine yeni kıyafetler aldığı belliydi. Ona mükemmel bir şekilde uyan, uzun kaslı bacaklarını gösteren bir kot pantolon ile sadece yakası gözüken gri tişörtün üstüne basit uzun kollu siyah bir süveter giymişti.

Yeni tıraş olmuştu ve mutfakta doğru düzgün bir şeyi göremeyecek kadar tahrik olmuş bir kız tarafından saçı kesilse de mükemmel şekilde duruyordu. Gülüşüm arttı. Archer *buradaydı.*

"*Bu da* kim?" diye Bayan Kenfield'in kapının kenarındaki masadan yüksek sesle söylediğini duydum. Kadın asırlıktı ama yine de kabaydı. Büyük torunu Chrissy onu

sustururken ağzının kenarından yüksek sesle fısıldadı. "O Archer Hale büyükanne." Sonra daha sessizce, "Vay canına," dedi.

"Dilsiz çocuk mu?" diye sordu kadın. Chrissy inleyerek Archer'a özür dileyen bir bakış attıktan sonra büyükannesine döndü. Ama Archer ona bakmıyordu zaten.

Tuttuğum buzlu çayları tezgâha koyarken gözlerim Archer'dan hiç ayrılmamıştı. Ellerimi kalçalarıma silerken gülümsemem çoğaldı.

Tezgâhın etrafından yürüdüm. Köşeyi dönünce hızımı arttırarak ona doğru kalan kısmı hızlı bir şekilde yürüdüm ve onun kollarına atlamadan önce kahkahayı patlattım. Beni kaldırırken yakışıklı yüzünde rahatladığını belirten bir sırıtış göründü. Burnunu boynumun oyuntusuna koyarak bana sıkıca sarıldı.

Eğer bir insana istendiğini belli etmek istediğiniz zaman varsa, işte bu zamandı.

Ona sarılmış şekilde dururken dışarıdan bakanların bütün o cesaret gösterilerini fark edemeyecekleri aklıma geldi. Ama bu anı olduğu gibi görebiliyordum. Hiçbir yerde istendiği hissedilmeyen bir çocuğun bir yerde belirerek diğerlerden onu kabul etmesini istemesiydi bu. Archer Hale'in bu küçük kasaba lokantasına girerek gösterdiği güzel cesaret örneği karşısında kalbim gururla kabarmıştı.

Sanki iğnenin düştüğünü duyabileceğiniz bir sessizlik vardı. Umurumda değildi. Tekrar kahkaha atarak kafamı geriye doğru çekip yüzüne baktım. "Buradasın," diye fısıldadım.

Başıyla onaylayıp gözleri yüzümde dolanırken dudaklarında nazik bir gülümseme vardı. Beni yere bırakıp, *'Senin için buradayım,'* dedi.

Gülümsedim. Bunlar birkaç hafta önce lokantanın önünde benimle buluştuğunda söylediği sözcüklerdi.

"Ben de senin için buradayım," diye fısıldadım yine gülümseyerek. Bunu birçok şekilde kast etmiştim. Hepsini saymaya bile başlayamazdım.

Birbirimizin gözlerine bir süre bakınca lokantanın hâlâ sessiz olduğunu fark ettim. Boğazımı temizleyip etrafa baktım. Bize yüzlerinde ufak gülümsemelerle, diğerleri ise şaşırmış şekilde bakan insanlar birden işlerine döndüler. Lokantadaki konuşma sesleri yavaş yavaş yükselmeye başladı ve bütün bu seslerin ne konuda olduğunu biliyordum.

Archer'ın elini alıp onu tezgâha götürerek diğer tarafa geçtim. Melanie ve Liza ona bakarken hâlâ hafif şaşkın olan ifadelerini kocaman gülümsemelerle değiştirdiler.

Melanie ona elini uzattı. "Ben Melanie. Daha önce düzgünce tanışma şansımız olmamıştı."

Archer elini tutup biraz tedbirli bir şekilde tebessüm etti.

"Archer," dedim. "Bu da Melanie'nin kız kardeşi Liza." Liza öne doğru eğilip, Melanie'nin üzerinden Archer'ın elini sıktı.

Archer başıyla onayladıktan sonra bana baktı. "Bana bir dakika verebilir misin? Birkaç müşteriyle ilgilenmem lazım. Hemen dönerim."

Ona menüyü uzattım. Başını sallayarak onaylayınca camdan gelen siparişleri teslim etmeye ve birkaç içeceği doldurmaya gittim. Döndüğümde Liza ve Melanie'nin yemeği hazırdı. Ben de alıp burgerlerini önlerine koyduktan sonra Archer'a döndüm. *'Aç mısın?'* diye işaret ettim.

'Hayır. İştahımı özel bir kızla yiyeceğim akşam yemeği için saklıyorum,' diyerek sırıttı. *'Sadece...'* Arkamdaki içecek makinesine baktı.

'Şekilli pipetlerde çikolatalı süt ister misin?' diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Sessizce kıkırdadı. *'Kahve,'* dedi bana göz kırparak.

"Tanrım, bu seksiydi işte," dedi Melanie. "Sanki önümüzde edepsizce konuşuyormuşsunuz gibi."

Archer ona gülümseyince ben de kahkaha attım. Başımı iki yana sallıyordum. "Belki ikiniz de işaret dilini öğrenip bize katılmalısınız," diyerek sırıttım.

Liza ve Melanie kahkaha attı. Dönüp kahve demliğini tutup Archer'a bir fincan doldurduktan sonra krema dökmesini izledim.

Maggie arkamdan gelip elini Archer'a uzattı. "Merhaba," diyerek gülümserken bir anlığına bana baktı. "Ben Maggie. Geldiğin için teşekkürler."

Archer ona utangaç bir şekilde gülümserken elini sallayıp bana işaret etti. *'Lütfen ona tanıştığıma memnun olduğumu söyle.'*

Söyleyince bana gülümsedi. "Seninle yıllar önce tanışmıştım tatlım. Annen eskiden seni ufakken buraya getirirdi." Hatırlarken uzaklara doğru baktı. "Annen en tatlı ve güzel kadındı. Seni nasıl seviyordu." İç çekerken şimdiki âna dönerek gülümsedi. "Eh, neyse, burada olmana sevindim."

Archer onu yüzünde ufak bir gülümsemeyle dinlerken kelimelerini sanki özümsüyormuş gibiydi. Başını sallayınca Maggie bana bakarak konuşmaya devam etti. "Ee Archer, buradaki kız son zamanlarda bayağı fazla çalıştı. Sanırım işten erken çıkmayı hak ediyor. Onunla beraber yapabilecek bir şey bulabileceğini düşünüyor musun?"

"Tanrım, Maggie, bu kulağa oldukça edepsiz geliyor," diye güldü Liza.

Archer gülmemeye çalışıyordu. Bakışını uzaklara dikerek kahve fincanını alırken Maggie ellerini kalçalarına koyarak Liza'ya sertçe bakınca hepimiz kahkaha attık.

"Onu edepsiz yapan senin fesat aklın," dedi ama gözlerinde ışıltılar vardı.

Archer bana baktı. *'Bu öğleden sonrasında yapacak edepsiz bir şey bulacağımızı düşünüyor musun?'* diye sordu bana sırıtarak. Kahkaha attıktan sonra kendimi durdurmak için dudağımı ısırdım.

"İşte!" dedi Melanie. "İkinizin edepsizce konuştuğunuzu biliyordum. Kesinlikle işaret dili öğreneceğim."

Sırıttım. "Bana sadece güzel bir pikniğe gitmekten hoşlanıp hoşlanamayacağımı sordu," dedim ifadesiz bir şekilde.

"Ya tabii!" dedi Liza kahkaha atarak. "Çıplak bir piknik!"

Kahkaha attım. Maggie de gülerek Archer'ın gülümsemesinin büyümesine sebep oldu. "Siz normal değilsiniz. Şimdi ikiniz de gidin hadi," dedi Maggie beni dürterek.

"Tamam, tamam ama benim ekstra işlerime, salatalara–"

"Ben hallederim," dedi. "Salataları sabahtan halledersin."

Archer'a baktım. "Pekâlâ, o zaman! Hadi gidelim!"

Archer kahve için cebinden biraz para çıkarmaya başladı ama Maggie onu elini koluna koyarak durdurdu. "Müesseseden," dedi.

Archer duraklayıp bana baktıktan sonra başını tamam anlamında salladı.

"Tamam," dedi Maggie de gülümseyerek.

Tezgâhın arkasından dolandıktan sonra Melanie, Liza, Maggie'ye veda ederek beraber kapıdan çıktık.

Dışarı çıktığımızda sokağın karşısına bakınca tanıdık birini gördüm. Victoria Hale siyah saçları olan yaşlı bir kadınla mağazaların birinden yeni çıkıyordu. Beni Archer'la beraber gördüğü ânı görmüştüm. Sanki caddedeki hava bir anda buz kesmiş, üzerime doğru soğuk bir hava esiyordu. Kollarımı Archer'ın beline dolayınca bana gülümsedi.

Beni kendine doğru çekerek başımın kenarını öpünce Victoria Hale bu kadar kolay bir şekilde benim için varlığını yitirmişti.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Archer göl kenarında bir ateş yaktı. Amcasının yıllar önce yaptığı eski tahta sandalyelerde oturuyorduk. Yanımızda bir şişe kırmızı şarap ve battaniye getirmiştik. Hava özellikle akşamları gittikçe soğuklaşıyordu. Archer ufak bir bardakta, ben ise büyük bir bardakta içiyordum. Kendi içkisini sanki güçlü bir alkolmüş gibi yavaşça içiyordu. Benim alıştığım birçok şey onun için yeniydi.

Bir süre sessizce otururken şaraplarımızı yudumlayarak sadece ateşin yanmasını izledik. Şarap kanımda dolanırken kendimi mutlu ve memnun hissediyordum. Başımı tahta sandalyeye doğru dayayıp ateşin yansıttığı ışıkta Archer'ın yakışıklı yüzüne baktım. Bir anlığına sanki Tanrı, belki de Güneş gibi sapsarı ve yakışıklı görünmüştü. İhtişamı dans eden ateşleri aşıyordu. Kendi kendime hafifçe gülümserken yarım kadeh Merlot* yüzünden sarhoş hissediyordum. Archer'ın, bu akşamın, kaderin, cesaretin ve hayatın sarhoşu olmuştum. Ayağa kalktığımda kucağımdaki battaniye sandalyeye düştü ve şarabımı kuma bıraktım. Ona doğru yürüyerek kucağına oturdum. Bana güldüğünde yüzünü ellerimin arasına alarak sadece bir süre ona baktım. Sonra dudaklarımı onunkilere getirdiğimde kırmızı şarap ile Archer karışımı olan leziz ambrosia** inlememe neden olmuştu. Öpücüğün kontrolünü eline alması ve bana kendinden daha çok vermesi için başımı hafifçe eğdim. Arc-

* Siyah üzümden yapılan Fransız yapımı bir şarap. *–çn*

** Ambroisa, Yunan mitolojisine göre sonsuz hayat veren Tanrıların yiyeceği veya içeceği balımsı bir madde. *–çn*

her aynen bunu yaparak bana doğru eğilip diliyle dilimi cezbederken kendimi kucağında kıpırdatıp ağzına doğru derin bir nefes aldım. Bana aynı şekilde cevap verip dili yavaşça ağzıma kayarak seks hareketlerini taklit ediyor ve içimin nabız gibi atmasına sebep oluyordu. Hemen beni ıslak ve kaygan hale getirerek onun kucağında sızlayıp kıpırdamama sebep olan derin ihtiyacı gidermek ve içimi doldurması için hazır hale getiriyordu.

Ağzıma doğru gülümsedi. Bana ne yaptığını biliyor ve bundan hoşlanıyordu. Onda, bana tapıyormuş gibi bakışında, tamamen doğal ve arsız olan, doğuştan gelen yoğun cazibesinde kaybolmak o kadar kolaydı ki. Ama öğreniyordu ve bir şekilde ona beni tatmin etmesini öğrettiğimde, onu istediğimi söylediğimde kendinden emin olmayan adamın verdiği o hissi kaybediyordum. Ama diğer tarafım bu yeni bulduğu güvenin, vücudumun kontrolünü eline almasının, beni arzudan zayıf düşmüş hale getirmesinin keyfini çıkartıyordu.

Birkaç dakika sonra geriye doğru çekildiğinde ikimiz de zorlukla nefes alıyor, nefeslerimizi düzene sokmaya çalışıyorduk. Bir kere daha dudaklarından hafifçe öptüm. "Beni o kadar kolay tahrik ediyorsun ki," dedim.

Elini kaldırdı. *'Bu kötü bir şey mi?'* diye sordu. Beni inceliyordu. Laf olsun diye değil, gerçek anlamda sormuştu.

Parmağımı alt dudağında gezdirdim. "Hayır," diye fısıldadım başımı sallarken.

Ateşin yansımasında yarası dikkatimi çekti. Pürüzlü ten ateşin ışığında kırmızıya dönmüştü. Parlak teni altın renginde ve gerilmişti. Uzanıp öpünce hafifçe titreyerek donakaldı. Üzerinde dilimi oynatınca vücudunun bir kere daha gerildiğini hissettim.

Boğazına doğru fısıldadım, "Her yerin harika, Archer."

Nefesini verip başını çok hafifçe geriye doğru hareket

ettirerek bana daha fazla yer açmış, yarasını bana çok güzel bir güven hareketi olarak göstermişti.

"Bana ne olduğunu anlat," diye fısıldadım dudaklarımı pürüzlü tende aşağı yukarı oynatıp kokusunu içime çekerek. "Her şeyi anlat. Seni tanımak istiyorum," dedim geriye çekilip ona bakarak.

Yüzüme bakarken ifadesi gergin ve düşünceli karışımıydı. Nefesini bırakarak elini kaldırdı. *'Bugün... neredeyse normal gibi hissettim. Lokantada yani.'* Durakladı. *'Bu akşam ne kadar kırık dökük halde olduğumu hatırlamak istemiyorum, Bree. Lütfen. Sadece seni burada kollarımda tuttuktan sonra içeri götürüp seninle sevişmek istiyorum. Anlamasının zor olduğunu biliyorum ama lütfen. Şimdilik senin keyfini çıkarmama izin ver.'*

Onu inceledim. Aslında anlıyordum. Bunları yaşamıştım. Babam öldükten sonra normalliğe dönmeyi denemiştim. Otobanda binlerce kere döndüğüm dönüşleri kaçırmamak için, markette portakalların önünde durup boşluğa bakıp saf acıdan başka bir şey hissetmeye çalışmak için çok çabaladım. Ve bana kim sorarsa sorsun, onu ne kadar seversem seveyim, tamamen hazır olmadan konu hakkında konuşamazdım. Archer kendi acısıyla çok ama çok uzun süredir yaşamıştı. Ona benim söylememle anıları tekrar ziyaret etmesi adil olmazdı. Bekleyecektim. Benden istediği kadar beklerdim.

Ona gülümserken alnındaki saçlarını düzeltip tekrar nazikçe öptüm. Geriye çekildiğimde, "Bana babamın öldüğü, saldırıya uğradığım gece savaştığımı söylediğini hatırlıyor musun?"

Başıyla onaylarken ateşin loş ışığında kalan gözleri kara bir küre gibiydiler.

"Sen de savaştın," dedim sessizce. "Ne olduğunu bilmiyorum Archer. Bir gün bana söyleyeceğini umuyorum.

Ama bu yara izi senin de yaşamak için savaştığını söylüyor." Parmağımı hafifçe boğazının mahvolmuş teninde gezdirirken zorlukla yutkunduğunu hissettim, "Benim yaralı şifacım, güzel Archer'ım."

Bana bakarken gözleri parlıyordu. Kısa bir sessizlikten sonra beni kaldırıp ateşe biraz kum atacak kadar kısa bir an yere bıraktı. Sonra tekrar kucağına alırken kahkaha atıp ona tutundum. Beni tepedeki evine ve yatağına kadar taşıdı.

23. BÖLÜM

Bree

Ertesi gün Archer'ı dağınık çarşaflar arasında, yatağında bıraktım. Battaniye kaslı yuvarlak poposunu zorlukla kapatıyordu ve kolları başının altındaki yastığı tuttuğu için harika sırtının girinti çıkıntıları tüm ihtişamıyla ortaya çıkmıştı. Bütün o girinti çıkıntıların tekrar tadını çıkarmak için onu uyandırmayı bir anlığına düşündüm ama Phoebe'nin büyük ihtimalle dışarı çıkmaya ihtiyacı olduğunun da farkındaydım. Maalesef ki kulübemi ve hayatımı boşlamıştım. Şu anda tam bir enkaz gibiydi ve hiç temiz iç çamaşırım kalmamıştı. O yüzden biraz iş yapmak için kendimi zorlukla uzaklaştırırken Archer'ın omzuna ufak, hafif bir öpücük bıraktım. Dün akşam bayağı enerji harcadığı için yorgundu. Dün akşamın anısı karşısında kasıklarımı birbirine bastırdım ve ayaklarımı beni ufak yatak odasından götürmesi için zorladım.

Eve gittiğimde Phoebe'yi hemen dışarı bırakıp uzun, sıcak bir duş aldım.

Giyindikten sonra cep telefonumu şarj ettim. Birkaç mesaj olduğunu gördüm. İki tanesi babamın cinayet davasın-

da çalışan dedektifin birkaç soru sormak için aradığını ve onu aramam gerektiğini söyleyen Natalie'den gelmişti. Derin bir nefes alıp oturdum. Babamın cinayetinin ardından dedektifi birçok kez aramıştım. Ufacık bile bir delil yoktu. Oradan çekip gittikten sonra bir daha hiç aramamıştım. Gerekli olduğunu düşünmemiştim. Ama şimdi birden yeni bir şey mi çıkmıştı? Neden?

Ezbere bildiğim numarayı çevirince Dedektif McIntyre telefonu açtı. Ona kim olduğumu söyleyince beni sıcak bir şekilde karşıladı. "Nasılsın Bree?"

"Aslında iyiyim dedektif. Bir süredir sormadığımı biliyorum ve cep telefonum değişti..."

"Önemli değil. Olaydan sonra kaldığın arkadaşının numarasını bana verdiğin için memnunum." 'Cinayet' demediği dikkatimi çekmişti.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordum hemen konuya girerek.

"Aslında evet. Davada bir şüphelimiz var. Fotoğraf teşhisi için buraya gelmeni istiyoruz," dedi nazikçe.

Kalbim hızlı atmaya başladı. Nefesimi, "Oh," diyerek bırakıp sessizce oturdum.

Dedektif boğazını temizledi. "Onca zamandan sonra şaşırtıcı olduğunu biliyorum ama bu bilgiyi hapse girmemeye uğraşan ufak çaplı bir uyuşturucu satıcısından aldık."

"Tamam," dedim. "Ne zaman gelmem lazım?"

"Olabildiğince erken. Ne kadar erken gelebilirsin?"

Dudağımı ısırdım. "Ah..." Bir anlığına düşündüm, "üç gün?"

"Eğer bu en erken gelebileceğin süreyse bir şeyler yapmaya çalışacağız."

Kısmen hissizleşmiştim. "Pekâlâ dedektif, şehre döner dönmez sizi ararım."

Vedalarımızı ettikten sonra telefonları kapadık. Yata-

ğımda uzun süre oturup sadece camdan bakarken mutluluk balonum patlamış gibi hissediyordum. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum çünkü babamın davasında yeni bir şey bulma olasılıklarının beni mutlu ettiğini biliyordum. Eğer bir tutuklama olursa... artık daha fazla merak etmeme gerek kalmayacaktı... Kendimi sonunda güvende hissedecektim. Babam da hak ettiği adaleti bulacaktı.

Telefonumu elime alıp Natalie'yi arayarak ona haberi söyledim. Anlatmayı bitirdiğimde derin bir nefes vererek, "Tanrım Bree, ümit etmekten korkuyordum... Ama yine de tüm kalbimle umut ediyordum," diyerek sessizce sözünü bitirdi.

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum. Ben de öyle."

Bir anlığına sessiz kaldıktan sonra, "Dinle, aklıma bir fikir geldi. Oraya uçakla gelip, sana arkadaşlık etmek için beraber geri dönsek?"

Tuttuğum nefesimi bıraktım. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Elbette yaparım. Hem annemin bütün o seyahatlerinden ne kadar milleri olduğunu bilirsin. Bana bir maliyeti bile olmaz."

Gülümsedim. "Bu... çok hoşuma gider. Arayı kapatmak için uzun bir araba yolculuğu süremiz olur."

Konuşurken sesindeki gülümsemeyi duydum, "Harika. Ben hemen ayarlıyorum. İşten izin alabilecek misin?"

"Evet, eminim sorun olmayacaktır. Beraber çalıştığım insanlar harikalar ve onlara ne için olduğunu söylediğimde..."

"Bree, senin orada geçici bir süre için olduğunu biliyorlar, değil mi?"

Duraklayarak başımı yatağa yasladım. "Hayır, onlara bahsetmedim." Elimi anlıma koydum. "Ve açıkçası geçici bir süreliğine burada değilim, Nat. Ben bir şekilde... kal-

maya karar verdim." Gözlerimi kapatarak tepkisini bekledim.

"Ne? Kalıyor musun? Ciddi misin? Bahsettiğin adam yüzünden mi?" Sesi şaşkın ve kafası karışmış bir şekilde geliyordu.

"Çoğunlukla evet. Sadece... kısmen karışık bir durum. Araba yolcuğunda sana her şeyi anlatırım, tamam mı? Sorun olmaz umarım?"

"Tamam... Olur tamam. Seni görmek için sabırsızlanıyorum tatlım. Uçuş hakkında detayları sana mesaj atarım."

"Tamam. Çok teşekkür ederim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Bağlantıda kalacağım."

Telefonu kapattık. Birkaç dakika en iyi arkadaşım bu yolcuğa benimle geleceği için şükrederek uzandım. Benim için bütün her şeyi daha kolay hale getirecekti. Sonra geri dönecektim. Natalie'ye burada kalacağımı söylemiştim. Archer dışında birine söyleyince ne kadar doğru geldiğini fark etmiştim. Tekrar Ohio'ya taşınmamın imkânı yoktu. Hayatım artık buradaydı. Hayatım Archer ile birlikteydi. Bu her ne oluyorsa artık, doğru olduğunu biliyordum.

Ertesi gün işte Maggie'ye Ohio'daki durumu ve orada bana ihtiyaç olduğunu tedirgin olarak söyledim. Babamın ölümünün detaylarını onlarla paylaşmamıştım ama yine de düşündüğüm gibi anlayışlı ve sempatikti. Sıcak kucaklaması, rahatlatıcı sözleri beni sakinleştirmişti. Biri bana annelik etmeyeli uzun zaman olmuştu.

Uzun bir zamandan sonra ipucu bulunması nadir olduğu için davada bir şüpheli bulmalarına sevinsem de Ohio'ya dönmemle aynı çaresizlik ve hüzün duygularına tekrar döneceğimden korkuyordum. Pelion'da ve Archer

ile güvende hissediyordum. Ona hâlâ bu gelişmeyi söylemem lazımdı. Dün kulübenin etrafındaki işlerle uğraşıp, saat yedi civarı çok yorgun olduğum için uyuyakalmıştım. Beraber olmadığımızda onunla bağlantı kurma şansım olmamasından nefret ediyordum. Ama arada bir yalnız zaman geçirmemizin bizim için iyi olduğunu da biliyordum. Son zamanlarda neredeyse ayrılmaz olmuştuk ve biraz ayrılık sağlıklı olacaktı.

Vardiyamın sonuna doğru kapının zili duyuldu. Kafamı kaldırınca Travis'in içeri üniforması ve polis gözlükleriyle girdiğini gördüm. Saçma derecede yakışıklı görünmesi karşısında neredeyse gözümü devirecektim. Yüzümü buruşturacak bir şey olduğundan değil de bu gerçeği bildiği çok belli olduğundandı.

"Travis," dedim önümdeki menüleri silmeye devam ederek.

"Merhaba Bree," dedi, dudakları içten görünen bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Sana ne getirebilirim?" diye sordum.

"Kahve."

Başımla onaylayıp ona bir fincan getirmek için döndüm. Kahveyi doldurup önüne koyarak uzaklaştım.

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Kızgın değilim, Travis. Kuzenine davranış şeklinden etkilenmedim sadece."

Dudaklarını büzdü. "Dinle Bree, o benim ailem ve uzun yıllar boyunca pek iyi anlaşamadık. Bunun çoğunlukla benim hatam olduğunu görebiliyorum ama Archer ile ben... çocukken rekabetçiydik. Söz konusu sen olunca belki olayı biraz daha fazla öteye götürmüş olabilirim. Bunu kabul ediyorum. Ama güven bana Archer da bu oyunda benimleydi."

"Rekabetçi mi?" diye alay ettim. "Tanrım, Travis." Se-

simi hafifçe yükseltince birkaç insan bizden tarafa baktı. Onlara gergin bir şekilde güldüğümde önlerine dönünce ben de Travis'e döndüm. "Hayatında bir kere olsun yanında birinin olmasını hak ettiğini düşünmüyor musun? Birinin ona karşı rekabet etmek yerine yanında olmasını hak ettiğini düşünmüyor musun? O insan olmayı en azından deneyemez misin?"

"Yani bu senin için bir çeşit acıma durumu mu?"

Gözlerimi kapatıp sıcak kahve demliğini suratına fırlatmamak için derin nefes aldım. "Hayır, kimsenin acımasına ihtiyacı yok. Archer... inanılmaz biri, Travis." Onu aklımda nazik bakışları, gerçekten mutlu olduğunda gülüşünün yüzünde parlayışıyla canlandırdım. "İnanılmaz biri." Yere doğru bakarken birden hafifçe utandım.

Travis bir anlığına sessiz kaldı. Ağzını açıp bir şey söyleyecekken tekrar zil çaldı ve başımı kaldırdım. Gözlerim büyüdü.

Natalie önümdeydi ve arkadaşımız Jordan hafifçe arkasında elleri cebinde, utanmış şekilde duruyordu.

Elimdeki menüyü bırakıp tezgâhın etrafından hızlıca dolandım. "Aman TANRIM! Burada ne yapıyorsun?" diye çığlık attım. Hâlâ uçuşunun detaylarını bana mesajla göndermesini bekliyordum. Natalie benimle yarı yolda buluşmak için hızlıca yürüdü ve kahkaha atarak kucaklaştık.

"Sürpriz!" dedi hâlâ bana sıkıca sarılırken. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," dedim, hâlâ kapıdan ayrılmayan Jordan'a bakınca gülüşüm solmuştu.

Natalie arkaya doğru baktıktan sonra bana döndü. "Senden yüz yüze özür dileyebilsin diye onu getirmem için bana neredeyse yalvardı."

Derin bir nefes aldım ve Jordan'a gelmesi için işaret ettim. Rahatlama yüzüne yayılınca yanıma yürüyerek bana

sarıldı. "Çok özür dilerim, Bree," dedi sesi ciddiydi. Ben de ona sarıldım. Onu da özlemiştim. Jordan benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Ben, Jordan, Natalie ve arkadaşımız Avery ilkokuldan beri ayrılmaz bir ekiptik. Beraber büyümüştük. Ama Jordan aynı zamanda çantamı toplayıp şehirden uzaklaşmamdaki sebeplerden biriydi.

Hüznüm ve duygusal olarak bocalamam çoğalınca ona bir arkadaş olarak gitmiştim. Ama o ise beni bir kenara sıkıştırıp öptükten sonra ona direndiğim halde beni zorlayıp bana âşık olduğunu söyleyerek benimle ilgilenmesine izin vermem için yalvarmıştı. Benim için çok fazla gelmişti ve o zaman istediğim en son şeydi.

Natalie kollarını ikimize de doladı. Beraber hafif bir kahkaha atarak sonunda ayrıldık. Etrafıma bakış attım. Lokantada sadece birkaç insan vardı ve Maggie ile Norm beraber arkada mutfağı toparlıyorlardı.

"İşimi bitirirken gel de benimle otur," dedim gülümseyerek.

Natalie ona bakarken kahvesini yudumlayan Travis'in yanına oturdu.

"Merhabalar," dedi uzun sarı saçlarını sallayıp, bacak bacak üstüne atarken onunla yüz yüze gelebilmek için tabureyi döndürdü. Yüzüne flört eden bir gülümse yerleştirmişti. Kahkaha attım. Natalie ve Travis beni görmezden geldi.

"Travis Hale," dedi ona gülümseyip eline ulaşarak.

Başımı hafifçe sallayıp Travis'i Jordan ile tanıştırdım.

"Bree," dedi bana bakarak. "Natalie, Jordan, Pelion'un tadını çıkarın. Sizinle tanıştığıma sevindim. Bree, Maggie'ye selamımı ilet." Sonra dönüp lokantadan çıktı.

Hâlâ polis üniformasında dışarı doğru yürüyen Travis'in kıçını izleyen Natalie'ye döndüm. O da bana döndü. "Eh, burada kalmana şaşırmamalı."

Kahkaha attım. "Burada kalmayı isteme sebebim o değil."

Natalie menüye bakan Jordan'a bakış attı. Ciddileşerek konuyu değiştirdim. Yıllardır Jordan'ın bana karşı bir ilgisi olduğuna dair fikrim vardı ama bana âşık olduğunu düşündüğünü bilmiyordum. Ben de onu seviyordum ama aynı şekilde değildi ve asla öyle sevmeyeceğimi de biliyordum. Sadece daha önce sahip olduğumuz arkadaşlığa bir şekilde dönebileceğimizi umuyordum. Onu gerçekten özlüyordum.

"Yemek yediniz mi?" diye sordum. Mutfak kapanıyordu ama onlara sandviç filan yapabilirdim.

"Evet, bir saat önce hazır bir şeyler atıştırdık." Natalie menüyü inceleyen Jordan'a baktı. "Hemen acıkmadın, değil mi?"

Jordan başını kaldırdı. "Yok, sadece bakınıyorum." Menüyü bırakırken hâlâ birazcık rahatsız gözüküyordu. Boğazımı temizledim.

"Pekâlâ, Maggie'ye çıktığımı söylememe ve eşyalarımı kapmama izin verin."

On beş dakika sonra küçük arabamda kulübeme doğru gidiyorduk.

Jordan'ı salona yerleştirdim. Natalie eşyalarını odama getirdikten sonra hepimiz sırayla duş alıp salonda otururken muhabbet ederek Natalie'nin yeni patronuyla ilişkisi hakkındaki hikâyelerine gülüyorduk. Jordan şimdiden daha rahat gözükmeye başlamıştı. Onların burada olmasına çok seviniyordum.

"Kasabada yemek için bir yerlere gitmek ister misiniz?" dedim. "Siz hazırlanırken ben de bir koşu gidip Archer'a gelmek isteyip istemediğini sorarım."

"Neden onu aramıyorsun?" diye sordu Natalie.

"Eh, aslında konuşamıyor," dedim sessizce.

"Hı?" dediler Jordan ile aynı anda.

İkisine Archer'ı, nasıl yetiştiğini, biraz amcasını, bana kendi söylemese de kazasına dair bildiğim kadarını anlattım.

Bana kocaman gözlerle bakıyorlardı. "Vay canına tatlım," dedi Natalie.

"Ya öyle arkadaşlar," dedim. "Çılgın bir hikâye ve daha tamamını bile bilmiyorum. Ama onunla tanışana kadar bekleyin. O kadar tatlı ve... mükemmel ki. Sizin için tercümanlık yapmak zorunda kalacağım ama işaret dilini seri bir şekilde konuşabiliyor."

"Vay," dedi Jordan. "Ee, bütün yıllar boyunca arazisinden hiç çıkmamışsa, konuşmuyorsa, hayatıyla ilgili ne yapmayı planlıyor?"

Yere baktım. "Hâlâ ne yapmayı istediğini bulmaya çalışıyor," dedim birden ona karşı kendimi savunmacı hissederek. "Eninde sonunda bulacaktır ama. Sadece birkaç temel şeyi halletmeye çalışıyor."

Bana öylece baktılar. Bir nedenden ötürü kendimi utanmış hissettim. "Neyse," diye devam ettim. "Ona planlarımızdan bahsetmem lazım. Umarım bizimle gelmeyi kabul eder." Ayağa kalkıp ayakkabımı ve montumu giymeye gittim.

"Tamam," dedi Natalie. "Gideceğimiz yer bir kot bir tişört tarzı bir yer mi, yoksa daha şık mı giyinmeliyim?"

Kahkaha attım. "Kesinlikle bir kot bir tişört yeterli."

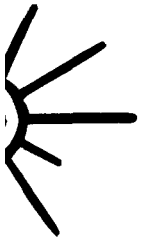
"Travis'in orada olacağını düşünüyor musun?" diye sordu.

İnledim. "Arkadaşlar, sizinle paylaşacağım o kadar çok şey var ki. Bu biraz süre alabilir. Hemen döneceğim, tamam mı?"

"Tamam!" diye şakıdı Natalie ayağa kalkarken. Jordan ufak çantasından giyecek bir şeyler arıyordu.

"Tamam," dedi o da geriye doğru bakarak.

Dışarı çıkıp arabaya atlayarak Archer'ın evinin yoluna doğru döndüm.

24. BÖLÜM

Archer

Mutfağımın lavabosunda durmuş bir bardak suyu büyük yudumlarla içiyordum. Göl kenarında köpeklerimle koşudan yeni dönmüştüm. Hava değiştiğinde daha fazla koşamayacaktım.

Durup bugün ne yapacağımı düşünürken karnımda nasıl baş edeceğimi bilemediğim bir ağırlık vardı sanki. Koşumdan önce de böyle hissediyordum ve egzersiz yapmanın kafamı boşaltacağını düşünmüştüm. İşe yaramadı.

Gayet basit bir şekilde gergindim. Belli ki fiziksel bir gerginlik değildi. Tamamen psikolojikti. Dün sabah uyandığımda Bree'nin kokusu, bana dolanmış çarşafın her yerindeydi. Mutlu ve memnun hissetmiştim. Ama sonra gitmiş olduğunu fark edince uyanıp günümle ilgili ne yapacağını bulmaya çalıştım. Üzerinde çalışabileceğim bir sürü proje vardı ama hiçbiri ilgimi çekmiyordu. İçimde bir ses biraz ciddi bir şekilde düşünmem gereken bir konu olduğunu söylüyordu. 'Hayatınla ilgili ne yapacaksın, Archer?' Bree işleri karıştırmıştı. Şu anda tek hissedebildiğim huzursuzluktu. Birinin gelip bana dünyayı açmasını bek-

lemiyordum ama Bree bana aynen bunu yapmıştı. Şimdi daha önce düşünmediğim sorumluluklarım vardı. Ama her şey Bree'nin etrafında dönüyordu. Bu beni korkutuyor, ödümü patlatıyordu.

Kapımın çalındığını duyunca bardağı bıraktım. Bree bugün işten erken mi çıkmıştı?

Evimin dışındaki kapıya doğru yürüdüğümde Travis'i araba yolundan bana doğru yürürken gördüm.

Bana yaklaşmasını beklerken ne halt istediğini merak ediyordum.

Ellerini yalandan, 'Beni vurma!' dermiş gibi havaya kaldırmıştı. Başımı yana doğru eğerek bekledim.

Travis arka cebimden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve durduğum yere gelerek bana verdi. Elinden aldım ama açmadım.

"Araba sürmeyi öğrenmek için izin formu," dedi. "Sadece doğum belgen ile oturduğun adresin kanıtını yanında getirmen yeterli. Su faturası filan yeterli olur."

Kaşlarımı kaldırıp elimdeki kâğıtlara baktım. Şimdi ne işler çeviriyordu?

"Striptiz kulübü konusunda sana bir özür borçluyum. Çocukça ve hoş olmayan bir durumdu. Bree ile beraber durumu çözmenize aslında sevindim. Sanırım senden gerçekten hoşlanıyor dostum."

Ona bunu nasıl bildiğini sormak istedim. Benden hoşlandığını, belki daha fazlasının olduğunu biliyordum ama Travis'e benim hakkımda ne söylediğini veya bir şey söyleyip söylemediğini duymayı arzuluyordum. Elbette eğer sorabilsem bile Travis'e sormak iyi bir fikir olmazdı. Büyük ihtimalle sadece benimle dalga geçerdi. Ama Bree ile bütün hislerim hakkında nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Seksin aşkla eşit olmadığını biliyordum. Peki, o zaman bana söylemezse beni sevip sevmediğini nasıl bilebilirdim? Eğer

bana söylemiyorsa, bu beni sevmediği anlamına mı gelirdi? Her şey karmakarışık olmuştu ve konuşacak kimsem yoktu.

En kötüsü ise kalbimin her bir parçasıyla, kırılmış, değersiz hissettiren kısımlarıyla bile onu şiddetle sevdiğimi bildiğimdi. Belki de en çok o kısımlarımla.

"O zaman," diye Travis devam etti, "barış ilan edelim mi? Aşkta ve savaşta her şey mubahtır falan filan işte? Sen kazandın ve kızı kaptın. Bir adamı şansını denediği için suçlayamazsın ama değil mi? Alınmaca, darılmaca yok?" Elini uzattı.

Eline baktım. Daha önce Travis'e güvenmiştim ama bu sonu olmayan savaşı devam ettirmenin ne anlamı vardı ki? Haklıydı, ben kazanmıştım. Bree benimdi. Sırf bu düşünceyle bile şiddetli bir sahiplenme güdüsü vücuduma yayıldı. Elimi uzatıp elini sıkarken hâlâ onu güvenmeyen bir şekilde inceliyordum.

Travis başparmağını silah kemerine yerleştirdi. "Sanırım Bree'nin büyüdüğü yerdeki arkadaşlarının kasabada olduğunu biliyorsun."

Kaşlarımı çatıp kafamı hafifçe geri çekince kendimi ele vermiş oldum. Travis'in yüzünde 'kahretsin' diyen bir ifade vardı. "Kahretsin, sana söylemedi mi?" diye sordu. Bakışlarını uzağa çevirdikten sonra bana baktı. "Eh, eminim onun için zor olacaktır. Yani, kız senden hoşlanıyor ama bir şekilde evine gidip gerçek hayatına dönmesi lazım. İçinde olunması oldukça zor bir durum."

Ev mi? *Gerçek hayatına* mı? Ne halttan bahsediyordu bu?

Travis beni inceleyerek derin bir nefes verirken elini saçında gezdirdi. "Kahretsin adamım, seninle burada kalıp, bütün hayatı boyunca ufak bir kasaba lokantasında çalışacağına dair bir hayalin yoktu değil mi? Belki de senin ev dediğin bu ufak tahta kaplama barakada yaşayıp, hiçbir

şekilde bakamayacağın birçok bebeği olmasını filan beklemiyordun umarım?" Kahkaha attı ama ben karşılık vermeyince gülümsemesi yok olup yüzündeki ifadeyi acıyan bir bakış aldı. "Aman Tanrım, bu tam olarak umduğun şeydi, değil mi?"

Kan kulaklarımda uğulduyordu. Tam olarak bütün bunları hayal etmemiştim ama Bree'nin gidecek olduğunu düşünmek buz gibi bir korkunun damarlarımda dolaşmasına neden oluyordu.

"Siktir. Dinle Archer, onu kazandın dediğimde şu andan bahsediyordum. Birkaç sıcak gece, kamyonetinde birkaç kaçamaktan bahsetmiştim. Yani aferin sana, bunu hak ettin adamım. Ama bundan fazlasını hayal edeyim deme. Sana kalacağını söyleyebilir. Bir süreliğine buna inanabilir bile. Ama Bree gibi üniversiteye gitmiş bir kız eninde sonunda bir *hayat* isteyecektir. Kısa süreliğine kaçış için, yarasını iyileştirmek için burada ve sonra gidecek. Neden gitmesin ki? Ona ne sağlayabilirsin ki? Bree güzel bir kız. Onu isteyen ve daha fazlasını verecek hep bir adam olacaktır." Başını salladı. "Sen ona ne verebilirsin Archer? Gerçekten?"

Bu göt herifin önünde donmuş şekilde duruyordum. Ne yaptığını göremeyecek kadar aptal değildim. Bir numara çeviriyordu. Ama maalesef ki oynadığı oyun fazla gerçeğe yakındı. Oyunu kazanıyordu ve bunun da farkındaydı. Bu yüzden buraya gelmişti. Gerçeklerle beni yok etmek için. Bana bir hiç olduğumu hatırlatmak için. Belki de iyi bir hatırlatma olmuştu.

Artık Bree'yi isteyip istemediğini bile bilmiyordum. İstemeyebilirdi. Ama artık konu benim de ona sahip olmamamdı. Öyle ya da böyle kazanacaktı. Bunu görebili-

yordum ve biliyordum. Daha önce aynı bakışı başka bir adamın gözünde görmüştüm. Ne anlama geldiğini hatırlıyordum.

Derin bir nefes daha alırken hafifçe utanmış görünüyor veya öyle görünmüş gibi numara yapıyordu. Boğazını temizledi. "Neyse," diyerek elimdeki kâğıtları işaret etti, "izin ile ilgili sana iyi şanslar. Gideceğin her yere yürümemen lazım." Bana başını salladı. "Kendine iyi bak, Archer."

Sonra dönüp araba yolumdan geri yürüyerek kapıdan çıktı. Uzun bir süre öylece durup kendimi ufacık hissederken Bree'nin gittiğini hayal ederek nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyordum.

25. BÖLÜM

Bree

Archer'ın evine sürüp kapısından girince adını seslendim. Cevap veren yoktu. O yüzden ön kapısına giderek kapıyı çalarken tekrar adını seslendim. Hâlâ cevap yoktu. Kapı açıktı. İçeri girip etrafa baktım. Her zamanki gibi derli topluydu ama Archer ortalıkta yoktu. Arazisinde bir yerde, beni duyamayacak kadar uzakta olmalıydı veya belki kasabaya yürümüştü?

Elime bir kâğıt parçasıyla kalem alıp ona arkadaşlarımın kasabada olduğunu, onu gördüğümde açıklayacağımı söyleyen kısa bir not yazdım. Ona yemeğe gittiğimizi söyleyerek bize katılmasını istedim. Katılacağını umuyordum. Lokantaya gelmesinin, tekrar dışarı çıkacak kadar kendini rahat hissetmesini sağladığını umuyordum. Archer'ı arkadaşlarımla tanıştırmak istiyordum. Hayatımın her yönünün bir parçası olmasını istiyordum.

Eve sürüp hazırlanmayı bitirdim. Sonra Natalie ve Jordan ile kasabanın yerel bilardo/pizza salonuna plansız bir yemek için arabayı sürdüm.

Büyük bir pizza ısmarladıktan sonra dart tahtasının yanındaki masaya pizzayı getirip oynamaya başladık.

Bira sürahisinin yarısına geldiğimizde kafamı kaldırınca Archer'ı kapıda gördüm. Sırıtış yüzüme aniden yayılmıştı ve elimdeki dartı bırakarak ona koştum. Kollarımı boynuna dolayarak onu dudağından öptüm.

Sanki tüm gün tutuyormuş gibi nefesini bıraktı. Geriye yaslanıp yüzüne bakınca daha önce yüzünde görmeye alışmadığım bir gerginlik fark ettim.

"İyi misin?" diye sordum.

Başıyla onaylarken yüz ifadesi rahatlıyordu. Konuşabilelim diye ondan bir adım geriye gittim. *'Bana arkadaşlarının geleceğini söylemedin.'*

'Dün evinden ayrılana kadar ben de bilmiyordum. Sonra buraya erkenden uçtular. Archer, babamın davasında şüpheli bir kişi var. Dün baş dedektif ile konuştum ve gelip fotoğraftan suçluyu teşhis etmemi istiyor. Tutuklanma olabilir,' diye lafımı bitirirken gözlerine bakıyordum. Bu olasılığı 'yüksek sesle' söyleyince birden duygular beni ele geçirmişti.

'Bree bu harika,' dedi. *'Gerçekten harika bir durum.'*

Başımla onayladım. *'Birkaç günlüğüne eve dönmem lazım. Natalie ve Jordan benimle birlikte eve dönecekler ama sonra ben geri döneceğim.'* Tekrar kaşlarımı çatarak Ohio'ya döndüğümde nasıl hissedeceğimi düşündüm. Archer'a baktığımda yüzünde yine gergin bir ifadeyle beni yakından inceliyordu.

'Bizimle gelebilirsin,' derken ona gülümsedim.

Gözleri bir anlığına yumuşadı ama sonra nefesini bıraktı. *'Sanmıyorum Bree... Sen... arkadaşlarınla arayı kapatmaya çalış.'*

"Hey Bree, bizi bekletmeyi bırak! Senin sıran!" diye Natalie seslendi.

Gülümseyerek Archer'ın elini çekiştirdim. "Gel, arka-

daşlarımla tanış," dedim, sonra daha yumuşak bir tonda, "Seni çok sevecekler," diye ekledim.

Archer birazcık şüpheli gözüküyordu ama yüzüne ufak bir tebessüm oturtarak onu pizzalarımızın olduğu masaya yönlendirmeme izin verdi.

Onu Natalie ve Jordan ile tanıştırdım. Erkekler el sıkışırlarken Natalie başını eğerek, "Burasının suyunda ne halt var? Komik derecede ateşli adamlar yaratan mineral filan mı? Hemen buraya taşınıyorum."

Kahkaha atıp ateşli adamıma doğru yaslanırken kokusunu içime çekerek boynuna doğru gülümsedim. Jordan'ın gözü bize doğru kaydı ve beti benzi attı. Tanrım, beni başka bir adamla görmesinin onu rahatsız etmesinden nefret ediyordum. Belki de biraz daha fazla konuşmaya ihtiyacımız vardı. Archer'a baktım; gözlerini Jordan'ın üzerinde kısmıştı. O da ifadesini kaçırmamıştı. Elbette kaçırmazdı. Archer'ın gözünden asla bir şey kaçmazdı. Onunla tanıştığımdan beri biraz susabilirsek ve sürekli kendi sesimizi dinlemeyi bırakırsak görüp duyabileceklerimizin ne kadar harika olacağını öğrenmiştim.

Dart oynadık, muhabbet ettik, biraz pizza yedik. Archer Natalie'nin dur durak bilmeyen hikâyelerine güldü ama normalden daha fazla sessizdi. Onu muhabbete çekmeye çalıştım ama benimle paylaşmadığı bir derdi varmış gibiydi.

Natalie ona sorular sorarken ben de onun yerine tercümanlık yaptım. Çok tatlıydı ve Natalie'nin her sorusuna cevap vermişti ama hâlâ biraz kendinde olmadığını söyleyebilirdim. Nedenini de bilemiyordum. Ona sonrasında sormam lazımdı. Barda, arkadaşlarımın önünde sormak ne yeri ne de zamanıydı.

Bir sürahi daha bira sipariş ettik ve Archer bir bardak içtikten sonra lavaboya gitmek için izin istedi. Gider git-

mez Jordan yanıma geldi. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordu. Başımla onaylarken buna ihtiyacımız olduğunu düşünüyordum. Bütün gece Archer'a bakışlar atmıştı ve ben de bundan sıkılmıştım.

Natalie'nin duyamayacağı bir mesafeye beni çekerek derin bir nefes aldı. "Dinle Bree, Ohio'da yaptığım şey için özür dilerim. Aşağılık bir hareketti. Senin... hassas olduğunu, birçok şeyle uğraştığını biliyordum ve bundan faydalandım. Yalan söyleyip, yapmadım bile demeyeceğim. Zaten sen de biliyorsun." Elini koyu sarı saçlarında gezdirirken saçını dik ama çekici bir halde bıraktı. "Beni arkadaştan öte görmediğini biliyorum ve bu benim için yeterli. Gerçekten öyle. Buraya bunu sana söylemek için geldim ama tekrar bir eşek gibi davranıyorum. Seni bir başka erkekle görmek kolay değil... Hiçbir zaman değildi. Ama bununla baş edeceğim. Arkadaşlığın ve mutluluğun benim için her şeyden önemli. Sadece sana bunu söylemek istedim. Mutlu olmanı istiyorum ve sadece arkadaşın olmak istiyorum. Beni affeder misin? Senden daha iyi birini bulduğumda düğünümde nedime olur musun?"

Neredeyse ağlama gibi ufak bir kahkaha atarken başımı salladım. "Evet Jordan. Seni affediyorum. Ve benden daha iyisini bulacaksın. Ben... biraz zor beğenirim ve istediğim olmayınca bayağı huysuz olurum zaten."

Bana sırıttı. "Yalan atıyorsun. Ama teşekkür ederim. Dost muyuz?" Elini bana uzattı.

Başımla onaylayıp elini tuttum ve onu sarılmak için kendime çektim. "Evet," diye fısıldadım kulağına, "hem erkek arkadaşıma kötü kötü bakmayı da kes. Eğer başka şeylere dikkat etseydin, yan masamızdaki kızın dudaklarını yaladığını görürdün." Geriye çekilip göz kırptım.

Jordan kahkaha atıp kızın olduğu masaya bakış atarak bana döndü. Boğazını temizlediğinde ifadesi ciddileşti.

"Ne? Seksi olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordum, bilerek ondan konuştuğumuzu anlamasın diye kızın tarafına bakmıyordum.

"Ah, seksi tabii," dedi, "ayrıca erkek arkadaşın fena kızgın. Bana beni şu anda öldürmek istiyormuş gibi bakıyor."

Archer'ın döndüğü masamıza baktım ve onun bir bardak bira daha devirdiğini gördüm.

"Gidip onunla konuşayım. Teşekkürler Jor," diyerek gülümsedikten sonra masamıza yürümeye başladım.

Oraya vardığımda Archer'a gülümsedim. Eğilip, "Merhaba," derken boynunun bir tarafını öptüm. Kollarımı beline dolayarak sıkıca sarıldım. Oralarda kesinlikle bir fazlalık yoktu, hepsi sert kas ve sıkı bir tenden oluşuyordu. Kokusunu içime çektim. Tanrım, çok güzel kokuyordu. Sabun ve nefis bir erkeksi kokusu vardı. Benim erkeğim. Kendinden emin olmayan bir yamuk gülümsemeyle gülerken gözleri benim gözlerime kaydıktan sonra uzaklaştırdı.

"Hey," diye fısıldadım. "Sana burada olduğuna sevindiğimi söyledim mi?" Gülümseyerek ruh halini hafifletmeye çalışıyordum. Jordan'ın ondan rahatsız olması yüzünden biraz gergin olduğunu keşfetmiştim. Ama tüm durumu açıklayacak zaman değildi. Archer'a dikkatimi vererek teselli etmeye çalışacaktım. Endişelenmesi gereken bir şey yoktu. Jordan onun için bir tehdit teşkil etmiyordu.

Birden Archer ayağa kalkarak elimi tuttu ve beni arkadaki lavaboların olduğu bölüme götürdü. Ben de arkasından takip ederken uzun bacakları ona yetişmem için hızlı yürümeme neden oluyordu.

Lavaboların olduğu hole döndük. Etrafa baktı ama neden baktığından emin değildim. "Beni nereye götürüyorsun, Archer?" diye sordum hafifçe kahkaha atarak. Görünüşe göre bir şeyler peşindeydi.

Bana cevap vermeden sadece loş holün sonuna doğru

kapıdan önce kuytu bir köşesi olan yere götürdü. Beni girintiye doğru yaslayarak bana doğru eğildi ve dudaklarımı hemen derin, sahiplenici bir öpücükle ele geçirdi. İnleyip sert yapısına kendimi bastırdım. Bu Archer'ın yeni bir tarafıydı ve neler olduğuna dair bir fikrim yoktu. Yoğunluğu beni şaşırtıyordu. Ama yine de tahrik olmuştum. Sanırım bu adam ne yapsa tahrik olacaktım.

Elini aşağı doğru uzatıp bir göğsümü avuçları arasına alarak tişörtümün ince kumaşından göğüs ucumu okşamaya başladı. Nefesim kesilmişti ve ellerimi saçlarına doğru götürerek nazikçe çekiştirdim. Dudaklarını benim üzerimden çekti. Bir anlığına sadece dudağıma doğru nefes alıp verdikten sonra başımı geriye doğru çekerek arkamdaki kapıya yasladım. Boğazıma doğru eğildikten sonra nazikçe öpüp, yaladı.

"Archer, Archer," diye inledim.

Birden boynumun etrafındaki teni emince hafifçe irkildim. Sonra hassas bölgeye dişlerini geçirdi. Başımı aşağı doğru getirdim. Yüzüne bakarken arzu bulutu dağılmıştı ve ifadesinde meydan okumayı gördüm.

Elimi boynuna doğru götürdüm. "Sen... beni bilerek mi işaretledin?"

Önce boynuma sonra da yüzüme bakarken gözleri parlıyordu. Hafifçe geri çekilerek, *'Hayatındaki kaç erkek seninle olmak istiyor? Benim, Travis'in ve Jordan denen adamın tek olmadığını sanıyorum? Daha kaç tane var?'* derken çenesi kasılıyordu.

Ona bir anlığına dilim tutulmuş gibi baktım. "Ben... Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum. "Kimse yok. Ama... kaç erkeğin benimle olmayı istemesinin ne önemi var? Ben seni seçtiğimi gayet açık ettim. Başka bir şeyin ne önemi var ki?" diyerek lafımı bitirirken sesimdeki acıyı ben bile duyabiliyordum.

Yüzünde bir an kafa karışıklığı belirdikten sonra ifadesi ciddileşti. *'Evet, önemi var. Hem de kahrolası çok önemi var,'* derken çenesi yine kasılıyordu. Gözlerim büyüdü. Daha önce hiç küfretmemişti ve şimdi yapması irkilmeme sebep olmuştu. Derin bir nefes alırken gözlerinde istese de istemese de bir savunmasızlık belirmişti. *'Onlara senden uzak durmalarını bile söyleyemiyorum, Bree. Öylece oturup izlemek zorunda kalıyor ve bir halt bile edemiyorum.'* Benden uzaklaştı ve bu, öfkeli olmasına rağmen hoşuma gitmemişti. Sanki biri üzerime soğuk su fırlatmış gibi sıcaklığının kaybını hissetmiştim. Elini saçında gezdirip bana bakarken tüm kalbi yüz ifadelerinden belli oluyordu. *'Adam bile sayılmam, Senin için savaşamıyorum bile.'*

"Yeter!" dedim yüksek sesle. "Benim için savaşmana ihtiyacım yok. Biriyle savaşacağın bir şey yok. Ben seninim. Zaten senindim." Aramızdaki birkaç adım açıklığı kapatarak kollarımı beline doladım. Bana karşı çıkmadı ama sarılışıma cevap vermemişti. Bir dakika sonra geri durdum.

'Her zaman bir adam olacak,' dedi.

Yüzüne baktıktan sonra geriye çekilerek derin bir nefes aldım. Tam o anda Jordan köşeyi dönüp durdu ve loş holü gözlerini kısarak inceledikten sonra seslendi, "İyi misin, Bree?"

Archer'ın vücudunun gerildiğini gördüm ve gözlerimi kapatıp başımı eğdim. Hole doğru dönüp benden uzaklaşarak Jordan'ın yanından geçerken kafamı kaldırdım.

"Archer!" diye seslendim ama dönüp bakmadı.

"Tanrım!" diye inledim elimi anlıma koyarak. Jordan'ın yanına yürüdüm.

"Üzgünüm Bree, bir şeyi böldüğümü bilemedim. Sadece lavaboyu kullanmak için gelmiştim ve aranızda böyle bir anlaşmazlık olduğunu gördüm."

Başımı salladım. "Anlaşmazlık filan yok. Archer sade-

ce... Ne bileyim. Peşinden gitmem lazım. Siz gitmeye hazır mısınız?"

"Natalie hazır. Sanırım ben eve kendim döneceğim." Bana utangaç bir şekilde gülümsedi.

Archer yüzünden canım sıkkın olsa da Jordan'a sırıtarak koluna hafifçe yumruk attım. "İşte bu tanıdığım ve sevdiğim Jordan," dedim. "Güvende olduğuna emin misin?"

Jordan kahkaha attı. "Evet, sanırım kız bana saldırmaya kalkarsa başımın çaresine bakabilirim," diyerek göz kırptı.

Kahkaha atarken başımı sallıyordum. "Pekâlâ."

Ona sarıldım ve Jordan, "Tekrar özür dilerim. Güzel morluk bu arada. On beş yaşımızdan beri seni bunlardan bir tanesiyle görmemiştim," dedi.

Burnumdan soluyarak güldüm. "Sanırım bu sana ve diğer bütün adamlara sahibim olduğunu söylemenin belli bir şekli," diyerek iç çektim.

Jordan gülümsedi. "Eh, git ona bunun gerekli olmadığı konusunda güvence ver. Biz erkekler güvensiz ve muhtaç davrandığımızda göt herifin teki olabiliyoruz."

Kaşımı kaldırdım. "Hadi canım?"

Hafif bir kahkaha atarak kolumu hafifçe sıktı. "Bir şekilde düzeltirsin. Sabah evde olurum."

Başımla onaylayıp bir kere daha kolunu sıktıktan sonra Natalie'nin beni beklediği bara doğru yürüdüm.

"Hey," dedi, "senin oyuncak oğlanın demin ön kapıdan fırlayıp çıktı."

Derinden bir iç çektim. "Archer oyuncak oğlan filan değil, Nat. Ne sorunu olduğunu anlayamıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Pekâlâ. Eğer uzmanlık görüşümü istiyorsan, âşık olduğunu ve bu konuda ne yapacağını bilmediğini söyleyebilirim."

"Öyle mi dersin?" diye sessizce sordum.

Başıyla onayladı. "Aynen öyle. Bütün işaretler bunu

gösteriyor. Çene kasılması, yakınına gelen diğer erkeklere kötü bakışlar atma, kara kara düşünme hali, dengesiz tavırlar, işaretleme..." Morluğumu gösterdi. "Adamın acısına son verecek misin?"

Hafifçe kahkaha attım ve inleyerek sonlandırdım. Birkaç dakika durumu düşündükten sonra, "Öyle umuyorum. Hazır mısın?" dedim.

Arabama yürüdük ve Natalie daha önceden arabayı sürmeyi kabul ettiği için anahtarlarımı ona uzattım. Arabayı çalıştırırken, "Bu arada sana göre bir oyuncak olmadığını biliyorum. Senin de ona bakışını gördüm. Ondan neden hoşlandığını görebiliyorum... Ve o yara izi," son sözcüğü inleyerek söyledi. "bende onu kollarımda sallayıp sonra yalama isteği uyandırıyor."

Kahkaha attım. "Hey! Orada dur bakalım, yoksa benim de çenem kasılmaya başlayacak ve eve kadar düşüncelere dalacağım."

Natalie kahkaha attı ama bir an sonra ona bakınca düşünceli duruyordu. "Merak ettiğim şey, onunla uzun süreli bir ilişki düşünüyor musun? Yani, bu nasıl yürüyecek ki?" derken sesi nazikti.

Derinden bir iç çektim. "Bilmiyorum. Her şey daha çok yeni. Evet, durumu çok farklı ve zorlayıcı şeyler var. Ama denemek istiyorum. İşte bunu biliyorum. Ne anlama geliyorsa artık... Sanki onu gördüğüm andan beri hayatım yeni başlamış gibi oldu. Onu sevdiğim andan beri her şey yerine oturdu. Durumumuz ne kadar şaşırtıcı olsa da içten içe çok mantıklıymış gibi hissettiriyor."

Natalie bir anlığına sessiz kaldı. "Pekâlâ, bu şiirsel oldu işte bebeğim ve söylediğinin her kelimesine inanıyorum ama hayat bu kadar şiirsel değil. Bunu herkesten daha iyi bildiğini biliyorum. Sadece bu durum konusunda da gerçekçi olmanı sağlamaya çalışıyorum, tamam mı?"

Natalie bana bakarak devam etti, "Adam yaralı tatlım ve sadece ses telleri olarak da söylemiyorum. Tanrım, söylediklerine bakarsan kötü niyetli bir çevrede büyümüş, amcası onu *vurmuş*, ailesi *gözlerinin önünde* ölmüş ve sonra deli bir amca tarafından on dokuz yaşına kadar yalnız, herkesten uzak tutulmuş. Onu kendi kafası içinde her şeyiyle kapalı tutan bir yarası olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu tür şeyler iz bırakır bebeğim. Yaralı olması şaşılacak şey mi?"

Kocaman bir nefes bırakıp kafamın koltuğa yaslanmasına izin verdim. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Ve böyle söyleyince ilişkimizin yürüme olasılığına, Archer'ın biriyle olabileceğine inanmak bile kulağa çılgınca geliyor. Ama bir şekilde... buna inanıyorum. Senin anlattıklarına rağmen iyi, nazik, cesur, akıllı ve hatta bazen komik bile olması dışında hiçbir şekilde açıklama şansım yok." Gülümsedim. "Yani başına gelenlerden sonra deli gibi kızgın olmayıp hâlâ nazik bir kalbe sahip olmak için nasıl bir ruh gücüne ihtiyacın olması gerektiğini düşün."

"Doğru," diye katıldı. "Yine de yaralı insanlar güvenemedikleri ve iyi bir şeye inanamadıkları için bir şeyler yaparlar. Daha önce hiç iyi bir şey görmemiş. İlişkiniz ciddileştikçe onu daha çok korkutmasından endişeleniyorum. Nerede çalışacak, hayatıyla ilgili ne yapacak gibi şeyler beraberinde gelen duygusal ağırlık karşısında daha kolay şeyler."

Ona bakarken dudaklarımı ısırdım. "Benim de böyle taşıdığım yüklerim var, Nat. Ben de yaralıyım. Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Böyle bir boyutta değil tatlım. Bu kadar değil."

Başımla onaylayıp başımı koltuğa yasladım. "Ne zaman insan ruhunu bu kadar iyi anlar oldun?" diye sordum ona gülümseyerek.

"Benim yaşlı bir ruhum var bebeğim. Bunu zaten biliyorsun." Bana göz kırpınca ben de sırıttım.

Kulübemin önünde durduk ve Natalie'ye iyi geceler diyerek sarıldım. Bana anahtarları attıktan sonra omzumun üzerinden el salladı. Arabanın etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna oturdum. Archer'ın evine kadar olan yolu sürmekte sorun yaşamadım. Neredeyse tamamen ayık hissediyordum.

Oraya gittiğimde kapıdan içeri girip evine doğru yürüdüm. Kapıyı hafifçe çaldıktan birkaç saniye sonra sadece kot pantolonu giymiş, saçını havluyla kurularken kapıyı açtı.

Karşısında öylece durup onu incelerken o kadar yakışıklı ve o kadar kendinden emin olmayan bir şekilde duruyordu ki.

Hafifçe kahkaha attım. "Merhaba," diyerek iç çekerken evine girdiğimde kapıyı kapattığını duyunca ona döndüm.

'Neden gülüyorsun?' diye sordu.

Başımı sallayıp ellerimi kaldırdım. *'Çünkü kendini benim gözlerimden görebilmeni diliyorum. Keşke aklımı okuyup sadece seni ne kadar istediğimi bilebilsen.* Şu anda peşimde üç bin tane erkek olabilir ama benim için hiçbir önemi yok. Çünkü hiçbiri sen olamaz, *Archer Hale.'* Elimi bir anlığına indirdikten sonra hemen kaldırdım. *'Hiçbiri sevdiğim adam değil.'* Başımı sağa sola sallayarak devam ettim. *'Sen söylemeye hazır olana kadar beklemeye çalışacaktım ama bekleyemedim. Çünkü neredeyse her zaman içimden kaçmaya çalışıyor. Eğer beni sevmiyorsan veya sevdiğinden emin değilsen önemli değil. Ama ben eminim. Bir dakikayı daha sana seni sevdiğimi söylemeden geçiremeyeceğim. Çünkü. Seni. Seviyorum. Çok seviyorum.'*

Ben durmadan konuşurken Archer donup kalmıştı ama son beş kelimemin başlangıcında aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapattı ki nefesim boğazımda kalarak ellerim

düştü. Beni kendine doğru çekip vücuduna o kadar sıkıca sardı ki yüksek sesli, kahkahayla ağlama arası bir sesle ciyakladım.

Beni kaldırıp yüzünü boynuma gömdü. Kollarımı ona dolarken beni kendine daha da sıkı çekti. Başımı omuzlarına yasladım ve kendine has kokusunu içime çektim. Birkaç dakika bu şekilde kaldık.

Sonunda geriye çekilip ellerini tutarak onu kanepeye yönlendirince ikimiz de oturduk.

'Barda olanlar için özür dilerim. Açıklayabilir miyim?' Başıyla onaylarken dudaklarını hafifçe büzmüştü. Ben lafıma devam ettim. *'Jordan benim sadece arkadaşım, her zaman da öyleydi. Hiçbir zaman daha fazlası olmadı. Beraber büyüdük. On iki yaşımızdayken tanışmıştık. Bir süredir bana karşı bir şeyler hissettiğinden haberim vardı ama onu sadece bir arkadaş olarak gördüğümü açıkça belirmiştim.'* Devam etmeden önce biraz durdum. *'Babam öldükten sonra konuyu bastırdı ve kaçıp gitmeme sebep olan, sabrımı taşıran olay buydu.'* Hafifçe gülümsedim. *'O yüzden beni senin yoluna düşürdüğü için Jordan'a teşekkür etmek zorunda olduğunu söyleyebilirim.'* Archer da gülümsedi ve kucağımdaki ellerine baktı. Tekrar konuşmaya başladığımda bakışları ellerime kaydı. *'Neyse, bu akşam gördüğün buydu. Jordan'ın arkadaştan* öteye *gidemeyeceğimiz gerçeğini kabullenmesi ve olabildiğince iyi bir bağ kurulmasıydı. İşte o kadar.'*

Archer başını sallarken elini saçlarında gezdirerek, *'Çok üzgünüm. Bazen sanki her şeyi kafamda kurmuşum gibi hissediyorum. Beni... zayıf, öfkeli ve sana layık değilmişim gibi hissettiriyor. Hiçbir şeye layık değilmişim gibi.'*

Elini hızlıca tutup sonra bıraktım. *'Hayır. Bu şekilde hissetme, lütfen yapma. Tanrım, kendine biraz müsaade et. Şimdiye kadar başardıklarına bir bak. Sana karşı olan birçok şeye rağmen kim olduğuna bir bak.'* Ellerimi yanağına koydum. Archer

gözlerini kapatıp yüzünü elime doğru çevirdi. "Ve seni sevdiğimden bahsetmiş miydim?" Ona ufak bir tebessüm ettim.

Archer'ın gözleri açıldıktan sonra bir anlığına gözleri yüzümde neredeyse saygıyla gezinirken konuşmaya başladı, *'Ben de seni seviyorum.'* Nefesini bıraktı. *'Sana deliler gibi âşığım.'* Sanki 'neredeyse' konuştuğu kelimeler onun için de sürprizmiş gibi gözleri büyümüştü. Dudakları aralandı ve elleri bana, *'Yeterli olur mu, Bree?'* diye sordu.

Nefesimi bırakıp gülümserken bir anlığına önümdeki bu yakışıklı, duygusal ve cesur adamın beni sevdiğinin bilgisiyle keyiflendim. Bir an sonra, *'Oldukça iyi bir başlangıç,'* dedim. Başımı hafifçe sağa sola sallarken bakışlarımı yere çektim. *'Sonrasını bir şekilde çözeceğiz, tamam mı?'* Ellerini ellerimin arasına aldım.

Yüzünde korunmasız bir ifade belirdikten sonra bana doğru başını sallarken yüzünden şüpheleri olduğu belli oluyordu. Kalbim sıkıştı. *'Sorun nedir Archer?'*

Birkaç saniye sonra öne doğru eğilip yüzümü elleri arasına aldıktan sonra dudağımdan beni şefkatle öptü. Dudakları bir süre orada dururken alnını benim alnıma yaslayıp gözlerini kapadı. Geriye çekilip, *'Seni o kadar çok seviyorum ki canımı yakıyor,'* dedi. Gerçekten acı içindeymiş gibi görünüyordu.

Ufak bir tebessüm edip tek elimi yanağına getirdim. Bir anlığına gözlerini kapatmadan önce elimi çektim. *'Acıması gerekmiyor.'*

Nefesini bıraktı. *'Ama gerekiyor. Gerekiyor çünkü seni sevmeye korkuyorum. Beni terk edeceğinden ve tekrar yalnız olmaktan korkuyorum. Bu sefer çok daha fazla kötü olacak* çünkü neyi kaçırdığımı biliyor olacağım. Ben...' Titrek bir nefes verdi. *'seni kaybedeceğim diye korkmaktan daha çok sevebilmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Öğret bana, Bree. Lütfen*

bana öğret. Aramızdakini mahvetmeme izin verme.' Bana yalvarır gibi bakarken yüzünün her detayına acısı kazınmıştı.

Aman Tanrım Archer, diye düşündüm. Kalbim göğsümde sıkışıyordu. Her şeyini kaybetmiş bir adama tekrar olmasından korkmamasını nasıl öğretebilirsiniz ki? Bir insana ikimizin de garantisini veremeyeceğimiz bir şeye güvenmesini nasıl öğretebilirsiniz ki? Bu sevdiğim güzel adam oturmuş aşkını, bağlılığını bana anlatırken o kadar yaralı gözüküyordu ki. Tüm kalbimle onun için güzel bir şey olmasını diliyordum ama neden acıttığını da anlayabiliyordum.

'Başkasını sevmek her zaman kendini acıya karşı savunmasız bırakmaktır. Ben de sahip olduğumdan daha fazlasını kaybetmek istemiyorum ama buna değmiyor mu? Şans vermeye değmez mi?' diye sordum.

Archer gözlerimi ararken başını salladı ama kendi gözleri bana içten bir şekilde dediğine inanmadığını söylüyordu. Derin bir nefes aldım. Onu inandırmayı işim haline getirecektim. Eğer gerekirse ikimize yetecek güçte buna inanıyordum. Onu kollarıma aldım ve kucağına tırmanabileyim diye yanına yanaşarak biraz daha yakından ona sırnaştım. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye fısıldarken gülümsüyor ve bunu mutlu bir an haline getirmeye çalışıyordum.

Archer da gülümseyerek dudaklarını benimkilere dokundurup, "Seni seviyorum," diye ağız hareketleriyle dudağıma söylerken sanki vücuduma aşk soluyordu.

Ona doğru nefesimi alıp vermeye devam ettim ve bir süre sonra hafifçe kıpırdanıp beni kucağında düzeltmeye başladı. Vücudum yakınlığına, kokusuna, büyük ve sert vücudunun bana yaslanmış olmasının verdiği hisse, özellikle kalçalarıma değen sert, sıcak bir şeye tepki verirken nabzım hızlanmaya başladı.

Elimle uzanıp kot pantolonunun önündeki şişliği okşarken boynuna doğru gülümsedim. "Sürekli sert misin?" diye sordum dudaklarım tenindeyken.

Göğsümde hafifçe kıkırdadığını hissettim. Vücudumuz alevlendikçe birkaç dakika önceki hüzün ve gerginliğin dağıldığı gerçeğine gülümsemiştim. Geriye doğru çekilip ona bakarken gözlerinde şefkat ve arzu parıltıları vardı. Ellerini havaya kaldırdı. *'Evet, sen etrafımdayken hep bu durumdayım. O yüzden sürekli suratımı buruşturuyorum.'* Yalandan yüzüne acılı bir ifade verdi.

Başımı yana yatırdım. "Bunu senin doğal kişiliğin sanıyordum."

'O da var.'

Kahkaha attım ve bahsedilen yüz buruşturucu şişliğe daha fazla baskı uygulayınca Archer gözünü kapatıp dudaklarını araladı.

Gözlerini açınca sordu. *'Sesim olsaydı seks sırasında çıkarabileceğim sesleri özlüyor musun?'* Düşünürken yüzümü izliyordu.

Bir saç telini alnından oynattıktan sonra başımı yavaşça salladım. *'Hayır. Bunu düşünmüyorum. Seni okumak için senin yapabileceğin seslere güvenmiyorum. İfadelerini ve gözlerini izliyorum.'* Eğilip dudaklarımı ağzına dokundurup geri çekildim. *'Nefes alışını dinliyor ve boşalmadan hemen* önce kalçalarıma parmaklarını batırmanı hissediyorum. Seni okumanın birçok yolu var, *Archer Hale. Ve ben her bir tanesini seviyorum.'*

Birden hareket edip yüzümü elleri arasına alarak beni koltuğa yatırdıktan sonra üzerime doğru gelirken gözleri parlıyordu. Konuşma zamanının bittiğine dair içimde bir his vardı. Kaburgalarımın arasında kelebekler uçuşuyordu ve karnım gerildi. Derinden, boğazımdan gelen nefes nefese bir sesle inledim ve Archer'ın yönetmesine izin vererek

ona doğru kendimi kaldırırken kadınlığım şimdiden zonklamaya başlamıştı. Nasıl oluyordu da bu adam seks yapmaya birkaç hafta önce sadece benimle başlamasına rağmen ben ona daha önce beraber olduğum daha deneyimli insanlardan daha çok güveniyordum? Archer her zamanki gibi beklenenden daha başarılıydı. Dudağına doğru gülümsedim. O da gülümseyerek karşılık vermişti ama geri çekilip neye gülümsediğimi sorgulamamıştı. Dilini ağzımda dolandırırken tadı beni çılgına çevirecek gibi hissettiriyordu. Bir insanın ağzının içi nasıl bu kadar leziz olabilirdi ki hemen sizi arzu sarhoşu yapabiliyordu? Bir yudum bira içeli saatler olmuştu ama Archer'ın sarhoşu olmuştum. Aşk sarhoşu, arzu sarhoşu ve tarif edemeyeceğim şeylerin sarhoşu olmuştum. Ama yine de benim vücuduma ve ruhuma sahip olmuştu. İkimiz de var olmadan, aynı havayı paylaşmadan önce aramızda bir tür ilkel bağ oluşmuş, yıldızlara bir şey yazılmış olmalıydı.

Ereksiyonunu kadınlığıma bastırarak beni nefes nefese bırakıyordu. Dudağımı onunkinden zorla uzaklaştırırken başımı geriye doğru atarak damarlarımda titreşen yoğun zevk inlememe sebep olmuştu.

"Archer. Archer," diye soludum, "benim için asla başkası olamaz." Sözcüklerim onu ateşlemiş gibiydi. Nefes alışları daha kesik kesik hale gelirken tişörtümü ve sutyenimi bir harekette çıkarıp göğüslerimi serin havada ortaya çıkarmıştı.

Bir göğüs ucumu sıcak ağzına alırken inliyordum. Parmaklarımı saçlarına geçirirken elektrik dalgaları göğüs ucumdan şişkin klitorisime kadar ilerliyordu. Kalçalarım yukarı doğru hareket ederek sertliğine sürtünüyordu. Archer tıslayarak nefes verirken geriye çekildi ve bana yarıya kapalı gözlerle bakıyordu. Sırf yüzündeki ifadeyle daha fazla ıslaklık özümden yavaş yavaş akıyorken ağzım açık

kalmıştı. Yoğunluk ve arzu, ifadesinde apaçık belliydi ama aynı zamanda aşkı da ortadaydı. Daha önce böylesine bir şey görmemiştim. İfadesindeki güç o kadar dudak uçuklatıcıydı ki bir saniye kan güneye doğru akmaya devam edip beni ihtiyaçtan çaresiz bırakırken ona sadece bakabildim. Bütün vücudum ve kalbim sanki elektriğe tutulmuş gibiydi. Neredeyse çok fazlaydı.

Birden Archer ayağa kalkıp bana kollarımı yukarı kaldırmamı gösterdi. Dediğini yaptım ve tişörtümü kaldırıp üzerimden çıkardıktan sonra kot pantolonuma giderek onları çözerek bacaklarımdan indirdi. Ayakkabılarımı çıkarıp kot pantolonumu çekiştirerek tamamen çıkarınca onu da yere attı. Bana yukarıdan birkaç saniye nefes nefese bakarken kot pantolonunda büyük bir şişlik vardı. Mükemmel göğsü ortadaydı ve gözleri benim vücudumda dolaşıyordu. Kendi gözlerim büyüdü ve sırf bakışıyla kanım nabız gibi atıyordu. İstemsizce bacaklarımın arasına elimi uzattım ve bir parmağımı ıslak, yanıp tutuşan açıklığıma doğru kaydırdım. His karşısında inledim. Archer ellerimi izlerken gözlerinde bir parıltı oluşmuştu. Sonra aşağı doğru ilerleyerek beni koltukta karnımın üzerine döndürünce şaşkın bir şekilde nefesimi tuttum. Omzumun üzerinden bakınca pantolonunu çıkardığını gördüm. Tekrar üzerime doğru gelip tenini değil de sadece sıcaklığını hissedeceğim şekilde üzerimde durdu.

Tekrar omuzumun üzerinden bakınca o yoğun bakış hâlâ yerindeydi. Beynim arzuyla gölgelenmişti ama tatlı, nazik Archer'ı sevsem de kontrolü eline alan Archer'ı da sevdiğimi kabul ediyordum. Bu tarafını hayata ne getirdiyse kucaklıyor ve daha fazlasını istiyordum. "Lütfen," dedim fısıldayan bir nefesle ve gözleri benimle buluşurken sanki transtan çıkıyormuş gibi çok eski haline döndü.

Kendini elleri arasına alarak sert aletini kalçamın ayrı-

ğında aşağı, yukarı doğru sürterken ben nefes nefeseydim ve kendimi kanepenin yastığına bastırıyordum.

Kendini açıklığıma getirerek yavaşça içime doğru santim santim girerken rahatlamayla inledim. Bana doğru bastırma şeklinden bacaklarımı açık tutamıyordum. İçime girmesinin verdiği his neredeyse çok fazla, çok dardı. Bu açıdan büyüklüğü alışmak için çok fazlaydı. Ama yine de bir anlığına durup vücudumun alışmasına izin verdi. Nefesimi verdiğimde içime yavaş ve sakin hareketlerle girip çıkmaya başladı.

Kollarımı kafamı yasladığım yastığın altına koyup kafamı yana çevirdim. Archer daha ileri doğru eğilip dudaklarıma kavurucu bir öpüşle, yalayarak sahip olurken aletinin ıslaklığıma girişine benzer ritimde dilimi emiyordu. Öpüşü bıraktığında tekrar doğruldu. Kanepenin karşısındaki büyük pencereden yansımamızı gördüm. Herkes görebilirdi ama elbette çitlerle kaplanmış bu ücra arazide kimse yoktu. O yüzden bu konuda endişelenmeme gerek kalmamıştı. Sadece yansımamızı izleyerek manzara ve hisler tarafından büyülendim.

Archer bana arkamdan sahip olurken hâlâ bir ayağı yerdeydi ve bir dizini kanepenin bacaklarımın diğer tarafındaki kısmına kıvırarak koymuştu. Görüntü çok ilkeldi. Büyük, sert aletini içime sertçe sokarkenki his harikaydı. Her hareket ettiğinde klitorisim kanepeye doğru sürtünüyordu. Sanki bana sahip olmak, hükmetmek, vücutlarımızı bir yapmak istiyordu. Hareket edemiyor sadece bana verdiklerini alabiliyordum. Ona vücudum ve kalbim konusunda güveniyordum. Kesinlikle güveniyordum. Ona içimdeki her şey konusunda güveniyordum.

Yastıkta yüzümü çevirdim ve ısırarak henüz gelmek istemediğim için bu işin gidebildiği kadar uzamasını istiyordum. Archer beni seviyor, diye kalbim adeta şakıyor-

du. Ben de onu seviyordum ve Archer hem ruhumun hem de vücudumun sahibiydi. Diğer şeyler umurumda değildi. Her şey zamanla yolunu bulacaktı. Şu anda buna her bir hücremle inanıyordum.

Archer hızlı bir şekilde hareket edip, içime daha sertçe, neredeyse cezalandırıcı bir hızla giriyordu. Çok hoşuma gidiyordu. O kadar hoşuma gidiyordu ki aniden vücudumu saran, bütün iç kaslarımda neredeyse acı verici bir tatlı yavaşlıkta ilerleyip içten dışarı doğru karnımdan bacaklarıma kadar yayılan orgazmı durduramamıştım. Vücudum kendinden geçip kasılır ve sarsılırken yüzümü yastığa doğru gömerek çığlık attım.

Archer'ın itişleri hızlanıp, düzensizleşirken nefes alışları daha sesli hale gelmeye başladı. Kadınlığımda neredeyse doyuma ulaşmaya hazır olduğunun habercisi ufak artçı sarsıntılar hissettim.

Üç derin itişte, her birinde yüksek sesle nefes alarak vücudunu bana yapıştırarak ellerini kanepenin vücudumun diğer tarafındaki yerine ağırlığını tutması için koydu. Doyumunun sıcaklığını hissetmeden hemen önce içimde daha da büyüdüğünü, beni daha da gerginleştirdiği hissettim. Ağırlığının yarısı benim üzerimde, çoğunluğu kanepede olacak şekilde üzerime çöktü.

İkimiz de uzun dakikalar sadece nefes alıp verirken kalp atışlarımızı kontrol altına almaya çalışıyorduk. Archer yüzünü boynuma sürterek vücudunu hareket ettirmeden ensemden itibaren öpebildiği yerleri öptü. Sıcak dudaklarının hissi altında sakinleşip gözlerimi kapatarak memnun bir şekilde iç çektim. Archer burnunu tenimde gezdirirken dudaklarının tekrar kelimeleri oluşturduğunu hissettim. 'Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.'

Yatağa gittikten kısa süre sonra yalnız uyandım. Uyku mahmuru bir şekilde doğrulup etrafa baktım ama Archer görünmüyordu. Yataktan kalkıp çıplak vücuduma örtüyü sararak onu aramaya gittim. Salonunda sadece kot pantolonunu giymiş, bronz teni camdan gelen ay ışığıyla aydınlanmış şekilde yakışıklı ve yaralı bir şekilde otururken onu buldum. Dirsekleri dizlerindeydi ve yere bakarken bir eli omzuna masaj yapıyordu.

Yanına gidip önünde eğildim. "Sorun ne?" diye sordum.

Bana bakarken tatlı bir şekilde gülümseyince bana yeni tıraş olup kendinden emin olmayan adamı hatırlattı. Bir saç tutamını yüzümden çekip, *'Çocuk istiyor musun, Bree?'* diye sordu.

Kaşlarımı çattım ve kafamı biraz geriye çekerken hafif bir kahkaha attım. "Evet, eninde sonunda istiyorum. Neden sordun?"

'Sadece merak ettim. İsteyeceğini düşünmüştüm.'

Kafam karışmıştı. "Çocuk istemiyor musun, Archer? Ben..."

Başını salladı. 'Onunla alakası yok. Sadece... Bir aileye nasıl geçim sağlarım ki? Sağlayamam. Burada kendi başıma zorlukla geçiniyorum. Ailemin sağlık sigortasından kalan biraz para vardı ama çoğu hastane masraflarıma gitti. Amcam askerden gelen gazi maaşıyla bizi geçindirdi ve şimdi bana bıraktığı ufak bir sağlık sigortası var. Yüz yıl filan yaşamadığım sürece bana yeterli olur... Ama hepsi bundan ibaret.' Gözlerini benden uzaklaştırıp tekrar cama doğrulttu.

İç çekerken omuzlarım düştü. "Archer, bir işe girer, bir şeyler yaparsın. Bir çeşit engelleri olan insanların kariyerleri olmadığını mı sanıyorsun? Kariyerleri var–"

'Bu araziyi kendi başıma ilk terk ettiğim seferi duymak ister misin?' diye sordu lafımı bölerek.

Yüzünü inceleyerek başımı evet anlamında sallarken birden hüzün vücudumu sardı. Daha nedenini bile bilmiyordum.

'Amcam dört yıl önce vefat etti. Bütün ayarlamaları yapmıştı ve yakıldı. Tıbbi ekip vücudunu almak için geldikten bir hafta sonra küllerini getirdiler. Sonraki altı ay başka bir insan görmedim.'

'Amcam kilerde paranoyası yüzünden her zaman yemek stoklardı ve bu beni uzun bir süre hayatta tuttu. Saçım ve sakalım uzamaya başladı... O zaman neden olduğunu bilmiyordum ama şimdi tanıdığım insanlardan bir çeşit saklanma şekli olduğunu düşünüyorum. Çılgınca, değil mi?' Gözleri yine benimkileri buldu.

Başımı hızlıca salladım. "Hayır, hiç de çılgınca değil," dedim yumuşak bir tonda.

Duraklayıp bana bakarak devam etti. Nefesimi tuttum. Bu ben dürtmeden kendi kendine bana açıldığı ilk seferdi.

'İlk markete gitmek için araziden çıktığımda araba yolunu yürüyerek geçme cesaretini toplamak iki saatimi aldı, Bree,' dedi kesik kesik. *'Tam iki saat.'*

"Ah Archer," diye solurken gözlerim yaşarıyordu ve ellerimle bacaklarını sıkıca tutarak kendimi dengeliyordum. "Yaptın ama; ne kadar zor olsa da bunu yaptın."

Başıyla onayladı. *'Evet, yaptım. İnsanlar bana bakıp fısıldadılar. Biraz ekmek, fıstık ezmesi alıp bir hafta bu şekilde yaşadım. Ta ki tekrar oraya gitme cesaretini kendimde bulana kadar.'* Ufak bir nefesi üfleyerek verirken ifadesi acılıydı. *'Bu araziden yedi yaşından beri çıkmamıştım, Bree.'*

Bir anlığına benden ötesine bakarken belli ki hatırlamaya çalışıyordu. *'Ama bir süre sonra daha kolaylaştı. İnsanları görmezden geldim ve onlar da aynısını yaptılar. Sanırım sadece kalabalığa karıştım. Eğer biri konuşursa diğer yöne bakıyordum. Bir süre sonra daha iyi oldu. Buradaki projeleri yaparak kendimi*

meşgul tutuyordum. Yalnızdım, hem de çok yalnız.' Elini saçında gezdirirken ifadesi işkence çekiyormuş gibiydi. *'Ama çoğu günler kendimi çok yoruyordum...'*

Archer'ın bu araziden bir adım bile atmasının gerektirdiği cesareti daha derinden anlayınca gözlerimde yaşların biriktiğini hissediyordum.

"Sonra Travis ile dışarı çıktın... Beni lokantaya görmeye geldin," dedim. "Bunları yaptın Archer. Ve inanılmaz bir cesaret örneğiydi.'

İç çekti. *'Evet yaptım. Ama bu duruma gelmem dört yılımı aldı. Bir adım daha atmak dört yılımı aldı ve bundan hoşlanmadım bile.'*

"Travis ile hoşuna gitmedi çünkü yanlış, güvenilmez bir insandı ama benimleyken hoşlandın, değil mi? O zaman iyiydi, değil mi?"

Yere doğru bakarken ifadesi şefkatle dolmuştu ve elini kaldırıp bir anlığına yanağıma getirdikten sonra elini indirdi. *'Evet, seninleyken her zaman daha iyiydi.'*

Ona doğru yaslandım. "Seni terk etmeyeceğim, Archer," diye fısıldayarak ona bakarken gözlerimdeki yaşları kırpıştırarak uzaklaştırdım.

Bana bakarken bakışları daha da sıcak hale geldi. *'Bu biri için oldukça ağır bir yük, Bree. Eğer bir insanı terk edeceksen bütün hayatının tuzla buz olacağını hissetmek. Burada durmuş bunu düşünüyordum. Sana nasıl bir yük olacağını, sırf beni sevmekle hissedeceğin baskıyı.'*

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim ama kalbim göğsümde boş bir şekilde atıyordu. Yine de dediğini anlamıştım. Katılmıyordum ve bu konuda ben söz konusu olduğum sürece hayatta onu terk etmem için bir sebep yoktu ama güvensizlikleri mantıklı olduğu için bana bir darbe gibi olmuştu.

Archer aşağı doğru uzanıp hafifçe başımı kaldırdı. Göz-

leri boynumda, bana verdiği morluğun olduğu noktadaydı. Eminim hâlâ koyu kırmızı ve kızarmış görünüyordu. Yüzünü buruşturup beni bıraktıktan sonra elini kaldırdı. *'Bütün bunları nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sana sunabileceğim hiçlikten çok daha iyisini hak ediyorsun. Ama seni bırakmayı düşünmek bile daha çok canımı acıtıyor.'* İç çekerken gözleri yüzümde dolanıyordu. *'Hâlâ öğrenmem gereken o kadar çok şey varmış gibi hissediyorum ki birçok şey bizim aksimize çalışıyor.'* Bir elini kaldırıp saçında gezdirirken ifadesi acılıydı. *'Bütün bunları düşününce başım ağrıyor.'*

"O zaman bırak da şimdi düşünmeyelim," dedim nazikçe. "Günü gününde yaşayalım ve sonra neler olacağına bakalım, olur mu? Şu anda boğuluyormuşsun gibi hissediyorsun çünkü hepsini bir anda düşünüyorsun. Hadi bunu yavaş yavaş halletmeye çalışalım."

Bana bir süre baktıktan sonra başıyla onayladı. Ayağa kalkıp kucağına oturunca ona sıkıca sarılarak kafamı boynuna gömdüm. Bu şekilde birkaç dakika daha oturduktan sonra beni kaldırıp tekrar yatağa taşıdı. Kollarında uykuya dalarken uykulu bir halde aklımda birbirimizi sevdiğimizi söylemenin bizi daha güçlendireceğini düşünmem geldi. Ama onun yerine Archer için hedefleri artırmıştı.

26. BÖLÜM

Bree

Ertesi gün iş için erken kalktım. Archer da benimle beraber kalkıp beni kapıda öptü. Uykulu ve seksi görünürken normalden biraz daha fazla dudaklarına takılı kalarak sadece dudaklarımızı birbirine değdiriyordum. Hâlâ eve gidip duş almam ve üniformamı giymem gerekiyordu. Natalie'nin Phoebe'yi dışarı çıkarıp yedirdiğini umuyordum. Archer'dan uzaklaşınca, *'Natalie ve Jordan beni işten sonra alacaklar. Seninle döner dönmez görüşürüz tamam mı?'* dedim.

Başıyla onaylarken ifadesi ciddileşmişti.

'Hey,' diye şakalaştım, *'bu zamanı iyice uyku çekerek geçir. Benim tatmin edilemez cinsel ihtiyaçlarımı sürekli karşılamaktan uzakta, bir haftalık uzun bir tatil olarak düşün.'*

Bana uykulu bir şekilde gülerken işaret ederek cevap verdi. *'Tatmin edilemez cinsel ihtiyaçlarını seviyorum. Hızlıca bana geri dön.'*

Ufak bir kahkaha atıp nefesimi verdim. *'Döneceğim. Seni seviyorum, Archer.'*

'Ben de seni seviyorum, Bree.' Bana tatlı bir şekilde gü-

lümsedi ve veda etmek istemeyerek bir süre oyalandım. Sonunda şakacı bir şekilde popoma şaplak atarak, *'Git,'* dedi. Yumuşak tonda bir kahkahayla ona el sallayarak araba yolunda yürümeye başladım. Kapıyı arkamdan kapatmadan önce ona öpücük gönderdim. Üzerinde tişörtü olmadan sadece pantolonuyla, elleri ceplerinde ve yüzünde bir gülümsemeyle duruyordu. Tanrım, onu özleyecektim.

Lokantada kalabalık bir gündü ki bu günün çabuk geçmesi açısından iyi olmuştu. Archer'ı, hatta bütün kasabayı ne kadar çok özleyeceğim konusunda fazla düşünmeye zaman olmamıştı. Gerçekten çok kısa bir zaman geçmişti ama burası sanki evimmiş gibi hissediyordum. Ohio'daki arkadaşlarımı özlemiştim ama artık hayatımın burada olduğunu biliyordum.

Natalie ve Jordan beni öğleden sonra saat üç gibi işten aldılar. Kot pantolonumu ve tişörtümü banyoda değiştirerek Maggie ile Norm'a hızlıca veda ettim. Beraber arabama atladık. Arabayı Jordan sürüyordu ve Phoebe taşıyıcısından hafifçe havlıyordu. Hemen yola koyulduk.

"Bütün gün ne yaptınız?" diye sordum kendimi otobana girip Pelion'dan uzaklaştıkça boğazımda düğümlenen duygulardan dikkatimi dağıtmaya çalışarak.

"Biraz göl etrafında gezdik," dedi Natalie. "Ama hava çok soğuktu, o yüzden çok kalamadık. Öğlen yemeği için gölün öbür tarafındaki kasabaya sürdük ve birkaç mağazaya baktık. Gerçekten güzeldi Bree. Neden buradan hoşlandığını görebiliyorum."

Başımla onayladım. "Yaz çok güzeldi ama sonbahar–" Telefonumun sesi lafımı bölmüştü. Kaşlarımı çattım. Kim olabilirdi ki? Belki Avery'di? Bana mesaj atabilecek diğer insanlar bu arabadaydı.

Telefonumu elime alıp bilinmeyen bir numaradan gelen mesaja baktım. Kaşlarımı çatıp mesajı açtım. Mesajda şöyle yazıyordu;

Seni özlemeye başlamak için çok mu erken? Archer

Gözlerim büyüdü ve telefondan uzaklaşınca şaşkınlıktan afallamıştım. İçime bir nefes çektim. *Archer mı?* Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Natalie'nin oturduğu ön koltuğa baktım. "Archer bana mesaj atıyor!" dedim. "Archer bana nasıl mesaj atıyor ki?"

Natalie sadece bilmiş bir şekilde gülümsedi. Ağzım açık kalmıştı. "Aman Tanrım! Ona cep telefonu mu aldın?"

Natalie başını iki yana sallarken gülümseyip sürücü koltuğunda duran Jordan'ı gösterdi. Jordan dikiz aynasından utangaç bir şekilde bakıyordu.

"Archer'a cep telefonu mu aldın?" diye fısıldadım gözlerim dolarken.

"Hey hey. Bu kadar duygusallaşma. Sadece bir cep telefonuydu. Sen uzaktayken başka nasıl iletişimde kalabilecektiniz? Senin daha önce düşünmediğine şaşırdım."

Gözyaşları yanaklarımdan kayarken zorlukla ufak bir kahkaha atıp başımı iki yana sallıyordum. "Sen... Ben..." diye kekeleyerek konuşurken benimle beraber hem gülüp hem ağlayan ve yanaklarındaki yaşları silen Natalie'ye baktım.

"Öyle değil mi?" diye sordu.

Başımla onaylarken gözlerimden yeni yaşlar boşalıyordu ve kahkaha atarak yanaklarımı siliyordum. İkimiz de hem gülüp hem ağlarken darmadağınık bir haldeydik.

Dikiz aynasından Jordan'a baktım ve yumruğuyla tek gözünü ovalarken hafifçe yüzünü buruşturarak, "Gözüme bir şey kaçmış. Tamam, zırlamayı kesin. İkiniz de utanç vericisiniz. Hem adamın mesajına cevap versene. Eminim bekliyordur," dedi.

"Ona getirdiğinde ne söyledi?" diye sordum gözlerim kocaman açılmış şekilde.

Jordan omzunu silkerek dikiz aynasından bana bakış attı. "Bana sanki art niyetimin ne olduğunu merak ediyormuş gibi baktı. Ama ona sadece nasıl kullanması gerektiğini gösterip gittim." Sanki önemli değilmiş gibi tekrar omuz silkti.

"Seni seviyorum, Jordan Scott," dedim öne doğru eğilip onu hafifçe yanağından öptüm.

"Sevdiğini biliyorum," dedi bana aynadan sırıtarak. "Ateşli sarışınlarla beraber olmak beni cömert bir moda sokuyor işte."

Kahkaha atarken burnumu çekerek tekrar telefonumu elime aldım.

Ben: Umarım değildir çünkü seni daha yola çıkmadan önce özlemeye başladım. Kasabadan yirmi dakika uzaklıktayız. Sen ne yapıyorsun?

Cevabı gelmeden önce bir dakika kadar bekledim.

Archer: Kitap okuyorum. Dışarıda yağmur yeni yağmaya başladı. Umarım sen fırtınadan uzaklaşıyorsundur.

Ben: Ben de öyle umuyorum. İleride gökyüzü açık görünüyor. Keşke şimdi seninle sarılarak uzanabilseydik. Ne okuyorsun?

Archer: Ben de aynısını diliyorum. Ama yapacağın şey önemli. Edith Wharton'un

Ethan Frome kitabını okuyorum. Hiç okumuş muydun?

Ben: Hayır. Güzel mi?

Archer: Euet. Yani pek sayılmaz. Güzel yazılmış ama sanırım dünyadaki en depresif kitaplardan biri.

Ben: LOL*. O zaman daha önce okudun mu? Bu kadar depresifse neden bir daha okuyorsun? Konusu ne?

Archer: LOL nedir?

Duraklayıp gülümserken bunun Archer'ın mesaj yazmada ilk seferi olduğunun farkına vardım. Elbette LOL ne demek bilmiyordu.

Ben: Yüksek sesli kahkaha. Mesaj dilinde.

Archer: Ah, pekâlâ. Bugün bu kitabı neden elime aldığımdan emin değilim. Amcamın hoşuna gidiyor gibiydi. Aşksız bir euliliği olup kuzeninin karısına âşık olmuş sefil bir adam hakkında. Beraber intihar ediyorlar ama onun yerine yaralı, felç ue yine sefil bir duruma düşüyor.

Ben: Aman Tanrım! Bu... Bu korkunç! Şu

* İngilizce Laughing Out Loud cümlesinin kısaltması. –*çn*

depresif kitabı bırak hemen, Archer Hale!

Archer: LOL.

Cevabını görünce gerçekten yüksek sesli bir kahkaha attım. "Sessiz olun bakayım," diye homurdandı Natalie gözleri kapalıydı ama koltukta başını döndürdüğünde hafifçe gülümsüyordu. Telefonum tekrar yumuşak bir tonda çalarak Archer'dan bir mesaj daha geldiğini bildiriyordu.

Archer: Şaka bir yana toplumdan soyutlandırılmayı, daha önce hiç mutluluğa sahip olmamış bir adam için mutluluğu temsil eden bir kızı anlatıyor. Sanırım bu temanın bir kısmıyla yakından bağlantı kurabilirim.

Zorlukla yutkunurken âşık olduğum adam için kalbim sızlıyordu.

Ben: Seni seviyorum, Archer.

Archer: Ben de seni seviyorum, Bree.

Ben: Benzin istasyonuna giriyoruz. Biraz sonra mesaj atarım.

Archer: Tamam.

Ben: Mutluluk listende neler var?

Archer: Mutluluk listesi de nedir?

Ben: Seni mutlu eden birkaç şeyin kısa listesi.

Telefonum birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra sonunda çaldı.

Archer: Yağmurdan sonraki toprak kokusu, uykuya dalmanın verdiği his, sağ uyluğunun iç tarafındaki ufak çil. Senin mutluluk listende neler var?

Gülümseyerek başımı koltuğa yasladım.

Ben: Yaz akşamları, bulutların dağılıp arasından güneş ışığının sızması ve benim olduğunu bilmem.

Archer: Her daim.

Tekrar koltuğuma yaslanırken yüzümde hülyalı bir gülümseme vardı. Bir veya iki dakika sonra telefon yine çaldı.

Archer: Ohio'ya ne zaman varacağını düşünüyorsun?

Ben: Büyük ihtimalle sabah 8 gibi. Bundan sonra arabayı sürme sırası bende olduğu için dinlensem iyi olur. Neler olduğunu bildirmek için sana sık sık mesaj atarım, tamam mı?

Archer: Tamam. Jordan'a telefon için teşekkür ettiğimi söyler misin? Ona parasını ödemek isterim. Euime geldiğimde teklif etmek aklıma gelmedi.

Ben: Parayı alacağından da şüpheliyim. Ama mutlaka söyleyeceğim. Seni seuiyorum.

Archer: Ben de seni.

Ben: Birkaç saat uyudum. Rüyamda seni gördüm. Şimdi yemek için duruyoruz ue sonraki beş saat filan arabayı süreceğim.

Archer: Rüya mı? Ne tür bir rüya?

Kahkaha attım.

Ben: Çok, çok güzel bir rüya. ;) Göl kıyısındaki zamanı hatırlıyor musun?

Archer: Asla unutmayacağım. Bir hafta boyunca kumu olmaması gereken yerlerden arındırmaya çalıştım.

Ben: LOL. Ama her şeye değerdi, değil mi? Seni özlüyorum.

Archer: Kesinlikle değerdi. Ben de seni özlüyorum. Bil bakalım ne oldu? Birkaç şey için kasabaya gittim ve şimdi sokakta yürürken sana yazıyorum. Sanırım Bayan Grady neredeyse kalp krizi geçirecek. Bir zamanlar markette yanımdan geçerken bana Ufak Unabomber* dediğini duymuştum. Kütüphanede kim olduğuna bakmak zorunda kaldım. Sonra özgü olmadığının farkına vardım.

İnleyerek gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Bazı insanlar çok cahil olabiliyordu. Küçük çocukluğundan beri soyutlandırılmış gencin cesurca kapısından dünyaya ilk defa çıkışını ve bu türlü bir karşılama görüşünü gözümde canlandırdım. Yüzümü buruşturdum. Vücudumdaki her bir hücre onu korumam için bağırıyordu ama yapamıyordum. Çoktan olan olmuştu. O zaman onu tanımıyordum bile ama orada olmayışım yine de vücuduma bir suçluluk ve hüzün dalgası gönderiyordu. Mantıklı değildi. Aşktı.

Ben: Bildirini okudum, Archer. Her bir kelimesini. Çok güzel olacağına eminim.

Archer: LOL ki bu arada benim durumda LOS** olması lazım.

---

* Amerikada işlediği seri cinayetlerden tutuklanan Ted Kaczynski'ye verilen isimdir. Yazar burada karakterin eskiden katilinki gibi sürekli kapüşonlu ve yüzü sakalla kaplı bir şekilde gezmesiyle bağlantı kurmaktadır. *–çn*

** Laughing Out Sliently cümlesinin kısaltması. Sessizce Kahkaha Atmak. *–çn*

Ben: :D Komik mi olmaya çalışıyorsun? :D

Archer: Evet. Komik listende neler var?

Sırıtarak tuşlamadan önce biraz düşündüm.

Ben: Köpek yavrularının karınları çok büyük olduğu için paytak yürümeleri, insanların kahkaha atmasını duymak (bulaşıcı), komik başarısızlık anları. Senin komik listende neler var?

Archer: Yamuk peruklu Bay Bivens, arabayla giderken kafasını dışarı salmış köpeğin bakışı, gülerken burnundan homurtu çıkan insanlar.

Ben: Şimdi restorana yürürken kahkaha atıyorum (hatta belki burnumdan homurtular çıkıyor) :D Sana sabah mesaj atarım. SS.

Archer: Tamam. İyi geceler. Ben de SS.

"Tanrım Bree, mesajla kitap yazmaman lazımdı. Parmakların döndüğünde en önemli şeyler için bile iş göremeyecek," diye şakalaştı Natalie.

Kahkaha atıp iç çektim. Hatta kulağa biraz hülyalı bile gelmiş olabilirdi. Natalie gözlerini devirdi. "Bayıldım. Sanki bu şekilde onu daha iyi tanıyabiliyormuşum gibi hissediyorum."

Natalie omzuma kolunu dolayarak beni kendine çekti ve beraber restorana gülerek yürüdük.

Ben: Günaydın. Uyanık mısın? Bir saat daha yolumuz kaldı. Şimdi Nat arabayı sürüyor.

Archer: Evet, uyanığım. Köpeklerle beraber göl kenarında yürüyorum. Hawk demin ölü bir balık yedi. Bu akşam evin içine giremeyecek.

Hâlâ uykulu bir şekildeyken kahkaha attım. Doğrulup boynumu bir o yana bir bu yana oynattım. Arabanın ön koltuğunda uyumak hiç de rahat değildi. Natalie direksiyonda McDonalds kahvesini yudumluyordu ve Jordan arka koltukla hafifçe horluyordu.

Ben: Iyyy! Hawk! Peki, iğrendiklerinin listesinde neler var?

Archer: Oldukça uzun, kıvrımlı tırnaklar, kıskaçlar ve mantarlar. Senin listende neler var?

Ben: Dur bir dakika, mantarlardan hoşlanmıyor musun? Döndüğümde fikrini değiştirecek bir şey pişireceğim.

Archer: Yok almayayım.

Kahkaha attım.

Ben: Sigara kokan nefes, kurtçuklar, benzin

istasyonu lavaboları.

Archer: Hemen döneceğim. Duş almam lazım.

Ben: LOL.

Kahkaha attım ama sonrasında tuşlamadan önce durakladım.

Ben: Teşekkürler, buna ihtiyacım vardı. Bugün konusunda biraz gerginim.

Archer: İyi olacaksın. Her şeyin yoluna gireceğine dair söz veriyorum. Bunu yapabilirsin.

Gülümsedim.

Ben: Bana bir iyilik yapabilir misin? Polis istasyonuna girmeden hemen önce seni arasam ve telefonu cebime koysam sadece... benimle olur musun?

Archer: Evet, evet. Elbette olurum. Ve bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum.

Kahkaha attım.

Ben: Komikti. SS, Archer.
Archer: SS, Bree.

Polis istasyonunda oturup masanın karşısındaki dedektif ellerini göğsünde birleştirip beni yakından izleyerek otururken önümdeki resimlere baktım.

Gözlerim asla unutmayacağım yüze hedeflendi. Yere yat, diye aklımda emrettiğini duydum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken Archer'ı vücudumdaki hatta hissediyordum. Sanki tam yanımda bana sarılıp kulağıma,c*Bunu yapabilirsin. Cesursun, bunu yapabilirsin,"* diye fısıldıyormuş gibi hissediyordum. Öylece otururken Archer'ın sesi güçlü ve yüksek geliyordu. Bir tek onun sesini duyuyordum.

"Bu," diyerek parmağımla önümdeki sayfadaki adamı işaret ettim. Titremiyordum bile.

"Emin misin?" diye sordu dedektif.

"Yüzde yüz eminim," dedim kararlı bir şekilde. "Babamı öldüren buydu."

Dedektif başıyla onaylayıp resmi aldı. "Teşekkürler, Bayan Prescott."

"Onu şimdi mi tutuklayacaksınız?"

"Evet. Sizi tutuklamayı gerçekleştirir gerçekleştirmez haberdar edeceğiz."

Başımla onayladım. "Çok teşekkür ederim dedektif. Teşekkürler."

Yirmi dakika gerekli kâğıtları doldurduktan sonra polis istasyonunun basamaklarından yürüyordum. Telefonumu cebimden çıkararak hatta doğru, "Bütün olanları duydun mu? Onu teşhis ettim, Archer. Tereddüt bile etmedim. Onu hemen önümde gördüm ve ona baktığım anda tanıdım. Tanrım, yaprak gibi titriyorum şimdi." Hafifçe kahkaha attım. "Orada olduğun için teşekkürler. Benim için çok fark yarattı. Şimdi bana mesaj atabilesin diye telefonu kapatıyorum. Tanrım, seni çok seviyorum. Teşekkürler."

Hemen sonra telefonum çaldı.

Archer: Çok iyiydin, Bree. Çok, çok iyi. Bu gerçekten zor bir şey. Sana şu anda sarılmak istiyorum.

Ben: Biliyorum, biliyorum Archer. Ben de bunu istiyorum. Oh be. Rahatladım. Aman Tanrım, gözyaşları gelmeye başlıyor. Ama mutluyum. Buna inanamıyorum. Babam hak ettiği adalete sahip olacak.

Archer: Bu konuda çok mutluyum.

Ben: Aman Tanrım, ben de. Şu anda ne yapıyorsun? Sakinleşirken başka bir şey hakkında konuşmam lazım.

Archer: Yeni koşmaya başladım.

Kahkaha atıp burnumu çektim.

Ben: Hem koşuyor hem de bana mesaj mı atıyorsun???

Archer: Mesaj atma işinde epey iyi olmaya başladım.

Ben: Hadi oradan, çok bilmiş şey. Neden şaşırmadım acaba?

Archer: Şaşırmamalısın. Teknoloji benden hoşlanıyor.

Kahkaha attıktan sonra duygulara kapılıp bir daha ağladım.

Ben: Benimle olduğun için teşekkürler. Benim için çok büyük fark yarattı. Beni daha cesur yaptın.

Archer: Hayır, sen benimle tanışmadan çok önce de cesurdun. Seni sakinleştirenler listende neler var?

Derin bir nefes alarak beni sakinleştiren, rahatlatan, kalbimi teselli eden şeyleri düşündüm.

Ben: Gölün kıyıya vuruş sesi, bir fincan sıcak çikolata ve sen. Senin listende neler var?

Archer: Pazen çarşaflar, yıldızlara bakmak ve sen.

Ben: Hey, Natalie şimdi arabayı kenara çekiyor. Birkaç eşyamı almak için babamın evine gideceğiz. Daha sonra sana mesaj atarım. Çok, çok teşekkür ederim. SS.

Archer: <- SS

Ben: Bil bakalım ne oldu? Tekrar yoldayım.

Archer: Ne? Nasıl?

Ben: Seni özledim. Eve dönmem lazım.

Archer: Burası senin evin mi, Bree?

Ben: Evet Archer, benim evim senin yanın.

Archer: Bu sabah uyudun mu? Yorgunken araba sürmemen gerekiyor.

Ben: İyi olacağım. Kahve almak için bolca dururum.

Archer: Dikkatli ve emniyetli sür. Bana geri dön, Bree. Seni o kadar çok özlüyorum ki bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum.

Ben: Ben de öyle, Archer. Archer'ım. Sana dönüyorum. Yakında orada olurum. Seni seviyorum.

Archer: Ben de seni. Her daim.

Archer: Araba sürerken bana mesaj atma ama bir sonraki durak yerinde nerede olduğuna dair beni haberdar et.

Archer: Bree? Birkaç saat oldu ue senden haber alamadım...

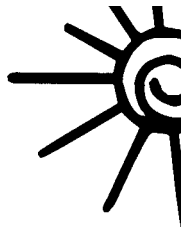

Archer: Bree? Beni korkutuyorsun. Lütfen iyi ol.

Archer: Bree... Lütfen... Aklımı kaybediyorum. Lütfen bana mesaj at. Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol.

27. BÖLÜM

Archer - Yedi Yaşında, Mayıs

"Archer!" diye annem seslenirken sesi birazcık korkuyormuş gibi çıkmıştı. "Bebeğim neredesin?"

Yemek masasının altında duruyordum ve aksiyon figürlerimle yerde otururken ağır masa örtüsü beni gizliyordu.

Bir anlık tereddüt ettim ama sonra annem beni yine sesi bu sefer endişeli bir şekilde çağırınca masanın altından emekleyerek çıkarak yanına gittim. Annemin korktuğunu duymak hoşuma gitmemişti ama aynı zamanda bir şeyler döndüğünü biliyor ve ben de korkuyordum.

Annem bütün sabah telefonda fısıldayarak konuşmuştu. Son yarım saattir de üst katta eşyaları ve diğer şeyleri valizlere atıyordu.

Bu yüzden masanın altında saklanıp sonrasında ne olacağını bekliyordum.

Her ne oluyorsa babamın yine dün akşam eve başka kadının kokusu üzerindeyken gelmesi ve annem yemeğinin soğuduğunu söylediğinde suratına tokat atması yüzünden olduğunu biliyordum.

Sonunda annem dayanma gücünün sonuna gelmişti.

Eğer kiminle telefonda konuştuğunu tahmin etmem gerekirse Connor amcam derdim.

Ben masanın altından sürünerek çıkarken annem tam yemek odasının köşesini dönüyordu ve yüksek sesli bir nefes verdi. "Archer, tatlım," dedi ellerini yanağıma koyup gözleri benimkilerle aynı hizaya gelsin diye eğildi. "Beni endişelendirdin."

"Özür dilerim anne."

İfadesi yumuşadı ve bana gülümseyerek saçımı alnımdan uzaklaştırdı. "Sorun değil ama benim için bir şey yapmana ihtiyacım var ve bu çok önemli. Soru sormadan sadece beni dinleyip dediğimi yapabilir misin?"

Başımla onayladım.

"Tamam, çok güzel," diyerek gülümsedi ama hemen ifadesi solmuştu ve tekrar gözlerine endişe yerleşti. "Uzaklara gideceğiz, Archer. Ben, sen ve... Connor amcan. Şu anda bunun kafanı karıştırdığını biliyorum ve eminim baban hakkında soruların vardır ama–"

"Gitmek istiyorum," derken daha dik durdum. "Artık onunla beraber yaşamak istemiyorum."

Annem yüzüme dudakları birbirine bastırılmış şekilde bir süre baktı. Nefesini vererek tekrar elini saçımda gezdirdi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Sana iyi bir anne olamadım," derken başını ileri geri sallıyordu.

"Seni iyi bir annesin!" dedim. "Dünyadaki en iyi annesin. Ama Connor amcamla yaşamak istiyorum. Babamın daha fazla sana vurmasını veya seni ağlatmasını istemiyorum."

Annem burnunu çekip yanağındaki yaşları silerek bana başını salladı. "Mutlu olacağız Archer, beni duydun mu? Sen ile ben mutlu olacağız."

"Tamam," dedim gözlerimi tatlı yüzünde tutarak.

"Tamam," dedi sonunda gülümseyerek.

İşte o zaman ön kapımız açıldı ve Connor amca hızlı bir şekilde içeriye yürüyerek girdi. Yüzü gergin görünüyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu anneme bakarak.

Annem başıyla onayladı. "Valizler hemen şurada," diyerek başını merdivenin sonunda dört valize doğru işaret etti.

"İyi misin?" diye sorarken Connor amcanın gözleri annemin üzerinde sanki orada olduğundan emin olmaya çalışırmış gibi dolanıyordu.

"Olacağım. Bizi buradan uzağa götür," diyerek fısıldadı.

Connor amcamın yüzü birkaç saniyeliğine sanki acı çekiyormuş gibiydi ama sonra gülümseyerek bana baktı. "Hazır mısın ufaklık?"

Başımla onaylayıp annemle beraber onu kapıdan dışarıya kadar takip ettim. İkisi de etrafa bakarken Connor amca valizlerimizi arabanın bagajına koydu. Dışarıda kimse yoktu ve ikisi de arabaya girince rahatlamış gibi gözüküyorlardı.

Arabayla yola girip Pelion'dan uzaklaşırken Connor amcamın ön koltukta annemin elini tutmasını, annemin de ona dönerek nefesini verip hafif bir şekilde tebessüm etmesini izledim.

"Ben, sen ve oğlumuz," dedi Connor amca yumuşak bir tonda. "Sadece biz."

"Sadece biz," diye fısıldadı annem aynı yumuşak ifade yüzündeyken.

Annem bana bakıp konuşmadan önce durakladı, "Legolarını ve kitaplarının bir kısmını topladım bebeğim." Gülümseyerek kafasını koltuğa yaslarken hâlâ bana bakıyordu. Biz ilerledikçe omuzları gittikçe düşüyormuş gibiydi.

Ben sadece başımla onayladım. Nereye gittiğimizi sor-

madım. Umurumda değildi. Buradan uzaklaştığımız sürece her yer olurdu.

Connor amca anneme baktı. "Emniyet kemerini tak, Lys."

Annem gülümsedi. "Yıllardır ilk defa isteğim dışında bağlanmadığımı hissediyorum," diyerek hafifçe kahkaha attı. "Ama tamam, güvenlik önce gelir." Kafasını eğerek ona göz kırpınca ben de sırıttım. Bu görmeyi sevdiğim annemdi. Gözleri parladığında sesi tatlı ve şakacı bir ton alır, ona iyi, sıcak ve güzel hissettiren bir yönde gülmeme sebep olurdu.

Annem emniyet kemerine uzanırken birden ani bir sarsılma oldu ve araba deli gibi yoldan sapmaya başladı. Annem çığlık atıyor ve Connor amcam, "Lanet olsun!" diye bağırırken bizi yolda tutmaya çalışıyordu.

Arabamız takla attıktan sonra tek duyduğum metalin metali ezerken çıkardığı çığlık, camın kırılması ve araba saatler gibi gelen bir süre takla atarken kendi çığlıklarımdı. Sonunda araba yüksek bir gıcırtı sesiyle durdu.

Korku şiddetli bir şekilde beni ele geçirirken işte o zaman ağlamaya başlayarak cırladım, "İmdat! Bana yardım edin!"

Ön taraftan yüksek sesli bir inleme duyduktan sonra Connor amca ismimi çağırdı. Bana sorun olmadığını söylerken kendini emniyet kemerinden kurtarmaya çalıştığını ve kapıyı açmak için tekmelediğini duydum. Gözlerimi açamıyordum. Sanki birbirine yapışmış gibiydiler.

Arka kapının çekip açıldığını duyduktan sonra Connor amcanın sıcak elleri kolumdaydı. "Her şey yoluna girecek, Archer. Kemerini çözdüm. Bana doğru sürün. Bunu yapabilirsin."

Sonunda gözlerimi açtım ve amcamın bana ulaşmak için elini uzatırkenki yüzüne baktım. Kolunu tutunca beni sıcak bahar güneşine çıkardı.

Connor amcam tekrar konuşuyordu ve sesi kulağa tuhaf geliyordu. "Archer, benimle gelmene ihtiyacım var ama sana söylediğimde arkanı dönmeni istiyorum, tamam mı?"

"Tamam." Korku ve şaşkınlık daha fazla ağlamama sebep oluyordu.

Connor amcam elimi tutup bizi ben hemen arkasından takip ederken terk edilmiş otobana çıkardı. Sürekli kaza yapmamıza sebep olan arabaya bakıyordu ama ben hemen kısa bir bakış attığımda kimse arabadan çıkıyormuş gibi görünmüyordu. Ölmüşler miydi? Neler olmuştu?

"Arkanı dön Archer ve burada kal oğlum," dedi Connor amca. Sesi sanki boğuluyormuş gibi çıkıyordu.

Dediğini yaparken açık ve mavi gökyüzüne bakmak için başımı hafifçe geriye doğru çektim. Bu kadar açık, bulutsuz ve mavi bir gökyüzü altında nasıl kötü bir şey olabilirdi?

Arkamdan tuhaf bir feryat çığlığı duydum ve emirlere uymadığımı bildiğim halde arkamı döndüm.

Amcam yolun kenarında, dizlerinin üzerindeydi ve başını geriye doğru atmış gökyüzüne doğru hıçkırarak ağlıyordu. Annemin gevşek vücudu kollarındaydı.

Öne doğru eğilip çimlere doğru kustum. Birkaç dakika sonra doğrulup ciğerlerime nefesi çekerek geriye doğru ilerlerken kendi ayağıma takıldım.

İşte o zaman *onu* bize doğru gelirken gördüm. Babamı. Elinde bir silah vardı. Yüzündeki saf nefret ile yolda zikzak çiziyordu. Sarhoştu. Korkuyu hissetmeye çalıştım ama daha fazla yapabileceği bir şey olduğunu göremiyordum. Amcama doğru yürürken uyuşmuş gibi hissediyordum.

Connor amcam annemin vücudunu nazikçe yolun kenarına bırakarak ayağa kalkarken o da babamı görmüştü. Connor amca bana doğru yürüyerek beni vücudunun arkasına itti.

"Geri dur, Marcus!" diye bağırdı.

Babam bizden birkaç adım ötede durup sertçe bakarken sendeliyordu ve gözleri kan çanağı olmuştu. Sanki bir canavarmış gibi gözüküyordu. Zaten canavardı. Silahı çılgınca sallıyordu ve Connor amcam beni sıkıca tutarak hemen yanında olduğumdan emin oluyordu.

"Lanet olası silahı yere bırak, Marcus," diye bağırarak söyledi Connor amcam. "Bugün yeterince şey yapmadın mı? Alyssa..." Sanki yaralı bir hayvanın çıkarabileceği bir ses çıkarmıştı ve kendini toparlamadan önce dizlerinin çözüldüğünü hissettim.

"Kasabadan ailemle beraber öylece çekip gidebileceğini mi sandın?" diye bağırarak söyledi canavar.

"Onlar asla senin ailen değildi hastalıklı orospu çocuğu. Alyssa..." Tekrar aynı boğulurmuş gibi sesi çıkardı ama lafını bitirmedi. "Archer *benim* oğlum. *Benim* çocuğum. Bunu en az benim kadar iyi biliyorsun."

Sanki biri beni karnımdan yumruklamış gibi hissediyordum ve Connor'ın eli beni daha sıkı tutunca ufak bir ciyaklama sesi çıkardım. Ben onun oğlu muydum? Anlamaya, durumu kavramaya çalışıyordum. Bu canavarla bir bağlılığım yok muydu? Onun bir parçası değil miydim? Ben Connor'ın oğluydum. Connor benim babamdı. Ve babam iyi adamlardan biriydi.

Canavar bize bakarken ona bir bakış attım. "Alyssa her zaman sürtüktü. Bundan hiç şüphe etmedim. Ve çocuk aynı sana benziyor, buna itiraz edemem." Sarhoş olduğundaki her zaman gibi bütün lafları peş peşe söylüyordu.

Connor'ın yumrukları yanlarında sıkılıydı. Ona baktığında konuşurken çenesinin oynamadığını gördüm. "Annemiz seni bu haliyle görseydi, bu geldiğin zavallı pislik halin karşısında gözleri kör oluncaya kadar ağlardı."

"Siktir git," derken canavarın gözlerine daha fazla öfke

doluyor ve bu daha çok sendelemesine yol açıyordu. "Karımla beraber kasabadan gittiğini bana kim söyledi biliyor musun? Senin karın. Aynen öyle, yanıma gelip kaçmak üzere olduğunu ve bana ait olanı almamın iyi olacağını söyledi. İşte buradayım ve bana ait olanı alıyorum. Her şeye rağmen bu konuda biraz geç kaldığımı görüyorum," diyerek yolun kenarında yatan annemi işaret etti.

Sıcak bir öfke kafamı doldurdu. Connor benim babamdı. Beni ve annemi bu canavardan uzaklaştıracaktı. Ama bu canavar her şeyi mahvetmişti. Tıpkı hep yaptığı gibi. Connor'ın bacaklarının arasından hızla hareket ederek canavara doğru olabildiğince hızlı hareket ettim. Yüksek sesli bir kükreme Connor'dan geldi ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi "Archer!!" diye bağırdığını duydum. Canavar silahını ateşlemek için kaldırırken arkamdan koştuğunu duydum ve çığlık attım. Ama keskin ve sıcak bir şey boynumun kenarını bıçak gibi keserken çığlığım boğuk çıkmıştı. Sert zemine düştüm. Ellerimi boğazıma getirip bakmak için aşağı indirdiğimde kanla kaplanmışlardı.

Bir başka kükreme duyarken gittikçe hissizleşiyor, kendimi düşüyormuş gibi hissediyordum ama kendime geldiğimde Connor amcam... Dur hayır, diye sersemce düşündüm. Babam, benim gerçek babam beni kollarında sallarken yanaklarından yaşlar akıyordu.

Gözlerim birkaç dakika önce ayakta durup şimdi yerde, dizlerinin üzerinde olan canavarı buldu. Veya birkaç saat önce. Her şey rüya gibi yavaş geliyordu.

"Oğlum, oğlum, benim güzel yavrum," diye Connor sürekli sayıklıyordu. Benden bahsediyordu. Ben onun oğluydum. İçime mutluluk doldu. Onun olduğumdan mutlu olan bir babam vardı.

"Bütün bunlar senin suçun," diye canavar bağırdı. "Eğer *o* olmasaydı, Alyssa senin gibi işe yaramaza bağ-

lanmayacaktı. Eğer o olmasaydı, Alyssa kırık bir boyunla yolun kenarında yatıyor olmayacaktı!" Delirmiş gibiydi ama içimi bir hüzün aldı ve birinin bana doğru olmadığını söylemesini istiyordum. Bütün bunlar *benim* mi hatamdı? Connor, *babam* diye kendime hatırlatmak zorunda kaldım, ona öyle olmadığını söylemiyordu. Sadece boynuma bir şey bastırırken yüzünde çılgın bir ifade vardı.

Sersemce gerçek babama bakmaya devam ettim ve birden yüzünde boş bir ifade belirdi. Yanındaki bir şeye uzandığını hissettim. Orası silahını taşıdığı yer değil miydi? Belki de öyle olduğunu düşündüm. Normalde görev dışında bile olsa orada tutardı. Birkaç kere ona bakabilmek için ricada bulunmuştum ama bana hayır diyerek büyüdüğümde beni atışa götürüp silah güvenliğini öğreteceğini söylemişti.

Elini altımdan çekti ve silahını canavara doğrulttu. Gözlerim canavara yavaş hareketlerle çekildi ve gerçek babamın ne yapacağını fark ettiği anı görmüştüm. Canavar da silahını kaldırmıştı.

İkisinin de silahları patladı ve gerçek babamın altımda sarsıldığını hissettim. Bağırmaya çalıştım ama çok yorgun, üşümüş ve uyuşuk bir haldeydim. Gözlerim tekrar canavara çekildi. Kanı yavaşça etrafına yayılır halde yerde yatıyordu.

Gözlerim kapanmak istiyordu ve gerçek babamın vücudu üzerimde çok ağırdı. Ama bana annem yanındayken yukarıdan bakarken bu nasıl olurdu? Çok huzurlu gözüküyorlardı. *'Beni de yanında götür!'* diye beynimde bağırıyordum. Ama sadece birbirlerine bakmışlardı ve annem nazikçe ama hüzünlü bir şekilde gülümseyerek, *'Henüz değil. Henüz zamanı değil, güzel yavrum,'* dedi.

Ve sonra yok olmuşlardı.

Çok uzaklarda bir yerde bir başka arabanın ani frenle

durduğunu, ayak seslerinin bana doğru geldiğini duydum. Hayatımın sonlanmasına yeten son on dakika başka bir araba hiç geçmemişti.

Yüksek sesli bir çığlık havayı doldurdu ve vücudumun sarsıldığını hissettim.

"Sen!" diye bir kadın sesi bağırdı. Tori yengemdi. Sesini tanımıştım. "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Bütün bunlar hep *senin hatan*!" Gözlerimi açtım. Parmağını direkt bana uzatmıştı ve gözleri nefretle doluydu. *"Senin hatan!"* Ve sonra tekrar, tekrar, tekrar çığlık atarken dünya etrafımda yok oldu ve yukarıdaki mavi gökyüzü karanlığa dönüştü.

28. BÖLÜM

Bree

Archer'ın kapısını açtığımda sabahın çok erken saatleriydi ve güneş daha doğmamıştı bile. Phoebe'yi taşıyıcısından çıkarıp Archer'ın evine doğru olan araba yolunu yürüdüm.

Kapısını açmayı denedim ama zaten açıktı. O yüzden parmak uçlarımda yürüyerek onu uyandırmamaya çalıştım. Bir nefes alıp donakaldım. Oturma odası darmadağınıktı. Bütün kitaplar yerleydi. Mobilyalar, lambalar ters dönmüştü ve çerçeveler yerde kırık bir şekilde duruyordu. Buz gibi bir su damarlarımda dolanıyordu. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Burada neler olmuştu?

Banyonun ışığı açık, kapısı aralıktı. Hole Archer'ın yatak odasına titreyen bacaklarla yürüyecek kadar ışık geliyordu ve kusacakmışım gibi boğazım düğümlenmişti.

Odasına döndüm ve tamamen giyinmiş şekilde vücudunun yatakta kıvrılmış olduğunu hemen gördüm. Gözleri açıktı ve duvara bakıyordu.

Hemen yanına koştum. Teni soğuktu ve hafifçe titriyordu. "Archer? Archer? Bebeğim sorun nedir?"

Gözleri görmez şekilde bana döndü ve sanki bakışları

beni es geçiyormuş gibiydi. Ağlamaya başladım. "Archer beni korkutuyorsun. Sorun nedir? Aman Tanrım, doktora ihtiyacın var mı? Burada neler oldu? Konuş benimle."

Gözleri biraz netleşir gibi olurken yüzümde hareket ediyordu. Birden tek hızlı bir hareketle ayağa kalkarak beni kaptı. Elleri yüzümde, saçlarımda, omuzlarımda geziniyordu. İfadesi bir anlığına tamamen düzeldikten sonra gözleri acıyla doldu. Beni kendine sertçe çekerek acıyla bağırmama neden oldu. Vücudumu sımsıkı tutuyorken vücudu o kadar titriyordu ki sanki kollarımda nöbet geçiriyormuş gibi hissettiriyordu.

Aman Tanrım, bana bir şey olduğunu düşünmüştü. "Ah Archer, çok, çok özür dilerim. Telefonum bozuldu. Özür dilerim. McDonalds'ın önündeki su birikintisine düşürdüm. Üzgünüm," derken tişörtüne asılarak göğsüne doğru ağladım. "Çok özür dilerim, Archer. Numaran bende yoktu... Çok aptalım. Bir yere yazmalıydım. Üzgünüm. Archer, ben iyiyim. Ben iyiyim. Çok özür dilerim."

Saatler gibi gelen bir süre boyunca birbirimize sarılırken nefes alışları sonunda normale döndü. Vücudu kaskatı kesilip tutuşu gevşedi ve en sonunda geriye doğru yaslanıp gözlerime baktı. Kendi bakışları acı ve yas tutmaya çok yakın bir şeyle doluydu.

"Buradayım," diye fısıldarken alnından saçını ittirdim. "Buradayım Archer."

Ellerini kaldırdı. *'Neredeyse nasıl hissettirdiğini unutmuştum,'* dedi birden ufak bir çocuk gibi kaybolmuş görünüyordu. Kalbim göğsümde içi boş gibi atıyor, sevdiğim adam için parçalara ayrılıyordu. Kaybı yüzünden o kadar taş kesilmişti ki dayanılmaz korkusuyla baş etmek için adeta aklı çıkmıştı. Ah Archer. Hıçkırığımı zorlukla bastırdım. Şu anda en son ihtiyacı olan benim de kendimi kaybetmemdi.

"Neyin nasıl hissettirdiğini?" diye fısıldadım.

'Tamamen yalnız olmanın.'

"Yalnız değilsin bebeğim. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmeyeceğim. Buradayım."

Bana baktıktan sonunda yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. *'Sana bahsettiğim yük buydu, Bree. Beni sevmenin yükü bu işte.'*

"Seni sevmek bir yük değil. Seni sevmek bir onur ve sevinç, Archer." Baldırlarını ellerimle tutabileyim diye onunla konuşmak için sesimi kullandım. Temas önemli hissettiriyordu. Sırf onun için değil, benim de buna ihtiyacım vardı. "Uğraşsan da seni sevmekten vazgeçmemi sağlayamazsın. Benim için bir seçenek değil. Sadece gerçek."

Archer başını iki yana sallarken yine kaybolmuş gibi görünüyordu. *'Eğer geri dönmeseydin burada ölene kadar yatıyor olurdum. Ölmeyi dilerdim.'*

Başımı salladım. "Hayır, yapmazdın. Öyle gibi hissettirirdi ama yapmazdın. Bir şekilde devam edecek gücü kendinde bulurdun. Sana bu konuda güveniyorum. Ama artık yapmak zorunda değilsin çünkü ben buradayım."

Archer başını iki yana salladı. *'Hayır. Tam da burada kül olana kadar solup giderdim. Şimdi sana nasıl görünüyorum? Güçlü görünüyor muyum? İstediğin türde bir adam mıyım?'* Gözlerime bakarak ona duymayı istediğini söylemem için yalvarıyordu ama istediğinin ne olduğunu bilmiyordum. Ona sevilmesi imkânsız biri olduğunu söylememi mi bekliyordu? Onu sevecek kadar güçlü olmadığımı söylememi mi istiyordu? Benden aldığı güvencenin çok fazla olduğunu mu?

Beni kendine çektikten birkaç dakika sonra hareket edip yatağına uzandım. Ayakkabılarımı fırlatıp yorganını üzerimize çektim.

Tam kulağımın dibindeki Archer'ın sessiz nefeslerini

dinledim ve birkaç dakika sonra ben de gözlerimi kapadım. Yüz yüze, kollarımız ile bacaklarımız birbirine geçmiş, kalplerimiz yavaş ve istikrarlı bir ritimle atarken uykuya daldık.

Bir süre sonra, öğlen güneşi Archer'ın camındaki güneşliklerden sızarken Archer'ın pantolonumu bacaklarımdan aşağıya indirip tişörtümü başımın üzerinden çıkarmasıyla uyandım. Ellerini tenimde dolaştırırken gözlerini kapattı ve sürekli sanki burada olduğuma dair kendini ikna etmesi için dokunmaya ihtiyacı varmış gibi öptü. Bacaklarımı kalçalarına sararak sıkıca tuttuğunda yüzündeki rahatlama ifadesi neredeyse yürek burkan cinstendi. İçimde derin, güçlü itişlerle hareket ediyordu. Başımı yastığa bırakıp zevkle iç çektim.

Uçurumdan kayıp düşene, vücudum doyumla titreyene kadar zevk gittikçe artmıştı. Birkaç saniye sonra beni düzensiz iki itişle beraber takip ettikten sonra kendini çok derin bir şekilde içime bastırırken yüzünü boynuma gömerek birkaç dakika sadece orada nefes almaya çalıştı.

Elimi sırtında aşağı yukarı oynatırken kulağına defalarca aşk sözcükleri fısıldıyordum.

Birkaç dakika sonra kendi yanına yuvarlanıp beni tekrar kollarına alarak neredeyse hemen uykuya daldı.

Odanın loş ışığında uzanıp nefes alışını izledim. Tuvalete gitmem lazımdı ve baldırlarım Archer'ın doyuma ulaşması yüzünden yapış yapıştı ama hareket etmeyi reddediyordum. İçten içe tam olduğum yerde bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bir süre sonra ben de yüzüm pürüzsüz göğsüne yaslanmış, tenine doğru nefes alırken bacaklarımız birbirine geçmiş şekilde uyuyakaldım.

Çok sonra uyandığımda yatakta yalnızdım ve güneş

gökyüzünde yön değiştirmişti. Güneşliğin kenarındaki ışık şimdi daha solgun ve altın rengindeydi. Bütün gün uyumuş muyduk?

Doğrularak gerininçe hareketle beraber ağrıyan kaslarım itiraz etti. Archer'ın sımsıkı tutuşunda hareket edebildiğimi bile sanmıyordum.

Bakışımı kaldırdığımda Archer odaya belinde bir havluyla ve bir başkasıyla da şimdiden uzamaya, enselerinde biraz kıvrılmaya ve hafifçe anlına düşmeye başlayan saçlarını kurutarak girmişti. Saçının bu hali hoşuma gitmişti.

"Merhaba," diye karga gibi bir sesle öttüm. Gülümseyerek örtüyü göğüslerime getirdim. Bana utangaç bir şekilde gülümserken yatağın kenarına oturdu. Bir dakika yere bakarken dalgın dalgın saçını havluyla kuruttu ve sonra havluyu yatakta yanına bırakarak bana baktı.

'Dün akşam için özür dilerim. Kendimi kaybettim, Bree. Çok korkmuştum ve ne yapacağımı bilemedim. Tekrar yalnız ve çaresiz hissetmiştim.' Duraklayıp dudaklarını büzdü ve belli ki düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. *'Benim...* ödüm *koptu sanırım. Oturma odasına ne yaptığımı hatırlamıyorum bile.'*

Elini tutup başımı salladım. *'Archer, tuzağa yakalandığımda nasıl davrandığımı hatırlıyor musun?'* diyerek başımla camı gösterdim. *'Seni anlıyorum. Bazen korku insanı ele geçirir. Anlıyorum. Bu konuda özür dilemen gereken son insanım. Bir kere bıraktığım yerden devam ettin ve şimdi ben de aynısını senin için yapabildim. Bu işler böyle olur ama, değil mi?'*

Başıyla onaylarken bana ciddi bir şekilde bakıyordu. *'Problem olan senin için işlerin iyileşirken benim için kötüleşmesi, Bree.'*

'Ben meydan okumaya varım,' dedim kaşlarımı kaldırarak. Hafifçe kaşımı kaldırarak onu da güldürmeye çalışıyordum.

İşe yaramıştı ve nefesini bırakarak başıyla onayladı. *'Aç mısın?'*

'Hem de kurt gibi.'

Archer gülümsedi ama biraz hüzünlü görünüyordu. Ona bir an baktıktan sonra öne eğilerek kollarımı ona doladım. "Seni seviyorum," diye kulağına fısıldadım. Vücudu hafifçe gerildi ama o da kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı.

Bu şekilde birkaç dakika durduktan sonra boynuna doğru konuştum. "Çok acil duş almam lazım. Hem de çok."

Sonunda hafif bir kahkaha atarak beni kaldırıp zemine bıraktı. Ayağa kalkarak havlusunu düzeltti. *'Seni her tarafın benim tarafımdan kirletilmiş bir şekilde seviyorum,'* dedi.

'Ah bilmem mi?' Gözümü kırparak onu bana gülümsemesi için ikna etmeye çalışırken kapısına doğru yürüdüm. Ona doğru dönerken sesimi kullandım. "Beni sonra kirletebilirsin. Şimdi temizleneceğim ve beni besleyeceksin."

'Hay hay bayan,' dedi bana bir başka ufak tebessümünü bahşederek.

Ben de ona gülümseyerek odadan çıkmak için döndüm ve holün sonundaki duşa yürüdüm. Banyonun kapısını arkamdan kapattım. Öylece bir dakika durarak hâlâ neden endişeli olduğumu anlamaya çalışıyordum.

29. BÖLÜM

Bree

Ertesi gün işime döndüğümde Maggie bana kocaman bir şekilde sarıldı ve geniş göğüslerine bastırınca kahkaha atarak nefes almak için kıpırdandım. Norm sadece, "Bree," dedi ama bana nadir bir Norm gülümsemesi vererek başını salladıktan sonra dikkatini tekrar önündeki ızgaradaki krepleri çevirmeye verdi. Bir sebepten dolayı bu kocaman kucaklaşma ve baş sallama içimi aynı şekilde sıcaklıkla doldurmuştu. Evimdeydim.

Burada çalışırken tanımaya başladığım müdavimlerle muhabbet edip lokantada kolayca dolanarak, yemekleri servis ederek müşterilerle ilgilendim.

Çalışırken Archer'ı, bir başka insana bağlanmasının ne kadar zor olduğunu düşündüm. Ohio'ya gitmeden önce aklımda fikir vardı ama şimdi farkına vardığım büyüklükte bir şey değildi. Onu seviyordum. Hiçbir yere gitmediğime dair onu ikna etmek için her şeyi yapacaktım. Ama onun verdiği savaşı da anlıyordum. Bana ne kadar bel bağladığını bilmemin onu ne kadar zayıf hissettirdiğini görmüştüm.

Dün benimleyken neredeyse utangaç davranmış, oturma odasını beraber temizlerken onu izlediğimi gördüğünde bakışlarını kaçırmıştı. Kitabın adını tanıdığımda Ethan Frome'u yerden kaldırıp bir kısım okumak için açtım. Elimi dramatik bir şekilde göğsüme koyarak buğulu ve acılı bir fısıltıyla, "Elimi uzatıp, sana dokunmak istiyorum. Bunu senin için yapmak, seninle ilgilenmek istiyorum. Hastalandığında ve yalnız hissettiğinde yanında olmak istiyorum." Duraklarken ellerim göğsümden düştü. Kitabı bırakıp ellerimi kaldırarak, *'Güzelmiş aslında,'* dedim.

Bana gülümseyerek basitçe, *'Sanırım güzel olmasaydı trajedi bu kadar hüzünlü olmazdı,' dedi,*

Ama sonra sessizliğe bürünüp etrafımda neredeyse utanırmış gibi duruyordu. Onunla şakalaşarak, normal davranarak bu durumdan çıkarmaya çalıştım ama o akşam onu vedalaşmak için öptüğümde bile hâlâ biraz içine çekilmiş haldeydi. Phoebe'yi alıp eşyalarımı yerleştirmek ve ertesi güne hazırlanmak için eve döndüm. Kendini iyi hissetmesi bir, iki gün alır diye öngörmüştüm.

Son birkaç günde eski normal haline dönmüştü. Görebildiğim tek fark daha önce sevişmesinde olmayan derin bir yoğunluğun olmasıydı. Sanki birleştiğimizde bizi tek vücut haline getirmeye çalışıyormuş gibiydi. Arzusu neredeyse haşindi. Umursamıyordum. Aslında Archer'ın yatak odasındaki bütün kişiliklerini beğeniyordum. Ama değişimi tam olarak açıklayamıyordum da. Bana içini açmasının ve neler hissettiğini söylemesinin özlemini çekiyordum. Ona sorduğumda sadece omuz silkip gülümsüyor ve bana ben yokken beni özlediğini, kaybettiğimiz zamanların arasını kapatmaya çalıştığını söylüyordu. Tabii ben yutmamıştım ama her zamanki gibi Archer Hale hazır olduğunda kendine gelecekti, daha öncesinde değil. Baskı yaparak bir yere varamayacağını, kendi sessiz halinde bekleyerek

anlatacak kadar güvenmesi için umut etmeyi çabuk öğrenmiştim. Sanırım bunun, kendi duygularını benimle paylaşmadan önce emin olmak istemesiyle ilgisi vardı ve duyguları konusunda şu anda kafası oldukça karışıktı.

Ohio'dan eve döndükten dört gün sonra Anne'in kapısını çaldım ve bana kapıyı hâlâ sabahlığı üzerindeyken açtı. "Ah, Bree tatlım!" diye bağırırken hâlâ kapıyı açık tutuyordu.

"Beni mazur gör. Tembel bir gün geçiriyorum. Geçen hafta çok yorulmuştum." Kafasını salladı. "Sana diyeyim, yaşlı olmak berbat bir şey."

Sırıtıp sıcak ve davetkâr evine adım attım. Her zamanki gibi havada rahatlatıcı okaliptüs kokusu vardı. "Sen ve yaşlanmak mı?" Başımı salladım. "Hiç de bile."

Anne kahkaha attıktan sonra bana göz kırptı. "İyi bir yalancısın ama bugün kendimi toprak kadar yaşlı hissediyorum. Belki de hasta oluyorumdur." Başını salladı ve bana oturmam için kanepesini gösterdi. Ona getirdiğim ufak kutudaki turtayı uzattım. "Sana elmalı turta yaptım," dedim. "Son zamanlarda biraz bir şeyler pişiriyorum ve çok hoşuma gidiyor."

"Ya! Harika. Tekrar bir şeyler pişirmen mükemmel." Turtayı kabul edip gülümsedi. "Bunu daha sonra çayımla beraber yerim. Bahsetmişken, bir fincan ister misin?"

Başımı sallayıp kanepeye doğru birkaç adım atarak oturdum. "Hayır, aslında sadece bir dakika kalabilirim. Archer ile buluşacağım ve bana bahsettiği mağaralara gideceğiz."

Anne başıyla onaylayıp turta kutusunu sehpaya koyarak kanepenin solundaki ufak ikili koltuklardan birine oturdu. "Pelion Mağaraları. Onları seversin. Şelaleler filan

var, çok güzel. Birkaç kere Bill ile gitmiştim."

"Kulağa hoş geliyor."

"Öyleler ve yapraklar renk değiştirdiği için araba yolculuğu da güzel olacaktır ."

Gülümsedim. "Güzel bir gün olacak. Buna ihtiyacımız var," diyerek soluk verdim.

Anne bir anlığına sessiz kaldı. "Archer sen Ohio'dayken onu ziyaret ettiğimden bahsetti mi?"

"Hayır," dedim şaşırmış şekilde. "Ziyaret mi ettin?"

Başıyla onayladı. "Çocuk sen babası ve amcalarını sorduğundan beri aklımdaydı. Onu yıllar önce ziyaret etmeliydim." İç çekip başını hafifçe salladı. "Ona dondurduğum son yabanmersinleriyle yaptığım kekten biraz götürdüm." Elini sallarken kendi yorumunu savıyordu. "Neyse, başta biraz temkinli yaklaştı ve onu bu yüzden suçladığımı söyleyemem ama biraz muhabbet ettim. Archer da yola geldi hatta beni evine davet etti. Arazinin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Ona da böyle söyledim ve bundan gururlanmış görünüyordu."

Başımla onaylarken bir sebepten ötürü ağlamak istiyordum. "Çok çalışıyor."

"Evet, öyle." Beni bir süre inceledi. "Ona annesi Alyssa hakkında hatırladığım birkaç şeyi anlattım ve bunlar da hoşuna gitti."

Başımı hafifçe yana yatırırken anlatmaya devam etmesini istiyordum.

"Senden bahsettim. En çok da bunu sevdi. İfadesinde görebiliyordum." Anne şefkatle gülümsedi. "İsmini andığımda Archer'ın ifadesi... Ah Bree canım, hiç kimsenin kalbini bu kadar açık saçık ortaya koyduğunu görmemiştim." Bakışları sıcak bir hal almıştı. "Eskiden Bill'in bana bakışını hatırlattı." Tekrar gülümsedi ve ben de gülümserken kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

"Seni seviyor canım."

Başımla onaylarken ellerime bakıyordum. "Evet, ben de onu seviyorum." Dudağımı ısırdım. "Ama maalesef ki Archer için sanırım aşk oldukça karmakarışık bir şey."

Anne hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Anlıyorum, şimdi nasıl bir hayat yaşadığını bildiğim için sana aşkını vermesi risklerle dolu hissettirmiştir."

Başımla onaylarken gözlerim yaşlarla dolmuştu. Ona Ohio'dan döndüğümde neler olduğunu anlattım ve yüzünde yürek burkan bir ifadeyle dinledi. "Ne yapmalıyım Anne?" diye sordum anlatmayı bitirince.

"Sanırım Archer'ın yapabileceğin en iyi şey–" diyerek lafının ortasında durdu. Gözleri şaşkın bir ifade alıp eli göğsüne gitti.

"Anne!" diyerek ayağa fırlayıp yanına gittim. Şimdi nefes almakta zorlanıyordu ve koltuğa doğru düşmüştü. "Aman Tanrım! Anne!" Eşofman üstümün cebinden telefonumu kapıp 911'e ellerim titreyerek bastım.

Operatöre adresi, komşumun kalp krizi geçirdiğini tahmin ettiğimi söyledim ve hattaki kız ambulansın yolda olduğuna dair beni teselli etti.

Anne'in yanına giderek onu tekrar teselli ettim ve yardımın yolda olduğunu söyledim. Göğsünü tutmaya devam ediyordu ama gözleri benim üzerimdeydi ve sanırım ona ne söylediğimi anlıyordu.

'Aman Tanrım!' diye düşündüm. Ya ben burada olmasaydım?

Ambulans on dakika sonra ufak sokağımıza feryatla girdi. Anne koltukta uzanırken onun üzerinde çalışmalarını izlediğimde gözlerimden yaşlar dökülüyordu. Derin ve kesik nefesler alarak kalbimin ritmini kontrol altına almaya çalışıyordum. "İyileşecek mi?" diye görevliye sorduğumda onu taşımaları için sedye getirmişlerdi. Anne'in

yüzünde oksijen maskesi vardı. Şimdiden biraz iyi gibi görünüyordu ve yanaklarına renk gelmişti.

"İyi görünüyor," dedi. "Bilinci yerinde ve zamanında yanına yetiştik."

"Tamam," diyerek başımla onaylarken kollarımı vücuduma doladım. "Ailesi yok. Onunla hastanede mi buluşmam lazım?"

"Ambülansta onunla beraber gelebilirsiniz."

"Ah! Tamam. Evet, eğer sorun olmazsa," dedim onları arkasından takip edip Anne'in kapısını arkamızdan kapatırken.

Ambulansa doğru hareket ederken sağ tarafıma bakınca Archer'ın bana doğru yüzünde ancak vahşice diye tarif edebileceğim bir ifadeyle koştuğunu gördüm. Kalbim yerinden oynamıştı. Aman Tanrım, buraya kadar koşmuştu. Evinden beri ambulans seslerini duymuş olmalıydı. Ona doğru hızlıca yürüdüm. Beni görünce hemen durdu. Daha yakına gelmeyerek gözleri kocaman açılmış, ellerini yumruk yapmış şekilde bakıyordu. Aramızdaki kalan mesafeyi koştum. "Archer! Anne kalp krizi geçirdi! İyi durumda sanırım ama onunla beraber hastaneye gideceğim. Sorun yok. Her şey yolunda. Ben iyiyim."

Ellerini başının üstüne koydu ve dişlerini gıcırdatarak sanki içinde bir şeyleri dizginlemekte zorlanıyormuş gibi görünüyordu. Yavaş bir daire halinde yürüdükten sonra bana dönerek bu sefer ifadesinde değil, sadece gözlerinde aynı vahşi ifadeyle başını bir kere salladı. Yüz ifadesi birden tuhaf bir şekilde ifadesizleşti.

"İyi olduğunu öğrenince hemen sana geleceğim," dedim. Geriye baktım ve sedyenin arka ayakları ambülansın içine daha yeni giriyordu. Geriye doğru yürüdüm. "Taksiye atlayarak direkt sana geleceğim."

Archer başıyla onaylarken yüzü hâlâ ifadesizdi. Sonra

tek bir kelime söylemeden arkasını dönerek benden uzaklaştı.

Ambülansa koşmadan önce sadece bir an tereddüt ettim ve tam kapılarının kapanacağı an araca atladım.

Anne'in iyileşeceğinden emin olana kadar hastanede kaldım. Sonunda doktorlar çıkıp bana durumunun sabitlendiğini, Anne'in uyuduğunu ve ona burada olduğumu ileteceklerini söylediler. Aynı zamanda onu ilk getirdiklerinde Anne'in numarasını verdiği kız kardeşini aramışlardı ve kadın sabah Pelion'da olacaktı. Bu beni daha iyi hissettirmişti. En sonunda taksiyi aradığımda üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim.

Yine de Archer konusunda endişeliydim. İlk hastaneye geldiğimde, doktor benimle konuşmak için çıktığında mesaj atmıştım ama cevap alamamıştım. Yanına gitmek için sabırsızlanıyordum.

Taksi kulübeme kadar olan yarım saatlik yolu giderken dudağımı ısırdım. Archer'a direkt ona geleceğini söylemiştim ama evine gitmeden önce Phoebe'yi almak istiyordum. Archer muhakkak bu zamana kadar sakinleşmiş olurdu. Önceki korkulu hali onu kötü yaptığı halde iyi olduğumu biliyordu. Neden telefonuna cevap vermediğini bilmiyordum ve karnıma sanki taş oturmuştu.

Taksiye parasını verip araçtan atlayarak kulübeye koşarken bana doğru tırnakları tahta zeminde tıngırdayan Phoebe'ye seslendim.

Birkaç dakika sonra Archer'ın kapısının önüne çekerek Phoebe'yle beraber içeri girdik. Archer'ın ön kapısına yürüdük ve kapıyı açmadan önce kapıyı çalarak Phoebe'yi yere bıraktım. Dışarıda yağmur yeni çiselemeye başlamıştı ve gri bulutlar havayı karartıyordu.

Archer'ın evi oturma odasının kenarında duran bir lamba dışında karanlıktı. Archer tam aksi yönde bir sandalyede oturuyordu. İlk başta onu görmemiştim ama gördüğümde irkildim ve elimi göğsüme götürerek sessizce kahkaha attım. İfadesi karamsar, gözleri hafif aralıktı. Hemen yanına gidip önünde diz çökerek başımı kucağına koyarak iç çektim.

Birkaç dakika sonra sabit kalacağını fark ettiğimde ona sorgular bir şekilde baktım.

'Anne'in durumu nasıl?' diye sordu.

Ellerimi kaldırdım. *'İyileşecek. Kız kardeşi sabah burada olacak,'* diyerek iç çektim. *'Bütün olanlar seni korkuttuğu için üzgünüm. Seni orada bırakmak istemedim ama Anne'i de yalnız bırakmaya içim elvermiyordu.'*

Archer ellerini kaldırdı. *'Anlıyorum,'* dedi gözleri hâlâ kısmen kapalıydı.

Başımla onaylarken dudağımı kemirdim. *'İyi misin? Burada oturup ne düşünüyordun?'*

Uzun bir süre sessiz kalınca bana cevap vermeyecek sandım. Sonunda elini kaldırınca işaret etti. *'O gün.'*

Başımı yana doğru yatırdım. *'O gün mü?'* diye kafam karışmış bir şekilde sordum.

'Vurulduğum gün amcam beni ve annemi babamdan alıp uzaklaştırmak için gelmişti.'

Gözlerim büyüdü ama bir şey söylemeyip sadece onu izleyerek devam etmesini bekledim.

'Babam bir bardaydı... Büyük ihtimalle bir süredir içiyordu.' Duraklayıp arkama doğru bir süre baktıktan sonra gözleri sonunda benimkileri buldu. *'Her daim son zamanlarında olduğu gibi değildi. İstediğinde eğlenceli ve oldukça cazibe dolu olabiliyordu. Ama sonra içmeye başladı ve oradan sonra her şey daha da kötüye gitti. Annemi tokatlar ve kendi yaptığı şeyler yüzünden suçlardı.'*

'Yine de annem sadece bir adamı sevdi ve o da Connor amcamdı. Ben biliyordum, babam biliyordu, hatta tüm kasaba biliyordu. Açıkçası amcamı ben de daha çok seviyordum.'

Yine bir dakikalığına sessiz kalıp benden uzağa baktı. Sonunda lafına devam etti.

'Ve o gün bizim arkamızdan geldiğinde Marcus Hale'in değil de onun oğlu olduğumu öğrenince mutlu oldum. Sevinçliydim.'

Bana doğru yüzünde çok az duyguyla bakarken sanki kendi içinde saklanmış gibiydi. *'Amcam beni vurdu Bree. Marcus Hale beni vurdu. Bunu istemiş miydi, yoksa ona doğru öfkeyle koştuğumda silah mı patlamıştı bilmiyorum. Ama her şekilde beni vurdu ve bana yaptığı bu oldu.'* Elini boğazına götürerek yara izinin üzerinde gezdirdi.

Sonra bir el hareketiyle kendini gösterdi. *'İşte bana bunu yaptı.'*

Yüreğim sızladı. "Ah Archer," diyerek nefesimi verdim. Bana bakmaya devam ediyordu. Sanki uyuşmuş gibi görünüyordu.

"Onlara ne oldu? Annene ne oldu?" diye sordum ona gözlerimi kırparak bakarken beni boğmakla tehdit eden yumruyu yutkunmaya çalışıyordum.

Sadece bir an durakladı. *'Marcus bizi yoldan çıkarmak için arabamıza arkadan vurdu. Aracımız takla attı. Annem kazada öldü.'* Gözlerini bir anlığına kapatıp durakladıktan sonra tekrar açıp kaldığı yerden devam etti. *'Marcus bana ateş ettikten sonra Connor ile yolda aralarında bir şey oldu.'* Tekrar sessizliğe bürünürken gözleri derin, amber rengi bir hüzün havuzu gibiydi. *'Birbirlerini vurdular, Bree. Tam otoban üzerinde, masmavi bir bahar havasında, birbirilerini vurdular.'*

Korkudan zayıf düşmüş hissediyordum.

Archer anlatmaya devam etti. *'Tori geldikten bir dakika sonra bir arabanın daha geldiğini belli belirsiz hatırlıyorum. Sonrasında hatırladığım hastane odasında uyandığımdı.'*

Bir hıçkırık boğazımda yükseldi ama yuttum. *'Bütün o yıllar boyunca,'* Başımı sallarken deneyimlediği eziyeti algılayamıyordum bile, *'bununla onca yıllar boyunca tek başına yaşadın. Ah Archer.'* Ciğerlerime derin bir nefes çekerek duygularımı kontrol altına almaya çalışıyordum.

Bana bakarken sonunda gözlerindeki hisler görünmeyi başlamıştı ama bakışlarını kaçırdı.

Ona doğru yaklaştım. Tişörtüne asılarak başımı karnına yaslarken yüzümden yaşlar dökülüyordu. Tekrar ve tekrar, 'Çok özür dilerim,' diye fısıldıyordum. Ufacık bir çocuğun katlandığı bu inanılmaz korku karşısında diyecek bir şey bulamıyordum.

Ama sonunda acısının derinliğini, geçirdiği travmanın, beraber taşıdığı yükün ağırlığını anlayabiliyordum. Victoria Hale'in ondan neden nefret ettiğini de anlamıştım. Sadece sesini almamış; kendine güvenini, saygısını, kimliğini de ondan çalmaya çalışmıştı. Çünkü Archer kocasının başka bir kadını ondan daha derin bir duyguyla sevdiğinin somut örneğiydi ve kocası ona sırf kalbini değil aynı zamanda ilk oğlunu vermişti. Ve bu oğlan ondan her şeyi alabilme yetisine sahipti.

Archer'ı tutmaya devam ettim.

Uzun gibi gelen bir süreden sonra geriye doğru çekildim. *'Bu kasaba üzerindeki arazilerin sahibisin. Connor'ın en büyük oğlusun.'*

Bana bakmadan başını sallıyorken birazcık da olsa umursuyormuş gibi görünmüyordu.

'İstemiyor musun, Archer?' diye sorarken ıslak yanaklarımdaki yaşları sildim.

Bana baktı. *'Neden isteyeyim ki? Bırak kahrolası bütün kasabayı yönetmek, senin dışında kimseyle konuşamıyorum bile.*

İnsanlar bana duydukları en komik şakaymış gibi bakacaktır.'

Başımı salladım. *'Bu doğru değil. Yaptığın her şeyde çok iyisin. Bu konuda da iyi olacaksın.'*

'İstemiyorum,' derken acısı yüzünden okunuyordu. *'Bırak Travis sahip olsun. Mallarla ilgili hiçbir şey istemiyorum. Kabiliyetsiz olduğum gibi aynı zamanda hak etmiyorum da. Benim hatamdı. O gün hep benim yüzümden öldüler.'*

Geriye doğru çekilip derin bir nefes aldım. *'Senin mi hatan? Sen sadece ufacık bir çocuktun. Nasıl bütün bunların hepsi senin hatan olabilir?'*

Archer beni incelerken yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. *'Benim varlığım onların ölümüne sebep oldu.'*

'Kendi tercihleri ölümlerine sebep oldu. Yedi yaşında bir çocuk değil. Üzgünüm ama o gün dört yetişkin arasında olanlarla ilgili ufacık da olsa bir sorumluluğun olduğuna dair beni ikna edemeyeceksin.' Başımı hızlıca sallarken fiziksel olarak demin 'konuştuğum' kelimeleri vurguluyordum.

Birkaç dakika omzumun üzerinden sadece kendi görebildiği bir şeye bakakaldı. Ben de onu bekledim.

'Eskiden lanetli olduğumu düşünürdüm,' derken ağzının kenarında keyifsiz bir gülümseme belirdikten sonra yüzünü buruşturdu. Tek elini tekrar yüzünün kenarından aşağı doğru hareket ettirdikten sonra iki elini de kaldırdı. *'Birinin ömrü boyunca bu kadar boktan durumla baş etmek zorunda kalması mümkün gibi gelmiyor. Ama sonra lanetli olduğum yüzünden olmadığını, daha çok cezalandırıldığımın farkına varıyorum.'*

Başımı tekrar iki yana salladım. *'Bu şekilde olmaz bu işler.'*

Gözleri benimkilerle buluşunca nefesimi verdim. *'Ben de bunu bir kez düşündüm, Archer. Ama... eğer buna tamamen inanırsam, babamın kendi büfesinde vurulmayı hak ettiğine de inanmam lazımdı. Ve bunun doğru olmadığını biliyorum.'* Duraklayarak bir zamanlar lanetli olduğunu düşünmenin na-

sıl hissettirdiğini hatırlamaya çalıştım. *'Kötü şeyler insanlar hak ettikleri için başlarına gelmez. Sadece böyle işlemez. Bu... hayat işte. Ve kim olursak olalım, başımıza gelenlerle baş etmeliyiz. Ne kadar kötü olursa olsun yine de önümüze bakıp ilerlemeye çalışmalıyız, sevmeliyiz, umut etmeliyiz, olduğumuz maceranın amacı konusunda bir inancımız olmalı.'* Bir an ellerini ellerimin arasında tutup devam edebilmek için bıraktım. *'Ve belki de daha çok kırıkları olanlar için ışığın daha çok parladığına inanmayı denemek zorundayız.'*

Archer beni bir süre inceledikten sonra elini kaldırıp, *'Yapabilir miyim bilmiyorum. Gerçekten oldukça fazla deniyorum ama yapabilecek miyim bilmiyorum,"* dedi.

'Yapabilirsin,' diye teyit ederken hareketlerim vurguları eklemek için şiddetleniyordu. *'Yapabilirsin.'*

Konuşmadan önce bir an durakladı. *'Her şey çok karmakarışık görünüyor.'* Bir elini kısa saçında gezdirdi. *'Hepsini anlamlandıramıyorum. Geçmişimi, hayatımı, sana olan aşkımı.'*

Ona bir an bakıp duyguların yüzünden geçişini izledim. Bir an sonra ellerimi kaldırdım. *'Anneme dair çok bir şey hatırlamıyorum.'* Başımı hafifçe salladım. *'Kanserden vefat edip öldüğünde çok gençtim.'* Dudaklarımı yalayarak durakladım. *'Ama çapraz dikişler yapışını hatırlıyorum. İplikle nakış edilmiş ufak resimlerdi.'*

Archer ellerimi izleyerek kelimeler arasında yüzüme bakıyordu.

'Neyse, bir keresinde parçalardan birini aldım ve çok kötü görünüyordu. Tüm o düğümler, eşit olmayan iplikler her yerden çıkmış haliyle darmadağınık gözüküyordu. Resmin ne olduğunu zorlukla anlayabiliyordum.' Gözlerimi Archer'ın üzerinde tutarken elini hızlıca sıkıp tekrar ellerimi kaldırdım.

'Ama sonra annem geldi ve kumaş parçasını elimden alarak ters çevirdi. İşte şaheser oradaydı.' Nefesimi verip gülümsedim. *'Kuşları severdi. Resmi hatırlıyorum. Bebeklerle dolu bir*

yuvaydı ve anne kuş yeni yuvaya dönüyordu.' Duraklayarak düşündüm. *'Bazen hayat oldukça karmaşık ve anlaşılmaz bir hale geldiğinde o ufak kumaş parçasını düşünürüm. Gözlerimi kapatmaya ve diğer kısmını göremesem de, gördüğüm taraf çirkin, çamurlu olsa da bütün o düğümlerden, gevşek iplik parçalarından örülmüş bir şaheser olduğuna inanmaya çalışırım. Kötü bir şeyin bir güzellik doğurabileceğine ve ne olduğunu görebileceğim bir zaman olduğuna inanmaya çalışırım. Kendi resmimi görmeme yardım ettin, Archer. Kendininkini görmende sana yardımcı olmama izin ver.'*

Archer bana bakıp tek kelime etmedi. Sadece kollarımı nazikçe çekiştirip beni kendi kucağına ve vücuduna doğru çekiştirip sıkıca sarılırken sıcak nefesi boynumun oyuntusundaydı.

Bu şekilde birkaç dakika oturduktan sonra kulağına fısıldadım. "Çok yorgunum. Erken olduğunu biliyorum ama beni yatağa götür, Archer. Sana sarılmama izin ver."

İkimiz de ayağa kalktık ve yavaşça soyunduğumuz yatak odasına gidip örtülerin altına girdik. Archer beni kendine çekip sıkıca sarıldı ama benimle sevişmeye yeltenmedi. Daha iyi görünüyordu ama hâlâ sanki içinde bir yerlerde kaybolmuş gibi mesafeliydi.

"Bana hikâyeni anlattığın için teşekkür ederim," diye karanlıkta fısıldadım.

Archer sadece kafasıyla onaylayıp beni daha yakınına çekti.

30. BÖLÜM

Bree

Ertesi gün Pelion Polislerinin Geçit Töreni'ydi. Lokantanın camının önünde durup uykulu bir halde arabaların, kamyonetlerin geçişini, insanların kenarlarda dizilip bayrak sallamalarını izliyordum. Uyuşuk, kederli, ağrılı hissediyordum.

Pek iyi uyuyamamıştım. Archer'ın bütün gece boyunca dönüp durduğunu hissetmiştim. Ona sabah uyuyup uyuyamadığını sorduğumda sadece başıyla onaylayıp daha fazla açıklamada bulunmamıştı.

Beraber kahvaltı ettiğimizde de pek bir şey söylememişti. Eve gidip iş için üniformamı almak ve Phoebe'yi bırakmak için hazırlandım. Archer düşüncelere dalmış, hâlâ kendi kafası içinde kaybolmuş görünüyordu ama yine de gitmeye kalkıştığımda beni kendine sıkıca çekmişti.

"Archer bebeğim, konuş benimle," dedim işe geç kalacağımı umursamayarak.

Sadece başını sallayarak bana gözlerine ulaşmayan bir gülümseme bahşetmişti. Beni iş çıkışında göreceğini, biraz daha fazla konuşabileceğimizi söyledi.

Ve şimdi camda durup endişeleniyordum. Bütün kasaba geçit töreninde olduğu için lokanta çoğunlukla boştu. O yüzden birkaç dakika bölünmeden düşüncelerimde kaybolabiliyordum.

Eski tipte polis arabalarının geçişini, insanların klasik arabalar karşısında yüksek sesli tezahürat yapışını izlerken öfke vücudumu kapladı. Archer burada olmalıydı. Archer babasının anma yemeğinde olmalıydı. Ve davet bile edilmemişti. Bu kasabanın sorunu neydi? Victoria Hale olağandışı şeytani bir sürtüktü ve bu kasabayla ilgili sorun da buydu. Onun gibi biri nasıl kendiyle yaşayabiliyordu? Ne kadar hayatlar mahvetmişti. Hepsi ne içindi? Para mı? Prestij mi? Güç mü? Gurur mu? Sadece kazanmak için mi?

Şimdi tüm kasaba önünde savaş yankılarının korkusundan eğiliyordu.

Öylece durup dün akşam Archer'ın bana anlattıklarını düşününce midem bulandı ve kusacakmış gibi hissettim. Yedi yaşındaki bir çocuğun o gün orada olmasının nasıl bir şey olduğu gerçeği iğrenç ve korkutucuydu. Zamanda geriye dönerek onu kollarımla sarmak, teselli etmek, her şeyi iyileştirmek istiyordum. Ama yapamıyordum ve bu beni yaralıyordu.

Telefonum üniformamın cebinde titreyince düşüncelerimden çıktım. Telefonu hızlıca çıkarıp aramanın Ohio'dan geldiğini gördüm. Birkaç müşterinin oturduğu tezgâha geri yürüyüp telefonu açarken mola masasının yakın kenarında duruyordum.

"Merhaba," dedim yumuşak bir tonda.

"Merhaba Bree, ben Dedektif McIntyre. Seni bazı haberlerim olduğu için aramıştım."

Tezgâha bakış atıp kimsenin bir isteği olmadığını fark ederek arkamı döndüm.

Kapıda çanın sesini uzaktan duydum ama dönmedim.

Maggie işimi bitirene kadar birkaç müşteriyle ilgilenebilirdi.

"Haberleriniz mi var dedektif?"

"Evet. Tutuklamada bulunduk."

Hızlı bir şekilde nefesi içime çektim. "Tutuklamada mı bulundunuz?" diye fısıldadım.

"Evet. İsmi Jeffrey Perkins. Teşhis ettiğin adam o. Sorgulama için onu getirdik ve parmak izleri olay yerindekiyle uyuştu. Avukatını çağırdığı için konuşmuyor. Babası şehirde büyük Fortune Five Hundred* şirketlerinden birinin sahibi."

Duraklayarak dudağımı ısırdım. "Jeffrey Perkins mi?" diye sordum. "Babası Louis Perkins, değil mi?" diye sordum gözümü kapatıp Cincinnati'deki en büyük sigorta şirketlerinden birine sahip olan adamın soyadını hatırlayarak.

Dedektif durakladı. "Evet."

"Jeffrey Perkins gibi biri neden ufak bir büfeyi soysun ki?" diye sordum uyuşmuş gibi hissederek.

"Keşke buna cevap verebilseydim," diye söyledi. "En iyi tahminim uyuşturucuyla alakalı olduğu."

"Hmm," dedim Jeffrey'nin parlak, genişlemiş gözbebeklerini ve gergin halini hatırlayarak. Bir şey almış olmalıydı. Kötü bir uyuşturucu alışkanlığı olan zengin bir oğlan mı? Titreyerek başımı hafifçe sallarken kendimi şu âna getirmeye çalıştım.

"Şimdi ne olacak dedektif?"

"Eh, şu an kefaletle salıverildi. Duruşması birkaç ay sonra ve biz de o zamana kadar sadece bekleyeceğiz."

Bir anlık duraksadım. "Kefaletle salıverildi. O zaman daha fazla bekleyeceğiz," diyerek iç çektim.

---

* Fortune 500, Fortune dergisi tarafından hazırlanan ve yayınlanan yıllık bir listedir. Listede, ABD'deki en yüksek net ciroya sahip 500 kurum sıralanır. *–çn*

"Biliyorum. Çok zor. Ama Bree ona karşı oldukça iyi delillerimiz var. Senin de tanımlamanla beraber ben umutluyum."

Derin bir nefes aldım. "Çok teşekkür ederim dedektif. Lütfen bir şey olursa beni haberdar edin?"

"Kesinlikle edeceğim. İyi günler."

"Size de dedektif. Hoşça kalın."

Telefonu kapattıktan sonra bir dakika daha sırtım lokantaya dönük durdum. Bu iyi bir haberdi. O zaman neden mutluluğu, rahatlamayı hissetmem gerektiğinde hissedemiyordum? Tırnaklarımı yiyip durarak kendimi anlamaya çalışıyordum. Sonunda derin bir nefes alıp arkamı döndüm. Victoria Hale ve Travis Hale tezgâhın sonunda, tam da benim olduğum yerde duruyorlardı.

Gözlerim büyüdü. Victoria'nın buz gibi bakışını ve sonra Travis'in çatılmış kaşlarını gördüm.

Ayaklarımın üzerinde dönüp, "Maggie! Kısa bir mola vereceğim. İyi hissetmiyorum," diye seslendim.

Maggie bana endişeli bir bakışla döndü. "Tamam, tatlım," diye seslendi. Arkaya koşturup Travis ve Tori lokantayı terk edene kadar orada kaldım.

Gittiklerinden bir süre sonra cam kenarındaki bir masayı silerken caddenin kenarında Archer'ı gördüm. Kalbim hızla atmaya başladı. "Maggie!" diye seslendim. "Hemen döneceğim!"

"Ah, tamam," diye Maggie'nin kafası karışmış bir şekilde oturduğu ve dergi okuduğu mola masasından seslendiğini duydum. Bugün bende ne sorun olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Ön kapıdan çıkıp Archer'a seslendim. Caddenin kenarında durup polis arabalarının geçişini yüzünde gergin bir ifadeyle izliyordu. Benim düşündüğüm şeyin aynısını mı düşünüyordu?

Kaldırımdan yola çıkacakken bir el kolumdan tuttu. Durup hafifçe dönünce Travis'i gördüm. Solundaki Victoria Hale orada durup ben yokmuşum gibi davranıyordu. Yüzünde sahte bir gülümsemeyle, burnu havada bir şekilde bakışları sadece önündeki geçiş törenindeydi.

Omzumun üzerinden şimdi caddeyi yürüyerek geçip bize doğru gelen Archer'a baktım.

"Gitmem lazım Travis," dedim çekilmeye çalışarak.

"Hey, bekle," dedi beni bırakmayarak. "Telefon konuşmanı duydum. Endişelendim. Sadece–"

"Travis, beni bırak," dedim kalbim hızlıca atmaya başlarken. Bu Archer'ın şu anda ihtiyacı olan son şeydi.

"Bree, senin en sevdiğin insan olmadığımı biliyorum ama yardım edebileceğim bir şey varsa–"

"Beni bırak, Travis!" diye bağırdım kolumu çekerek. Etrafımızdaki kalabalık hafifçe sessizleşti. Gözler törenden uzaklaşıp önündeki caddeden aşağı doğru yavaşça ilerleyerek bize doğru yöneldi.

Dönmeden önce bir yumruk Travis'in yüzüne doğru uçtu ve Travis yere sertçe düşüp bir kan yavaş hareketlerle havada hareket ediyormuş gibi gözükmüştü. Nefesim kesildi ve Tori Hale'in de öyle olmuştu. Birkaç insan yakınlarda duruyordu.

Omuzumun üzerinden baktım. Archer orada durup zorlukla nefes alırken gözleri yüzünde kocaman gözüküyor, yanlarında duran ellerini açıp yumruk yapıyordu.

Ona ağzı açık bir şekilde baktıktan sonra yeni ayağa kalkan Travis'e bakışımı çevirdim. Archer'ı gözüyle tartarken gözünü öfke bürümüştü. "Seni gidi orospu çocuğu," diye Travis tıslarken dişlerini gıcırdatıyordu.

"Travis!" diye bağırdı Tori Hale, yüzü telaşını gösteremeyecek kadar daraltılmamıştı.

Ellerimi ikisi arasına getirdim ama artık çok geçti. Tra-

vis etrafımdan dolanıp Archer'a saldırdı ve ikisi de insanların soluğu kesilirken yere düştüler. Geriye doğru sendeleyip insanlar onları incelerken kaldırıma takıldım.

Archer, Travis onu sertçe döndürmeden önce bir yumruk daha atabilmişti. Archer'ın sırtı kaldırıma sert bir gümlemeyle vurdu. Nefesinin kesilişini ve dişlerini gıcırdatmasını izledim. Travis'in yüzüne doğru savurduğu yumruğu çenesiyle buluştu.

Hıçkırarak ağlarken korku vücudumu çabucak yayılan orman yangını gibi sarmıştı.

"Durun!" diye çığlık attım. "Durun!" Travis elini kaldırdı ve tekrar Archer'ın yüzüne doğru getirecekti. Aman Tanrım, Archer'ı herkesin ve benim önümde zemine yapıştıracaktı. Vücudumdaki her şey hızlanmıştı. Kalbim kendi kulaklarımda hızla atıyordu. Nabız atışlarım birden hızla yükselmişti. "Durun!" diye bağırırken sesim hıçkırıkla sekteye uğramıştı. "Siz kardeşsiniz! Kesin şunu!"

Travis'in yumruğu yarı yolda dururken ve Archer'ın gözleri bana doğru uçarken zaman donmuştu. Tori'nin keskin bir şekilde nefes aldığını duydum. "Kardeşsiniz," dedim tekrar gözyaşları yüzümden şimdi akıyordu. "Lütfen bunu yapmayın. Bugün babanızla ilgili. Bunu istemezdi. Lütfen. Lütfen durun."

Travis, Archer'ın göğsünü itti ama üzerinden kalkıp doğruldu. Archer da hızlıca kalkıp çenesini ovalarken etrafında ağzı açık kalmış insanlara bakıyordu. Yüzündeki ifade şaşkınlık, öfke, korku karışımıydı. Üçü birden bal rengi gözlerinde parlıyordu.

Travis Archer'ı yolundan çok sert olmayan bir şekilde itince bir başka altın rengi göz benimkileri buldu. "Biz kardeş değiliz. Kuzeniz," dedi bana çıldırmışım gibi bakarak.

Başımı sallarken gözlerim bana bakmayan Archer'a dikilmişti. "Özür dilerim, Archer," dedim. "Ağzımdan ka-

çırmak istememiştim. Üzgünüm," diye fısıldadım. "Keşke geri alabilsem."

"Bu da ne şimdi?!" diye sordu Travis.

"Hadi gidelim!" diye cırladı Tori Hale Travis'e. "O bir hayvan!" diye tükürerek konuşurken Archer'ı işaret ediyordu. "İkisi de delirmişler. Bu saçmalığı bir saniye daha dinlemeyeceğim." Travis'in kolunu çekmeye çalıştı ama Travis ondan kolaylıkla kurtuldu.

Ona yakından bakarken gözünde bir şey belli oldu. Bazı şeyleri kavramış görünüyordu.

"Tamam, bu basit bir kan testiyle kolayca kanıtlanacak bir şey," dedi Travis sakince gözleri annesinin gözlerine bakıyordu. Tori'nin beti benzi atmıştı ve başını çevirdi. Travis onu izliyordu.

"Aman Tanrım," dedi. "Doğruymuş. Biliyordun."

"Öyle bir şey bilmiyordum!" dedi ama sesi histerik geliyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye kalabalığın arasından bir ses geldi ve kafamı Mandy Wright'ın bize doğru yürümesini izlemek için döndürdüm. "Annenin kollarından bana baktığını gördüğüm anda öyle düşünmüştüm. Bunlar Connor Hale'in gözleriydi. Babanın gözleri," diye Mandy fısıldarken gözleri Archer'a odaklanmıştı Gözlerimi kapatırken daha fazla gözyaşı yanaklarımdan dökülüyordu.

Aman Tanrım.

"Yetti!" diye bağırdı Tori. "Eğer sen gitmiyorsan ben gidiyorum. Bahsettiğiniz benim kocam! Hem de böyle bir günde anısını kirletiyorsunuz. Hepiniz kendinizden utanmalısınız.» Her birimize kırmızı manikürlü, kemikli parmaklara ait bir tırnak uzatırken yüzünde aynı soğuk bakış vardı. Bununla beraber dönüp kalabalığı iterek geçti.

Kısaca Travis'e bakış attım ama gözlerim tekrar Archer'a

döndü. Archer bir bana, bir kere de Travis'e ve Mandy'ye baktıktan sonra bakışlarını bütün gözlerin üzerimizde olduğu kalabalığa çevirdi. Panik ifadesini kaplarken insanların ona ağzı açık bir şekilde bakıp fısıldadıklarının farkına vardım. Yüreğim yerinden hopladı ve ona doğru bir adım attım ama bir adım geriye kaçarken gözleri kalabalıkta dolanıyordu.

"Archer," dedim ona doğru uzanarak. Döndü ve hâlâ çoğunlukla kalabalık olan topluluğu geçebilmek için itmeye başladı. Durup ellerim yanlarımda başımı eğdim.

"Bree?" dedi Travis ona kötü bir bakış attım.

"Sakın," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Sonra ona arkamı dönüp lokantaya geri koştum. Maggie kapının önünde duruyordu.

"Arkasından git tatlım," dedi nazik bir şekilde elini omzuma koyarak. Belli ki bütün her şeyi görmüştü. Bütün kasaba görmüştü.

Başımı salladım. "Biraz kendi kendine kalması lazım," dedim. Bunu nasıl bildiğimden emin değildim. Sadece biliyordum.

"Tamam," dedi Maggie, "en azından eve git o zaman. Bugün zaten işler durgun."

Başımla onayladım. "Teşekkürler Maggie."

"Elbette tatlım."

"Arkadan çıkacağım. Kapalı caddeye rastlamadan çıkabileyim diye arabam arka sokaktaydı."

Maggie başıyla onaylarken nazik bakışları sempatiyle parlıyordu. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ara beni," dedi. Ufak bir tebessüm etmeyi becerebildim.

"Ararım."

Eve sanki dönmeye programlanmış bir güvercin gibi sürdüm. Oraya varana kadar sürdüğümü bile hatırlamıyordum. Kendimi kulübeme doğru sürükleyip kanepeye

çöktüm. Phoebe kucağıma atlayıp yüzümü yalamaya başlayınca gözyaşları dökülmeye başladı. Birkaç günde nasıl bu kadar darmadağınık hale gelmiştim?

Archer sanki her an patlamaya hazır bir bombaymış gibi hissediyordum. Ona yardım etmek istiyordum ama nasıl yapacağımdan emin değildim. Çaresiz ve yetersiz hissediyordum. Gözyaşlarımı silerken bir süre daha oturup bir çözüm bulmaya çalıştım.

Belki de bu kasabadan çekip gitmeye ihtiyacımız vardı. Sadece eşyalarımızı arabaya atıp yeni bir yere sürerdik. Tanrım, bu kulağa oldukça tanıdık geliyordu. Connor Hale de tam olarak aynı fikri düşünmemiş miydi? Ve o işin nasıl sonuçlandığına bir bakın. Hiç de iyi değildi.

Hem bu Archer'ı nasıl hissettirdi? Zaten gerçek bir adam gibi hissetmediği gerçeğiyle savaşıyordu. Ben yeni bir yerde işe girince onun bütün gün apartmanda oturması nasıl hissetmesine sebep olurdu? En azından burada arazisi, projeleri, evi, gölü vardı...

Şimdi ise büyük ihtimalle onun için onları mahvetmiştim. Üzerime çöken suçlulukla yüzümü buruşturdum. Evinden çıkacak kadar kendini rahat hissetmesi çok uzun sürmüştü ve şimdi tekrar arazisinde saklanıyormuş gibi hissedecekti. İnsanların fısıldamasından, ona bakmasından, özrünü yargılamasından endişelenerek onun kendini yetersiz hissetmesine neden olacaktı.

Birkaç dakika sonra yorgun bir şekilde kalkıp Phoebe'yi dışarı çıkardım ve içeri girip duş aldım. Aklımda hâlâ geçit töreninde olanlar dönüyordu. Archer'ın yanına gidip ondan özür dilemem lazımdı. Söylemek istemediği sırrını ağzımdan kaçırmak istememiştim. Ama yapmıştım. Ve şimdi, eğer olursa sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalacak olan kişi oydu.

Sıcak giysiler giyerek, kemiklerime işlemiş gibi hissetti-

ren soğukluğu üzerimden atamayarak saçımı yavaşça kuruttum.

Yatağımda uzanıp hüznün beni sarmasına izin verdim. Zayıftım ve bu konuda Archer'ı çaresizce sevmem dışında olumlu bir şey göremiyordum. Belki de inanılmaz derecede yorgun olduğum için böyleydi. Belki de birkaç dakikalığına dinlenmeye ihtiyacım vardı...

Birkaç dakika gibi gelen bir süre sonra gözlerimi açtım ve saate baktım. Aman Tanrım, iki saattir uyuyordum. Hızlıca ayağa dikilip saçımı düzelttim.

Archer'a gitmem lazımdı. Neden direkt olarak ona gelmediğimi merak ediyor olmalıydı. Bana arkasını dönüp gitmişti. Ama ona birkaç saatlik zaman vermiştim. Umarım şu anda daha iyi bir durumda olurdu. *Tanrım, lütfen bana kızma,* diye düşünürken arabaya binip motoru çalıştırdım.

Birkaç dakika sonra kapısından girip evine doğru yürüyordum. Kapıyı çaldıktan sonra kulpu çevirdim. Tam bir sessizlik beni karşıladı. Camdan sızan alacakaranlık önümdeki odayı zorlukla aydınlatıyordu.

"Archer?" diye seslenirken içime uğursuz bir his düştü. Bu hissi üzerimden atıp tekrar seslendim. "Archer?" Ses yoktu.

Sonra kanepenin arkasındaki masada duran, üzerinde ismimin yazılı olduğu mektubu gördüm.

Titreyen ellerle alıp açınca korku bütün vücudumu sardı.

Bree,

Kendini suçlama. Törende olanlar senin suçun değildi. Hepsi benim, tamamen benim suçumdu.
Gidiyorum Bree. Amcamın kamyonetini alıyorum.

Henüz nereye gittiğimi bilmiyorum ama bir yere gitmem lazım. Bazı şeyleri halletmem lazım. Belki de bu hayatta kim olabileceğim hakkında daha fazla şey öğrenebilirim; o da biri olabilirsem tabii. Düşüncesi bile içimin korkuyla dolmasına sebep oluyor ama burada kalmak, hissettiğim şeyleri hissetmek daha korkutucu bir seçenekmiş gibi görünüyor. Anlaması zor olduğunu biliyorum. Kendim bile tam anlayabilmiş değilim.

Seni iki kere kaybettiğimi düşündüm ve sadece olasılığı bile beni yok etti. Birkaç dakika geç kalıp ambulansın evine doğru gittiğini duyduğumda ne yaptım biliyor musun? Kendi çimenlerime kustum ve sonra sana doğru koşmaya başladım. Beni ölesiye korkuttu. Ve sorun şu ki, her zaman beni korkutan bir şey olacak. Sadece ambulans da değil, işten eve geç geldiğin bir gün olsun veya bir adam seninle flört ettiğinde olsun veya... şu anda aklıma gelmeyen milyonlarca farklı senaryo olsun. Küçük veya kendi aklımın ürünü bir şey de olsa seni benden almakla tehdit edecek bir şey her zaman olacak. Ve sonunda bizi mahveden şey de bu olacak. Beni tamir edemeyeceğin için seni incitmeye başlayacağım. Beni asla yeterince teselli edemeyeceksin. Yükü ikimiz adına sürekli taşıdığın için eninde sonunda benden nefret edeceksin. Bunun olmasına izin veremem. Aramızdaki şeyi yok etmeme izin vermemeni senden istedim ama bundan başka bir şey yapma kabiliyetim olduğunu düşünmüyorum.

Dün akşam sen uykuya daldıktan sonra annenin eskiden yaptığı nakış resimlerle ilgili hikâyeyi düşünmeden edemedim. Bugün de düşündüm ve söylediklerinin doğru olmasını, bütün o kötülük ve

karmaşadan güzel bir şeyin çıkabileceğine inanmayı çok istiyorum. Diğer tarafta ne olduğunu görmek istiyorum. Ama bunu yapmak için döndüren kişinin ben olmasına ihtiyacım var. Bu adımları atan ben olmalıyım. Bütün her şeyin bir araya gelip nasıl bir anlam kazandığını, resmimin nasıl gözüktüğünü anlayan ben olmalıyım.
Senden beni beklemeni istemiyorum. Asla o kadar bencil olamam. Ama lütfen benden nefret etme. Seni asla ve asla üzmek istemedim ama sana bir yararım olamaz. Şu anda hiç kimseye yararım yok ve belki de yararlı olabileceğimi öğrenmem gerek.
Lütfen anla. Lütfen seni sevdiğimi bil. Lütfen beni affet.

Archer

Ellerim şimdi yapraklar gibi titriyordu. Gözyaşları yanaklarımdan aşağıya akıyordu. Bir hıçkırık ağzımdan kaçtı ve mektubu bırakarak elimi ağzıma götürdüm.

Mektubun altında anahtarlar, telefonu, belirsiz bir zaman için ayarlanmış köpek oteli fişi vardı. Bir kere daha hıçkırarak kanepeye düştüm. Archer'ın amcasının tuzağından beni kurtardıktan sonra beni kucağında salladığı, ilk defa öptüğü aynı kanepeydi. Yastığa doğru hıçkırarak ağlarken onu geri istiyor, arkamdaki kapıdan ayak seslerinin gelişini duymayı çaresizce istiyordum. Özlemini vücudumun her bir hücresinde hissediyordum. Ama etrafımdaki ev sessizdi ve sadece boğulurmuş gibi çıkan hıçkırıklarım tarafından bozuluyordu.

31. BÖLÜM

Bree

Günler geçip gidiyordu. Kalbim sanki kırılıp açılmış gibi hissettiriyordu ve ağır bir şekilde göğsümde duruyor, gözyaşları sürekli dökülmekle tehdit ediyordu. Bazı günler onu o kadar özlüyordum ki, sanki suyun altındaymış gibi hissediyordum. Etrafındaki dünyaya bakıyor ve neden herkes gibi bir parçası olamadığımı merak ediyordum. Her şey bulutlu, uzak, ulaşılmaz geliyordu.

Aynı zamanda endişeliydim. Neler yapıyordu? Nerede uyuyordu? Bağlantıya geçmesi gereken kişilerle nasıl bağlantı kuruyordu? Korkuyor muydu? Terk edip gitmesinin sebeplerinden biri olduğu için bunları düşünmeyi bırakmaya çalıştım. Dışarıdaki dünyada bana çok fazla bağlı hissettiği için kendini eksik bir adam gibi hissediyordu. Tam olarak bunu söylememişti ama doğru olduğunu biliyordum. Onun annesiymiş gibi hissetmek değil de benim dengim, koruyucum, bazen *benim* bağlı hissettiğim kişi gibi hissetmek istiyordu.

Anlıyordum. Probleme bulduğu çözümün beni terk etmek olması hâlâ kalbimi kırıyordu. Geri dönecek miydi?

Ne zaman dönecekti? Döndüğünde veya eğer dönerse hâlâ beni sevecek miydi?

Bilmiyordum. Ama bekleyecektim. Eğer gerekirse sonsuza kadar beklerdim. Ona onu asla terk etmeyeceğimi söylemiştim ve etmeyecektim. Döndüğünde burada olacaktım.

Çalışmış, hızlıca iyileşen Anne'i ziyaret etmiş, göl kenarında yürümüş, Archer'ın evini temiz, tozsuz tutmuştum ve onu özlüyordum. Günlerim peşi sıra geçiyor, bir gün boş boş diğerine yuvarlanıyordu.

Kasaba bir süre hararetle dedikodu yapmıştı ve duyduğum kadarıyla bir kere ortaya çıkınca kimse Archer'ın da Connor'ın oğlu olduğuna çok fazla şaşırmamıştı. İnsanlar Archer'ın dönüp dönmeyeceği, hakkı olanı alıp almayacağı veya hepten dönmeyeceği konusunda konuşuyordu. Ama ben bunların hiçbirini umursamıyordum. Ben sadece onu istiyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde geçit töreninden sonraki gün Victoria Hale cephesinde derin bir sessizlik vardı. Bunun endişe verici bir şey olması gerektiği konusunda öylesine bir düşündüm. Sessizce oturup yenilgiyi kabul edecek bir kadın gibi görünmüyordu ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar canım yanıyordu. Belki de Archer'ın onun için gerçek bir tehdit olmadığına inanmıştı. Ve belki de değildi. Kalbim acıyordu.

Travis tören sonrasında benimle birkaç kere konuşmaya çalıştı ama ona sert davranmıştım ve neyse ki tekrar zorlamamıştı. Ondan nefret etmiyordum ama Archer söz konusuyken kaç kere iyi bir insan olma fırsatını kaçırmıştı. Onun yerine zaten birçok konuda zorluk çeken bir insanı küçümsemeyi seçmişti. Ona asla saygı duyamazdım. Sadece isimde Archer'ın kardeşiydi.

Bahar kışa dönmüştü. Yaprakların canlı renkleri solup

ağaçlardan düşmüş, sıcaklar oldukça inişe geçmiş ve göl donmuştu.

Archer gittikten haftalar sonra, kasımda bir gün tezgâhın arkasında stokları yenilerken Maggie yanıma gelip elini omzuma koydu. "Şükran Günü için eve gitmeyi planlıyor musun Bree tatlım?"

Ayağa kalkıp başımı salladım. "Hayır. Burada kalıyorum."

Maggie hüzünlü bir şekilde bana baktı. "Tatlım, eğer sen yokken gelirse seni ararım."

Başımı daha hızlı salladım. "Hayır, döndüğünde burada olmam gerekiyor."

"Tamam, tatlım. Tamam," dedi. "Pekâlâ, o zaman Şükran Günü için bizim evimize geliyorsun. Kızımız ve ailesi kasabada olacaklar. Anne ve kız kardeşi de geliyor. Oldukça güzel zaman geçireceğiz."

Maggie'ye gülümsedim. "Tamam Maggie. Teşekkür ederim."

"Güzel," dedi gülümseyerek ama hâlâ hüzünlü görünmeyi başarmıştı.

Norm o gün ilerleyen saatlerde kapanışa yakın mola masasında otururken yanıma oturdu. Bütün müşteriler gitmişti. Kabaklı turtamdan bir dilim önündeydi ve büyük bir ısırık aldı. "Hayatımda yediğim en iyi kabaklı turtayı yapıyorsun," dedi. Tam da mola masasında ağlamaya başladım çünkü bu Norm'un kendince seni seviyorum deyişiydi.

"Ben de seni seviyorum!" diye hıçkırdım ve Norm ayağa kalkıp kaşlarını çattı. "Aman Tanrım. Maggie!" diye seslendi. "Bree'nin sana ihtiyacı var."

Belki biraz fazla duygusaldım.

Kasım yerini aralık ayına bırakmıştı ve Pelion ilk hafif kar yağışını görmüştü. Her şeyi kaplamış, kasabaya büyülü bir hava katarak Thomas Kinkade resimlerimdeki gibi daha otantik bir hava katmıştı.

2 Aralık Archer'ın doğum günüydü. O gün izin istedim ve günü evindeki şöminenin karşısında Ethan Frome okuyarak geçirdim. En iyi seçenek olmasa da haklıydı. Yazılmış en depresif kitaptı. Ama bugün onun günüydü ve ona kendimi yakın hissetmek istiyordum. "İyi ki doğdun Archer," diye geceye fısıldarken kendi dileğimi diliyordum. *Bana geri dön.*

Bir hafta sonra filan bir soğuk cumartesi günü kanepede battaniye, kitap ve Phoebe'yle kıvrılıp uzanmışken kapının hafif çalındığını duydum. Kalbim göğsümden zıplamıştı ve hızlıca ayağa kalkıp camdan bakınca yağmurdan sırılsıklam olmuş bir oğlan görüntüsü aklımdan geçti.

Melanie verandamda büyük kış montu, canlı pembe bir atkı ve şapka giymiş şekilde duruyordu. Melanie'yi seviyordum ama kısa bir anlığına Archer'ın bana geri döndüğüne dair ümit etmek için kendime izin vermiştim. Onu içeri almak için kapıya gittim.

"Merhaba." Melanie gülümsedi.

"İçeri gir," dedim, buz gibi soğuk rüzgâr açık kapıdan girerken titriyordum.

Melanie içeri girince arkasından kapattım. Seni Pelion Noel ağacı ışıklandırması için almaya geldim. Hadi. Git de giyin," diye patronluk tasladı.

İç çektim. "Melanie..."

Başını salladı. "I-ıh. Hayır cevabını kabul etmiyorum. Pelion'un kedili kadını olmana izin vermeyi reddediyorum."

Her şeye rağmen kahkaha attım. "Pelion'un kedili kadını mı?"

"Hı-hı." Güzel yüzünden hüzünlü bir bakış geçti. "Neredeyse gideli iki ay oldu, Bree. Onu özlediğini biliyorum, ben özlüyorum. Ama bu kulübede oturup sürekli onun ardından hasret çekmene izin vermeyeceğim. Sağlıklı değil." Sesi biraz daha yumuşak bir hal aldı. "Gitmeyi seçti tatlım. Ve sebepleri olduğunu biliyorum ama senin hâlâ bir hayatın var. Hâlâ arkadaşların var. Onu özleyebilirsin ama yaşamayı bırakma."

Bir gözyaşı sessizce yanağımdan yuvarlandı. Silerek burnumu çektim. Başımla onaylarken bir başka gözyaşı yanağımın diğer tarafından dökülmüştü. Melanie beni kolları arasına alıp sarıldı. Bir dakika sonra geri çekildi. "Dışarısı soğuk. İyi giyinmen gerekiyor. İçinde kedi kılı olmayan bir şey giy."

Ufak bir kahkaha atıp son gözyaşını yanağımdan sildim. "Tamam," diye fısıldayıp giyinmeye gittim.

Kasaba merkezine sürerken Noel ışıkları her yerde parlıyordu. Onun gidişinden beri ilk defa çok sevmeye başladığım, artık kalbimin parçası olan birçok insanla dolu bu ufak kasabaya bakarken huzura yakın bir şey hissettim.

Liza ile kasabanın merkezindeki kalabalıkta buluştuk ve iki ayda olduğundan daha fazla gülümsedim. Kızların ikisi de beni en son ilişkilerinin hikâyeleriyle eğlendirdiler ve ağaç tezahürat ile ıslıklar eşliğinde yanıp sönerken kollarımızı birbirine geçirdik.

Sert aralık havasını içime çektim ve yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıp aklımdan, *'Bana geri dön,'* diye fısıldadım. Üzerime bir sükûnet çökmüştü ve etrafıma baktıktan sonra arkadaşlarımı yakınıma çekip sarılarak nedensizce gülümsedim.

Noel gelip geçmişti. Natalie eve dönmem, onunla bera-

ber geçirmem için yalvardığı halde hayır dedim ve onun yerine tatili Maggie ile Norm'la geçirdim. Daha iyileşiyor, hayatımı yaşamak için çaba gösteriyordum ama Pelion'da olmam lazımdı. Archer'ın beni nerede bulacağını bildiği evde olmalıydım.

İyi miydi? Camımdan donmuş göle bakarken kar yağıyordu ve şimdi sıcak olup olmadığını merak ettim. Yeterli parası var mıydı? Eski kamyonet hâlâ çalışıyor muydu? Beni en az onu özlediğim kadar özlüyor muydu? "Bana geri dön," diye gittiğinden beri bininci kez fısıldadım.

Yeni Yıl Arifesi'nde lokanta sadece öğlene kadar açıktı. Melanie ve Liza onlarla beraber gölün diğer tarafında, bütün yıl boyunca orada yaşayan, tanıdıkları bir adamın büyük partisine onlarla gitmem için bana sormuşlardı. Evet demiştim ama şimdi bu olay için Mandy'nin butiğinden aldığım ufak siyah elbiseyi giyince kızları arayıp özür dilemeyi düşünüyordum. Ama beni mecbur edeceklerini, hayır cevabını kabul etmeyeceklerini biliyordum. O yüzden iç çekip saçımı ve makyajımı yapmaya devam ettim.

Saçımı güzel görüneceğini düşündüğüm dağınık topuz şeklinde toplamak biraz zamanımı aldı ve makyajımı dikkatle uyguladım. Archer gittiğinden, beni dünyadaki en güzel kadın gibi hissettiren arzu dolu bakışlarını, hayranlığını beraberinde götürdüğünden beri ilk defa güzel hissediyordum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım.

Liza ve Melanie beni sekiz gibi aldılar ve partinin olduğu kasabanın dışındaki arazi boyunca yayılan malikâneye yarım saat sonra vardık. Uzun araba yolunda giderken nefesim kesildi. "Kızlar bana bir sinema yıldızının evine gittiğimizi söylemediniz!"

"Güzel değil mi? Gage Buchanan. Babası buradaki tatil yerinin sahibi. İstediğinde şerefsizin teki olabiliyor ama

mükemmel partiler veriyor ve biz de genellikle davet ediliyoruz çünkü kız kardeşi Lexi ile arkadaşız."

Başımla onaylarken mükemmel bir şekilde aydınlatılmış evi ve önünde duran onca arabayı inceliyordum. Kırmızı ceketli bir vale durunca kapılarımızı açtı ve Melanie ona anahtarlarını uzattı.

Öndeki büyük fıskiyeyi yürüyerek geçip gülümsemeyen ama bizi süpürme hareketi gibi bir şeyle içeri alan bir kâhya tarafından karşılandığımız kapılara kadar yürüdük. Liza vestiyere doğru yürüdüğümüzde kıkırdıyordu.

Evin içi daha dudak uçuklatan cinsteydi. Girişin hemen sağında çok geniş kıvrımlı bir merdiven vardı. Fazlasıyla mermer ve parlayan avizeler her yerdeydi. Mobilyalar klasikti ve pahalı görünüyordu. Kocaman odayı dolduracak kadar da büyüktü. Her şey çok büyük ve devasa gözüküyordu. Büyük portrelerin, her birinin ayrı balkona yönlendiren yerden tavana camların olduğu geniş holde yürürken kendimi Harikalar Diyarı'ndaki Alice gibi hissediyordum.

Evin içinde dolanıp etrafı hayran hayran incelerken Liza ve Melanie muhabbet ediyordu. Ben ise yarım kulak dinliyordum. Ev altın sarısı ve siyah flamalarla, her tarafta balonlarla, düdükle dolu masalarla, saat gece yarısına vurunca fırlatılacak konfetilerle güzel dekore edilmişti. İnsanlar kahkaha atıyor ve konuşuyordu ama ben kendi ruh halimi yükseltemiyordum. Endişeli, sıcak, sanki şu anda olmam gereken bir yer varmış gibi hissediyordum ama neresi veya neden olduğundan emin değildim. Yavaş bir şekilde kendi etrafımda dönerek etraftaki insanlara bakarken bir şey arıyordum... ama ne olduğunu bilmiyordum.

Balo salonuna girdiğimizde tepsiyle bir kadın geldi ve bize bir kadeh şampanya teklif etti. Her birimiz bir tane alınca etrafa dikkatim dağınık bir şekilde baktım.

"Bree? Dünyadan Bree'ye," diyerek Liza kahkaha attı. "Nerelere gittin?"

Ona gülümserken buraya ve şu âna döndüm. "Üzgünüm, bu yer çok büyük geldi."

"Eh, kadehini kafana dik! Dans etmemiz gerek!"

"Tamam." Kahkaha atarken tuhaf hissi üzerimden atmaya çalıştım.

Şampanyalarımızı bitirdik ve dans ettiğimiz piste ilerledik. Kahkaha attık ve şampanya sisteme vurduğu zamanda şimdiki âna dönebildim.

Dans ettiğimiz hızlı şarkı sona ererken dans pistini terk etmeye başladığımızda slow bir şarkı başladı.

"Ah merhaba, bunlar Stephen ve Chris," dedi Melanie dans pistinin yanında durup muhabbet eden iki genç adama bakarak. Liza ve Melanie'yi fark edip gülümsediler ve onlara doğru gelmelerini işaret ettiler.

Elimi Melanie'nin koluna koydum. "Sen git onlarla konuş. Benim biraz hava almam gerek zaten."

Melanie kaşlarını çattı. "Emin misin? Seninle gelebiliriz."

Başımı salladım. "Hayır, hiç gerek yok. Ben iyiyim. Söz."

Tereddüt ettiler ama sonra, "Tamam ama eğer çok uzun süre yok olursan seni bulmaya geliriz," dediler. Gülümseyip göz kırptı. "Eğer seni boş bir odada evin kedisini severken bulursam, kesinlikle bir müdahale *olacak.*"

Kahkaha attım. "Çok gecikmeyeceğime söz veriyorum."

Balo salonundan girerken gördüğüm büyük balkona doğru yürüdüm ve dışarı adım attığımda derin bir nefes aldım. Hava serindi ama buz gibi değildi ve onca danstan sonra tenime serin havanın değmesi iyi gelmişti.

Balkon boyunca elim taş korkuluklarda gezinerek yürüdüm. Burası büyülü hissettiriyordu. Büyük, kırpılmış

ağaçlar ışıklarla döşenmiş şekilde evin etrafında yerleştirilmişti ve aralarında sadece iki kişi alacak samimi banklar vardı. Kenara doğru eğildim ve aşağıdaki balkonda konuşup kahkaha atan bütün misafirlere göz gezdirdim. Doğrulup öylece birkaç dakika derin nefes alıp gökyüzüne baktım.

Birinin beni izlediğine dair tuhaf bir hisse kapıldım. Yavaşça döndüm ve evin içindeki tuhaf his yine içime düşmüştü. Başımı hafifçe sallayarak kendimi bu âna döndürdüm.

Bir çift balkona atladı. Adam kadını ellerken kahkaha atıyorlardı ve kadın kışkırtıcı bir şekilde onu ittirdikten sonra bir öpücük için kendine çekiyordu.

Kalbim aralarındaki samimiyet karşısında sıkışırken bakışlarımı çevirdim. 'Lütfen bana dön,' dedim aklımdan.

Kapıya doğru yürüyüp çiftin etrafından dolanıp onları mahremiyetlerine bırakırken tekrar eve girdim. Tekrar hole döndüğümde dik durup balo salonuna girmeden önce derin bir nefes adım. Kolumda bir el hissedince irkildim ve nefesim kesilerek yavaşça döndüm. Uzun boylu, simsiyah saçları ve derin mavi gözleriyle yakışıklı bir adam yanımda duruyordu. Gözleri benim üzerime dikilmişti. "Dans?" dedi basitçe ve kabul etmem kaçınılmazmış gibi kolunu uzattı.

"Şey, tamam," dedim yumuşak tonda. Nefesimi bırakıp elini tuttum.

Adam beni dans pistine yönlendirdi ve ortasında durunca beni kendine çekti. "İsmin nedir?" diye kulağıma fısıldarken derinden gelen sesi ipeksiydi.

Hafifçe geriye doğru yaslanıp mavi gözlerine baktım. "Bree Prescott."

"Tanıştığıma memnun oldum, Bree Prescott. Ben Gage Buchanan."

Geriye çekildim. "Ah, burası sizin eviniz! Davet ettiğiniz için teşekkürler. Ben Liza ve Melanie Scholl'un arkadaşıyım. Eviniz çok güzel."

Gage gülümsedi ve beni çabalamadan döndürerek vücudunu müzikle beraber akıcı bir şekilde hareket ettirdi. Pek iyi bir dansçı olmadığımı kabul etsem de takip etmesi kolay bir partnerdi.

"Neden seninle bu akşamdan önce tanışmadık? Senin gibi güzel bir bayanın kasabanın dilinde olmadığına şaşırdım. Ben olsam öyle olduğundan emin olurdum." Göz kırptı.

Kahkaha atıp hafifçe geriye yaslandım. "Pelion'da yaşıyorum," dedim. "Belki–" Aniden etrafımızdaki sesler silinip etrafımızdaki kalabalığın konuşmaları artık kısık bir mırıltıya dönüşmüştü. Birden konuşmayı durdurduğunda In My Veins adlı müziğin sesi arttıkça etrafımızdaki sesler yok oluyordu. Gage hareket etmeyi durdurdu ve ben de etrafıma şaşkınlıkla bakarak durdum.

Ve işte o zaman onu gördüm. Dans pistinin kenarında o harika bal rengi gözleri benim üzerime dikilmiş, ifadesi okunamaz bir şekilde duruyordu.

Yüreğim ağzımdaydı ve yüksek sesli bir şekilde nefesim kesildi. Elimi ağzıma götürürken saf mutluluk her bir hücreme doluyordu. Öylece dururken daha uzun, büyük ve daha önce sahip olmadığı bir otoriteye sahip gibi görünüyordu ama hâlâ aynı güzel yumuşaklık gözlerinde vardı. Büyülenmiş gibi gözlerimi kırptım. Siyah saçı daha uzundu ve yakasına doğru kıvrılıyordu. Siyah bir takım, kravat ve açık renkli bir gömlek giyiyordu. Omuzları daha geniş, yapısı daha büyük, güzelliği daha yoğun gibiydi. Onu su gibi gözlerimle içerken kalbim normalden üç kat daha hızlı atıyordu.

Ona doğru bir adım atarken insanların bizi izlediğini

belli belirsiz fark ettim ve Archer bana doğru ilerlerken sanki ikimizin de kontrol edemediği bir güç tarafından birbirine çekilen mıknatıslar gibiydik. Kalabalıkta yaşlı bir kadın, "Connor Hale'in tıpkısının aynısı gibi, değil mi?" diye mırıldanırken sesinde yumuşak, hülyalı bir ton vardı.

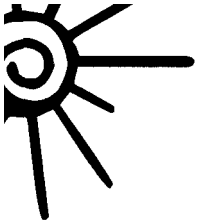
Dans pistindeki insanlar ona yol vermek için kenara çekildi ve durarak onu bekledim. Etrafımda ışıklar parıldıyordu. Archer dans pistinde yanıma vardığında ve tam sağımda bir yerdeymiş gibi gözüktüğünde müzik gittikçe yükseliyordu.

Kolumda bir el hissettim ve gözlerimi Archer'dan çektiğimde kafamı kaldırıp orada olduğunu unuttuğum Gage gülümseyerek eğildi. "Çoktan kapılmış olduğunun açıkça farkına vardım. Seninle tanıştığıma sevindim, Bree Prescott."

Nefesimi bırakıp ona gülümsedim. "Seninle de tanıştığıma sevindim Gage." Gage Buchanan Liza ve Melanie'nin ona inandığından daha iyi bir adammış gibi görünüyordu. Archer'a doğru başını salladıktan sonra uzaklaşıp kalabalığa karıştı.

Archer'a dönüp baktım. Birkaç dakika birbirimizin gözlerinin içine baktıktan sonra elimi kaldırıp, *'Buradasın,'* diye işaret ederken gözlerime yaşlar dolup içim mutlulukla doldu.

Archer nefesini bırakıp elini kaldırırken ifadesi sıcak bir hal aldı. *'Senin için buradayım,'* dedi. Ve sonra yüzünde hayatımda gördüğüm en güzel gülümseme belirdi. Kendimi kollarına ağlayarak attım. Boynuna doğru zorlukla nefes alırken sevdiğim adama tüm gücümle ve sıkıca tutunuyordum.

32. BÖLÜM

Archer

Bree'yi yakınımda tutup güzel kokusunu içime çekerken kalbim kollarımdaki ağırlığının verdiği tatlı rahatlamayla heyecanlanmıştı. Benim Bree'm. Onu o kadar özlemiştim ki ondan ayrıldığım o ilk haftalarda öleceğimi zannetmiştim. Ama ölmedim. Ona anlatacak ve onunla paylaşacak çok şeyim vardı.

Geriye çekilip zümrüt gözlerine, çok sevdiğim parlayan gözyaşlarıyla daha ışıltılı gözüken altın rengi çizgilerine bakıyordum. Bree nefes kesiciydi. Tanrı'dan hâlâ benim olmasını diliyordum.

'Nasıl dans edildiğini aslında bilmiyorum,' derken gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Nefesini vermesiyle yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. *'Ben de pek iyi sayılmam.'*

Onu yine de kollarıma aldım ve vücuduma sararken müzikle beraber salınmaya başladık. Olayını çözmüştük.

Elimi sırtının çıplak teninde gezdirirken kollarımda titredi. İkimiz de diğer elimi onunkiyle birleştirmemi izlerken gözlerim hızlıca yüzüne çekildi. Yutkunmuştu ve

benim gözlerimle buluşurken dudakları hafif aralanmıştı.

Onu yanıma çekip vücudunu kendiminkine yapıştırırken huzur duygusu beni sardı.

Şarkı sona erip ikimiz de geriye çekilince Bree sordu. *'Gerçek mi bu?'*

Ona gülümsedim. *'Bilmiyorum. Sanırım öyle. Ama sanki bir rüyaymış gibi.'*

Nefesini vermesiyle beraber ufak bir kahkaha attı. Yere baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. *'Burada olduğumu nasıl bildin?'*

'Evine gittim,' diye işaret ettim. *'Anne beni gördü ve nerede olduğunu söyledi.'*

Bree uzanıp elini yanağıma sanki gerçekten orada olduğumu kontrol etmek istermiş gibi koydu ve gözümü kapatırken ona doğru yaslandım. Bir dakika sonra elini indirerek bana işaret etti. *'Neredeydin Archer? Ne yapıyor–'*

Ellerimi ona dolayarak sözcüklerini durdurdum ve bana şaşkınlık içinde gözlerini kırparak baktı. Onu bırakarak ellerimi kaldırdım. *'Sana söylemem ve konuşmamız gereken çok şey var.'*

'Hâlâ beni seviyor musun?' diye sordu. Gözlerinde kırılganlıkla bana bakarken gözlerine yeni yaşlar dolmuştu. Bütün kalbi ifadelerine yansımıştı ve onu o kadar çaresizce seviyordum ki bunu kemiklerimin iliklerine kadar hissediyordum.

'Seni sevmeyi asla bırakmayacağım Bree;' derken gözlerimden buna tüm ruhumla, bütün benliğimle inandığımı görmesini umuyordum.

Yüzümü birkaç dakika inceleyip birkaç saniye yere baktıktan sonra gözlerini kaldırdı ve konuşurken gözlerime odaklanmıştı. *'Beni terk ettin.'*

'Yapmak zorundaydım,' diye cevap verdim.

Gözleri yüzümde dolanıyorken beni detaylı bir şekilde

inceliyordu. *'Beni eve götür Archer,'* dedi. İkinci kere söylemesine gerek yoktu. Onu elinden tutup orada olduğunu unuttuğum kalabalıktan geçirmeye başladım.

Serin gece havasına çıktığımızda Bree, "Dur, Melanie ve Liza–" dedi.

'Beni gördüler,' diye işaret ettim, *'benimle gittiğini bileceklerdir.'*

Başıyla onayladı.

Vale BMV ve Audiler arasında yersiz duran kamyonumu getirdi. Bunun önemi yoktu. Bree Prescott kollarımdaydı ve onu orada tutmaya niyetliydim.

Kamyonu çalıştırırken ona sırıttım. Tam hareket ettirirken araba geri teperek etrafımızdaki insanların zıplayıp çığlık atmasına, vizon şalı olan bir kadının yere düşmesine sebep oldu. Birinin ateş açtığını düşünmüş olmalılardı. Yüzümü buruştururken elimi özür diler bir şekilde salladım.

Beraber uzaklaşırken dudağını ısıran Bree'ye baktım. Belli ki zorlukla kahkahasını tutmaya çalışıyordu. Bana bakınca ben de ona baktım ve sonra önümüze döndük. Birkaç dakika sonra tekrar bana döndü ve başını geriye doğru atıp çılgınca kahkaha atmaya başladı. Gözlerim büyüdü. Elimden olmayarak ben de koparak sırıtıp onunla kahkaha atmaya başlarken gözümü sürekli yolda tutmaya çalışıyordum.

O kadar çok gülmüştü ki yaşlar yanaklarından aşağıya dökülüyordu ve ben de göğsümü tutarak bizi ele geçiren neşeyi kontrol altına almaya çalışıyordum. Kahkaham dindi ve ona gergince bakarken demin ne halt olduğunu merak ediyordum.

Elimi bacağına koydum. Bree elimi itip daha fazla ağlamaya başlarken nefes almakta zorluk çekiyormuş gibiydi. Panik üzerime çöktü. Neler oluyordu? Ne yapacağımı bilemiyordum.

"Üç aydır yoktun, Archer. Üç ay!" diye boğulurmuş gibi konuşurken sesi son sözcüğe doğru silikleşmişti. "Mektup yazmadın. Telefonunu yanında götürmedin. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Başını sokacak bir yerin var mıydı bilmiyordum. Konuşmak zorunda olduklarınla nasıl bağlantı kuracağını bile bilmiyordum." Hıçkırarak ağlamaya devam etti.

Ona baktım ve arabayı yolun kenarındaki derenin hizasındaki ufak topraklı bölgeye çektim. Bree'ye döndüğümde kamyonetin kapısını açtıktan sonra atlayıp yolun kenarında kısacık siyah elbisesiyle hızlıca yürüyordu. Ne halt ediyordu bu? Ben de arabadan atlayarak ona yetişmek için koştururken çakıllar ayağımın altında eziliyor, Bree önümde yüksek topuklularıyla yalpalanıyordu.

Ay büyük bir şekilde tepemizde dururken önümde Bree'yi görebileyim diye geceyi aydınlatıyordu.

Sonunda yanına ulaştığımda kolunu tuttum. Durarak bana döndüğünde yaşlar yanaklarından hâlâ dökülüyordu. *'Benden kaçma,'* dedim. *'Sana seslenemiyorum. Lütfen benden kaçma.'*

"Benden kaçtın!" dedi. "Benden kaçtın ve her gün biraz daha öldüm! Güvende olduğunu öğrenmeme bile izin vermedin! Neden?"

Son kelimede sesi kesik kesik gelmişti ve kalbimin göğsümün içinde sıkıştığını hissettim. *'Yapamadım Bree. Eğer sana yazsaydım veya seninle bağlantıya geçseydim uzak kalamazdım. Uzak kalmam gerekiyordu, Bree. Yapmam lazımdı. Sen benim güvenliğimsin ve bunu güvende hissetmeden yapmam gerekiyordu. Buna mecburdum.'*

Birkaç dakika öylece dururken gözleri hâlâ ellerimdeydi ve yüzüme bakmıyordu. İkimiz de titriyorduk ve nefeslerimiz beyaz dumanlar şeklinde çıkıyordu.

Birden anladım. Bree yok olduğum üç ay boyunca bu

duyguları içinde saklıyordu ve geri dönüşüm şimdi baraj kapaklarını açmıştı. Hislerin yüzeye çıktığında seni nasıl hasta, kontrolsüz hissettirdiğini biliyordum. Bunu herkesten daha iyi anlıyordum. Uzaklaşmamın sebebi buydu. Ama şimdi dönmüştüm. Şimdi Bree için güçlü olma sırası bendeydi. Şimdi sonunda bunu becerebilecektim.

'Kamyonete gel. Lütfen. Seni ısıtmama izin ver. Sonra konuşacağız.'

"Başka kadınlar oldu mu?"

Başımı sallarken nefesimi vererek yere sonra da yüzüne baktım. Eğildim ve vücuduna doğru ellerimle "konuşurken" gözlerinin içine bakıyordum. Bree yüzüm ile ellerim arasında bakışlarını çeviriyordu. *'Benim için sadece sen oldun. Sadece. Sen. Olacaksın.'*

Gözlerini kapattı ve taze yaşlar yanaklarından döküldü. Gözlerini açtığında ikimiz de sessizce, nefeslerimiz göğe karışırken duruyorduk.

"Ben düşünmüştüm ki," diyerek başını salladı. "Yalnız olduğuna karar verdiğini sanmıştım," diyerek ciğerlerine kocaman bir nefes çekti. "O gün araba yolundan geçen herhangi bir kıza âşık olabileceğini ve belki de doğruluğunu öğrenmeye ihtiyacın olduğunu sandım..." Bakışlarını yere çevirdi.

Çenesini parmaklarım arasına çekerek yüzünü bana doğru kaldırdım. Elimi aşağıya indirip, *'Bulunacak bir şey yok. Bildiğim şey ise o gün kapımdan giren sendin ve ben kalbimi kaybettim. Ama herhangi bir kız olduğun için değil, sen olduğun içindi. Ben kalbimi sana kaybettim. Ve eğer merak ediyorsan Bree, geri istemiyorum,'* dedim.

Tekrar gözlerini kapatıp açtığında vücudunun rahatladığını gördüm.

"Neler yapıyordun?" diye sonunda sessizce sorarak çıplak kollarıyla kendine sarıldı.

'Lütfen seni ısıtmama izin ver,' diye tekrarlayarak elimi uzattım.

Bana bir şey söylememişti ama elimi tutup kamyonetime beraber yürüdük. Araca vardığımızda binmesine yardım ettikten sonra kendi tarafıma geçince araca binip ona döndüm.

Arkasındaki cama bir anlığına bakıp üç ayda yaptığım şeyleri, dışarıda bana sorduğu soruyu nasıl cevaplayacağımı düşündüm. *'Restoranlara, kafelere gittim... Bir keresinde sinemaya gittim.'* Ufak bir tebessüm ettim ve gözleri hızlıca yüzüme çekildi.

Bana göz kırparken yaşları kurudu. "Öyle mi?" diye fısıldadı. Başımla onayladım.

Gözleri yüzümü birkaç saniye inceledikten sonra soru sordu. "Neler izledin?"

'Thor,' diye heceledim.

Hafifçe kahkaha atınca sesi kulaklarıma müzik gibi gelmişti. "Hoşuna gitti mi?"

'Bayıldım. İki kere izledim. Hatta sırada insanlar olduğu halde patlamış mısır ve içecek bile aldım.'

"Nasıl yaptın?" Bana gözleri kocaman açılmış halde baktı.

'İşaret edip biraz göstermek zorunda kaldım ama çocuk anladı. İyi biriydi.' Bir anlığına durakladım. *'Gittiğimden bir ay sonra bunun farkına vardım. Ne zaman bir yere gitsem veya biriyle bağlantıya geçmek zorunda kalsam, yaramı gördüklerinde neden işaret ettiğimi anlıyorlardı. Her biri farklı tepki veriyordu. Bazı insanlar ne yapacağını bilemez, rahatsızmış gibi davranıyorlardı. Diğer insanlar ise nazik ve yardımcı oluyorlardı. Sabırsız ve kızgın insanlar da vardı.'* Bree'nin bakışları yumuşadı ve beni kendinden geçmiş bir şekilde dinliyordu.

'İnsanların tepkilerinin benden çok kendileriyle, kim olduklarıyla ilgili olduğunun farkına vardım. Sanki beni yıldırım çarpmış gibiydi Bree.'

Gözleri tekrar yaşlarla dolduğunda bana uzanıp bacağıma dokunarak elini sadece orada tuttu.

Başıyla onayladı. "Benim babamla da böyleydi. Başka ne oldu?" diye sordu.

'Bir işe girdim,' diyerek gülümsedim ve yüzüne şaşkın bir ifade geldi. Başımla onayladım. *'Evet, New York* şehrindeki *küçük bir kasabada durdum ve havalimanında kamyonları boşaltmak için adama ihtiyaçları olduğuna dair bir ilan gördüm. Durumum konusunda bir mektup yazdım. Duyabildiğimi ve yönlendirmeyi anladığımı, çok çalışabileceğimi ama konuşamayacağımı açıkladım. Adama bizzat elimden verdim ve okuduktan sonra beni hemen işe aldı.'* O anda hissettiğim gururun hatırası karşısında sırıttım.

'Can sıkıcı bir işti ama orada Luis adında başka bir adamı tanıdım. Sürekli konuşuyordu ve biz çalışırken bana hayat hikâyesini anlatıyordu. Nasıl Meksika'dan buraya dil bile bilmeden geldiğini, ailesine bakmakta nasıl zorlandığını ama birbirlerine sahip oldukları için mutlu olduklarını anlatıyordu. Oldukça fazla konuşuyordu. Kimsenin onu dinlemediğine dair bir hisse kapıldım.' Bree dışındaki ilk gerçek arkadaşımın hatırası beni gülümsetti.

'Beni Noel yemeği için evine davet etti ve küçük kızı ben oraya gelmeden birkaç işaret öğrenmişti bile. Ben de ona birkaç tane daha öğrettim.' Ufak Claudia'yı düşününce tebessüm ettim. *'Bana aşkın işaretlerini sordu ve ben de ona ismini heceledim.'*

Bree kahkahayla hıçkırık arasında ufak bir ses çıkardı. "Yani kız etrafta dolanıp, 'Ben seni Breeyorum' mu diyor?" diye sorarken hafifçe gülüyordu.

Başımla onayladım. *'Evet.'* Direkt ona dönerek yüzüne odaklandım. *'Ama mantığımın arkasındayım. Aşkın bir konsept olduğunu ve her insan için özetleyecek bir kelime olduğunu düşünüyorum. Benim sevgi sözcüğüm ise Bree.'*

Birbirimize uzun dakikalar boyunca, ben onun güzelli-

ğini içime çekerken, o da benimkilere tatlı bir şefkatle bakıyordu. Onun bu özelliğini daha önce biliyordum ama bu boyutunu ilk defa görüyordum.

Sonunda, "Eve dönme zamanının geldiğine karan vermeni sağlayan nedir?" diye sordu.

Ona birkaç saniye bakıp sorusunu düşündüm. *'Birkaç gün önce ufak bir kafede otururken karşımdaki masada oturan yaşlı bir adam gördüm. Çok yalnız ve hüzünlü gözüküyordu. Ben de öyleydim ama birden aklıma bazı insanların hiç sevilmeden veya seni sevdiğim kadar derinden sevmeden hayattan geçip gittiği geldi. Bu hayatta seni kaybetmem için her zaman bir şans olacak. Ama şu anda sadece sana sahip olmanın büyük ayrıcalığına odaklanmakla daha çok ilgilendiğime karar verdim.'*

Gözlerine tekrar yaşlar dolarken, "Ya döndüğünde ben olmasaydım?" diye fısıldadı.

'O zaman peşinden gelirdim. Senin için savaşırdım. Ama görmüyor musun? Öncelikle kendimle savaşmam lazımdı. Seni kazanmaya layık biri gibi hissetmeliydim.'

Ama bir süre daha bakarken gözlerinden daha fazla yaşlar akıyordu. "Nasıl bu kadar parlak zekâlı olabildin?" diye sorarken ufak, buğulu bir kahkaha atıp hafifçe burnunu çekti.

'Zaten parlak zekâlıydım. Sadece hayat tecrübesine ihtiyacım vardı. Thor'a ihtiyacım vardı.'

Bir başka ufak kahkaha atıp sonra bana sırıttı. *'Komik mi bu şimdi?'*

Ben de ona sırıtırken sonunda konuşmak için ellerini kullandığını fark ettim. *'Hayır, Thor konusunda asla şaka yapmam.'*

Kahkaha attıktan sonra tekrar sessizleşip yüzü ciddileşti.

Benim de yüzüm ciddileşince, *'Neden kaldın Bree? Anlat bana,'* dedim.

Nefesini vererek bir saniye kucağındaki ellerine baktı. Sonunda ellerini kaldırıp, *'Çünkü seni seviyorum. Çünkü senin için sonsuza kadar beklerdim,'* dedi. Gözlerimin içine bakarken güzelliği bir kere daha nefesimi kesiyordu. *'Beni eve götür Archer,'* dedi.

Kamyoneti çalıştırıp yola koyulunca kalbim ferahlamıştı. Geri kalan süreyi rahat bir sessizlikte geçirdik. Neredeyse vardığımızda Bree elime uzandı ve geri kalan yolculukta el ele tutuştuk.

Evimin önüne arabayı çektiğimde kapıdan geçip ön kapıma kadar bir şey söylemeden yürüdük.

İçeri girdiğimizde ona dönüp, *'Evimi temiz tutmuşsun,'* dedim.

Etrafa sanki yeni hatırlamış gibi bakıp başıyla onayladı.

'Neden?' diye sordum.

Bunu biraz düşünüyormuş gibi görünmüştü. *'Çünkü yapmak sanki eve dönecekmişsin, yakında evde olacakmışsın gibi hissettiriyordu.'*

Kalbim sıkıştı. *'Çok özür dilerim Bree.'*

Başını sallayıp bana büyük ve hassas gözlerle baktı. *'Beni tekrar terk etme lütfen.'*

Başımı iki yana sallayıp ona doğru yaklaştım. *'Bir daha asla,'* dedikten sonra onu kollarım arasına aldım. Dudağını bana doğru kaldırdı ve dudağımı onunkilere bastırıp dilimi ağzına kaydırırken aldığım tat karşısında sessizce inledim. Dilimde patlayan şeftali ve Bree'nin kendine has tadı karşısında vücuduma yayılan titremeyi engelleyemedim. Aletim hemen sertleşti ve ona doğru bastırdım. Bree ağzıma doğru inleyince imkânsız bir şekilde daha da sertleştim. Sanki onun içinde olmayalı bir ömür geçmişti.

Dudağını benden çekip, 'Seni çok özledim, Archer. Hem de çok,' dedi.

Onu bir anlığına bırakıp işaret ettim. 'Ben de seni özledim, Bree. Çok özledim.'

Tekrar ağzımı ona doğru eğerken ellerini saçıma getirip, "Uzamış. Saçını bir kez daha kesmek zorunda kalacağım," diyerek sırıttı. "Belki de bu sefer seni taciz ettiğimde beni evinden atmazsın."

Sessizce kıkırdadıktan sonra sırıtarak ellerimi kaldırdım. *'Atmama ihtimalim daha yüksek. Aynı zamanda şimdi konuşmayı bırakıyorum Bree ve ellerimi başka bir şeyler için kullanacağım, tamam mı?'*

Gözleri büyüdükten sonra fısıldarken dudakları hafifçe aralandı. "Tamam."

Onu kollarıma alarak yatak odasına kadar olan kısa mesafeyi geçip tam yatağımın yanında durdum.

Ayakkabılarımı fırlatıp kravatımı çözdüm ve gömleğimin düğmelerini çözmeye başladığımda Bree de kendi topuklularını fırlatıp elbisesinin fermuarını indirmem için arkasını döndü.

Fermuarı yavaşça indirip gittikçe teninin daha fazla kısmını ortaya çıkardım. Bikini çizgileri artık görünmüyordu ve teni beyaz, daha önce gördüğünden daha açık renkteydi. Çok güzeldi ve tamamen bana aitti. Derin bir tatmin duygusu içimi doldurdu ve içinde olma çaresizliğim bir tık daha arttı.

Bana doğru döndü ve kısa siyah elbisesinin yere düşüp ayaklarının altında toplanmasına izin verdi. Bana kirpiklerinin altından pembe dudakları aralık bir şekilde bakarken aletim zonkladı.

Aşağı doğru uzanıp çoraplarımı çıkardıktan sonra doğrulup kemerimi çıkardım. Pantolonumun düğmelerini çözdükten sonra yere düşmelerine izin vererek üzerimden tekmeleyerek çıkardım. Bree dudaklarını yalayıp tüm asaletiyle ortada olan aletime ve sonra yüzüme baktı. Gözleri parlıyordu ve gözbebekleri genişlemişti.

Ona uzandım ve askısız sutyenini çıkardıktan sonra

yere düşmesine izin verdim. Mükemmel göğüslerine, ağzım için yalvaran, çoktan sertleşmiş pembe göğüs uçlarına bakınca aletimin ucunun biraz ıslandığını hissettim.

Arkasına bakınca başımı sallayıp yatağı işaret ettim ve Bree oturup üzerime doğru ten tene değecek şekilde gelirken yatağa uzandı. Sıcaklığı beni okşuyor, omurgamdan aşağı saf arzu dalgaları gönderiyordu. Gözleri bana sevildiğimi söylüyordu. Altımda yatan ve beni vücuduna davet etmeye hazır olan bu güzel kadın tarafından seviliyordum.

Onunla seviştiğim onca zamanlar boyunca aklım hep, *'Benim!'* diye çaresizce çığlık atıyordu ama şimdi bir onaylama, rahatlatıcı bir gerçek gibiydi. Benim, benim, her zaman benim.

Başımı eğip bir göğsünü ağzıma alarak dilimle yalarken Bree inliyor ve kalçalarını sertliğime bastırıyordu. Aman Tanrım, bu iyi hissettirmişti. Onun tadı, sıcaklığının hissi, altımdaki ipeksi teni ve dar sıcaklığında yakında kaybolacağım gerçeği... Ama çok da yakında değildi. Bunun uzayıp gitmesini istiyordum.

Göğüs uçlarını birkaç dakika emip yalarken parmakları saçlarımda gezinerek nazikçe çekiştiriyordu. Vücudumu istemsizce göbeğine doğru bastırıyor, aletimdeki zonklamayı biraz azaltmaya çalışıyordum.

Bree sırtını gerip derinden inledi. "Archer. Aman Tanrım, lütfen," diye nefes nefese söyledi.

Kıvrımlarına doğru elimi uzatıp benim için fazlasıyla hazır olduğu anlamına gelen kaygan ıslaklığını hissettim. Birazını klitorisine götürerek Bree'yi nazik daireler şeklinde okşarken nefes nefese kalmıştı. "Aman Tanrım, Archer lütfen, doyuma ulaşacağım ve istemiyorum. Sen içimdeyken gelmek istiyorum. Lütfen."

Doğrulup tekrar dudağını ele geçirirken dillerimiz beraber yumuşak, ıslak, inanılmaz lezzetli bir şekilde dans

ediyordu. Ağzına veya ona asla doyamayacaktım.

Kendimi ellerimin arasına alarak aletimin dikleşmiş kısmını girişine doğrulttum ve yavaşça içine doğru iterek tek derin bir harekette içine girdim. Beni sıkıca sarmasının verdiği eşsiz his karşısında gözlerimi kapatıp bir an hareketsiz durdum.

Bree bana doğru kendini bastırarak sessizce bana hareket etmemi söylüyordu. Ben de öyle yaparken sırılsıklam olmuş ıslaklığı içine girip çıkmamı kolaylaştırıyordu. Dar sürtüşme tarif edilemez bir zevkti.

Başlarda yavaşça hareket ederek içinde olmanın verdiği yoğun rahatlamanın hiç bitmemesini istedim. Ama bir dakika sonra vücudum hareket etmemi talep edince hareketlerimi hızlandırdım.

Bree inleyip buğulu bir sesle, "Evet," diyor, gözlerini kapatarak başını yastığa doğru bastırıyordu. 'Benim, benim, her daim benim,' diye beynim sürekli söylerken içine sertçe girip çıkıyor ve güzel, arzuyla dolu ifadesini izliyordum. Saçı beyaz yastığa tanrıça veya melekler gibi yayılmıştı ve ufak süt beyazı göğüsler hareketlerimle beraber zıplıyordu.

İçine sertçe girip çıkarken kendimi kollarımla tutuyordum ve Bree nefes nefese zevkle inliyordu. Tek kolumu sağ dizinin altına getirerek bacaklarını daha derine girebilmek için kaldırdım ve tekrar inleyerek kıçımı tırnaklarıyla sıkıca tuttu. Tanrım, buna bayılıyordum.

Birkaç dakika sonra Bree'nin yanakları deneyimden bildiğim üzere yakında doyuma ulaşacağının kanıtı olarak kızarıyordu ve gözlerini açtı.

Elleri gerilmiş kaslarımda dolanıyordu ve elini aşağı yukarı hareket ettirirken gözleri yarı yarıya açıktı. Tam kasları aletimin etrafında daha da gerilip sarsılmadan önce ağzı sessiz bir 'O' halini aldı. Nefesi kesildi ve yüzünde

tatminle gelen güzel bir ifadeyle bana doğru yükselip vücudu rahatlarken yavaşça inledi.

Bana hülyalı bir şekilde bakarken içine girip çıkmaya devam ediyordum ve yumuşak bir tonda, "Seni seviyorum," dedi.

'Ben de seni seviyorum,' diye ağız hareketleriyle söyledikten sonra omurgamda ilk karıncalanmaları hissedince gözlerimi kapattım. Dizlerimin üzerinde durup Bree'nin altına uzanıp kalçalarını tuttum ve öncekinden daha fazla derine gidebileyim diye kalçalarını kaldırdım. Şimdi içine sert ve hızlı girerken zevk dalgalar halinde yükseliyordu.

"Aman Tanrım!" diye zorlukla soludu Bree ve vücuduna bir başka orgazm dalgası yayılırken kendini bana bastırmasını izledim. Gözleri birden açılıp kocaman gözlerle bana baktı. Yüzündeki şok dalgası karşısında gülebilirdim ama arzu karnımın olduğu bölgede dalgalanıyor, hayalarımı gerginleştiriyor, aletimin daha gerilmesine ve kalınlaşmasına sebep olurken yaklaşan orgazmım o kadar yoğundu ki neredeyse kontrolden çıkmıştım.

İçine bir, iki kere daha girdikten sonra dünyam milyon parça ışık halinde parçalandı ve soluduğum hava bile parlıyor gibiydi. Kendinden geçmişlik derin ve yoğun bir şekilde vücudumda dolanırken ve aletim içinde doyuma ulaşırken sarsılıyordu.

Kendime geldiğimde Bree bana hâlâ yüzünde şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. Benim de aynı ifadeyle baktığımı gözümde canlandırabiliyordum. İçinden çıkınca yarı sert aletimi ellerime alarak şimdi içinden akan meniyi klitorisine ve kıvrımlarına sürmek için kullandım.

Neden yaptığımı bilmiyordum. Neredeyse içgüdüsel bir durumdu ve üzerinde düşündüğüm bir şey değildi. Ama beraber paylaştığımız şey beni büyülemişti. Onunla beraber olan halimizin görüntüsü ile arzumun kanıtını her

tarafında görmek beni heyecanlandırıyor, sevdiğim huzurlu bir sahiplenme duygusu hissetmeme sebep oluyordu.

Bree'ye dönüp baktım ve yüz ifadesi yumuşamıştı. Uykulu, halinden memnun görünüyordu ve göz kapakları yarılanmıştı ama ifadesi hâlâ aşkla doluydu.

Ellerimi ondan çekerek işaret ettim. *'Seni seviyorum.'*

Bana gülümsedi ve ellerini kaldırıp beni kendine çekerek parmağını üzerimde uykuya dalacağım korkusunu hissedene kadar sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. Dudaklarından hızlıca öptükten sonra doğrularak onu benimle beraber duş aldığımız, birbirimizi bu sefer cinsel şekilde olmasa da sevgiyle ve şefkatle yıkadığımız banyoya çektim.

İşimizi bitirdiğimizde kurulandık ve yatağıma dönüp örtülerin altına çıplak bir şekilde uzandım. Onu kendime çekip orada tutarak halimden memnun, hem de bütün hayatımda hiç olmadığım kadar memnun hissediyordum. Onu benimle yüz yüze gelecek şekilde döndürüp ellerimi kaldırdım, *'Bir gün,'* dedim, *'biz yaşlandığımız, saçlarımız beyazladığında, yatakta benimle aynı böyle uzanırken sana ve gözlerine bakıp benim için sadece sen olduğunu bileceğim. Hayatımın en güzel sevinci olacak Bree Prescott.'* Bana gülümserken gözleri mutluluk ve gözyaşlarıyla doldu ve onu göğsüme çekip sıkıca sarılarak kokusunu içime çektim.

Kısa bir süre sonra uzaktan havai fişekleri duyunca irkilerek uyandım. Uykulu bir şekilde gece yarısının, yeni bir yılın, yeni bir başlangıcın olduğunu fark ettim. Güzelliğimi yakınıma çekince uykusunda iç çekti ve gözlerimi kapadım. Evimdeydim.

33. BÖLÜM

Bree

Sonraki günlerde Archer'ın evini sadece iki kere terk etmiştik. Şanslıydık ki o hafta iki gün üst üste izinliydim. Eve döndüğünün ertesi sabahı markete beraber gittik ve dönüşte Phoebe'yi evden aldım. Beraber o akşam gölün diğer tarafında yemeğe gittik. Bana bir kadeh şarap, kendisine ise kola ısmarlarken Archer'ın gözlerindeki gurur ona sırıtıp göz kırpmama sebep oldu. Onun kendine gelmesini izlemek güzel bir görüntüydü ve şahit olma ayrıcalığına sahiptim. Tatlı cazibesi, güzel gülümsemesi karşısında iç çekip kendimden geçmek istiyordum. Bize servis yapan garsonun da yara izini görüp, bütün gece üzerine düşmesinden de aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Aldırmadım, aslında hoşuma gitmişti. Bayılmıştım. Onu nasıl suçlayabilirdim ki? Natalie'nin söylediği gibi insanların onu kucaklaması, sonra da yalaması için ilham veriyordu. Ama o bana aitti. Dünyadaki en şanslı kızdım.

Gittiği üç ay içinde yaptığı şeylere, gördüğü insanlara, kiraladığı odalara, hissettiği yalnızlığın öncekinden nasıl daha iyi olmadığını ama bu sefer daha farklı olduğuna dair

çok konuştuk. Fark şuydu ki, nihayet kendini bulduğu ve bildiğinden ya da inandığından daha fazlasını yapabileceği sonucuna varmıştı.

'Sürücü belgemi almam lazım,' dedi yemeğimizi yerken.

Başımla onayladım. "Evet, biliyorum kaçak sürücü," dedim kaşımı kaldırarak.

Yemeğini yerken gülümsüyordu. *'Eğer Travis beni yakalarsa kodese atıp anahtarı da fırlatıp atar.'* İki kaşını da kaldırdı. *'Travis'ten bahsetmişken, onu hiç gördün mü? Seninle konuşmaya kalkıştı mı?'* İfadesi temkinliydi.

Başımı iki yana salladım. "Birkaç kere denedi ama onu görmezden geldim. Sert davrandım ve o da zorlamadı. Victoria Hale'den ise ses seda yok."

Beni bir süreliğine inceleyip başını salladı. *'Seni tüm karmaşayı omuzlaman için tek başına bıraktım ve bunun için üzgünüm. Ama Tori'nin nefret ettiği benim, sen değil. Sanırım gitsem o konuda senin için daha kolay olacağını tahmin ettim.'* Bir an uzaklara bakıp sonra bana döndü. *'Travis ve Tori'yle konuşmaya gideceğim. Benimle gelip, benim için tercüme yapıp yapamayacağını merak ediyordum?'*

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Elbette yaparım Archer ama onlara tam olarak ne söyleyeceksin?"

'Arazilerin ve kasabanın sahipliğini üzerime almayı düşünüyorum Bree.' Gözleri tepkimi beklerken benimkilerden ayrılmadı.

Birkaç saniye ona ağzım açık baktıktan sonra ağzımı kapattım. "Buna hazır mısın?" diye fısıldadım.

'Bilmiyorum,' derken yine düşünceli gözüküyordu. *'Belki de değilimdir... Ama hazır olabilirim gibi hissediyorum. Bu kasabada olayları benim için kolaylaştırabilecek insanlar olabilecekmiş gibi geliyor. Maggie, Norm, Anne, Mandy... Ve birkaç kişi daha. Farklılık yaratan da bu olacak. Beni en azından denemeye iten de bu.'*

Bir ısırık alıp lafına devam etti. *'Ailem en sonuna kadar birçok hata yaptı. Ama iyi insanlardı. Sevgi doluydular. Amcam Marcus iyi biri değildi ve Travis'in de çoğunlukla sorgulanır bir kişiliği var. Victoria ise aralarında en beteri. Bu konuda kazanmayı hak etmiyorlar. Belki ben de etmiyorum veya ediyorumdur. Sırf olasılığı bile denemeyi istememe sebep oluyor.'*

Ona uzanıp elini tutarken Archer'a karşı hissettiğim gurur damarlarımda dolanıyordu. "Neye ihtiyacın olursa ben yanındayım. Ne olursa olsun."

Bana gülümsedikten sonra bir süre yemeğimizi sessizlikte yerken geçit törenindeki gün dedektiften aldığım arama aklıma geldi. Archer'a o konudan bahsettim. Endişeli görünüyordu. *'Kefaletle mi salıverilmiş? Tehlikede olabilir misin?'*

Başımı salladım. "Hayır, hayır olduğumu düşünmüyorum. Nerede olduğuma dair hiçbir fikri yok ve avukatlar tarafından çevrelenmiş durumda. Polis kim olduğunu biliyor. Sadece... bütün prosedürün bu kadar uzun sürmesi can sıkıcı. Bütün olayın bir an önce bitmesini istiyorum ve şimdi büyük ihtimalle büyük bir duruşma olacak... Tekrar Ohio'ya gitmek zorunda kalacağım." Başımı tekrar salladım.

Archer uzanıp elimi tuttu. Hafifçe sıktıktan sonra çekerek işaret etti. *'O zaman ben de seninle gelirim. Ve onu suçlu bulacaklar. Her şey sona erecek. Aynı zamanda benimle, hemen yanımda güvende olacaksın.'*

Gülümserken içim sıcacık olmuştu. "Olmak istediğim başka bir yer yok," diye fısıldadım.

'Benim de öyle.'

Beraber yemeğimizi bitirip geceyi ve büyük ihtimalle ertesi günün çoğunluğunu birbirimizin vücudunu tekrar keşfedip, sadece birbirimizin varlığının keyfini çıkararak geçireceğimiz Archer'ın evine sürdük. Mutluluk bizi sar-

malamıştı. Geleceğimiz parlak ve umutlarla dolu gözüküyordu. Sırf şu anda dünya mükemmeldi.

Ertesi gün erken kalkıp kendimi zorla Archer'dan uzaklaştırdım. Uyurken onunla vedalaşmak için öptüm. Kolları uzanıp beni kendine çekerken yüksek sesle kahkaha attım ve o da yamuk, uykulu bir halde sırıttı. Sabahın erken saatindeki komik derecede güzel gülümsemesi yüreğimin yerinden zıplamasına neden olmuştu. Geriye yaslanıp, "Burada, aynı bu şekilde kal. Elimden geldiğince çabuk döneceğim," dedim. Archer sessizce kıkırdayarak tek gözünü açarken başını tamam anlamında salladı. Tekrar kahkaha atıp ayağa kalktım. İşi tamamen ekmeye karar vermeden önce kapıya doğru ilerledim.

Tam odasından çıkacakken son bir kere ona bakış atmak için döndüm. Bana tekrar gülümsüyordu ve elini kaldırıp işaret etti. *'Beni çok mutlu ediyorsun Bree Prescott.'*

Kapının önünde durup başımı hafifçe eğdim ve ona gülümsedim. Bu konuda bir şey çok hem de çok önemli görünüyordu. İçimden bir şey burada kalmamı, keyfini çıkarmamı, değerini bilmemi söylüyordu. Bu hissin neden bir anda ortaya çıktığını bilmiyordum ama başımı kapının çevresine yaslanıp görüntüsünü bir dakikalığına hafızama kazıdım. "Seni mutlu etmeye devam edeceğim Archer Hale." Sonra sırıtıp yürüyerek kapıdan çıktım.

Archer'ın benimle insan kalabalığı çoğalmadan önce erken öğlen yemeği için lokantada planları vardı ve onu yakında göreceğimi biliyordum. Onu çok fazla özlemeyecektim.

"Merhaba Norm," diye seslendim. "Ben gittiğimde kırmızı kadife top kekler ne âlemdeydi?" Noel arifesinde gitmeden önce yeni bir yığın hazırlamıştım. Tanrım,

sanki aradan milyonlarca yıl geçmiş gibiydi. Burayı hâlâ Archer'ın hasretini kemiklerime kadar hissederek terk etmiştim ve şimdi yatağını yeni terk etmiş şekilde tekrar giriyordum. Benim güçlü, güzel, sessiz adamım. Onunla deliler gibi gurur duyuyordum.

"İnsanlar hoşlanmış gibi görünüyor," dedi Norm. "Belki de biraz daha yapsan iyi olur."

Sırıttım. Bu keklerin çok satıldığı ve eğer biraz daha yaparsam minnettar olacağı anlamına geliyordu. Yakınlarda sevginin insanların konuşma dillerini öğrenmek olduğunu öğrenmiştim.

"Kahve içerken benimle oturur musun?" diye Maggie sorarken iki tane ketçap şişesini karıştırıyordum. "Sanırım bana üç saatlik bir güncelleme borçlusun. Ama on beş dakikalık versiyonuna da razıyım," diyerek kahkaha attı.

Gülümsedim. "Aslında Maggie, Archer on beş dakika içinde gelecek. Öğlen yemeğinden sonra yarım saatlik versiyona ne dersin?"

Somurtarak nefesini verdi. "Pekâlâ. Sanırım ne olursa ona razıyım." Şakadan kızgın bir ifade yüzüne yerleştirdi ama kahkaha attım. Çünkü sabahın erken saatlerinde yüzünde olan ifade ve yanaklarından dökülen yaşlar bana bilmem gereken her şeyi anlatmıştı. Benim için çok sevinçliydi ve Archer sağ salim döndüğü için rahatlamıştı.

Birkaç dakika sonra kapıdaki zil çaldı ve bahsi geçen adam kapıdan bana gülümseyerek girdi. Bu lokantanın kapısına cesaretini toplayıp aylar önce geldiği halini düşündüm ve bir de şu andaki halini inceledim. Aynı tatlı, nazik bakış yüzündeyken bakışlarımı fark edip gülümsedi. Ama şimdi hoş karşılanacağına dair kendine güvendiği gerçeğiyle kendini taşıyışı vardı.

Kendime onu birkaç dakika incelemek için izin verdikten sonra tezgâhın arkasından çıkıp kollarına atladım. Beni

etrafta döndürürken kahkaha attıktan sonra beni yere bırakırken Maggie'ye utangaç bir şekilde bakıyordu.

Maggie elini şöyle bir salladı. "Benim için durmayın. İkinizi böyle görmekten başka bir şey beni daha mutlu edemez. Eve hoş geldin, Archer."

Archer başını hafifçe eğip gülümsedikten sonra arkadan gelen Norm'a baktı. "Neden ikiniz kendinizi olay konusu haline getirmeden arkadaki masalara gidip oturmuyorsunuz? Hem daha mahrem bir ortam." Archer'a baktı ve ifadesi çok hafif yumuşadı. "Archer," dedi, "iyi görünüyorsun."

Archer ona gülümsedikten sonra elini uzatıp sıkarak bana gülümsedi. Ben de ona sırıtırken kalbim adeta şakıyordu. "Gidelim mi?" diye sordum.

Beraber lokantanın arkalarındaki masamıza oturduk ve Maggie seslendi. "Sizin için ne getireyim?"

"Şimdilik iyiyiz Maggie," diye seslendim. "Birazdan öğlen yemeği siparişi vereceğim."

"Pekâlâ," diye seslenip tekrar mola masasına oturdu.

Masanın karşısına uzanarak Archer'ın elini tutarken kapıdaki zil tekrar çaldı. Kafamı kaldırdım ve kanım damarlarımda donarken, tenim karıncalanıyordu. Tuhaf bir ses boğazımdan çıktı. Karşımdaki adam *oydu*.

Hayır. Ah Tanrım. Hayır, hayır, hayır. Zil kulaklarımda gittikçe yüksek sesle çınlıyor gibiydi ve donmuş kalmıştım.

Vahşi bakışları beni neredeyse hemen buldu ve yüzünde saf bir nefret belirdi.

'Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz,' diye kafamda sayıklarken kusmak üzere olduğumu hissediyordum. Zorlukla yutkunup tekrar ciyakladım.

Archer'ın kafası baktığım yöne çevrildi ve arkamdaki adamı görünce hemen ayağa kalktı. Ben de çok fazla titre-

yen ayaklarımın üzerinde dururken dik durup durmadığımı bilmiyordum ve sistemime çok fazla adrenalin salgılanıyordu.

Adam sağ tarafımda, hemen önümde duran Archer'ı bile görmüyormuş gibiydi ve gözleri benim üzerime dikilmişti.

"Benim kahrolası hayatımı mahvettin kaltak," diye sıkılı dişlerinin arasından söyledi. "Kim olduğumu biliyor musun? Babam sen parmağını bana doğru çevirmeden önce şirketi bana devredecekti. Ben her şeyimi kaybederken senin yürüyerek uzaklaşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Aklım çığlık atıyordu ve kanın kulaklarıma hücum etmesinin verdiği yüksek ses söylediklerini anlayamamama neden oluyordu.

Gözleri aynı son seferdeki gibi kan çanağı ve fazlasıyla parlak gözüküyordu. Bir şeyler almıştı. Ya öyleydi ya da çıldırmış olmalıydı.

Lütfen, lütfen polisi arıyor ol Maggie. Aman Tanrım, Aman Tanrım, bu nasıl mümkün olabilir?

Sonra her şey bir anda oldu. Adamın elinde bir şey parladı ve elindekinin silah olduğunu görünce sanki odanın ekseni değişmişti. Silahı kaldırdı ve direkt bana doğru nişan aldı. Archer vücudunu benim önüme atıp bana çarpınca ikimiz de yere, ben tam Archer'ın arkasından düşerken kısa bir ateş patlaması gördüm.

Ve sonra bir başka silah sesi ve Travis'in bağırdığını duydum. "Desteğe ihtiyacım var!" diye telsizin çızırtılarının arasından bağırıyordu.

Geriye doğru aceleyle kaçarken hemen bana ateş eden adamın yerde yattığını ve Archer'ın da hareket etmediğini gördüm. Boğulurmuş gibi bir hıçkırık ağzımdan çıktıktan sonra kendimi öne doğru atıp ona uzandım. Yan yatıyor-

du ve yüzü yere doğru dönmüştü. Sırt üstü yatabilsin diye onu geriye doğru çekiştirdim ve tişörtünün ön tarafının çoktan kandan sırılsıklam olduğunu görünce acı dolu bir çığlık attım.

Ah hayır. Tanrım, olamaz. Hayır, olamaz. Lütfen olmasın. Lütfen olmasın.

Kendi hıçkırıklarım etrafımdaki seslerle, adımlarla, Maggie'nin yumuşak ağlaması olduğunu sandığım seslerle, Norm'ın ciddi sesiyle ve zeminde sandalyenin gıcırdamasıyla karışıyordu. Ama gözlerim Archer'dan ayrılmamıştı.

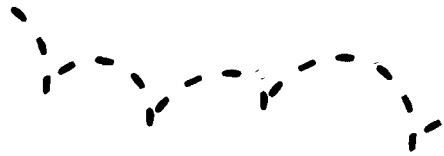
Onu kendime çekip sallarken elimi yüzünde dolaştırarak tekrar tekrar fısıldıyordum. "Dayan bebeğim, dayan. Seni seviyorum, Archer. Seni seviyorum ve sakın beni şimdi bırakayım deme."

"Bree." Travis'in bana sessizce seslendiğini duyarken lokantanın dışında ambulans sesi yükselmişti. "Bree, kalkmana yardım etmeme izin ver."

"Hayır!" diye bağırırken Archer'ı kendime doğru çektim. "Hayır! Hayır!" Onu biraz daha sallayarak yüzümü hemen onun yüzüne yaslayıp sert yanaklarını benimkiler üzerinde hissederken ona tekrar fısıldadım. "Beni terk etme. Sana ihtiyacım var, beni terk etme."

Ama Archer beni duymadı. Çoktan gitmişti.

34. BÖLÜM

Sessizliği getirdin sen,
Duyduğum en güzel sesti,
Çünkü senin olduğun yerdi.
Şimdi bunu benden alıyorsun.
Ve artık dünyadaki tüm o sesler,
Kırık kalbimi tamir edebilecek kadar yüksek seste değil.
Sonsuz, uçsuz bucaksız yıldızlara bakıyor ve fısıldıyorum,
Bana geri dön,
Bana geri dön,
Bana geri dön.

35. BÖLÜM

Bree

Bütün kasaba Archer Hale onuruna toplanmıştı.

Pelion'daki genç, yaşlı insanlar doğduğundan beri toplulukların sessiz bir üyesi olan adama gösterdikleri destek için bir araya gelmişlerdi. Sessiz yarası, fark edilmeyen yalnızlığı şimdi herkes tarafından anlaşılmıştı ve sonunda nazik kalbi, cesurca hareketi dükkânların kapanmasına ve evlerinden zorlukla çıkan insanların diğer insanlara karışarak kasabanın görüp görebileceği en büyük destek topluluğunu kurmak için ilham olmuştu. Kenarlarda olan, zorlukla fark edilen ufak, yalnız bir yıldız o kadar parlıyordu ki bütün kasaba onun parlaklığına bakmak için durdu ve sonunda gözlerini açıp onu ufak gruplarının bir parçası olarak karşıladılar.

Tekrar ve tekrar benim ile Archer'ın insanları daha iyi olmaya, kimsenin görmediklerine el uzatmaya, arkadaşsız olanlarla arkadaş olmaya, diğer insanlara daha yakından bakmaya, karşılarına çıktıklarında acıyı tanımalarına ve elinden geldiğince bu konuda bir şey yapmaları için ilham verdiğini duyuyordum.

Şubat'ın soğuk bir gününde Maggie kolumda ve Norm ise diğer yanımdayken yürüyerek koltuklarımıza oturunca insanlar nazikçe bana gülümseyip başlarını salladılar. Ben de gülümseyip onlara başımı sallayarak karşılık verdim. Bu artık benim de grubumdu. Ben de bu takımyıldızının bir parçasıydım.

Dışarıda yağmur yeni yağmaya başlamıştı ve uzaklarda gök gürültüsünün sesini duymuştum. Ama artık korkmuyordum. *'Gök gürüldediğinde,'* demiştim ona, *'Seni düşüneceğim, yalnızca seni.'* Ve her zaman öyle yaptım. Her zaman.

Archer bir kere daha gitmişti. Gittiği üç uzun ayda onu her gün çaresizce özlemiştim. Bu sefer dönmeden önce tam üç hafta yoktu. Derin bir komaya girmişti ve doktorlar ne zaman kendine geleceğini veya uyanıp uyanmayacağını bana söylemiyordu. Ama ben bekliyordum. Her zaman bekleyecektim. Dua ediyor, her gece gökyüzüne fısıldıyordum. *Bana geri dön, bana geri dön, bana geri dön.*

Ocağın sonlarında yağmurlu bir günde tam gökyüzü gürler ve Archer'ın hastane odasında ışıklar çakarken gözlerini açıp bana baktı. Kalbim kulaklarımda camın dışarısındaki fırtınadan daha yüksek sesle gürüldüyordu. Oturduğum sandalyeden fırlayıp yanına koşarken zorlukla konuştum. "Geri döndün." Elini kaldırıp dudaklarıma getirerek tekrar ve tekrar öpüyordum. Yaşlarım parmaklarına, boğumlarına, bana aklında ve kalbinde neler olduğunu söylemesine izin veren bir dili avucunda tutan o güzel ellerine dökülüyordu. O elleri seviyordum. Onu çok seviyordum. Gözyaşlarım dökülmeye devam ediyordu.

Bana birkaç dakika baktıktan sonra ellerini benden çekip yavaşça, elleri kullanılmamaktan sertleşmiş şekilde işaret etti. *'Senin için döndüm.'*

Boğulurmuş gibi bir hıçkırıkla kahkaha attım ve kafamı göğsüne koyup ona sıkıca sarılırken hemşireler odaya doluştular.

Ve şimdi tüm kasaba Archer'ın podyuma doğru hâlâ göğsünü saran bandajlar ve iç organlarını düzeltmek için olduğu ameliyatlar yüzünden biraz kaskatı şekilde yürümesini izliyordu.

Etrafa bir kez daha baktım. Travis odanın arkalarında hâlâ vardiyası yüzünden üniformalı duruyordu. Bakışlarını yakalayıp başımı salladım. O da bana karşılık vererek hafifçe gülümsedi. Travis konusunda nasıl hissetmem gerektiğinden hâlâ emin değildim ama o korkunç gündeki kahramanca hareketi yüzünden saygımı hak ediyordu.

O gün beni bulan Jeffrey Perkins'in eroin bağımlısı olduğu ve ailesinin onu dışladığı yakınlarda açığa çıkmıştı. Ailemizin sahip olduğu büfeye para ve yeni doz ihtiyacı yüzünden gelmişti.

Uyuşturucu satıcısı kendini kurtarmak için itiraf pazarlığında ismini vermişti. Görünüşe göre Jeffrey o akşam kanla kaplı bir şekilde onun evinde belirmiş ve büfede bir adamı vurduğuna dair bir şeyler geveliyormuş.

Sonra kendini toparlamaya başlamış ve onu resimlerden teşhis ettiğim zamanlarda babası onu aileye geri kabul etmeye başlamış.

Tutuklanmasından sonra babası onu yine evlâtlıktan reddedince tekrar uyuşturucu kullanmaya dönmüş.

Travis kendi annesiyle yüzleşti. İyi içgüdüleri olan iyi bir polisti ve yıllardan sonra annesinin nefretle, öfkeyle dolu kindar bir kadın olduğunu, kendi hakkı olanı yani kasabayı, parayı, saygıyı, sosyal saygınlığı tutmak için elinden geleni yapacağını biliyordu.

Aynı zamanda ben Jeffrey Perkins tutuklanmasından bahsederken Victoria Hale konuya kulak misafir olurken de oradaydı. Parçaları bir araya getirmişti.

Başka türlü eroin bağımlısı bir adam o korkunç gün beni lokantada nasıl bulabilirdi ki? Onun bana olan nefre-

tini küçümsemiştik. Yıllardır işlerini onun yerine yapmaları için insanları manipüle etmeyi başaran bir insandı.

Travis bana gelip annesiyle yüzleşmesini, annesinin inkâr ettiğini ama onun buna inanmadığını, ona taşınmasını yoksa ona soruşturma açacağını söylemişti. Prosedürün devam etmesi için yeterli kanıtı olmadığını bildiği halde Pelion'da Tori için utançtan başka bir şey kalmamıştı.

Şimdi Victoria'nın gidişinin ardından güvenilir bir vasi olmadığı için vasiyet Hale ailesinin toprakları yirmi beş yaşından bir yıl önce Archer'a miras kaldı.

Travis bitkin, tıraş olmamış ve sanki uyumamış gibi uyuşuk bir haldeydi. İnsanların hayatını manipüle etmek için kendi kariyeri vardı. Ama ne de olsa dersini en iyisinden almıştı. İçten içe Travis'in hiç kimseye zarar vermek niyetinde olmadığını düşünüyordum. Annesi ise apayrı bir hikâyeydi. Onun her kişiliğini ve neler yapabilme kapasitesi olduğunu görmek onu oldukça dramatik bir şekilde değiştirmişti. Gözlerinde derin bir hüzün vardı ve bana bilgiyi monoton bir tonda verdikten sonra beni tekrar Archer'ın geri dönmesini beklediği hastanede acımla baş başa bırakmıştı.

Archer kısa merdivenleri çıkarken salona bir sessizlik çöktü.

Norm kenarda ayakta durarak, *'Performansınla onları şaşırt,'* diye işaret etti ve çenesini kaldırırken ifadesi ciddiydi. Archer'ın yüzüne bir şaşkınlık ifadesi belirdikten sonra ona başını salladı. Dudağımı ısırıp zorlukla hıçkırığımı tutuyordum.

Son dört yıldır Archer'a duvarcılıktan işaret diline kadar birçok kitap verip bir kere bile soru sormayan veya onunla hiçbir bağlantıya geçmeyen kasabanın kütüphanecisi Bayan Aherne işaret etti. *'Hepimiz arkandayız, Archer.'* Yaşlar gözlerinde parlıyordu ve yüzündeki ifade daha iyisini ya-

pabilmeyi dilediğini gösteriyordu. Archer ona gülümseyerek başıyla onayladı ve geri işaret etti. *'Teşekkürler.'*

Sahneye çıkıp salonun önünde durunca aynı şimdiki gibi bütün kasabaya hitap etmesi gereken durumlarda işe aldığı sağındaki tercümana başını salladı.

Archer ellerini hareket ettirmeye başladığında tercüman da konuşmaya başladı. Gözlerim Archer'ın üzerindeydi ve ellerinin hızla, zarafetle, hareketlerinden emin bir şekilde hareket etmesini izledim. Göğsüm gururla kabarmıştı.

'Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim,' dedikten sonra duraklayarak etrafa baktı. *'Bu kasabanın arazisi çok uzun yıllardır aileme ait ve daha önceki Haleler gibi işletmeyi düşünüyorum. Bilgiyle, buradaki yaşayan her insanın önemli olduğuna inanarak, her birinizin Pelion'da olacaklarda veya olmayacaklarda söz hakkınız olacak.'* Etrafa bakarak kalabalıkta yüzlere işaret ederek devam etti. *'Ne de olsa Pelion üzerinde oturduğu bir araziden çok sokaklarında yürüyen, mağazaları işleten, evlerinde yaşayıp seven insanlardan ibaret.'* Tekrar durakladı. *'Sanırım beni makul bir toprak sahibi bulabilirsiniz ve çok iyi bir dinleyici olduğumu söylerler.'* Kalabalık hafifçe kahkaha attı ve Archer bir anlığına utangaç bir şekilde yere baktıktan sonra konuşmaya devam etti. *'Bu akşam kasabanın gelişmesindeki planlamalar için bir oylama olacak ve bazılarının hemen oylamaya geçilmesi için çok meraklandığını biliyorum. Ama her birinizin gelecekte herhangi bir endişesi veya önerisi olursa kapımın her zaman açık olduğunu bilmenizi istiyorum.'*

Kalabalık gülerek onaylarcasına başını salladı. Onu izlerken sessiz mırıldanmalar Archer'ın gözleri benimkileri bulunca yok olmuştu. Ona cesaret verici bir şekilde gülümsedim ama o sadece bana bir süre baktıktan sonra tekrar elini kaldırdı.

'Senin için buradayım. Sen olduğun için buradayım. Buradayım çünkü beni sadece gözlerinle değil, aynı zamanda kalbinle gördün. Buradayım çünkü ne söylemem gerektiğini bilmek iste-

din çünkü haklıydın... Herkesin arkadaşa ihtiyacı var.' Hafifçe kahkaha atıp yanaklarımdaki yaşları sildim. Archer bana bakmaya devam ederken bakışları aşkla doluydu.

'Senin için buradayım ve her zaman senin için burada olacağım,' dedi.

Zorlukla büyük bir nefes verirken yaşlar durmaksızın yanaklarımdan dökülüyordu. Archer bana şefkatle gülümsedikten sonra tekrar kalabalığa baktı.

'Burada olduğunuz ve desteğiniz için tekrar teşekkür ederim. Hepinizi daha iyi tanımak için sabırsızlanıyorum,' diyerek konuşmasını bitirdi.

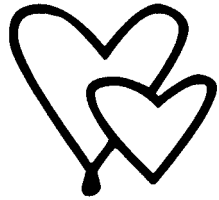
Odanın arkasından tek bir alkış koptu. Birkaç tanesi de katılarak bütün oda alkışlamaya, ıslık çalmaya başlayınca Archer sırıtıp bir kere daha utangaç bir şekilde bakışlarını yere çevirdi. Birkaç tane daha gözyaşı dökerken aynı zamanda kahkaha da atıyordum. Birkaç kişi ayağa kalkınca, diğerleri de onu takip ederek bütün seyirciler ayağa kalkıp onu kuvvetlice alkışlayarak tezahürat yaptılar.

Archer kalabalığa gülümserken gözleri tekrar benimkileri buldu ve ellerini kaldırıp bana işaret etti, *'Seni Breeyorum.'* Kahkaha atıp ben de işaret ettim. *'Ben de Archeryorum. Tanrım, Seni çok Archeryorum.'*

Ve sonra Archer tercümanla el sıkışıp sahneden indi ve ben koltuğumdan kalktım. Yanından geçerken Maggie elimi sıktı. Archer'a doğru yürürken aklım da ona odaklanmıştı ve birbirimize yetişince tişörtünün altındaki bandajlara rağmen beni kolları arasına aldı. Dudaklarıma doğru sessizce kahkaha atarken beni döndürüyordu ve bal rengi gözleri sıcaklıkla, aşkla doluydu.

Ve kendi kendime, Archer Hale'in sesinin bütün dünyadaki en güzel ses olduğunu düşündüm.

SON

Beş Yıl Sonra

Karımın hamağımızda uyuşuk bir şekilde bir bacağı hafifçe çimlerde sürtünürken yaz güneşinde ileri geri sallanmasını izledim. Açık kahverengi saçlarını nazik bir parmağıyla elinde doluyor ve diğer eliyle şişmiş karnına yerleştirdiği kitabının sayfalarını çeviriyordu.

Bree'me, beni ve çocuklarımızı kalbinin en ücra köşesine kadar seven kadına bakınca yoğun bir erkeksi gurur içimi doldurdu.

Üç yaşındaki ikiz çocuklarımız Connor ve Charlie yakınlardaki çimenlerde boğuşuyor, başları dönene kadar etrafta dönüyorlardı. Kahkahaları neşeli bir şekilde ağızlarından dökülürken kahkaha atarak çimenlere düştüler. Oğlanlar işte.

Onlara hayati tehlikelerle yüzleştiklerine rağmen bizi çok seven, tek düşünceleri bizi kurtarmak olan babalarımızın ismini verdik. Hislerini şimdi anlıyordum. Ne de olsa artık ben de bir babaydım.

Yavaşça Bree'ye doğru yürüdüm ve beni gördüğünde

kitabını göbeğine doğru kapatıp başını geriye yaslayarak bana hülyalı bir şekilde baktı. *'Eve dönmüşsün.'*

Hamağın önünde çökerek işaret ettim. *'Toplantı çabuk sonuçlandı.'*

Kasabanın biraz dışındaki bir arazinin satışı için bankayla anlaşmaya çalışıyordum. İyi sonuçlanmıştı.

Kasaba ben araziyi ele aldığımda Victoria Hale'in planladığı genişleme planlarının aksi yönünde oy vermişti. Ama öyle ki kasabada genişlemeye veya kasabaya biraz daha iş gücü getirilmesine karşı değillerdi. Sadece Tori Hale'in aklında olduğu şekilde bir genişlemeye karşıydılar. O yüzden ben de onlara hepsinde kasabanın sevdiği hoş bir tarihi dokunuşun olacağı birkaç pansiyon açma fikrini öne sürünce kasabadakilerin hepsi canı gönülden kabul ettiler.

Dördüncüsü bu sabah aldığım arazide açılacaktı.

Kasaba büyüyor, işler gelişiyordu ve oldukça iyi bir iş adamı olduğum ortaya çıkmıştı. *'Kim bilirdi ki?'* diye Bree'ye bir gece sormuş ve planımı destekleyen ilk oy geldiğinde gülümsemiştim.

"Ben biliyordum," dedi Bree sessizce. "Ben biliyordum." Ve gerçekten biliyordu. Bana sesimin önemli olduğunu anlatmıştı ve aşkı bunu inanmamı sağlamıştı. Bazen tek bir insanın daha önce kimsenin dinlemeye çalışmadığı kalbinizi dinlemeye razı olması yeterli olurdu.

Yanımdaki çimden pamukçuklarla dolu bir karahindiba aldım ve gülümseyerek Bree'ye uzattım. Başını hafifçe eğdi ve elimden alıp fısıldarken bakışları sıcacıktı. "Bütün dileklerim yerine geldi." Oğullarımıza baktı. "Bu seferki onlar için," dedi. Hafifçe üfleyince tüyler havada dans ederek yaz havasında uzaklaştılar.

Gözlerim yine onunkilerle buluştu. Elimi karnına götürerek bebeğimizin altında hareket edişini hissettim.

'Oğlan olacak biliyorsun,' dedi gülümseyerek.

'Büyük ihtimalle,' diyerek sırıttım. *'Sanırım Hale erkeklerin tek yapabildikleri bu. Senin için sorun olur mu?'*

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. *'Hayır, hiç sorun değil,'* dedi. *'Bir yavrumuz olduğumu sürece keçi bile olsa önemli değil,'* diye ekledi. Kahkaha atarak hâlâ çimenlerde yuvarlanan, dünyaya geldiklerinden beri hareket etmeyi bırakmayan ikiliye baktı. Küçük afacanlar.

Sessizce kahkaha atıp elimi ağaca üç kere vurarak dikkatlerini topladım. Ufak başları yukarı kalktı. "Babacım, babacım!" diye bağırırken beraber kelimeyi işaret ediyorlardı.

Bana koştular ve onların beni devirdiğine inanmalarına izin verdim. Üstüme atladıklarında çimende sırt üstü düşerken kahkaha atıyorlardı. Bu güzel sesler arazimiz boyunca yayılıyordu.

Ayağa kalkıp çocukları da beraberimde götürdüm. *'Bugünkü inşaatta hanginiz bana yardım edecek?'*

'Ben! Ben!' diye aynı anda işaret ettiler.

'Pekâlâ, güzel. Eğer bu ufak eklemeyi küçük erkek veya kız kardeşiniz doğmadan bitireceksek çok işimiz var.' Elimi onlara uzattım ve ufak çukurlu ellerini elimin üzerine koyarak gözlerime ciddiyetle baktılar.

Elimi çekip işaret ettim. *'Sonuna kadar kardeşler,'* diye işaret ettim ve benimle beraber işaret ederlerken çok ciddi gözüküyorlardı.

'Aynen öyle,' dedim. *'En önemli kural bu.'*

Belki de bir gün kendi kardeşimle ilişkim daha iyileşirdi. Kasabayı yönetmeye başladığımdan ve Travis Polis Şefi olduğundan beri daha iyileşmişti. Travis'in yeğenlerini sevdiğini bildiğim halde kat etmemiz gereken mesafeler hâlâ vardı.

Yüzleri için kocaman bal rengi gözleri ve aynı bana ben-

zeyen iki benzer yüz kafasını salladı. Ben bile bunu inkâr edemezdim.

"Pekâlâ, çocuklar siz içeri koşun. Babanız aletlerini hazırlarken ben de size öğlen yemeğinizi hazırlayayım," dedi Bree. Hamaktan kalkmaya çalışıp kendini kaldıramayınca geri düşüp haline gülmüştü.

Elini tutup onu kollarıma çekerek dudaklarından öperken ona günde bin defa olduğu gibi yine âşık oldum.

Bree, Pelion kilisesinde dört yıl önce bana mumlarla aydınlanmış mihrapta Norm'un kolunda yürürken nefesimi kesmişti. Onu, sadece onu sonsuza kadar seveceğime söz vermiştim ve bunu ruhumun derinliklerinden söylemiştim.

Ve şimdi bile bütün hayatın çılgınlıkları, koşuşturmacası, benim işim, Bree'nin büyüyen catering işi ile bile her akşam uykuya dalmadan önce karıma dönüp sessizce, *'Sadece sen, sadece sen olacaksın,'* demeyi eksik etmiyorum. Onun aşkı sessizce etrafımda dolanırken bana tutunup beni dengeliyor ve hareketlerin kelimelerden daha çok şey ifade ettiğini hatırlatıyordu.

TEŞEKKÜRLER

En özel teşekkür bir kere daha kalbimin en derinlerinden Executive Editing Committee'deki Angela Smith ve Larissa Kahle'ye gidiyor. Gramer düzgün olduğundan, kelimelerimin doğru yazıldığına dair emin olduğunuzdan ama her şeyden çok beni en iyi tanıyan iki insanın kitabımı düzenlemesinden dolayı minnettarım. Ne söylemeye çalıştığımı, kendimi hikâyeye nasıl dâhil ettiğimi herkesten daha iyi anlıyorsunuz. Bu tarif edilemez bir yetenek ve karakterlerimin güçlü, hikâyemin açıkça anlaşılabilir ve kendime sunduğum şeyin iletilebilir olduğunu düşünmeyi seviyorum. Aynı zamanda bir grup harika, çetin, düşünceli, Bree ile Archer'ın hikâyesine kendilerini bağlayabilen, eşsiz öneriler veren, yorum yapan, en ihtiyacım olduğunda beni destekleyen ön okuyuculara sahip olduğum için şanslıyım. Elena Eckmeyer, Cat Bracht, Kim Parr ve Nicki Larazo'a büyük bir şükran borcum var! Kocam, en iyi arkadaşım, ilham perim, tanıdığım herkesten daha büyük bir kalbi olan adama sonsuz sevgilerimi gönderiyorum. Bu yolculukta beni desteklediğin ve ben kendimi yazma mağarama kapattığımda dağınıklığımı topladığın için teşekkürler. Her şeyi sen gerçek kıldın.